

SUNDAY TIMES BESTSELLER

HOW TO KILL YOUR FAMILY

BELLA
MACKIE

AİLENİ

NASIL

ÖLDÜ-

RÜRSÜN

Çeviren: Canan Hatiboğlu

"Neşeli ve karanlık."

ELLE

- * Aileni öldür
- * Servetleri üzerinde hak talebinde bulun
- * Bunlardan paşayı kurtar
- * Bir köpek sahipten

Grace Bernard ile tanıştınız mı?

O bir evlat, kız kardeş, iyi bir dost ve aynı zamanda bir seri katil..

O, her şeyini kaybetmiş ve şimdi intikam ateşiyle tutuşan biri.

Aileni Nasıl Öldürürsün sınıf çıtıpmaz, aile, apk ve evlatlar hakkında yazılmış elinizden ilüstrasyonlu ve eğlenceli bir roman.

— DISTRI
— BÜYÜK

KODLARI MÜHÜR

ISBN 9786057235071

9 786057 235071

"Eğlenceli,
rahatsız edici
ve merak
uyandırıcı."
Pandora Sykes

Ninova

"Bu kitaba bayıldım."

Richard Osman

"Eğlenceli, çarpıcı,
örkütücü ve şaşırtıcı."

Jojo Moyes

Ninova

DESTEK
MEDYA
GRUBU

ATHICA: 7
GENÇ-YETİŞKİN 1

BELLA MACKIE
AİLENİ NASIL ÖLDÜRÜRSÜN

How to Kill Your Family

Copyright © 2021 by Bella Mackie

İmtiyaz Sahibi: Destek Yayıncılık ve Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumakoglu

Yayın Koordinatörü: Mağda Chrlach

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Çevirmen: Canan Hatiboğlu

Editör: Cansu Poyraz Karadeniz

Son Okuma: Devrim Yalçın

Kapak Tasarımı: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Melike Doğan

Sosyal Medya-Grafik: Nursefa Uzun Kalender · Samet Ersoz

zm

ATHICA: Nisan 2023

Yayıncı Sertifika No: 43196

ISBN: 978-605-72350-7-7

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

- 1 www.destekmediagroup.com 2 www.destekdukkani.com
3 athicabooks 4 athicabooks 5 athicabooks
6 athicabooks 7 info@destekyayinlari.com

Düzenleme
Ny.Ozlem

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No: 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No: 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: (0212) 613 76 06

SUNDAY TIMES BESTSELLER

HOW TO KILL YOUR FAMILY

AİLENİ

NASIL

ÖLDÜ-

RÜRSÜN

Çeviren: Canan Hatiboğlu

Ninova

***Yatmadan önce bana cinayet öyküleri anlatan babama ve
bana yüzlerce moral verici kitap okuyan anneme...
İkinizi de asla öldürmeyeceğime söz veriyorum.***

*Gelin, alın benden kadınlığımı;
Katılaştırın, taşılaştırın beni tepeden tırnağa.
Öyle koyulaştırın ki kanımı,
Merhamet işlemez olsun içine.*

William Shakespeare, *Macbeth*¹

¹ *Macbeth*, Çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 25. Basım, Nisan 2020, İstanbul

GİRİŞ

Limehouse Hapishanesi, senin de hayal edebileceğin üzere korkunç bir yer... Belki de tam olarak hayal edemezsin. Gazetelerde gördüğün gibi oyun konsolları ve büyük ekran televizyonlar yok. Dostane bir müştereklik havası ya da kardeşlik cemiyetleri de yok. Her an kavga çıkacakmış gibi hissettiren, genellikle zıvanadan çıkmış, aşırı gürültülü bir yer... Başından beri dikkat çekecek davranışlardan kaçınıyorum. İyimser bir bakış açısıyla ara sıra sindirilebilir olduğunu söyleyebileceğim öğünler arasında, mümkün olduğunca koğuşumda oturuyor ve sürekli ilgiyi üstünde isteyen oda arkadaşımдан kaçmaya çalışıyorum.

Kelly, "muhabbet etmeyi" seven bir kadın. On dört uzun ay önce buradaki ilk günümde ranzama oturdu; korkunç derecede uzun tırnaklarıyla dizimi sıkarak bana neler olduğunu bildiğini ve yaptığının harika olduğunu söyledi. Bu köhne yerin kapılarına yaklaşıırken şiddetli bir saldırı beklediğimi düşünürsek böylesine bir övgü hoş bir sürpriz olmuştu. Ah, hapishane hakkında bildiklerini düşük bütçeli televizyon dizilerinden öğrenen birinin saflığı...

Kelly'yle ilk tanışmamızdan sonra, onun yeni en iyi arkadaşı ve daha da kötüsü ganimeti olduğuma karar verdi. Kahvaltıda acele ettirecek, kollarını kavuşturup sanki gizli bir mevzuun ortasındaymışız gibi bana fısıldayacaktı. Diğer mahkûmlarla konuşurken duydum; suçumu tüm ayrıntılarıyla ona itiraf et-

tiğimi ima ederken sesi fısıltıya dönüşmüştü. Diğer kızlardan nüfuz ve saygı görmek istiyor. Bunu da ona ancak Morton katili sağlayabilir. *Son derece yorucu...*

Kelly'nin suçum hakkında her şeyi bildiği iddiasında olduğunu söylediğimi biliyorum ama belki de bu durum yaptıklarımın etkisini birazcık azaltıyor. Suç kelimesi bana adi, zarafetten yoksun ve basmakalıp geliyor. Arakçılar suç işler. Sıkıcı bir başka yeni işgününe başlamadan önce ılık bir latte içmek için saatte 20 mil hız yapmanız gereken bir bölgede, 35 mil hızla gittiğinizde suç işlersiniz. Ben çok daha iddialı bir şey yaptım. Kökleri; doğumumu kuşatan nahoş şartların oluşmasından çok daha önce-sine dayanan, karmaşık ve itinayla hazırlanmış bir planı yaratıp uyguladım. Ve bu çirkin, ilham vermeyen kafeste yapacak pek işim olmadığı için hikâyemi anlatmaya karar verdim. (Ne yaptığını bilmeyen bir terapist, yaratıcı yazarlık derslerine katılmamı tavsiye etse de yüzümün aldığı şekilden bir daha asla böyle bir şey önermemesi gerektiğini anladı.) Alıştığım gibi son model bir dizüstü bilgisayarım olmadığından bunu yapmak kolay değil.

Geçenlerde avukatım tünelin sonunda belli belirsiz bir ışık görüldüğünden bahsettiğinden beri, burada geçirdiğim zamanı ve yaptığım şeylerden bazılarını yazmam gerektiğini hissediyorum. Kantine yaptığım yolculuk sayesinde haftalık 15,5 sterlinlik harçlığımdan 5 sterlin vererek ince bir not defteri ve yarı bitik bir tükenmezkalem edindim. Paradan tasarruf etmek için kahve almayarak cimrilik etmeniz gerektiğini söyleyen dergileri unutun, layıkıyla bütçe yapmayı gerçekten öğrenmek istiyorsanız Limehouse'da biraz zaman geçirin. Yazmak manasız olabilir ama buranın bogucu sıkıcılığını hafifletmek için bir şeyler yapmak zorundayım. Görevle ilgili kararlı görüldüğüm takdirde, Kelly'yle ve onun bitmez tükenmez "hanımlar" grubuyla -onlara böyle hitap etmekte ısrarcı- oyun odasında televizyon izlemek ister miyim diye sormaktan vazgeçeceğini umuyorum.

“Üzgünüm Kelly...” diyeceğim. “İtiraz davam için önemli notlar alıyorum, daha sonra konuşalım.”

Hikâyemle ilgili en ufak dedikodu parçasını ona anlatabilme ihtimalinin, Dick Francis² romanlarındaki gülünç karakterler gibi burnuna dokunmasına³ sebep olacağından eminim. Tabii ki hikâyemi Kelly için anlatmıyorum. Bunu neden yaptığımı anlama kapasitesine sahip olduğundan şüpheliyim. Hikâyem tam da benimle ilgili... Yayımlarsam okuyucuların buna baklklama atlayacağını biliyorum ama hayatta yapmam. Yine de insanların buna ilgi göstereceğini bilmek güzel... Çok satardı. Kitleler, böylesine korkunç bir şey yapan çekici ve hüzünlü genç kadın hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umarak dükkânlara koşardı. Bulvar gazeteleri, hakkımda aylardır haberler yayımlıyor. İnsanlar, uzaktan teşhis koymaya niyetli üç kuruşluk psikologlardan ya da eylemlerimi nadiren Twitter’da öfkeyle savunan muhaliflerden usanmış görünmüyor. Yaptıklarım insanlara o denli tesir etti ki hakkımda alelacele hazırlanmış ve yıldız haritamın davanın seyrini söylediğini açıklayan şişman bir astrologun da dahil olduğu Channel 5 belgeselini bile izlemeye niyetliler... Kendisi burcumu yanlış anlamış.

Bu yüzden insanların sözlerime güveneceğini biliyorum. Herhangi bir konuda, kesin bir açıklama yapmadığım halde davamın şimdiden adı çıktı. İronik olan asıl suçlarımı kimse-nin bilmemesi... Ülkedeki adalet sistemi şaka gibi ve bunu şu cümleden daha iyi anlatan bir şey yok: Birtakım insanları öldürdüm (kimilerini vahşice kimilerini ise sakince), lakin şu anda, işlemediğim bir cinayet yüzünden hapiste çürüyorum. Planladığım vukuatlar bilinseydi on, hatta belki de yüzyıllar-

2 İngiliz polisiye yazarı.

3 Burnuna dokunmak: Avrupa’da kullanılan yaygın bir jesttir. Bir şeyin sır olduğu ve bunun hakkında konuşulmaması gerektiği anlamına gelir.

ca hatırlanırdım, tabii ki insan ırkı o kadar uzun süre hayatta kalmayı başarabilirse... Dr. Crippen,⁴ Fred West,⁵ Ted Bundy,⁶ Lizzie Borden⁷ ve ben, Grace Bernard. Aslında bu durum biraz canımı sıkıyor. Amatör ya da embesil değilim. Sokakta görseniz hayranlıkla bakacağınız biriyim. Belki de bu yüzden Kelly beklediğim gibi yüzüme yumruk atmak yerine dibimden ayrılmıyor. Burada bile zarafetimi ve benden güçsüz olanların umutsuzca elde etmek istedikleri soğukkanlılığımı belli ölçülerde koruyorum. İşlediğim suçlara rağmen aşklarını, hayranlıklarını ilan eden; davanın ilk günü giydiğim elbiseyi nereden aldığımı soran çuval dolusu mektup aldığım söylendi. (Roksanda, eğer ilgileniyorsan söyleyeyim; berbat başbakanın karısı, bir ay sonra maalesef ona çok benzeyen bir şey giydi.) Genellikle nefret mektupları geliyor. Bazen de yazanın, benim ona havadan mesajlar gönderdiğimi söyleyen çılgınca saçmalıklar... İnsanlar beni gerçekten tanımak, etkilemek, taklit etmek istiyor gibi görünüyor; yaptıklarımı değilse de en azından kıyafet seçimlerimi... Hiçbirini okumadığım için mühim değil. Avukatım hepsini toplayıp götürüyor. Kâğıda kaleme sarılıp bana yazacak denli üzülmüş yabancılar için temsil ettiğim şeyle gerçekten ilgilenmiyorum.

Belki de halka çok iyicil yaklaşıyor, onlara hak ettiklerinden daha karmaşık duygular yakıştırıyorum. Belki de böylesine aralıksız ve çılgınca ilginin sebebi, en iyi Occam'ın Usturası'yla, yani genellikle en basit cevabın doğru olduğu teorisiyle açıklanabilir. Bu durumda olabilecek en bayağı nedenden, aşk üçgeni

4 1910'da karısını öldürmek suçundan yargılanarak asılan İngiliz.

5 1967-1987 yılları arasında en az on iki cinayet işlediği bilinen seri katil.

6 1974-1978 yılları arasında ABD'de çok sayıda kadına tecavüz eden ve öldüren seri katil.

7 1892'de babasını ve üvey annesini öldürmekten yargılanan ve beraat eden Amerikalı.

fikri fazlasıyla dramatik ve rezil göründüğünden, öldükten sonra bile adım uzun süre yaşayacak. Ama *aslında* ne yaptığımı düşündüğümde, planladığım karmaşık operasyondan kimsenin haberdar olmayacağı fikrine azıcık üzülüyorum. Bu durumdan paçayı sıyırmayı ziyadesiyle tercih ederim elbette, ama belki de ben tarih olduğumda birileri eski bir kasayı açar ve bu itirafı bulur. Ortalık karışır. Ne de olsa dünyada neredeyse hiç kimse, 28 yaşındaki birinin, ailesinin altı üyesini sakince öldürmesinin ardından hiçbir şeyden pişmanlık duymadan hayatının geri kalanına nasıl mutlu mesut devam ettiğini anlayamaz.

BİRİNCİ BÖLÜM

Uçaktan indiğimde, sıcak bir yere gittiklerinde İngilizlerin her daim dramatik bir şekilde haykırdıkları o görkemli sıcak hava dalgasıyla çarpıştım ve dünyanın geri kalanının çok büyük kısmının sıcak ile soğuk arasında gidip gelmeyen iklime sahip olduğunu hatırladım. Havaalanlarında hızlı hareket etmekte ustayım. Özellikle de bugün... Zira uçuş sırasında yan yana oturma talihsizliğini yaşadığım adamdan kaçmaya çalışıyordum. Emniyet kemerimi takar takmaz Amir kendini tanıttı. Otuzlu yaşların ortasında bir adamdı. Neredeyse gülünç göğüs kaslarının üzerinde, çaresizce gerilmiş bir gömlek vardı ve açıklanamayan bir sebeple onu parlak bir eşofman altıyla eşleştirmişti. Ayakkabı yerine giydiği terlikler ise kıyafetinin en kötü yanı, tüm bu dağınıklığın üstüne dikilmiş tüydü. Gucci havuz terlikleri, çoraplarla eşleştirilmişti. Tanrım! Hostese başka bir yerde oturabilir miyim diye sormayı düşünsem de uçakta hiç yer yoktu ve uçak pistte ilerlemeye başladığında süslü He-Man'le pencere arasında çoktan sıkışıp kalmıştım.

Amir de benim gibi Puerto Banús'a gidiyordu, gerçi bunu ona zinhar söyleyemezdim. 38 yaşındaydı, gece kulüpleriyle bir şeyler yapıyordu ve "sonuna kadar gitmeyi" sevdiğini söylemenin müptelasıydı. Marbellâdaki yaşam tarzını ve en sevdiği arabaları yaz sezonu için oraya göndermenin zorluklarını anlatarak beni canımdan bezdirirken gözlerimi kapadım. Vücut

dilime rağmen yol arkadaşım pes etmedi ve nihayet beni ağına düşürmeyi başardı. En yakın arkadaşımı ziyarete gittiğimi söyledim. Hayır, Puerto Banüs'ta değil, denizden daha uzak kesimde yaşıyordu ve "Glitter"⁸ gece kulübünün hazlarını deneyimlemek için şehre inmemiz pek mümkün değildi.

Dağ adamı, "Arabaya ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Etrafta dolaşmak için en fenasından bir tane ayarlayabilirim. Söyle yeter, tatilin için iyi bir Merc verebilirim." İnmeden önce bazı işleri halletmem gerektiğini kesin bir dille ilan etmeden önce elimden geldiğince kibar şekilde kendisini reddettim.

Alçalmaya başladığımızda Amir yine konuşmaya fırsat yaratarak bilgisayarımı kapamam gerektiğini hatırlattı. Bir kere daha lafa tutmaya başladığında adımları ya da herhangi kişisel bir bilgimi vermeden konuşmaya dikkat ederek cevap verdim. İlgi yüzünden küplere binmiştim. Uçuşta mümkün olduğunca az dikkat çekmek için bilinçli olarak siyah bir pantolon ve gömlek giymiş, makyaj dahi yapmamıştım. Üzerimde mücevher ya da kişisel bir dokunuş, sorgulanacak herhangi birinin dikkatini çekecek herhangi bir şey yoktu. Bir şey olmaya çalıştığımdan değil, pek çokları gibi bu yaz Marbella'ya tatile giden bir genç kızdım sadece.

Amir'in benden alabileceği tek şey bu uçuştu ve onu bile alamadı. Bu yüzden çabucak gülümseyip insanları sıkıştırdım, pasaport kuyruğunun önüne geçip doğrudan bagaj teslimine yöneldim. Bagaj teslim salonu dolarken bir sütunun arkasına saklanıp telefonuma baktım. Birkaç dakika sonra çantamı görüp aldım ve kararlı bir şekilde çıkışa doğru ilerledim. Sonra aklıma gelen fikir sebebiyle olduğum yere çakılıp kaldım. Amir ortaya çıktığında, havaalanının parmaklıklarına yaslanmış duruyordum. Karnını içine çekip göğsünü şişirirken yüzü aydınlandı.

8 İng. Işıltı

El kol hareketleri yaparken altın saati dikkatimi çekti. "Ben de seni arıyordum!" dedi.

"Evet, kusura bakma, öğle yemeği için arkadaşşıma yetişmek zorundayım, acelem var ama vedalaşmadan gitmek istemedim..." diye cevapladım.

"Pekâlâ, o zaman geceyi beraber geçirelim. Numaranı ver, konuşuruz."

Kesinlikle şanslı olmasa da istediğimi almak için kendisini hoş tutmam gerekiyordu.

"Telefonu yeni aldım Amir, numarasını hiç bilmiyorum. Bak ne diyeceğim, bana seninkini ver, ben seni ararım." Gülümseyerek hafifçe koluna dokundum. Numarasını aldıktan ve bırakma teklifini reddettikten sonra el sallayarak veda ettim.

Uzaklaşırken, "Amir..." diye seslendim. "Araba teklifin hâlâ geçerli mi?"

...

Tuttuğum arabayla iki saatten kısa süren oldukça acısız bir yolculukla havaalanından kiralık daireme vardım. Evi Airbnb'den buldum ve adıma kayıt tutulmaması için nakit ödeme yapabileceğim bir yer ayarladım. Ev sahibi, isimsiz rezervasyon için iki katı ödeme yapacağımı söylediğimde kabul etti. Ücret, özellikle tatil sezonunda, acı verecek kadar pahalı olsa da işten sadece bu hafta için izin aldım ve planımı gerçekleştir-meye niyetliydim. O yüzden bu meseleye biraz para harcadım. Daire küçük ve boğucu... 80'lerdeki bir estetik kliniğine por-selen bebeklerin eklendiği bir zevkle döşenmişti. Bacaklarımı uzatıp okyanusu izlemek için can atsam da buradaki zamanım kısıtlıydı ve yapılacak işler vardı.

Düşüncesizce internette asgari varlık gösteren iki yaşlı bağ-naz hakkındaki araştırmamı herkesin yapabileceği kadar ta-

mamlamıştım ve bu gece nerede olabileceklerine dair iyi bir fikrim vardı. Kathleen'in Facebook sayfasından öğrenebildiğim kadarıyla -zavallının herkese açık bir hesabı vardı, şükürler olsun ki yaşlılar gizlilik ayarlarından anlamıyordu- görünen o ki Artemis ailesinin büyükleri zamanlarının çoğunu İspanya'da yaşayan İspanyolların çokluğuna kızarak, denizin üstündeki Villa Bianca isimli bir restoran ile şehrin hemen dışında, Dine-ro diye anılan kumarhane arasında gidip gelerek geçiriyorlardı. Akşam yemeği için restoranda bir masa ayırttım.

Şu noktada açık olalım: Ne yaptığuma dair hiçbir fikrim yoktu. 24 yaşındaydım, annemin intikamını en iyi nasıl alırım diye yıllardır düşünüyordum ve bu şimdiye kadar attığım en büyük adımdı. Çoğunlukla kariyer basamaklarını tırmanmaya, para biriktirmeye, aileyi araştırmaya ve kendi varlığını, onlara daha yakın olabileceğim bir konuma getirmek için çalıştım. Yardımcı olsa da aleladeydi. Nihai hedeflerime yaklaşmak için tabii ki bu fedakârlıkları yapmaya hazırdım ama ah Tanrım, müşteri anketlerini önemsiyormuş gibi davranmak ve cuma günleri arzu edenlerin katıldığı (siz onu zorunlu olarak okuyun) ekibin kaynaşma organizasyonlarına katılmak zordu. Pazarlamada isteyerek çalışan insanlarla Jägerbomb⁹ içmek zorunda kalacağımı bilseydim, kafatasında cerrahi bir delik açmayı araştırmak için kendime daha fazla vakit ayırırdım. Belki de bu yüzden bu büyük hamleyi yapmakta aceleciydim. İlerleme kaydettiğimi kendime kanıtlamak ve 13 yaşından beri yapacağım dediğim şeyi yapmak için her şeyi göze alabilirdim. Ama yine de hazırlıksızdım. Marbella'ya vardığımda sağlam bir planım olacağını, rotamı ve zamanlamayı dikkatlice ayarlayacağımı ve inanılmaz bir tebdili kıyafete bürüneceğimi varsaymıştım. Bunun yerine, aile hamsteri bir gardırobun altında öldükten sonra kokunun

9 Jägermeister ve enerji içeceğiyle yapılan bir tür kokteyl.

kaynağını altı aydır bulamayan annenizin çamaşır suyuyla yıkadığı ev gibi kokan bir dairede tıkalı kaldım. Aklımda bir plan olsa da gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Finsbury Park'taki bir kozmetik mağazasından aldığım bir peruk vardı. Mağazanın ışıkları altında yeterince ikna ediciydi ama İspanyol güneşinde tedirgin edici şekilde tutuşabilir görünüyordu. Hazırlığımdaki eksikliğe dair yüzergezer¹⁰ kaygıma rağmen içimdeki heyecan beni ele geçirmişti. Perugumu düzeltip makyajımı yaparken kendimi harika bir randevuya hazırlanıyormuşum gibi hissediyordum, büyükanneyle büyükbabamı öldürmeye giden yolda gibi değil.

...

Elbette bu fazlasıyla dramatik... Onları hemen öldürmeyecektim, bu aptallık olurdu. Onları görmem, konuşmalarını dinlemem, bu hafta yapacakları hakkında herhangi bir ipucu verip vermeyeceklerini öğrenmem gerekiyordu. Villalarına giden yolda birkaç kere araba kullanmam lazımdı, daha da önemlisi söz verdiği arabayı Amir'den almalıydım. O araba, ya aptalca ve karmaşık olduğu için planlarımı ertelemem gerektiğinin bir işaretiydi ya da bilinmeyen tanrısal bir varlıktan küçük bir hediye... Kim bilir hangisi...

Kathleen ve Jeremy Artemis'in aramızdan ayrılan ilk insanlar olmasına uzun zaman önce karar vermiştim. Bunun aslen birkaç nedeni vardı. İiki yaşlı olduklarından o kadar da önemli değillerdi. Emeklilik maaşlarını harcamak ve en sevdikleri koltuklarda pinekleme dışında bir şey yapmayan yaşlılar, bence insanlık adına muhteşem bir reklam değil. Tıbbi müdahaleler ve sağlıklı yaşam tarzıyla insanların daha uzun nasıl yaşayacağını bulmamız harika olsa da maalesef onlar, çalışmak iste-

10 Hem karada hem suda glidebilen araç.

diğiniz odada yaşayan dar kafalı yük hayvanları haricinde bir şey olmayacak, gitgide daha kötü niyetli hale gelen işe yaramaz yatak işgalcilerine dönüşecekler.

Şaşıрма, senin de öyle düşündüğünü biliyorum. Haya-tının tadını çıkar ve 70 yaş civarında ahireti boyla. Yalnızca çok sıkıcı insanlar 100 yaşına kadar yaşamak ister; tek ödülse Kraliçe'den gayrişahsi, kısa bir mektup...¹¹ Yani herkese ger-çekten bir iyilik yapıyordum. Eski ve harcanabilirlerdi, ayrıca şaşırtıcı derecede faydasız hayatlar yaşıyorlardı. Öğle yeme-ğinde şarap içmek, şekerleme yapmak, mücevherler ve şata-fatlı saatler almak için yerel butiklere gitmek... Erkek golf oy-nuyordu, kadınsa zamanının çoğunu yüzüne bir şeyler zerk ettirmek için harcıyordu ki bu da onu yeni yeni yürümeye başlayan yaşlı bir çocuk gibi göstermek gibi garip bir etkiye sahipti. Yaşam israfı... Ve tüm bunların yanında bir de ırkçı-lıkları vardı. Siktir et, hayal edebilirsiniz. Al işte, Marbella'da yaşasalar da İspanyolca bilmiyorlardı. Başka açıklamaya da ihtiyaç yok.

Elbette, bu oyunda bir duruşum vardı. Ben Harold Ship-man¹² değildim, neşeli şekilde elimden geldiğince çok yaşlı in-san öldürmüyordum. Sadece bu ikisini öldürmek istiyordum. Geri kalanlar *Emmerdale*'i¹³ izlemeye ve onların sıkıcı ziyaretle-rine kuzan torunlarına korkunç hediyeler almaya devam edebi-lirlerdi. Bu insanlar teknik olarak büyükannemle büyükbabam olsa da onlarla hiç tanışmadım ve bana bir Toblerone dahi al-madılar. Ama *benden* haberleri var.

11 İngiliz Milletler Topluluğu'nda sürdürülen bir gelenektir. İngiltere hükümdarı tarafından 100 yaşına giren İngiliz Milletler Topluluğu vatandaşlarına gönderilir.

12 Çoğu yaşlı kadınlar olmak üzere bakımı altındaki 200'ün üstünde hastasını öldüren İngiliz seri katil.

13 Uzun yıllardır devam eden İngiliz televizyon dizisi.

Açıklayayım. Yıllarca bunun farkına varmamıştım. Babam Simon'ın başarılı bir şekilde beni sır olarak sakladığını hayal ediyordum ama annemin arkadaşı Helene bir ara Londra'ya geldiğinde bir şişe şarabın ardından, yıllar önce Paris'e gitmeden kısa süreliğine onlarla vakit geçirdiğini itiraf etti. Beni bırakarak güzel annemi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetmişti. Zavallı mevta Marie...

Helene suçluluk duygusunu hafifletmek için yapmayı akıl ettiği tek şeyi yaptı. Onları internette arayıp Londra adreslerini Companies House'da¹⁴ buldu. Ona ne söylediklerini duyurmak, bu yeni bilgiyi hafızama kaydetmek için neredeyse masanın üzerine tırmanıyordum. Tamzamanlı olarak İspanya'ya taşınmadan önce elbette pek çok kez evlerine gitmiştim. Dışarıda saatlerce seyretmiş, beklemiş, nadiren dışarı çıktıklarında şoförlü arabalarını takip etmiştim. Ama onlarla konuşmak tamamen yeni bir seviyeydi. Helene'den kısmen etkilenmiş, bana bu buluşmadan daha önce hiç söz etmediği için de öfkelenmiştim.

Karşılaşmanın ne kadar kötü olduğunu söylemek istemedi, onlara kim olduğunu açıkladığında başlangıçta kapıyı çarparak kapadıklarını söylerken gözlerime bakamadı. Yine de oradan gitmemiş, nihayet onu içeri aldıklarında soğuk bir şekilde ben ve "iğrenç" annem hakkında her şeyi bildiklerini açıklamışlar. Bunu sindirmeye çalışırken kulaklarım uğuldamaya başladı. Boynumu tutarak az sonra boğazıma yerleşecek yumruyu bekledim. "Zavallı" oğulları, gecenin beklenmedik bir saatinde gelip oturma odasında volta atarak başının belaya girdiğini itiraf ettiğinden beri beni bildiklerini açıklamışlar. Jeremy'ye göre - ki Kathleen kanepede büyük bir kadeh cin tonik yudumlarken konuşmanın çoğunu o yapmış- Simon, karısı Janine'e bunu na-

¹⁴ İngiltere'deki şirket sicil kurumu.

sıl söyleyeceğini sormuş ve babasına benim adıma bir miktar maddi yardım yapılması gerektiğini söylemişti.

Helene, şarabını içip saçıyla oynarken neredeyse özür diler gibi, "Yani bir şekilde doğru şeyi yapmak istedi..." dedi. Yorumu görmezden gelip devam etmesini söyledim. O adamın vicdanını rahatlatmaya yönelik acınası girişimleriyle avunmak hiç ilgimi çekmiyordu.

Jeremy, Helene'e, kendisinin ve karısının bu fikirden caydırmak için birkaç saat harcadıklarını gururla anlatmış. Marie'nin bunu para için kasıtlı olarak yaptığını görmesini sağlayıp Janine'in bunu asla unutmayacağı konusunda onu uyarmışlar. "Pek çok genç erkeğin yaptığı gibi Simon da aptalca bir hata yaptı..." demiş Helene'e. "Bu genç kız ailesiz büyüdüğü için üzgünüm ama pek çok insan daha kötüsünü yaşadı. Ben de anemi genç yaşta kaybettim fakat etrafta dolaşıp yabancılardan sadaka istemedim."

Helene, Marie'nin oğullarıyla onu tuzaga düşürmek için flört etmediğini haykırarak, onun ne kadar zengin olduğunu veya para yüzünden evli olduğunu çok uzun süre bilmediğini açıklamaya çalışmış. Ama hiçbirini duymamışlar. Kathleen aniden oturduğu yerden kalkarak, "O kız para için oğlumu mahvetmeye çalıştı!" diye bağırarak, "Arkadaşının kızının tüm bu saçmalığı yeniden başlatacağını düşünüyorsan sen de onun kadar aptalsın."

Aşağı yukarı bunları anlatmıştı. Şarabını bitirip konuşurken öfkeyle el kol hareketleri yapan Helene'e göre Kathleen, birdenbire hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya ve kocasının göğsünü yumruklamaya başlamış. Kapının yanında sersemlemiş duran Helene'e dönmeden önce Jeremy, karısının ellerini tutup kuvvetlice kanepeye geri itmiş.

"Akşamımızı mahvedip karımı üzdün. Evimi terk et ve bu saçmalığı oğluma *anlatmayı* denemeyi aklından bile geçirme.

Avukatlarımız o kadar hızlı davranacak ki bizi mahkemede görmeden çaresiz kalacaksınız.”

“O sırada biraz titriyordum...” dedi Helene. “Çünkü aniden delirmiş gibiydi. Gözlerini kocaman açmış, özenle taranmış gümüş rengi saçları uçuşmaya başlamıştı. Ve en tuhafı da aksanı tamamen değişmişti. İlk konuştuğunda tam bir İngiliz beyefendisine benziyordu ama ayrılırken sesi kaba ve sertti, büyüdüğüm kasabadaki pazarcıları hatırlattı. Üzgünüm, dedim. Anne babasının daha iyi, daha anlayışlı olabileceğini düşündüm. Tanrı aşkına güzel torunlarını tanımak isteyeceklerini düşünmüştüm. Ama hayır... Kendileri için iyi bir şey yaptılar, ama en nihayetinde onlar birer haydut...”

Yani yaşlıydılar, cimriydiler ve dünyada değerli bir yer kaplıyorlardı. Ve tüm bunlar, aslen yaşamaları gerekenden çok daha nahoş bir yolla kendi sonlarını getirmeleri muhtemelen yeterliydi. Ama tamamıyla dürüst olmam gerekirse asıl sebebi bilmeleriydi. Annemi biliyorlardı. Beni biliyorlardı. Hiçbir şey yapmadılar. Oğullarını dolduruşa getirip Marie’yi, Helene’i, gece kulüplerini ve onu yoldan çıkaran arkadaşlarını, Simon dışında herkesi suçladılar. Bir baba olarak sorumluluklarından kaçtı ve ailesi de buna destek oldu. Oğullarının, çocuğunu reddettiğini ve çocuğunun annesini zor durumda bıraktığını bilmeden hayatlarını sürdürdüklerini sanıyordum. Ama onlar bu şekilde olmasını istediler. Ve en nihayetinde planın şeklini değiştiren şey bu oldu. Önce öleceklerdi.

...

Büyükannem ve büyükbabamın çoğu yaşlı gibi erken yemek yediğini varsayarak restorana akşam altı civarında gittim. Terasta bir yer istedim ama restoranın, internette görüldüğünden çok daha büyük olduğu ortaya çıktı. Yararlı bir şey öğreneme-

yecek kadar onlardan uzakta olacağımdan endişelendim. Bir kadeh beyaz şarap sipariş ettim. (Şarabı sevdim; biz Latimer'ler her zaman iyi şarap içtiğimizden emin olurduk, ben de bir Rioja¹⁵ seçtim.) Kulak misafiri olmaya çalıştığım çok belli olmasın diye yanımda getirdiğim kitabı okuyormuş gibi yaptım. Durumu fazlasıyla belli eden *Monte Kristo Kontu*'nu¹⁶ seçmiştim, bavulumu hazırlarken bu fikir eğlenceli gelmişti. Artemis grubunun gelmesi için uzun süre beklemek zorunda kalmadım. Birinci sayfayı zar zor bitirdikten sonra gözucuyla hareketliliği izledim. İki garson, dört yaşlı kişiyle bardan geçerek terasta onlara eşlik ediyordu. Yaklaştıklarını hissedip kafamı yukarı kaldırmadan hareketsiz kaldım. Bir kadın yüksek sesle, "Hayır, o masa değil Andreas, doğrudan güneş ışığı alıyor. Biz şuraya geçelim..." dedi. Grup döndü ve terasın diğer ucuna ilerledi. Siktir Kathleen!

Rüzgârdan şikâyet ederek sandalyelerine yerleştiler. Hepsi ne seçecekleri konusunda kararsız kalıp bir asrın ardından içkilerini ismarladıktan sonra manzarayı hızlıca gözden geçirmeye karar verdim. Artemis'ler karşımda, arkadaşları da onların karşısındaydı. Kathleen, Joan Collins'in¹⁷ tepesini attırarak cinsten bir fön çektiymişti. Ayva sarısı saçlarının bir tarzı yoktu ama bir dokusu vardı. Saçları o kadar sert yapılmıştı ki endişe ettiği rüzgâr, ona dokunmaya cesaret edemiyordu. Yüzündeki estetik işlem belli bir mesafeden görülebiliyordu. Gözlerinde, kasıtlı olarak bir parça ürkmüş bir bakış vardı; muhtemelen bunun edalı durması gerekiyordu ama daha ziyade kaçık gibi görünüyordu. Bej pantolonunun üzerine bej bir tunik giymiş ve müstehcen büyüklükteki Chanel çantasını masanın üstüne

15 Madrid'in kuzeyindeki Rioja bölgesindeki üzümlerden yapılan şaraptır.

16 Alexander Dumas'ın eserlerinden biridir. Suçsuz yere hapse atılan bir kişinin felaketine neden olan insanlardan intikam almasını konu edinir.

17 Altın Küre ve Emmy ödüllerine sahip İngiliz oyuncu.

bırakmıştı. Boynunda geniş bir dizi taşı seçemesem de kübik zirkon olmadıklarını rahatlıkla varsayabilirdim. Hepsi mönüyeye daldıkları için biraz daha izleme şansına sahiptim. Ellerini birbirine kenetlediğinde bu hoşnutsuz kadında bana benzeyen bir şey var mı diye merak ederken tırnaklarını gördüm. Keskin uçlu, klasik parlak kırmızı oje sürülmüş... İşte, nihayet buradayız Kathleen. Unutulmuş kitabımı tutan ellerim onunkilerin aksine uzun ve inceydi. Ama tırnaklarım da keskin uçlu ve parlak kırmızı...

Birkaç dakikalığına kitabıma dalmış numarası yaptıktan sonra garsonu çağırıp doğrudan gelen güneş ışığından uzaklaşmak istediğimi söyledim. Peruğun her an eriyebileceğine dair gizli bir şüphem olduğundan gecikmek istemedim. Teras yoğun olsa da tamamen dolu değildi ve hedefimin hemen arkasındaki masaya götürüldüm. Çok daha iyi... Ne hakkında konuştuklarını duymak istiyordum. Karakterleri hakkında aydınlatıcı ya da ilginç bir şey öğreneceğimden değil, bunun için fazla dar kafalıydım ama bu haftaki planları hakkında fikir edinebilirdim. Sadece beş gün buradaydım, yapabileceğim tüm tatil buydu, bu yüzden zaman dardı. Bir kadeh daha şarapla birlikte biraz tapas¹⁸ ısmarlayıp tekrar kitabıma döndüm. Jeremy, tüm kadınların bildiği bir şekilde bana baktı. Yaşlı keçi beni ölçüp biçti, gençliğimi takdir etti ve ne kadar zavallı görüldüğünün hiç farkında değildi. Kısmen büyükbabamın beni kestiğini görmek eğlenceli olduğu, kısmen de etkilendiğimi düşünmesini sağlamak için kısa süreliğine gülümsedim. Garsonlarının yemeklerini getirmesiyle an bölündü. Sipariş alınmasa da yemekleri görürnce şaşırmadım. Bütün bu parti için biftek ve patates kızartması... Mönüde aradıkları tek şey bu olsa gerek... Biftek ve patates kızartması... Asla yabancı topraklara girme, asla farklı bir şey yapma, basit ol, adileş... Ve bütün bunların hepsini biftekten

18 İspanyol mutfağına ait bir tür atıştırmalık.

öğrendim, kitap raflarından neler öğreneceğimi hayal edebilirsiniz. Dalga geçiyorum, eminim evlerinde hiç kitap yoktu.

Golf kulübündeki arkadaşları hakkında homurdanıp durdular, son yardım müzayedesinde kendini rezil eden Brian adlı birinden bahsettiler. (Zavallı Brian, eski yaşlı pıspışlama topluluğu tarafından dışlanmanın utancını hayal et.) Kathleen ile Kathleen'e çok benzese de daha fazla çevresi ve daha küçük bir Chanel'i olan diğer kadın yemek yerken, geçen pazartesiye bir arkadaşını sıgdıramayan ve uzun süre bekleten bir kuaföre bok atmaya devam ettiler. Dikkatim dağılıyordu. Öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istesem de Tanrım, bu insanlar durumu kolaylaştırmıyordu.

Bir bardak daha şarap isteyebilir miydim, yoksa bu bilgi toplama görevimi sabote eder miydi? Siktir et... Bir kadeh daha şarap söyleyip tapasımın kalıntılarını yedim. Belki de bu grup biftek konusunda haklıydı. Sipariş ettiğim yiyecekler kafa karıştırıcı şekilde lastik gibiydi. Denizden çıkarılmak yerine otoparktaki bir depoda yetiştirilmişse benziyordu. Grup kahve ısmarladı ve Kathleen, Jeremy'nin kravatındaki leke için telaşlandı – ki kravat bir tür kulüp kravatına benziyordu. Jeremy'nin farmason olduğuna bahse girerdim, tam da kendisine *uygun*... Şişman arkadaşın kocası, kumarhaneye bir daha ne zaman geleceklerini sorup perşembe günü içki etkinliğinden bahsetti.

Jeremy, Kathleen'in uzattığı peçeteyi hızlıca silkeleyerek, "Evet, orada olacağız..." dedi. "Beresford'larda 19.30'da akşam yemeği yedikten sonra dönüşte uğrayacağız."

"NEREDE YEMEK YIYORSUNUZ?" diye bağırarak istesem de detay vermediler. Bunun yerine Jeremy kaba bir şekilde garsona işaret edip hesabı istedi. Masadaki diğer adam gelir gelmez hesap pusulası tabağını kaptı ve büyükannemle büyükbabama başını salladı.

“Bunu biz ödüyöruz. Eminim sıra bizde. Hayır, lütfen, ısrar ediyorum.” Tabaga bir kredi kartı attı. Jeremy cevap vermek yerine tekrar bana baktı. Bu sefer uzağa baktım. Beni bellemesini ya da yüzümü çok iyi tanımasını istemiyordum. Torunu olabilecek genç kadınlara bakarak çok zaman geçirdiğini varsayarak endişelenmedim. Belki gerçekte daha azdır ama Simon’ın sicili yüzünden kim emin olabilirdi ki?

Jeremy’nin kravatını ayrılırken net bir şekilde gördüm. Yanılmışım, farmason değil. Yeşil ve sarı renkli “RC” harfleri başlı... Google hızlıca bana Mayfair’de özel üyelerin katılabildiği ve 1788’de kurulan, asil ve varlıklı erkeklerin eşleri olmadan beraber vakit geçirebildikleri Regency Club’ın resmi kravatı olduğunu söyledi. Neredeyse kahkaha atacaktım. Hayata nerede başladığını biliyorum Jeremy. Berthnal Green’de, iki odalı bir evde, terzi bir anneyle ve sen daha beş yaşına gelmeden siktirip kim bilir nereye giden bir babayla... Simon, yükselmek için ailenizin ne kadar çok çalıştığının kanıtı olarak röportajlarında bundan gururla bahsediyordu. Kravatının, kendisine satın aldığı soyağacını gösterdiğini hayal ediyordu. Bazıları için takdire şayan belki. Hatta benim için bile... Çünkü ben de aynı şeyi yapmaya çalışıyordum; yoksulluktan kurtulup hayatuma başladığım yerden uzaklaşmaya çalışmak... Lakin seni tanıyordum. O zamandan bu zamana uydurduğun hikâye ne olursa olsun köklerine duyduğun nefreti tanıyordum. Bende o geçmişî gördün, benzer koşullarda kendi etinden ve kanından olan kişiye yardım etme isteğinde kaçtın. Helen haklıydı. Sen sadece bir haydutsun. Özel kulüplerin ve pahalı kıyafetlerin bunu gizlemeyi pek başaramıyordu. Ama sen kravatını takmaya devam et... Perşembe uzak değil.

Odama geri yürüdüm. Giderken Puerto Banús’taki anacadeye girdim. Butikler, nakışlı elbiseleri aynaya tutup arkadaşlarıyla sohbet eden kadınlarla doluydu. Bronzlukları hakkında

kendilerini derin bir tartışmaya kaptırmış genç kızlar yanımdan geçti. Acaba Artemis ailesinin kanatları altında büyüseydim ben de bu içi boş insanlardan biri olur muydum diye merak ettim. Kitap okur, dünya meselelerini takip ederim; ayakkabılar ve golf kulüplerinden fazlası hakkında fikrim var. Bu insanlardan daha iyi olduğuma şüphe yoktu. Yine de cehaletlerine rağmen mutlu görünüyordardı. Belki de *bu* yüzden... Endişelenecek ne vardı ki? Bu aptalların hiçbiri iklim değişikliğine kafa yormuyor, yarın yatta ne yiyeceklerini düşünüyorlardı. Ama izlemesi büyüleyiciydi ve bunu görmek için çok az zamanım vardı. İşimi bitirdikten sonra zenginlik dersi için oyun alanına geri dönmeyecektim. Belki de bir hatıra ya da yadigar almalıydım. Vitrinlerdeki aşırı pahalı paçavralara baktım. Aptalca bir şaka bile olsa kürk manşetli bir kaftan almaya ne param ne de arzum vardı. Ayrıca yadigarın ne olacağını biliyordum ve bana hiçbir maliyeti olmayacaktı.

Ertesi gün sahilde çabucak koştuktan sonra evlerine gittim. Güvenli bir sitede, ayaktakımı kalabalıktan uzakta, büyük kapılarla korunan büyük bir villa... Kapıdaki kulübede de ziyaretçilerin kim olduğunu kontrol etmesi gereken ama 8 numaradaki Bayan Lyle'a bir elbise bırakmak için Butik Afterdark'tan geldiğimi söylediğimde el sallayarak geçmeme izin veren bıkkın bir güvenlik görevlisi... Korunaklı villalarında yalnız başına sıkılan hanımlara oldukça istikrarlı bir teslimat akışı olacağını, yeni bir kıyafet siparişinin veya bir manikürcünün ziyaretinin her zaman olabileceğini varsaymıştım. Artemis'lerin evine gideceğimi söylemedim. Daha sonra davada sorular sorulursa bariz bir bağlantı olmasını istemiyordum.

9 numaradaki evleri, 8 ve 10 numaralı evlerin neredeyse aynısı... Beyaz dış cepheli, kapıya kadar gelen pişmiş toprak karo-lar... Sundurmanın iki yanında palmiye ağaçları... Bu kavurucu sıcakta bile mükemmel görünen yeşil çimler... Normal halktan

uzakta bir yerleşim yerinde yaşadığınızda su yasakları geçerli değildi sanırım. Ayağımı kaldırıp geçip gittim ama görülecek gerçekten bir şey yoktu. Buradaki geniş caddelerde kimse yoktu, ne bir köpek gezdiren görevli ne de bir anneyle bebek arabası... Bütün bu para sadece sessizliği satın almak için... Bu arada sessizliği takdir ettim. Londra'da bir anacaddede büyüdüyseniz, komşularınızın dönüşümlü olarak hiddetli bir şekilde seks yaptığını veya *Sefiller*'in film müziği eşliğinde hıçkıra hıçkıra ağladığını duymadığınız bir evde yaşayabileceğiniz günü hayal edemiyorsunuz. Fakat bu sakinlik yapaydı. Sanki insan hayatının gürültülü gerçekliğini tamamıyla reddeden bir ortam yaratmak için yapılmış gibi... Düz ve donuk hissettiriyordu. Artemis'lerin ev seçiminin onlar hakkında bana anlattığı, bir dereceye kadar hiçbir şey ifade etmiyordu. Tasarımı önemsemeyen, sadece güvenlik ve statüye değer veren zengin insanlar için inşa edilmiş bir ev... Lynn ve Brian bu sitede bir ev mi aldı? Peki o zaman, biz daha büyüğünü alalım. Bu kadar... Kişiselliğe geçit yok, meşgale yok, sadece sterilize edilmiş bir uyum... Oldukça depresif hissederek oradan ayrıldım. Bu insanlarla aynı DNA'yı paylaşıyordum. Ben de bir gün bej halıların ve kötü davranılan bir hizmetçinin hasretini çekecek miydim? Sanırım bir hizmetçi iyi olurdu ama düşünüyorum da onların çaresiz kederleri biraz canımı sıkabilirdi. Fakat sanırım bu Kathleen için bir ödül... Kendisinden daha sefil biri, sürekli gözünün önündeydi.

Siteden çıkıp otuz dakikalık mesafedeki epey tehlikeli bir yolla kumarhaneye gittim. Bir tarafta uçurum... Kanyon? Dağ geçidi? Ne olduğunu bilmiyorum. Dedğim gibi bir anacaddede büyüdüm ve büyük açık alanlara karşı her zaman sağlıklı bir şüphem oldu. Kırsal bölge kafamı karıştırıyordu. Arabayla otuz dakikada gidilebilen herhangi bir yer, evde olsam zamanımı harcayacağım bir şey değil. Bazen bir erkekle hızlıca toplantı yapma (yani seks demek istiyorum, hemen kaşlarını kaldırma)

ya da flört uygulamalarında düşüncesizce zamanımı harcama dürtüsü hissediyorum. Sanki bu taksitle satın alınan finansal olarak mantıklı olduğunu düşünecek kadar aptal olduklarının değil de "başardıklarının" işaretiymiş gibi BMW'lerin önünde poz veren fırsatçıları geçiyorum. Ama külüstür araba ve V yakalı tişört, kesinlikle kabul edilemez oldukları anlamına gelmiyor. Ne de olsa hayatımı bu adamlarla geçirmeyeceğim. İsimlerini hafızamda tutacak kadar umursamıyorum bile. Ama bu konuda net bir çizgim var. Birkaç kilometreden uzaktaysa olmaz. Ruh halim geçici ve birinin King's Cross'ta¹⁹ araç değiştirmesini ya da Londra Metrosu'nun yerini tadilat nedeniyle bir otobüs filosunun aldığını söylemesi için mesaj atmasını beklemem. Kısaca İspanyol kursalı benim için tuhaf bir dünyaydı ve siktir, uçurum bir dağ geçidine çıkıyordu! Adı her ne olursa olsun, bu uzun bir düşüştü ve uçurumun kenarı, berbat görünen çalılarla kaplıydı. Artı bu rotada görülecek bir güzellik yoktu.

Mükemmel... Güneş çıktı ve arabayı sürüp kolumu kapının üzerinde dengede tutarken sıcak bir esinti kolumu yalıyordu. Radyoyu açtım, yerel istasyonda Beach Boys çalıyordu. Yavaşça kumarhaneye doğru giden yolda ilerlerken küçük kiralık arabayı, "Sadece Tanrı bilir" sözleri doldurdu. Açıkçası Tanrı'ya inanmıyorum. Bilim ve Kardashian'lar çağında yaşıyoruz. Bu yüzden aklı başında cenahta emniyette olduğumu düşünüyorum. Ve ayrıca gerçekten etkili hiçbir tanrı beni bu insanlarla eşleştirmez ve bana böyle bir görev vermezdi. Yani Tanrı yok. Ancak bugün birinin bana gülümsediğini hissediyordum.

Ben Tanrı'yı düşünürken İncil'deki bir hikâye aklıma geldi (yani İncil'de değil, bir filmde duydum, modern teknoloji de içeriyor) ki şöyle bir şeydi: Bir adam, küçük bir evde yıllarca mutlu mesut yaşar. Ta ki bir gün acil durum ekipleri kapısını çalıp,

19 Londra'daki ana ulaşım merkezlerinden biri.

"Efendim, fırtına geliyor, evi tahliye etmemiz gerek..." diyene kadar... Adam, "Teşekkürler beyler ama ben dini bütün biriyim. İnaniyorum, Tanrı beni kurtaracak..." der. Adamlar gittikten sonra fırtına çıkar. Evinin etrafında sular yükselmiştir, yanından bir tekne geçer. "Efendim..." der kaptan. "Bizimle birlikte gelin, sular daha da yükselecek." Ama adam, "Teşekkürler beyler ama ben dini bütün biriyim. İnaniyorum, Tanrı beni kurtaracak..." diye cevap verir. Daha sonra evi sular bastığı için adam evin çatısına çıkmak zorunda kalır. Tepesinde bir helikopterin uçtuğunu görür. Helikopterdekiler, "Efendim, bu merdivenden yukarı çıkarsanız sizi güvenli bir yere götürebiliriz..." derler. Adam el sallayarak onları uzaklaştırır. "Teşekkürler beyler ama ben dini bütün biriyim. İnaniyorum, Tanrı beni kurtaracak..." der. Daha sonra adam boğulur. Cennete gittiğinde Tanrı'yla tanışır. "Tanrı babanız, sana iman ettim, inandım, sadık kaldım..." der. "Neden boğulmama izin verdin?" Tanrı ise çileden çıkmış görünür. (Neden olmasın? Adam bir aptal.) Ve der ki: "David sana acil durum ekibi, tekne ve helikopter gönderdim. Neden buradasın ki?"

Birisi bana güçlü arabalarıyla iri, aptal Amir'i; büyükanmem ve büyükbabamın gece geç saatlerde dışarıda olacağı kesin bir tarihi ve rüzgârlı, tehlikeli bir yol gönderdi. Ve hikâyedeki aptal adamın aksine hepsinden faydalanmaya niyetliydim.

...

Planlarımı gerçekleştirmemin öncesinde otuz altı saatten biraz fazla zamanım vardı. Onlar hakkında daha fazla şey öğrenmek için etraftaki diğer çiftleri takip ederek zaman harcayabiliyordum ama dürüst olmak gerekirse sıkıntıya girmeye değecek kadar ilginç değillerdi. Bu yüzden öğleden sonranın geri kalanında sahile gidip özel bir plajda şezlonga düşüncesizce para

harcadım; yıllarca gaslighting²⁰ ve duygusal tacize uğradıktan sonra kocasını öldüren bir kadın hakkındaki kitabımı okurken roze şarap içtim. *Monte Cristo Kontu*'yla anlaşımadım, sanırım rahatsız edecek kadar gerçek... Aklımdan hemen kovdum bu düşünceyi. Kesinlikle korkunç bir alışkanlık ama yine de benim kusurlu yaradılışım şu dizeyle ödüllendirildi: "Bekle ve umut et."

Bekle ve umut et. Gençliğimden beri bu çizgide yaşıyordum ve nihayet bekleme kısmı sona eriyordu. Elimi sıcak göğsüme koydum ve kalbimin her zamankinden hızlı atıp atmadığını kontrol ettim. Ama hayır, normal şekilde nefes alıyordum. San-ki bugün sıradan bir günmüş ve korkunç bir suç işlemek üzere değilmişim gibi... Ne garip... Aklım plana gidip gidip gelse de beklentim patlamaya hazır volkan gibi yükselmişti ama yine de burada yayılmış yatıyor, siyah gözlüklerle korunuyordum; kalbim göğsümden fırlayarak bana ihanet etmeyi reddediyordu. Zihnim ilk buluşmasına hazırlanan ergen gibi davransa da vücudum hazır...

Akşamın devamında yeni aldığım "kullan-yak" telefonumdan, yatmadan önce Amir'e mesaj attım. Edward Snowden,²¹ takip edilmemek için aldığınız telefona böyle derdi. Herhangi bir devlet sırrından haberdar olmasam da benim durumumda biraz büyüktü. Bununla beraber iyi bir bahşiş, Londra'nın daha sağlıklı bölgesine 20 dakikalık bir yolculuk ve nakit altmış sterlin, bana mesaj yazabilmek için parasını yüklediğim oldukça tuhaf eski bir telefon kazandırdı. İngiltere'ye geri dönmeyecek ama faydalı bir amaca hizmet ediyordu.

20 Bir psikolojik manipülasyon ve taciz yöntemidir. Bireyi kendi hafıza, algı ve akıl sağlığını sorgulayıp irdelemeye iten bir çeşit kötü yönlendirmedir.

21 Amerikalı bilgisayar uzmanı, eski CIA ve eski Amerikan Ulusal Güvenlik Dairesi (NSA) çalışanı. Gizli NSA belgelerini medyaya ifşa ederek NSA tarafından yürütülen küresel izleme aletlerinin işletme detaylarını ve çeşitli illegal ortaklıkları ortaya çıkaran NSA sızıntılarını başlatmıştır.

Amir'e yarın burada olup olmayacağını ve birkaç günlüğüne bana bir araba ayarlayıp ayarlayamayacağını sordum. Gece daha uzak bir noktaya seyahat edeceğimden daha büyük bir arabayla kendimi güvende hissedeceğimi söyledim ki bir nevi doğruydu sanırım. En iyi yalanların gerçeklik payı olur, bu da hikâyenize bağlı kalmanızı kolaylaştırır ve farklı versiyonlara kendinizi kaptırma olasılığınızı azaltır. Arkadaşım Jimmy'nin, yalan söylediğini korkunç şekilde belli eden bir yüzü var, yalan söylediğinde suratında otomatik olarak yapmacık bir sırıtiş beliriyor. Bu bir miktar tatlı olsa da yakalanma eğilimi göz önüne alındığında, ona herhangi bir konuda güvenmeyi imkânsız hale getiriyor.

Uyandıktan sonra hemen telefonuma baktım. Tahmin ettiğim gibi Amir sabaha karşı cevap vermiş. Glitter'da büyük bir gece yüzünden sanırım. Hemen cevap yazdım, dışarıda bir gece geçirme teklifi için ona teşekkür edip bu öğleden sonra ayrılacağımı açıkladım. Sadece anahtar teslimiyle sıyıramayacağımı bildiğimden 14.00'te Calle Riberá'daki bir dondurmacıda buluşmayı önerdim. Dün gece içtiği şampanya miktarını düşünürsek ondan en azından öğlene kadar haber alamayacağımı biliyordum. Bu yüzden kısa bir duş aldım ve Amir'in gözüne beni pasaklı göstermesini umduğum bir yazlık elbise giydim. Kesinlikle herhangi bir ışıltısı ya da vücuduma yapışan bir tarafı yoktu. Buradaki kadınların çoğunun giymeyi tercih ettiklerine kıyasla pratik anlamda bir işçi tulumu sayılabilirdi. Burada geçirdiğim kısa sürede payetlerin, altın düğmelerin ve hayvan baskılarının karışımı bir tür gayriresmi üniformaları varmış gibi hissetmeye başlamıştım. Ayrıca bu kadınların, güneşlenirken yudumladıkları buzlu kahveye korkunç bir alerjik reaksiyon göstermişe benzeyen şişkin, lastiksi dudakları vardı.

Her ne kadar cumartesiye kadar ayırtmış olsam da bu daireye geri dönmeyi düşünmüyordum. Fazla iyimser olabilirdim

ama kritik bir anda şüphelerin buraya sızmasına izin veremezdim. Ortalığı toparladım, çarşafı çamaşır makinesine attım ve etrafı silip süpürdüm. Küçük çantamı topladım ve günün geri kalanında ihtiyacım olacak şeyleri yerleştirdim. Çapraz çantama -Gucci... Yeni işime başladığımda satın aldığım ilk şeylerden biri, Marbellâdaki kadınlar bile etkilenir- geçici telefonumu, peruğumu, eurolarımı, katlanmış bez ayakkabılarımı, cep fenerimi, lateks eldivenleri, seyahat boy sıvı parfüm şişesini ve bir kutu kibrit koydum. Gerçek telefonum, pasaportum ve kredi kartlarım da dahil olmak üzere geri kalan her şeyi bavuluma yerleştirdim.

Her ihtimale karşı daireyi kilitleyip anahtarı aldım. Bir paranoya anında kolumla kapı kolunu sildim ve bu işte daha iyi olmam gerektiğini anladım. Yakalanmadan devam edecektim rasgele yüzeyleri hızlı bir şekilde silmek kâr etmeyecekti. Pekâlâ... Bu bir test sürüşüydü. Arabayı, anacadedeki koşuşturmadan uzakta, otuz dakikalık bir yürüme mesafesine park ettim. Herhangi bir otoparkta kayıt altına alınmak istemedim. Arabanın çekilme riskini almadan saniyeler içerisinde ulaşabileceğim en yakın yer burasıydı.

İçim şimdiden kaynamaya başladı, göğsümden aşağı terler akıyor ve sutyenimin altında birikiyordu. Çantayı sürücü koltuğunun altına atıp görünüp görünmediğini her açıdan kontrol ettim. Sonra şehre geri döndüm ve yanlışlıkla farklı bir rota izleyip kendimi deniz kenarında buldum. Bir kahvenin beş euroya mal olduğu bir kafede birkaç saat geçirdikten sonra nihayet Amir mesaj attı:

"Selam bbz," geçen gece koptuk, büyük bir fırsatı kaçırdın! 3'ten itibaren Oceania kulübünde olacağım, içki içmeye 4'te onlarda buluşalım. En hasından çözeriz:)"

Cevabı neredeyse her şeyi yeniden düşündürüyor. Mesaj yazarken bile temel İngilizceyi kullanma yetisine sahip olma-

22 *Babes* (bebek) kelimesinin kısaltılmış halidir.

yan bir yetişkinle iletişim kuramazdım. Bu sadece edepsizlik ve bunun da ötesinde bir ergende affedebileceğiniz bir şey olsa da bir yetişkinde korkunç derecede cahil olduğu anlamına geliyordu. Bu kadar çok şey için ancak kötü bir eğitimi suçlayabilirsiniz. Okuduğum okul Hogwarts'a²³ pek benzemiyordu ama yine de *onlarda* ve *orada* arasındaki farkı öğrenmeye zaman ayırdım. Amir'in bunu yaptığından dahi şüpheliydim. İlk kez olmasa da bu kadar çok para kazanmak için ne yaptığını merak ettim. Yaptığı işin bütünüyle koşer²⁴ olduğundan şüpheliydim ama ben kimim ki ahlak dersi veriyorum? Kiralık, küçük arabamı kullanmayı düşünsem de Amir'in teklifine bağlı kalmaya karar verdim. Sert davranmam, tüm alkol tekliflerini reddetmem ve arabanın anahtarını alırmaz gitmem gerekiyordu. Of! Gerçekten sadece benim tarafımdan yapılması gereken bir konuda yardım etmesi için bir adama (daha da kötüsü yüzünü kaplayan kocaman bir güneş gözlüğü takan bir adama) itimat etmek zorunda kalmak gücüme gidiyordu, ama gerçekçi olmak zorundaydım. Ve Amir bu etkileşimden iyi bir şey elde edemeyecekti. Her şey planlandığı gibi giderse olan bitenden bihaber olacaktı. Her şey boka sararsa da başı belaya girecekti. Bu beni bir parça neşelendirdi ve kahvemi bitirdim.

Saat üçten önce Oceania kulübüne vardım. Mekân, devasa manasızlıkta bir saçmalık sarayı... Sanırım esasen büyük bir bar ama steroidlerle büyütülmüş. Park yeri, parlak renklerde spor arabalarla doluydu; her birine beyaz ceketli ve bezgin görünen valeler bakıyordu. Girişin önünde gelişigüzel park edilmiş bir Rolls-Royce'un plakası B005 B07...

23 J. K. Rowling'in yazdığı *Harry Potter* kitap serisinde bahsi geçen eğitim kurumu.

24 Yahudiliğe göre yenilmesi ya da kullanılmasında dinen sakınca bulunmayan ürünlerdir.

Gücünün ötesinde olduğu için güneşin bu durumu kabul etmeyeceği kadar bronzlaşmış bir kız, telefonda Nehir İngilizcesi²⁵ konuşurken resepsiyonda bekledim. Nihayet dikkatini bana yöneltti. Zannediyorum ki kendisi kahverengi saçlarımdan, postişlerimden ve düz sandaletlerimden etkilenmedi. Bir tür kalkana ihtiyacım olduğunu hissettiğimde kullandığım kırmızı rujum dışında oldukça sade görünüyordum. Sade olmayı severim. Az çok güzel bir yüzüm var ve bunu söylerken burnu havada olduğumu düşünmüyorum.

Hata yaptıkları ve kendilerinin çekici olduğunu düşündüklerinde, ömür boyu erkekler tarafından "kendilerine gelmemeleri" söylenen kadınlar, daima geri adım atarlar. Mümkün olduğu kadar güzel ama çabalamış görünmediğinden emin ol ve en önemlisi güzel olduğunu asla kabul etme... Güzelsin ama güzel olduğunu bilmiyorsun diyen her erkekten de koşarak kaç... Aynı erkekler sizin sürekli seks yapmanızı isterler ama asla zevklerinin sorumluluğunu üstlenmezler. Ben oldukça güzel görünüyorum. Uzun değilim ama ince ve orantılıyım. Koyu renk saçlar, simetrik hatlar, öne doğru çok çıkık olmayan güzel, dolgun dudaklar... Aynadaki yansımama bakmayı sevsem de kendime takıntılı değilim. Görünüşümün, yaşamımı kolaylaştırdığını biliyorum ama ben, annem değilim. Güzelliğine çok bel bağlıyordu ve yeterli olmadığına bocalıyordu. Görünüşüm, buradaki tavus kuşlarıyla karşılaştırıldığında muhtemelen Marbella'daki erkeklerde müthiş hayal kırıklığı yaratıyordu. Coco Chanel, bir keresinde, evden çıkmadan önce bir aksesuarı çıkarmak gerektiğini söylemiş. Bu kızlar, bunu yapmadan önce yaşlı Coco'nun gözlerini akrilik tırnaklarıyla oyabilirler. Bayan Bronz Ten'e, Amir ile buluşacağımı söylediğimde yüzü değişti. Ayan beyan belli ki kıymetli bir müşteri... Mermer ko-

25 Thames Nehri'nin çevresinde konuşulan bir İngiliz aksanı.

ridordan ve sahte kitaplarla eski görünen nesnelerle dolu kütüphane şeklindeki bir bardan geçtik. Bahse girerim ki otantik görünmek istedikleri için bu saçmalığı bir tedarikçiden toplu olarak satın almışlar ama gerçek kökenini umursamamışlardır.

Dışarıya, kör edici güneşe ve yetişkinler için bir tema parkına benzeyen bir yere çıktık. İnsanların yüzdükleri, hasır şemsiyelerinin altında kokteyllerinin tadını çıkardıkları, her birinin ortasında bir bar bulunan, birbirine bağlantılı birkaç havuz vardı. House müzik çalıyor ve garsonlar, şezlongların arasında hızla dolaşarak insanların içkilerini dolduruyordu. Bazıları birkaç kişinin sigara içip sohbet ettiği, gölgeliklerin altına yerleştirilmiş yataklardaydılar. Benden başka herkes mayo giymiş ama onlara katılmaya hiç niyetim yoktu. Bütün bunlar arasında birinde göbek zinciri gördüm. Elmaslarınızla gösteriş yapacak yeriniz kalmadığında bel için mücevherler var. Coco Chanel ölmeli.

"Bay Amir henüz gelmedi. Lütfen bir şeyler içip rahatlayın."

Sadece yalnızlığım ile bile göze çarptığım büyük, beyaz bir şezlonga itildim. Amir'in "zaten içtiğimi" düşüneceğini umarak bir soda sipariş ederek bekledim. Yeni arkadaşım, yalnızca kırk beş dakika gecikti. Bronzlaşsa da daha fazla yanmak için zaten minicik olan bikinilerini aşağı çekti. Kızlarla göğüsleri tıraşlı ve mini bel çantalarıyla kendilerine çekidüzen verip birbirine gösteriş yapan erkekleri izledim.

Amir'i şezlongların arasından geçerken gördüm. Son bıraktığım gibi giyinmiş; neon turuncusu şortu ve bir grup delikanlıyla etrafı çevriliyken kendisini gözden kaçırmak mümkün değil. Delikanlıların hepsi de hayattaki asıl amaçlarının mümkün olduğunca liderlerine benzemek olduğu sinyalini veriyordu. Her tarafta garsonlar belirdi; bardaklar, buz kovaları ve tuhaftır, hindistancevizi getirdiler.

Amir, oturduğum şezlonga gelip güneş gözlüklerinin üzerinden bana baktı. Ekibi işaret ederek, "Selam güzellik! Bunlar Stevie, JJ, Cooper ve Nige..." dedi. Hepsi de ilgisiz şekilde başını sallayıp yanımızdaki bikinili kızlara bakmaya başladılar. Vücut yağ yüzdesinin tek hanelerde gezindiği düşünüldüğünde "fatlad"²⁶ neden hı kadar merhametsiz bir lakap takıldığını merak ediyorum. Sadece kaslarını görebiliyordum ki o kaslar da insanın fiziksel bir işi olmadıkça haklı olarak sahip olması gerekenden fazlaydı. Kaldı ki fatlad'ın herhangi bir işi olduğundan şüpheliydim.

Amir hindistancevizini alıp Nige adını verdiği beyefendiye fırlattı. O da yüksek sesli, kadirşinas bir kükremeyle hindistancevizini kafasına vurdu. Nige tatmin olmayarak yeniden dendiğinde meyve çatladı. Şezlonga tırmandı, bikinili kızlar ve kaslı erkekler heyecanla bağırırken hindistancevizinin parçalarını havada salladı.

Amir gururla, "Bu onun en iyi numarası..." dedi. "Bunu başarmak için sekiz yaz uğraştı. Onu, köpeklerin sihir yaptığı yetenek yarışmasına sokmaya çalışıyoruz." Bütün bir öğleden sonrayı bu insanların yağ, suni bronzluk ve sigara külüyle muhtemelen kirlettikleri küçük yüzme havuzunun etrafında çiftleşme ritüelleri uygulamalarını izleyerek geçirdiğimi hayal ederken hafif bir panik hissinin damarlarıma yayıldığını hissettim. Görevimde çok daha inatçı olmalı ve Amir'in günümü mahvetmesine izin vermemeliydim.

Bu yeni kararlar dönüp tüm dikkatini bana verene kadar bileğini tuttum. "Gerçekten çok üzgünüm, ama biraz geç kaldınız. Yolculuğumun bir sonraki kısmına geçmek için bir saatim var. Arabayı buraya mı getirdin? Çok fazla zamanım yok..." dedim.

26 Fatlad, bire bir çeviride "şişman delikanlı" anlamına gelmekle beraber argoda atletik vücutlu, alkol düşkünü ve barda çalışma deneyimi olan erkekleri anlatmak için kullanılır.

Bir an bana bakıp kafasını geriye atarak güldü. Arkasındaki adaleli grup ne dediğimi duyacak kadar yakın olmamalarına rağmen kendisinin homurdanışını tekrar etti. Sanırım içkilerin parasını kim ödüyorsa tamzamanlı, coşkulu bir izleyici kitlesine de o hükmediyordu.

"Adını bile bilmiyorum bebek! Yavaş git... Burada sana verebileceğim bir arabam var ama hadi biraz takılıp kaynaşalım, tamam mı?" dedi.

Böyle mantıksız saçmalıklar duyunca hissettiğim ürpertiği bastırıp omuzlarımı hafifçe indirdim.

"Adım Amy.." dedim gülümseyerek. "Ve bir süreliğine kaynaşmaya çok hazırım."

Nihayetinde Amir ve sürekli büyüyen grubuyla yaklaşık iki saat geçirdim. Ona dayanmaya çalışmak kolay değildi. Şampanya püskürt, kızları cezp et, istek üzerine müzik aç... En hafif tabiriyle Amir'in dikkat süresi kısıtlıydı ve birilerine, "Müziik!" diye bağırarak için birkaç kez aşağı yukarı zıplarken çoğu kez sabırla beklemem gerekiyordu.

Ona, kurumsal etkinlikler düzenlediğimi söyledim. Erkek arkadaşımın yeni ayrıldığını, bu yüzden romantik bir şey aradığını vurguladım. Şans eseri Amir buna benzer şeylere gerçekten ilgisiz görünüyordu. Belli ki arkadaş istifleyen ve iyi vakit geçirmeye çalışan bir adam... Belki de fazlası yoktur. Bir yenilik yap... Birkaç kez saatime bakıp daha fazla dayanamadığımda ona zamanımın tükendiğini ve gerçekten gitmem gerektiğini söyledim. Gerçek şu ki Dineroda pozisyon almak için çok zamanım yoktu.

Gözlerini devirse de ayağa kalkıp koşup bikinili bir güzel havuza düşüren JJ'e işaret verdi. "Hummer'i²⁷ getir dostum!" diye emredip şampanyasından bir yudum aldı. "Komik birisin

27 General Motors tarafından üretilen yüksek performanslı arazi aracı markası.

Amir... Uçaktaki sohbetimize katılmayınca senden bir daha haber alamayacağımı düşünmüştüm. Ama eninde sonunda kimse Amir'e karşı koyamaz, ha ha..." Kolunu sırtıma koyarak duvarlara yaslanan garsonların olduğu binaya yönlendirdi. "Bu araba çok güzel tatlım ama çok güçlü... Bu bir canavar... Buna tamam mısın, sürebilir misin?"

Büyük arabalarla ilgili bir sürü deneyimim olduğuna onu ikna ettim ki bu tamamen bir yalandı. Akıllıca bir kararla Hummer'in ne olduğunu ona sormadım. Dışarıda arabanın gelmesini bekledik. Amir bana arabanın tadını çıkarmamı ve pazara kadar bende kalabileceğini söyledi. O pazardan önce dönecekti. Ona sadece gülümseyerek teşekkür ettim.

İleride bir tank belirdi. Gürültüsü ürkütücüydü ve bir an irkildim. Amir buna güldü ve JJ anahtarı verirken beşlik çıktı. Bu araba devasaydı. Renkli camlar ve siyah mat alaşım... Garaj yolunda beni birkaç kez gidip gelmeye zorladı. Krom kaplamayı işaret edip üçlü süspansiyonu falan gösterdi. Direksiyonu kavradım ve bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünerek ayağımı dikkatlice frenin üzerinde gezdirdim. Ayağımı frenin üzerine koymaya cesaret ettimde bu makinenin gücünün bana çok iyi hizmet edeceğini anladım. Amir'e, arabanın küçük yolculuğum için ne kadar muhteşem olacağını ve arkadaşımın bu yolculuğu çok seveceğini söyledim.

"Kızlar büyük arabaları sever, değil mi? Onlara seksi görünüyor. Tek isteğim bebeğimi mahvetme, önümüzdeki hafta Güney Fransa'ya götürmek istiyorum..." dedi. Bebeğini mahvetmesem dahi ciddi bir kozmetik hasara yol açacağım için bir an için neredeyse suçluluk duydum. Yine de bir tomar paranın çözemeyeceği bir şey yok ve bugün gördüğüm kadarıyla Amir'in bu konuda bir sorunu yoktu.

İşim ne zaman biterse arabayı kulübe bırakmamı söyledi. Bana sıkıca sarılıp göz kırptıktan sonra içeri girdi. Bir dakika

arabada oturup onun odunsu tıraş losyonunun kalıcı kokusuyla sarıp sarmalanarak şansırna hayret ettim. Hakkımda hiçbir şey bilmeyen bir adam; sigorta, kimlik ve hatta arabayı kullanmayı bildiğime dair bir garanti istemeden bana bir araba verdi. Küçük kiralık arabamı ara sokakta sakladım ve geride hayal ettiğimden daha az ayak izi bırakarak planımı gerçekleştirmekte özgürdüm. Kimse planımı bilmele de bunun bir tuzak olup olmadığı sorusunu kafamdan atamıyordum.

Saat 18.30... Her tarafıma alkol püskürtölürken zaman uçup gitmişti. Jeremy'nin, yemekten sonra kumarhaneye gideceklerini söylediğini biliyordum; bu yüzden sanırım 21.30 gibi orada olacaktardı. Bütün akşam onları takip etmeyecektim ki tek bir şey için: Park ederek kimsenin arabayı kaydetmesini istemiyordum. Bu yüzden tavuk veya ıslak patates kızartması olmayan bir şeyler yiyebileceğimi umarak Marbella'ya doğru yavaş yavaş sürdüm.

Çorbamı içerken yavaşça nefes alıp ayağımı yere vurmaya bırakmaya çalıştım. Marie benden, "ne kadar şanslı olduğumuza hatırlamak için" günün en iyi beş anını listelememi isterdi. O öldüğünden beri yapmamıştım ama bugün bunu yapmak için iyi bir zaman gibi görünüyordu. Ölümcul derecede ağırbaşlı insanların söylemekten hoşlandıkları gibi bugün geri kalan hayatımın ilk günüydü. Belki de hayatımı düzgün bir şekilde yaşamaya başladığım gündü. Hayatımın çoğunda bu noktaya gelmekle uğraştım. Çocukluğum kısıydı, gençlik yıllarım yetişkinliğe giden yolda sinir bozucu bir bekleme salonuydu. Yirmili yaşlarım işlevseldi, nihai sona ulaşmak için bir araç oldu. Kendimi o kadar da şanslı hissetmiyordum Marie, üzgünüm. Beni çok erken terk ettin ve nihayetinde talih yüzüme hiç gülmedi. Bu yüzden beş önemli anı listeleyemeyebilirdim. Ama belki şimdilik bir tane de yeter... Küçükten başlayıp ne olacağını görmek gerek...

Akşam 20.45'te hesabı ödeyip restoranın karşısına park ettiğim devasa yük arabasına döndüm. Para ve zevk arasında

ters orantı olup olamayacağını merak ettim ki Amir'in krom tercihi böyle bir şeyin olabileceğini düşündürüyor. Jeremy ve Kathleen'in evi de öyle... Ama bu insanlar yeni paralanmıştı ya da Jimmy'nin annesinin suçluluk duygusuyla söylemekten hoşlandığı gibi "nouveau riche".²⁸

Belki de paranız ne kadar eskiyse, zevkiniz o kadar iyidir. Bunu kıvrabilirsem Kroisos'tan²⁹ zengin olacaktım ama layığıyla *sonradan*... Belki de bronz, kişiliksiz ve cıfcaflılar için bir dönüm noktası yarattırdım ama bundan şüpheliydim. Bu da zevkin ne kadar korkunç olup olmadığınızla ilgili olduğu anlamına gelir. Artemis ailesi kesinlikle bunu destekleyecektir.

Amir'in bakma ya da arabayı polisin bulma ihtimaline karşı araba navigasyonuna gideceğim yeri girmedim. Bunun yerine havaalanından altı euroya aldığım küçük bir harita var. Güzergâhı defalarca kontrol ettim, kaybolursam yolumu bulmak için yeterince zamanım vardı. Çantamdan peruğumu çıkardım ve sadece bir kere takılmış olmasına rağmen ne kadar perişan olduğunu görünce irkildim. Jimmy'nin annesinin dediği gibi: "Ucuza al, çok öde." Bir sonrakine kılık değiştirmek için Jaha düzgün para ayıracağımı biliyordum. Dolambaçlı, karanlık yollarca sessizce sürerken saatte 30 milin üstüne çıkmadım. Yolda neredeyse hiç araba yoktu ama kumarhane ziyaretçilerinin bunu değiştirip değiştiremeyeceğini yaklaştıkça merak etmeye başladım. Bunu yapmak için tek bir şansım olacaktı ve başka bir araba olduğuna dair herhangi bir işaret varsa planı riske atamazdım. Siktir! İşe yaraması gerekiyordu. İşe yaramak zorundaydı.

Kumarhane ıssız bir yerde ama bir dizi küçük garip restoran ve barla çevriliydi. Bu da apaçık gözükme korkusu olmadan

28 Fr. Sonradan görme

29 Zenginliğiyle bilinen ünlü Lidya kralı.

otoparka girebileceğim anlamına geliyordu. Artemis'lerin Mercedes'inin henüz gelmediğinden emin olmak için hızlıca etrafı dolaşıp girişe yöneldim. İçeri girmedim. Bir kere üye değildim, dahası kumarhanenin güvenlik kameralarına yakalanmak istemiyordum. Bunun yerine kulüple Rays denilen bir bar arasındaki karanlıkta süzıldüm.

Burası şehir dışında bir alışveriş merkezine benziyordu. Kışmen yönetim binası görmeyi bekledim. Hiç çekici değil, büyükbabamın ve büyükannemin burayı ziyaret etmeye tenezzül etmesine şaşırdım. Kaldı ki Florida'yı kültür açısından Rönesans İtalyası'na benzeten Marbella'da, güvenli bir sitede yaşlılıkclarını sürmeyi seçmişlerdi.

Bu kadar zaman ayırdığım için kendime kızgındım. Büyükanne ve büyükbabamın 23.00'e kadar evde olmazlarsa endişelenen türde insanlar olduğuna bahse girebilirdim ama ya gizli gece kuşlarıysa? Korunmak için birkaç seyrek çalı var ve otoparkta zar zor takıldım. Cesaretimi kaybedip rotanın yeniden üzerinden geçmek için arabama geri döndüm. Ben arabaya yürürken yolun ortasında uzunları açmış, açık gümüş rengi farkları olan bir sedan ilerledi. Nefesimi tutarak gözlerimi kıstım ve plakaya baktım. Bayan Artemis'in sefil ifadesini ve onu çerçeveleyen göz alıcı fönünü arabanın içinde gördüm. Bir kıkırdama duydum ve sesin benden geldiğini anlayınca hızla iki arabanın arasına saklandım. Açıkçası düşündüğümden daha heyecanlıydım. En azından bir parçam bunu dört gözle bekliyordu.

Yaşlı çift arabadan yavaşça indi. Jeremy anahtarları valeye attı ve dikkatli bir şekilde kaldırıma çıkıp Chanel'ini bir çocuğun oyuncak ayısını taşıması gibi kavrayan karısına belli belirsiz baktı. Valeye ya da kapıcıya tek kelime etmeden kumarhaneye girdiler. Sanırım önemli insanlara saygı göstermek için orada sessiz heykeller vardı. Yine de heykeller kışkırlarını bir vale gibi deri koltuklarınıza silmezler (umarım yapmıştır).

Sonraki iki buçuk saat arabamda oturum. İğrenç bir çizburger yedim ve eve döndüğümde etten vazgeçmeye karar verdim. Üç sigara içip Londra'da bırakmaya yemin ettim. Berbat bir İspanyol radyosu dinlerken Artemis'lerin henüz ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için manik bir şekilde ayaklarımı sallamakla, saplantılı şekilde aynalarımı kontrol etmek arasında gidip geldim. Daha genç bir grup geldi sonra, görünüşe göre gece ilerledikçe kumarhane hareketleniyordu. Bu durum muhtemelen yaşlıların daha erken defoldukları anlamına geliyordu ki tahminimde yanılmamıştım. Çok geçmeden basamaklar Hermès eşarplarına sarınmış kadınlarla ve park biletlerini sallayan erkeklerle doldu. Hepsinin zenginlik ve öfkeli salahiyyet karışımı ifadeleri vardı. Kathleen elindeki hediye paketiyle bir parça tökezledi. Jeremy'de ise bir puro vardı. Eğlenceli bir gece olmalı... Memnun oldum. Neticede ben bir canavar değilim. Dünyayı zirvede terk edecek olmaları güzeldi. Marie'ye verilenden daha fazlası olsa da şimdi daha iyi bir insan olmalıydım. Tüm ailelerini yok edecektim, en azından eşantıyon çantası almalarına ve rulet masasında bir tur atmalarına izin verebilirdim.

Merdivenlerden aşağı indiklerinde Jeremy valeye biletini verdi. İşte benim sıram... Motoru çalıştırıp otoparktan çıktım. Size bunu planlamadığımı söyledim ve inanın alçakgönüllü davranmıyorum. Londra'da oldukça sağlam görünen muğlak bir fikrim olsa da şimdi o fikri deneme şansı bulacağımdan hiçbir şekilde emin değildim. Ama buradaydım; kumarhanenin aşağısındaki rüzgârlı yolda hızla ilerliyor, Artemis yaşlılarının villalarına gideceklerini umduğum rotayı takip ediyordum. Birkaç dakika sonra daha karanlık ve engebeli uçurum yoluna döndüm. Dikkatli sürdükleri takdirde tahminen onlardan on dakika öndeydim ve doğru noktayı bulmam gerekiyordu. Geçen gün işaretlesem de karanlık yol, o işareti gizlemek istiyor gibi görünüyordu. Çok hızlı gidiyordum. Boğazımdaki yumru-

nun her zamanki yerini aldığını, beni bunalmakla tehdit ettiğini hissedebiliyordum. NEREDE BU LANET NOKTA? Burumdan nefes alıp yüksek sesle, "Bulacaksın Grace, zamanın var, tamam mı?" dedim kendi kendime.

Yanından geçip frene bastım, tıpkı derslerde yapmayı öğrettikleri ve gerçek hayatta kazaya neden olmadan yapılan mükemmel bir ani duruş... Ama yol ölü ve tek duyabildiğim ağustosböcekleri... Bu saçma araçla birkaç kere yapmamı gerektiren bir U dönüşü yaptım ve bekleme noktasına giderek nefesimin normale dönmesini ve boğazımdaki yumrunun geçmesini bekledim.

Farlar... Bana doğru gelirken giderek yavaşlayan bir araba görüş alanına girdi. İki dakikam vardı. Sanki bu tankın biraz daha ikna edilmeye ihtiyacı varmış gibi motora gaz verdim ve direksiyon simidine kilitlemiş kollarla sürdüm. Araba ortaya çıktı. Yavaş ve temkinliydi, gelmeleri vakit almıştı. Aniden direksiyonu çevirip onlara doğru hızla sürerken Kathleen'in ağzının mükemmel bir "o" şeklini aldığını gördüm. Sonra o başını kollarıyla örterken ışıklar beni kör etti. Ani dönüşle yeniden koltuğuma yapıştım ve hızla fren yaptım. Kafamı kaldırdığımda tek görebildiğim yoldaki toz bulutu ve uçuşumun kenarındaki kusa çalılarının arasındaki tatmin edici büyüklükteki boşluktu.

Arabayı kenara, yolun diğer tarafına çekip ışıkları söndürdüm. Amir'in arabasını kulübe bırakmadan ve arabamı alıp havaalanına gitmeden önce biraz zamanım vardı. El fenerimi alıp titreyerek lateks eldivenleri giyerken sol elimin başparmağı takıldı. Kibritleri ve küçük parfüm şişesini cebime attım. Yolun karşısına geçip uçuşumun kenarına geldim. Bez ayakkabılarım büyük bir mücadeleye hazır değildi. Fenerle yaptığım taramayla yaklaşık 15 metre aşağıda, baş aşağı ve bir çalı tarafından kucaklandığını görene kadar arabanın ne kadar yol kat ettiğini tam olarak görememiştim.

Gerçekten geri dönmeli, havaalanına gitmeli ve olay yerini temiz bırakmalıydım. Ne olursa olsun şu an kaçabilirdim. Ama büyükbabamla büyükannemin tüm bu meseledeki rolümü hiç bilmeden ölmesinin eğlencesi nerede? Bu gerçekten kibir; cinayet sanatında deneyimsizim, bir dahaki seferinde kendime müsamaha göstermeyecektim. Ama uçurumdan aşağı indim, çalılara tutunarak karanlığa yuvarlanmamak için yere çömeldim. Arabaya ulaşısam da içeride neler olduğunu söylemek zor-du, çünkü dallar kapıları kaplamış gibi görünüyordu. Sürücüyle yolcu tarafını birbirine karıştırdım, baş aşağı durarak fenerimi cama tuttum. Jeremy emniyet kemeri tarafından tutulmuş baş aşağı sarkıyordu. Kesinlikle baygın görünüyordu ve baş aşağı olması dışında yaralanmamıştı. Kathleen şüphesiz öldü, teşhis için adli tıp uzmanlığına gerek yok zira hayatta kalmak için kesinlikle kafanın vücuduna bağlı olması gerek ve bir ağaç dalı düşünceli davranarak benim için bu ihtimali ortadan kaldırmıştı.

Jeremy'nin kapısını açmayı denedim ama hiçbir şey olmadı. Bu yüzden koltuğunun arkasındaki kapıyı denedim ve başımı içeri, koltuk başının hemen arkasına sokmama yetecek kadar açıldı. Cılız ve kanayan mağrur yüzünü okşadım ve düzensiz nefesini dinledim. Baş aşağı olduğu ve kendim de simit gibi büyüdüğü için zor olsa da yapabildiğimce yaklaştım ve adını fısıldadım. Gözleri aralandı ve konuşmaya başladığımda inledi.

"Kathleen öldü Jeremy, çok üzgünüm. Senin de kurtulabileceğini sanmıyorum ama yalnız değilsin. Beni tanıdın mı? Ben Grace, torunun... Simon'ın kızı..." Belli belirsiz yüzü seçiyordu. "Evet, Marie'nin çocuğu... Daha önce tanışmadığımız için üzgünüm, pekâlâ bugün acı bir gün... Bunun olmasına sen izin vermedin, değil mi? Beni, ailenizin yakınında istemediniz. Sorun değil Jeremy, gerçekten anlaşılabileceğimizi sanmıyorum. Ama lütufkâr bir davranış değildi. Ve korkarım ki gitmek zorundasın. Benim için değil, anlıyor musun, annem için... Önce

aile, bunu anlayacağını biliyorum. Ah ama sadece sen ve karın değil Jeremy. İyi olan da bu."

Parfüm şişesini çıkardım, olabildiğince nazikçe kafasını çevirip tek bir gri göze baktım. "Bütün aileni öldüreceğim." Bunu söylerken kravatını kendime doğru çekince yere yığıldı. Yaka-sından dikkatlice çekip çıkardım ve kravatını cebime tıktım. Küçük İspanya hatıram...

Sonra şişeyi açıp kibriti çaktım.

İKİNCİ BÖLÜM

Sabah sekizde bir tepside kahvaltıyı teslim etmeden ve koğuştan ayrılmadan önce kapılara vuruyorlar. Tabii ki haşlanmış yumurta ve taze kahve değil. Poşet çay, süt ve ucuza imal edilmiş iki dilim beyaz ekmek veriliyor ki geçen ay ne olacağını görmek için verilen ekmeklerden bir dilimi sakladım. Görülebileceği gibi hiçbir şey... Köşeleri hafifçe kıvrıldı ama bunun dışında endişe verici şekilde değişmedi. Bu bana okulda anlatılan bir hikâyeyi, on dokuzuncu yüzyılda yoksullara satılmak için tebeşir ve diğer yenmeyen maddelerin ağzına kadar doldurulduğu ekmekleri hatırlattı. Hapishanelerin çoğu, artık kulağa buyurgan gelecek saçma isimleri olan özel şirketler tarafından yönetiliyor ki bu tür yöntemlere muhtemelen hayran kalır ve gıda standartlarının dayatıldığı güne üzülrler. Normalde olduğu gibi burada da pek iştahım yok. Hapishane diyeti; iştah kesiciler ve şüpheli vitaminlerden kaçan kendini beğenmiş Instagram fenomenlerine kesinlikle pazarlanabilir. Günde üç kez yumuşak hamur yiyin ve geri kalan her şeyi sigarayla değiştirin. Günlük eşofmanınız kısa sürede bol gelecektir.

Kelly, herhangi bir şey hakkında konuşmak isteyip istemediğimi sordu ve sempatik olduğunu düşündüğü bir hareketle başını salladı. Temyizin her an sonlanabileceğini biliyor ve grup terapisinde yaptığı son atılımlar, danışmanlıkta onu parlak bir

geleceğin beklediğine ikna etmiş görünüyor. Harley Street'in" bana sunduğu en iyi terapinin dahi bana pek yardımcı olmayacağına açıklama dürtümü bastırmam gerekiyor, yani Kelly'nin içimdeki çocukla iletişim kurma teklifinin, bende yanlış olduğunu düşündüğü her şeyi aniden düzeltebileceğinden şüpheliyim. Üstelik Kelly'nin su götürmez derecede geri zekalı olduğu gerçeği var. Bence konuşmak abartılıyor. Annemin dediği gibi: "Asla şikâyet etme, asla izah etme." Gerçi kendisinin izansızca erken ölümü ve ona yapılan yanlışları düzeltmeye beni bıraktığından ötürü buradayım. Her şeyi göz önünde tutarsak bir parça şikâyet etmek, o kadar da kötü bir şey olmayabilir.

Kelly imayı anlayıp başka birine koçluk yapmak için yanımdan ayrıldıktan sonra hikâyemi yazmaya başlamak için ranza- ma yerleşiyorum. Her şeyi bütünüyle anlatmak istiyorsam fazla zamanım yok; asık suratlı avukatıma göre itirazımın sonucu kısa süre içinde belli olacak. Beni ziyaret ettiği zamanlarda dikilen en güzel takımlarını giyse de cascaslı loaferleriyle tüm görünümü bozuyor. Bunun karakteristik bir dokunuş kattığını düşündüğünü zannediyorum ama aslında kendisinde karakter olmadığını söylüyorlar. Belki de daha genç ikinci eş, onu daha genç göstermesi umuduyla alındı. Keşke yapmasaydı. Abes bir kibir, beni müebbetten kurtarmaya çalışan bir avukatta, özellikle görmek isteyeceğim bir özellik değil. Hele de verdiğim yüksek ücretler, onu daha korkunç şeyler almaya teşvik ediyorsa...

Yirmi sekiz yıl önce, bana hamile kalmasının öncesinde üç yıldır Londra'da yaşayan genç bir Fransız kadın olan Marie Bernard'ın tek kızı olarak Whittington Hastanesi'nde dünyaya geldim. Tek başına doğum yaptıktan sonra beni Holloway'deki stüdyo dairesine götürdü ki kapalı bir alanın afakanları ve

301.ondra'da yer alan bu cadde, 1800'lü yıllardan beri özel sağlık hizmetlerinde dünyaca ünlü bir merkezdir.

klostrofobisiyle yatak odasının içindeki tuvaletin tüm sınırlı zevklerine dair ilk deneyimlerimi orada yaşadım. Stüdyo, ev için söylendiğinde çok yanıltıcı bir tanımlama... Kişinin yaratıcı olması gereken ve belki de güzel insanların sigara içmek için balkonlardan sarktığı şık toplantılar düzenlenen ferah ve geniş bir odanın görüntüsünü akla getiriyor. Dairemiz, zemin katında tavukçu olan bir binanın beşinci katındaydı. Ev sahibi, dört dairesi eski Victoria tarzı binasında kaç kişiyi barındırabileceğini görmek için tasarladığı karmaşık bir sosyal deneyin parçası olarak her katı üçer daireye dönüştürmüştü. Annem ve ben küçük çatı penceresi açılmayan bir odada yaşıyorduk (ya etkileyici derecede güvercin boku biriktiğinden ya da söz konusu ev sahibi, yoldan geçenlere bizi kurtarmaları için bağışmamızı istemediğinden; hangisi olduğunu asla bulamadık). Kulağa tuhaf bir şekilde Dickens-vari geliyor, değil mi? Değildi. Tavukçuyu unutmayın. Annem açılabilir kanepede uyurdu ve benim tek kişilik bir yatağım vardı. Ne kadar çok çalıştığını, nasıl yorulduğunu ve yine de biçimsiz kanepeyi sevdiği konusunda her zaman ısrar ettiğini düşündüğümde hâlâ suçluluk duyarım. Bencil bir çocuk olarak ona yatağı teklif etmek aklıma gelmedi. Bir yetişkin olarak John Lewis'ten³¹ battal boy, hafızalı süngerlisine sıçradım ama o kanepede, onu düşünerek uyumayı hiç bırakmadım. Dürüst olmak gerekirse müsriflik mahvetti.

Marie, İngiltere'ye, manken olacak kadar güzel olduğu söylendiğinden gelmişti ki öyleydi de... Annemin çarpıcı bir güzelliği vardı. Yanık teni, salması için ne kadar yalvarsam da topuz yaptığı kabarık, kumral saçları... Her moda influencer'ının şu aralar farklı derecelerde kopyalamaya çalıştığı o çabasız Fransız kızı havası vardı. Sutyen asla yok. Bol pantolon ve üzerinde kim olduğu zamanla unutulmuş yaşlı bir adamın minyatür portresinin olduğu uzun altın bir zincir... Ben doğmadan önce

³¹ İngiliz menşeli bir mobilya markası.

cadde üzerindeki mağazalar için modellik yaptığı birkaç küçük işte çalışmıştı ki ben doğduğumda o mağazalar çoktan gitmişti. Kookai'nin, zamanının en havalı mağazası olduğu konusunda ısrar eder, bir sonbahar kampanyası için kendisinin yer aldığı ve mağaza vitrinlerine asılan posterleri rulo halinde saklardı. Dizlerinin üzerine dökülen kahverengi bir hırka, kısa bir elbise ve hırkanın kapattığı platform spor ayakkabılarıyla yere çömelirken görünüyor ki son zamanlarda kıyafetin caddelerdeki mağazalara üzücü bir dönüş yaptığını gördüm.

Annemin podyum mankenliği çok kısa sürdü ve kariyeri, Londra'ya gelerek başarı arayan diğer iki Avrupalı kızla aynı daireyi paylaştığı zamanda hayalini kurduğu şekilde asla ilerlemedi. Ama bir süre kesinlikle eğlendi. Marie'nin dediğine göre 90'ların başındaki Londra gece hayatı, altın bir çağdı. 1969'da sadece üyelerin kabul edildiği bir kulüp olarak açılan Tramp, Liza Minnelli'nin sık sık gittiği zamanlardaki kadar göz alıcıydı. Uyuyamadığım gecelerde, küçük yatağımın yanıma uzanarak maytaplarla servis edilen şampanyaları, oyuncular ve spor yıldızlarıyla yemek yenip gün aydınlanana kadar dans edilen restoranın deri banklarını anlatırdı. İçeride sigara içilebilir, dedi bana ve zengin kadınlar özür dilemeksizin kürk giyerlerdi. Benden önceki hayatı partiler ve deneme çekimleriyle dolu büyük bir girdap gibi görünürdü. Bana her zaman öyle gelmiştir ki doğuştan güzel olan bir kadının çok çaba sarf etmesine gerek yok. Marie hiçbir zaman para ya da gelecek hakkında çok fazla endişelenmemiştir. Asla sutyen giymeyen ve eğlenmek isteyen Fransız bir kıza, birileri her zaman bakardı. Birisi her zaman kendi değerini bilmeyen bir kızı odağına alırdı.

Ayrıca annem tüm kalbini vereceği adamla çoktan tanışmıştı. Babam olacak adam... Ona dünyaları vaat eden ve hediyeler yağdıran adam... Mahvetmeye yemin ederek büyüdüğüm adam...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şimdi bile, o adamı düşünmek beni geriyor. Kendimi derin derin nefes almaya zorluyorum. Ben bir otokontrol ustasıyım. Doğuştan değil. Çocukken, beni rahatsız eden bir şey olduğunda muazzam öfke nöbetleri geçirir ve kendimi yere atardım. Annem eğlenerek gözünü diker ve etrafımızdakilerden özür dilerdi. Bu drama duygusu bende devam ediyor ama uzun zaman önce onu kontrol altında tutmayı öğrendim. Bir grup insanı infaz etmek için plan yapıyorsanız duygularınızın azmasına izin veremezsiniz. Her şey daha karmaşık hale gelir ve kendine hakim olamayacak kadar kibirli olduğunun ortaya çıkmasından daha kötü bir şey olmazdı. Çocukluğumda olduğu gibi, yatağımdan bir metre ötedeki tuvaleti kullanmak zorunda kalmanın aşağılayıcılığına katlanıyorum. Ama en azından kendimi doğuştan yetenekli olduğum dramatik bir özellikle elevermiyorum.

Bir dakika sonra nefesim normale dönüyor. Hillary Clinton'ın 2016 seçimlerini Donald Trump'a karşı kaybettiğinde burun deliğinden nefes alma tekniğini uyguladığını biliyor muydunuz? O da elbette şaraba güveniyordu ama böyle bir cahile yenilmek daha fazlasını gerektiriyordu. Burun deliği nefesi, bir burun deliğinden yoğun bir şekilde nefes almanızı ve havayı aynı boşluktan tamamıyla dışarı atmanızı gerektirir. Alay edebilirsiniz ama bu benim çarçabuk sakinleşmeme yardım ediyor ve kaliteli ilaçlara ya da gecenin sonunda bir kadeh şaraba gü-

venemeyeceğiniz hapishanede, bunun gibi tekniklerin olması yardımcı oluyor. Geceleri uyuyamadığımda ve düşüncelerim en önemli işime dönüştüğünde, sık sık o gösterişli portakal rengi geri zekâlıya karşı Bayan Clinton'ı düşünürüm. Politikası ne olursa olsun geleneklere veya ahlaka uymayı reddeden bir zorbaya karşı durdu. Böyle biri, sen sadece sınırı ve insanlığının bir parçasını korumak için sahip olduğun tüm gücü kullanırken gözle görülür bir çaba harcamadan seni delirtebilir. Hillary'nin bana nazaran bir avantajı vardı. Rakibi, yenildiği takdirde uzaklaşabileceği biriydi. Benimki ise babamdı. Tamam, belki de avantajım vardı. Clinton, her ne kadar çok arzu etse de Trump'ı öldüremedi. Keşke fırsatı olsaydı. Bence bunu yapmak, ihtiyar burun deliğinden nefes alma tekniklerinden çok daha fazla rahatlatıyor.

...

Marie, babamla 1991'de tanıştı. Babam ise ben doğmadan gitmişti. Annem sevgiyle büyümemi sağladı ama bu sevgi ne kadar coşkulu olursa olsun ilkokula başladığımda sadece tek yönden geldiğini anladım. Akşam yemeği yerken ya da küçük lavaboda ılık suyla saçımı yıkarken, ona diğer çocukların babalarının olduğunu söyledim. İlk zamanlar annem dikkatimi dağıtmayı denedi ama dokuz yaşına geldiğimde inatçı yaradılışımın daha da güçlendiğini anladı. Bir gün okuldan sonra beni oturttu ve bana babamdan bahsetti. Bildiklerimin çoğunu daha sonra araştırarak öğrendim çünkü Marie belli ki sonrasını hiç düşünmeden beni yaratmak için tohumlarını veren adamın Disney-vari bir versiyonunu öğrenmemi istiyordu.

Marie onunla –başka nerede olabilir ki– bir gece kulübünde tanışmıştı. Onun kendisinden biraz daha büyük olduğunu söylemişti (daha sonra öğrendim ki yirmi iki yaş büyükmüş, genç kadınlar kendilerini ne kadar küçük görüyorlar). Dans

pistindeyken şampanya göndermişti. Marie, şaşkın garsonu geri yollamıştı. Dans ederken çok eğleniyordu ve bir şişe Veuve Clicquot'a³² ihtiyacı yoktu. Bunun gibi kulüplere gittim ve geceler boyunca kendi karanlık köşelerinde rahat takılırken seyrettiğini düşündükleri kişi için şov yapan genç kadınları izleyen, fahiş derecede pahalı içkiler ısmarlamak için masaya davet edecekleri kadınları bekleyen babam gibi adamlar gördüm. Annem diğer kızlar gibi olsaydı biraz dans eder, fısıldayarak konuşur, hatta belki bir iki nezaket yemeği yerdi. Bir başka güzel kız ve bir başka nüfuzlu zengin adamın olayı fiyaskoyla sonuçlanabilirdi. Annemin şampanyayı geri göndermesi dışında... Hiç kimse bu zengin adama böyle bir şey yapmamıştı. Bu anı zaman zaman zihnimde canlandırırm. Onun bu kadar neşeyle dans etmeyi izlemeye dayanamadığını, etkileme çabasından bu kadar kolay vazgeçmeyeceğini hayal etmeyi seviyorum. Onu görebiliyorum: Durumu yeniden değerlendiriyor; iradesine boyun eğdirmek için aşağılık zihnini yeni bir plan yapmak, onun dikkatini çekmenin bir yolunu bulmak için her zamankinden daha fazla çalıştırıyor. İki hafta sonra onunla başka bir kulübün önünde karşılaşmış. Yağmur yağıyormuş ve o seçkin gece kulübüne girmeye çalışan, hepsi vaat edilmiş yıkıntıyı deneyimlemek ya da en azından yağmurdan kurtulmak için sıraya girmiş diğer umutlu insanlarla itişip kakışırken, annem ceketini başının üzerinde tutuyormuş. Orada, koltukta oturup siyahlara bürünmüş bir spor arabanın kulübün dışına nasıl yanaştığını ve durmak için acınası kalabalığa nasıl su sıçrattığını anlatırken annem uzaklara daldı ve sesi alçaldı. Bana anlatırken bile babam ona midemi bulandıran bir gaddarlıkla davranmıştı ama yine de babamdan şefkatle, hatta belki de aşırı hayranlıkla söz ediyordu.

32 Bir şampanya markası.

"Arabadan inip anahtarı yanında duran valeye fırlattı. Onu sadece araban gelen korkunç ses yüzünden fark ettim. Ve anahtarı attığını gördüğümde... Of... Yolun ortasına bu şekilde park etmenin korkunç derecede kibirli olduğunu düşündüm."

Kapıdaki korumalar onun içeri girmesi için kırmızı kadife iplerin klipslerini açıp soğukta dışarıda kaldıklarına kızan kalabalık ileri atılırken, o gözünü Marie'den ayırmamış. Sonra bir el onu kadife iplere doğru çağırmış. Elinde ajanda olan sert görünüşlü bir kadın, "Evet, siz..." der gibi başını sallamış ve Marie, kalabalığın arasından sıyrılarak kapıdaki korumaların oraya gitmiş. İçeri yönlendirileceğini açıklamış ve arkadaki insanlar homurdanıp yuhalarken bile bunu sorgulamamış. Merdivenlerin dibine geldiğinde duvara yaslanmış, kollarını kavuşturup sırtarak haham onu karşılamış. Bu sırtışı medyada birçok kez gördüm. Neredeyse onun imzası... Kibir ve çekiciliğin güçlü bir bileşimi... Aynı zamanda çileden çıkaran bir kombinasyon, çünkü böyle adamlarda kibrin, her zaman cazibeyi alt ettiğini hemen anlıyorsunuz. Yine de o zaman, sarhoş edici ve unutmazı zor bir karışım yüzünden iş iştten geçmiş.

Onu baştan aşağı süzerek, "Yani şampanyamı istemiyorsun ama misafirperverliğimi kabul edeceksin, öyle mi?" demiş. Dürüst olmak gerekirse oracıkta hemen dönüp gitmediği için onun hakkında hâlâ kötü düşünüyorum. Ben dokuz yaşındayken tanışmalarını bana anlattığında dahi bunun gerçekten içler acısı bir başlangıç olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Eğer babamın kahramanca bir cesaret gösterisinde kaybettiğim ef-sanevi bir şahıs olduğunu bir an bile hayal etseydim, bu dile getirilmeyen varsayımın öldüğü andı. Babam, pahalı bir takım elbise giymiş, sevimsiz bir şarlatandı ve annem de bunu yedi.

Sanırım ilk zamanlar ona soğuk davrandı, Fransız küçümse-mesiyle savuşturdu ama yine de değişen bir şey olmamış. Ertesi

gün adresini öğrenip çiçeklerle dolu üstü açılabilir bir arabayla gelmiş. Helene'in bana daha sonra söylediği gibi, ev arkadaşları onu çılgık çılgına kahkahalarla uyandırmış, korna çalıp trafiği engelleyen kasketli İngiliz adam hakkında onunla dalga geçmiş. Bir hafta sonra özel bir jetle onu Venedik'e uçurmuş ve kokteyl için San Marco Meydanı'na götürmüştü (ciddi rüküş) ve ona, onu sevdiğini söylemiş. Abartılı sevgi gösterileri, Hyde Park'ta³³ yapılan güneşli pazartesi sabahı yürüyüşleri, ikisinin de sevdiği gece kulüplerinde akşam yemekleri birkaç ay sürmüştü. Bütün duvarları yıkılmıştı, Londralı erkeklere ve onların niyetlerine karşı temkinli ve küçümseyici değildi artık. Marie aradığı takdirde müsait olmayı tercih edip etrafındakileri bıraktı. Yani çoğu kez... Ama sadece pazartesiden cumaya kadar... Nadiren geceyi onunla geçirdi. İşle ilgili ağlayarak ya da yaşlı annesinin veya onun kaınasına ihtiyaç duyan birileri hakkında açıklamalar yaptı. Gözlerini o kadar sert bir şekilde devirdin ki yüzünü buruşturdu, değil mi? Peki...

Annemin, büyük tokalı kemerler takıp Dire Straits'in müziğinden hoşlanan bir adama güvenmek gibi aptalca kararı üzerinde durabilir yahut devam edebiliriz. Burada ona uygulanan manipülasyonu ve kendisinin saflığını ortaya dökmek için yeterli zamanım yok. Açıkçası babam zaten rezerve edilmişti. Sadece rezerve edilmemişti, evli ve bir çocuğu vardı; Kuzey Londra'da bir tepenin üzerinde, birkaç yatılı personeli, iki safkan köpeği, şarap mahzeni, yüzme havuzu ve birkaç dönümlük arazisi olan bir evde yaşıyordu. O yalnızca bağlı değildi, gömülüydü.

Bana ondan ilk bahsettiğinde hikâyenin bu kısmını atlamıştı. Muhtemelen tam olarak anlayamayacağım hassas detayları geçiştirdiği için Marie'yi suçlamıyorum. Bunun yerine babamın neden beni görmeye gelmediğini, asla bana doğum günü hedi-

33 Londra'daki kraliyet parklarının en büyüğü.

yesi göndermeyişini ve aile yemeğine neden gelmediğini açıkla-
maya çalıştı. Kolumu okşayan Marie, binlerce insanın hayatını
etkileyen büyük ve önemli iş anlaşmaları yaptığını ve bu yüz-
den bizi göremediğini anlattı. Dünyanın her tarafına uçtuğu-
nu söyledi. İkimizi de çok seviyordu ve zamanı geldiğinde hep
beraber olacaktık ama şu anda onun çok çalışmasına izin ver-
meli ve bir aile olarak yaşayacağımız zamana hazırlanmalıydık.
Acaba kendisi de inanıyor muydu buna? Sık sık merak ederim.
Akıllı, kibar gördüğüm annem gerçekten öyle miydi? Açıksözlü
olmak gerekirse aptal mıydı? Belki...

Hemcinslerim çoğu zaman hayal kırıklığı yaratıyor. Bir ke-
resinde onu casus olduğuna inandıran bir adamla evlenen bir
kadın hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Gizli gö-
revde olduğunu ve görevlilerin güvenli şekilde onunla temas
kurana kadar kendisini idare etmesi gerektiğini söyleyerek,
yaşamı boyunca biriktirdiği 130.000 sterlinlik parayı kendisi-
ne vermesi için onu ikna etmişti. Adamdan ispat etmesini hiç
istememişti, bu gülünç aşk hikâyesinin maskaralığının gerçek-
leşmesini çaresizce istemişti. Ve kendini daha fazla rezil etmek
için haftalık bir dergiye isteyerek hikâyesini anlatmış, üzgün ve
ezilmiş görüldüğü fotoğraflar çekirtmişti. Peri masalı roman-
tizmi hayal eden ve onu neden etkilediğini sorgulamayan ellili
yaşlardaki (her santimi incelenen) bu kadın için üzölmeli mi-
yim? Marie, bu kadın ve onun gibilerin kabilesindendi, belli ki
hâlâ benzer hayaller kurma kapasitesi varmış.

Marie, babam ve nihai birlikteliğimiz hakkında bana verdiği
tüm saçma sapan sözlere rağmen onun hakkında sadece seçil-
miş bilgiler verecek kadar akıllıydı. Bana somut bir bilgi verme-
den sorularımı durdurmaya yetecek kadarını söylüyordu. Ama
birkaç ay sonra Hamstead Heath'e yaptığımız bir geziden sonra
bana onun evini gösterme hatası yaptı. Ormanlık bir alanda
kaybolduk ve yağmur yağmaya başladı. Annem elimden tuttu

ve otobüse bineceğimiz anayola giden bir rota bulmaya çalışarak beni tepelik bir yere çıkardı. Sonunda otobüs durağına vardığımızda ben homurdanarak anorağıma sıkıca sarınırken o hızla yürümeye devam etti. Sağanak yağmura rağmen özel, uzun bir yolda on dakika kadar yürüdük. Ta ki yavaşlayıp sonunda durana kadar...

Bir evin önünde durduk ve sabırsızlıkla elini çekene kadar Marie sessizce eve baktı. Bir eve baktığımızı söylesem de güvenlik kameralarının olduğu devasa demir kapılar, gerçek evin çoğunu kasıtlı olarak gizliyordu. Anacaddede bir çatı katında yaşıyorduk. Bir evin gözden saklanmak zorunda kalacak kadar önemli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Annem bana bakmadan, neredeyse taparcasına kapıları işaret etti. "Burası babanın evi Grace.." dedi bana bakmamaya devam ederek. Ne diyeceğimi bilemedim. Bu görkemli mekânın önünde iliklerime kadar sırlıslıklam oyalanırken kendimi rahatsız hissettim. Marie, güvenli otobüs durağına ve eve gitmeye teşvik etmek için yavaşça onu geri doğru hareket ettirdiğimi fark etmiş olmalı ki bana ısıltılı gülümsedi.

"Babanın bugün evde olmaması çok yazık ama çok güzel, değil mi Grace? Bir gün orada kendi yatak odan olacak..."

Başka ne yapacağımı bilmeden başımı salladım. Elimi tuttu, arkamızı döndük ve tepeden aşağı inerek evimize doğru yola koyulduk. O yolculuktan bir daha hiç bahsetmedik. Ama benim olacağına söz verdiği o yatak odasını büyürken pek çok kez düşündüm. Pembe duvar kâğıdı ve büyük çift kişilik bir yatakla, hatta belki de yeni giysilerle dolu bir gardıropla orayı hayal etsem de tavşan deliğinin³⁴ derinliklerine indiğimde, Marie'nin yalan söylediğini ve büyük kapıların ardında benim için o bü-

34 Lewis Carroll'un *Alice Harikalar Diyarı*'nda kitabında Alice'in rüyasında tavşan deliğine düşmesine gönderme yapılmakta ve bilinçaltı kastedilmektedir.

yük yatak odasının asla olmayacağını biliyordum. O zaman bile net olarak anladığımı hatırlıyorum; Marie'ye ve bana çok yanlış bir şey yapılmıştı.

İşte, benim babam bu. Bana danışılseydi seçeceğim kişi o değildi ama yine de buradayız. Bazı insanların onları döven bazılarının da Crocs giyen babaları vardır. Hepimizin göğüslememiz gereken çileleri var. Size kişiliği ve geçmişi hakkında fazla bir şey söylemedim, değil mi? Onun da sırası gelecek... Ama yaptıklarımı neden yaptığımı gerçekten anlamak istiyorsanız önce tekrar çocukluğuma dönmeliyim. Umarım fazla nefsine düşkün gibi gelmez ama öyle dahi olsa bu benim hikâyem... Ve şu anda hüznün ve idrarın güçlü bir karışımı gibi kokan bir koğuştta, bir ranzada yatıyorum. Bu yüzden anılarıma dönmek için her türlü bahaneyi kullanacağım.

İşte bazı eski anılar: Marie'nin yiyecek, elektrik ve korkunç bir olayda sıhhi ürünler almak için yeterli parası yoktu. Sabah altıda kalkardı, böylece işe zamanında gidebilir, ben de kafenin arkasındaki odada oturup ödevimi yapabilirdim. Annem günün ardından yorgun, sararmış ve içi boşalmış görünürdü. Kış boyunca soğuk olurdu, çünkü ısıtmayı sadece Marie'nin parasını aldığı ay başında kullanırdık. Üşümek bugün bile içimde saf bir korku uyandırır. Geriye dönüp baktığımda bir yetişkin olarak ev sahibimi çok sevindiren bir kararla daireme fazladan radyatör taktırmak için para ödedim ve oldukça çirkin kürk bir battaniye için fahiş miktarda para ayırdım, çünkü çocukken sık sık yaptığım gibi titreyerek uyanacağımdan emin olduğum için ihtiyacım vardı. Kürk etik olmayabilir ama çıplak vücutla gerçekten muhteşem hissettiriyor.

Marie, para bulmak için elinden geleni yaptı. Kendi ifadesiyle onun yaşam seçimlerini onaylamayan ailesi, ona hiçbir şey vermedi. Hortanse, Londra'ya yaptığı gezilerden birinde, öğle yeme-

gi için bizimle bir kez buluştu. Tezgâhtar kızları terörize ettiğini ve eğlenmek için garsonları ağlattığını varsayıyorum. Annem bana en iyi kıyafetimi giydirdi. Bir Noel'de Marks and Spencer'dan aldığı kaşındıran süveter (ki ondan nefret ederim ama o bununla gurur duyuyordu çünkü gerçek yündü ve dik yakalıydı) ve bana teslim edilmeden önce ilkokulumdaki başka bir çocuğa ait olan ve karnımı sıkan sıkıştıran fitilli kadife bir pantolon...

Büyükannem bana merhaba dedi, sonra hemen anneme dönerek yemeğin geri kalanında Fransızca konuştu. Marie, Hortanse'i daha kararlı hale getirmekten başka bir işe yaramayan İngilizce bir yanıt verdi. Restorandan çıkarken Hortanse eğildi, kazağımın yakasını kendine doğru çekti ve kokladı. Bana doğru bir jest yaparken anneme bir şeyler söyledi ve annemin gözleri yaşlarla doldu. Bu yaşlı cadıyı son görüşümdü. Marie öldüğünde bana bir mektup gönderdi, açmak yerine parçalayarak Helene'in evindeki tuvalete atmayı tercih ettim. Şimdiye kadar göçmüş olmalı ama umarım ölmemiştir. Umarım hakkımda çıkan haberleri görür. Umarım sansasyon arayan gazeteciler, duruşmam sırasında, o ve kızının keyfine düşkün yaşlı kocasının kapısına dayanırlar. Komşularının onlara şüpheyle ya da daha da kötüsü sahte bir sempatiyle bakmaları için dua ediyorum.

Yani fakirdik ve Marie'nin, Helene'den başka kimsesi yoktu. Diğer tek gerçek arkadaşı Bea, talihsiz bir aşk hikâyesi ve para kazanmak istiyorsa yemek yeme bozukluğu geliştirmesi gerektiğini sürekli söyleyen kötü bir mankenlik ajansı yüzünden Fransa'ya kaçmıştı. Annem, ben uyuyormuş numarası yaparken ara sıra gece geç saatlerde uzun mektuplar yazardı. Mutfak masasına oturur, kâğıtları yırtar ve tekrar tekrar başlardı. Posta kutusuna gönderilmek üzere mektuplar sabah masanın üzerinde dururdu. Çöp kutusuna atılmış birini görüp avladığımda büyüyünceye kadar adını öğrenmemiştim.

Sevgilim, bir daha görüşemeyeceğimizi biliyorum ve kararı-na her zaman saygı duydum. Seni ne kadar sevdiğimi ve asla seni ya da aileni incitip tehlikeye atacak bir şey yapmayacağımı biliyorsun. Ama Grace büyüyor ve onu tanımanı çok istiyorum, sadece birazcık... Para istemiyorum ya da bir zamanlar zevk al-dığımız yakınlığı yaşayabileceğimizi düşünmüyorum. Ama onun babasına ihtiyacı var! Bazen başını hafifçe yana eğip sırtıyor ve tıpkı sana benziyor, bu gurur ve acının hayal edemeyeceğin bir karışımına neden oluyor. Bir pazar günü Highgate'teki parkta bizimle bir saatliğine buluşabilir misin? Bu mektupları okuyup okumadığını bilmediğimden lütfen bana cevap yaz.

Bu mektuptan çok önemli üç şey öğrenmiştim. Birincisi; başkalarının işine burnunu sokmak neredeyse her zaman işe yarar. İkincisi; babam evliydi ve Marie farklı bir hikâye uydur-maya çalışsa da bana dair hiçbir şeyle ilgilenmek istemiyordu. Üçüncüsü ve en önemlisi; annemin kalbini kıran ve bizi sefa-let içinde yaşamaya terk eden zampananın adını öğrenmiştim. Adını zaten biliyordum, sadece kim olduğu ortaya çıkmıştı. Çoğu insan bilir. Babam Simon Artemis... Ve dünyanın en zen-gin insanlarından biri... Yani hâlâ hayattayken öyleydi.

Zil çaldı. Gidip çarşafaları yıkamalıyım. Sonsuz grilikte yıka-nıp katlanacak çarşafalar... Cazibe, bazen dayanılmayacak kadar fazla...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gençlik yıllarım, havaalanı kitapçılarında gördüğünüz korkunç kitaplardan fırlamışa benzemiyordu. Hani isimleri genellikle *Baba Yapma* gibi bir şey olan, hayal edilmez acıların hikâyesini anlatan ama sadece okuduktan sonra kendilerini iyi hissettikleri, içlerinde ufak bir korku veya sempati uyandırdığı için diğer insanların sefaletini okumaktan hoşlanan kişilere satılan kitaplar... *"Okurken gözlerim doldu, çok üzücü bir hikâye..."* Bazı çevrimiçi annelerin kitap kulüplerinde yaptığı olağan yorum... Ah çocuk istismarı ve mutlak travma hakkında bir şeyler okumanın seni üzdüğünü gördün, değil mi Kate1982? (Kate ismi, kulağa sürekli böyle bir siteyi ziyaret eden birinin adı gibi geliyor.) Bunun seni nasıl etkilediğini bize anlatabilmene çok sevindim.

Her neyse... Çocukluğumda (Marie'nin hayatta olduğu kısım) kimi güzel anlar var. Çok sevildim ve hepsi tek kişiden gelse de bunu biliyorum. Anneler sevgiyi her açıdan verme konusunda o kadar ustadırlar ki çoğu zaman diğer insanların sevgi vermekten kaçtığını hayatlarınızın sonraki dönemlerine kadar fark edemezsiniz. Marie yükü üstüne aldı ve durumu benden iyi şekilde sakladı. Elbette mücadele ettiğini biliyordum; çocuklar hep öyle değil midir zaten? Ama çocuklar aynı zamanda şaşırtıcı derecede de bencildirler. Çatlakların çoğunu başarıyla kapatmayı başardığı sürece ben de onunla beraber olmaktan fazlasıyla mutluydum. Annem, sıcak içeceklerin en az

üç sterlin olduğu ve yakın zamanda gluten intoleransını keşfeden kadınlar için unsuz pasta yapılan bir kafede baristalık yaparak ve muhtemelen hiç pasta yemeyen kadınların Highgate'teki evlerini temizleme işinden kazandığı paradan birikim yapardı. Her üç ayda bir beni Cuty Sark'a³⁵ bir geziye ya da Noel ışıklarını görmek için Selfridges'e bir metro yolculuğu anlamına gelen "büyülü gizemli bir tura" çıkaracak kadar zamanı olurdu. Bir keresinde beni Hampstead Heath'teki panayra götürdü. Burada ilk kez pamuk şeker yiyip halka oyununda balık kazandım. Balığı mutfak masamızdaki bir vazoya koyduk, adı RIP'ti,³⁶ panayır balıkları çok uzun yaşamadığı için bunun komik olduğunu düşünmüştüm. Marie bunun kötü olduğunu düşündü ve o balığı besledi. Her hafta vazoyu temizleyip birkaç yeşil bitki ve dağınık taşlar ekledi. O balığa ilgimi kaybettim ama onun titiz bakımı sayesinde RIP on yıl yaşadı. Annemi bile geride bıraktı.

Marie ve ben mücadele ettik. Seven Sisters'ın hemen dışında, güzel bir ilkokula gittim ve tam da burada tek bir arkadaş edindim, Jimmy adında bir çocuktu. Ailesi çok büyük bir evde yaşıyordu, evlerinde çok sayıda kilim ve minder vardı ve her odasında yerden tavana kadar kitaplar dizilmişti. Annesi bir terapist ve babası bir hekimdi. Oğullarını sert uyuşturucularla güzel bir yan iş yapan rehinecilerin bitişiğindeki değil de güzel bir hazırlık okuluna gönderebilirlerdi. Ama pencerelerinde büyük bir İşçi Partisi posterı asılıydı ve talihleri hakkında büyük miktarda liberal suçluluk taşıdıklarından Jimmy'nin eğitimi bu duyguyu telafi etmenin yollarından biriydi. Jimmy hâlâ hayatımda. Aslında son zamanlarda ilişkimiz biraz olgunlaştı diyebilirim sanırım.

35 1869 yılında İskoçya'da yapılan bir yelkenlidir. Günümüzde ziyarete açık turistik bir mekân olarak işletilmektedir.

36 İng. Rest in peace (huzur içinde yatsın) tamlamasının kısaltması.

Marie ve ben böyle devam edebilirdik. Yolun aşağısındaki ortaokula gittim (başlangıçta Jimmy ile 7. sınıfta gösterişli olduğu için acımasızca alay edildi ve o da bu yüzden keçileri olan ve çok fazla sanat yapılan özel bir okula gönderildi - işkencenin ailesi tarafından yapılan uzantısı) ve orada birkaç arkadaş daha edindim. Daha fazla vaktimiz olsaydı belki de Marie'nin daha iyi bir işi olabilirdi, kim bilir belki de yüklerinden bazılarını alacak hoş bir adamla tanışabilirdi. Belki üniversiteye gidebilir, daha sonra anneme bakacak, ona bir daire ve araba alacak kadar para kazanmış olabilirdim. Ama bizim kaderimiz bu olsaydı, o zaman burada olmaz, Kelly'nin koğuşumuza dalıp elişi projeleri hakkında gevezelik etmesini beklemezdim.

Aksine, zaman ilerledikçe Marie daha da yavaşladı, daha solgun görünüyordu ve daha çok uyuyordu; öyle ki okula gitmek için kalktığımda onu yatakta bırakıyordum. Sabah 11.00'e kadar uyanamadığı için altı banyosu olan ve ruhu olmayan evdeki nişasta suratlı cadı, onu sabah 11.30'da mesajla kovdu. Bir gece ben yatakta uyuklarken o kanepede Helene ile sohbet ediyordu, ona sırtının ağrıdığını söyledi. Helene doktora gitmesini istedi ama annem reddetti. "Bu soğuk ve nemli ülkede yaşadığımızdan beri ne zaman ağrım olmadı ki?" diyerek güldü.

Gerçekten ne kadar kötü hissettiğini kim bilebilirdi ki? Kesinlikle ben değildim. Çocuklar bencildir ve ebeveynlerinin yenilmez olması gerekir. Anlaşma böyle... Ama Marie anlaşmayı bozdu. İki ay sonra beni ilk kez tatile, Cornwall'a götürdü. Uçsuz bucaksız denize bakan bir uçurumun üzerinde bir karavan parkında kaldık, sahillerde yürüdük ve bol bol dondurma yedim. Marie, minibüsümüzün basamağında şarap içerken ben çimlere uzanıp Fransa'daki çocukluğu, büyüdüğümde nasıl fotoğrafçılık eğitimi alabileceğim hakkında sorular sorup sınıfımdakiler bu kadar toy olmasalardı yetişkinler gibi erkeklerden hoşlanabileceğimi söyledim. Buna çok güldü. O tatilde çok güldü.

Ağrılarının, sadece bitmek bilmeyen çalışmanın ve sürekli endişenin işareti olmadığı ortaya çıktığında 13 yaşına yeni girmiştim. Helene bir gün beni erkenden okuldan aldı ve hastaneye götürdü. Marie bayılmıştı ve onu görmeden önce annemin tek arkadaşı, bekleme odasına beni oturtup annemin kanser olduğunu söyledi. Doktora gitmeyi ötelemiş ve başkalarıyla ilgilenen pek çok kadın gibi kendi ihtiyaçlarını tamamen ihmal etmişti. “Bilmeni istemedi...” diye açıkladı Helene. “Ama bunu bilmek senin hakkın.”

Tepedeki floresan lambaya baktım ve Helene, annemin önünde sakın kalıp cesur olup olamayacağımı sorduğunda kulaklarımın uğulدادığını hissettim. O an beynimde bir şeylerin devreyi kestiğini hissettim, sanki aniden bekleme moduna alınmıştım, tam kapasiteyle çalışamayacak durumdaydım. Sonradan beyninizin sizi stres veya travmadan korumak için kendini kapatmasına *dissosiyasyon* denildiğini öğrendim. Korkunç bir duygu ama oldukça tatsız şeyler yapmak zorunda kaldığımda bana çok iyi hizmet etti. Açıkçası etrafınız kanla çevriliyken ve birinin hayatınızı bağışlaması için çığlık attığını duyarken devreleri kapatmak gerçekten rahatlatıcı...

Marie eve hiç dönmedi ve altı hafta sonra sevgili, yorgun annem öldü. Teşhisi ile vefatı arasındaki kısa sürede annem ve Helene, bundan sonra Helene ile yaşamam konusunda anlaşmışlardı, sanki gidebileceğim başka bir yer varmış gibi... Büyükannem ve büyükbabamın gelmediği cenazeye annemin Londra'daki ilk yıllarından bazı eski manken arkadaşları, birkaç iş arkadaşı, Jimmy'nin ebeveynleri John ve Sophie katıldı. Cumartesi sabahları dairemizin rutubetinden ve soğuşundan kaçmak istediğimizde sıcak çikolata içmek için gittiğimiz yerel bir kafede onun için kadeh kaldırdık. Bundan sonra çocukluğum büyük ölçüde bitti. Helene'in Kensal Rise'taki dairesine taşındım ve ilk defa kendi yatak odam oldu. Eskiden kıyafet-

lerinin olduğu ve çoktan terk edilmiş eski egzersiz aletlerini barındıran küçük bir odaydı. Balık benimle geldi, akvaryumu tuvalet masasının üzerine konmuştu. Helene, hayatında hiç bir zaman bir ergenle yaşayacağını tahayyül etmemişti ama ne mutlu bana, elinden gelenin en iyisini yaptı. Her zaman yiyecek vardı; kıyafet almam ve seyahat etmem için bana para verdi. İntikamcı bir tanrı tarafından yere serilirim diye asla yüksek sesle söyleyemesem de bu durum, iç karartıcı yatak odamızda sahip olduğumuzdan çok daha iyi bir yaşamdı. Onun dairesine yakın bir okula geçtim ve neredeyse hemen oldukça bağımsız hale gelcim. Helene bir mankenlik ajansında çalışıyordu ve sık sık dışarıdaydı. Bu yüzden okuldan sonra vakit geçirmek için mahallenin parkında saatlerce dolaşır, yerel Costa'da oturup çay içerdim. Boş daireye geri dönüp kaybettiğim her şeyi düşünmekten iyiydi.

Helene, annemin evini temizlemişti ve bana verecek değerli bir şey olmasa da başparmağıma tam oturan ve gün boyu sürekli ovduğum Marie'nin en sevdiği opal yüzüğü vermeyi ihmal etmemişti. Ayrıca Marie'nin gençlik günlerinden, değerli Kookai posteri de dahil olmak üzere bir kutu mektup, belge ve fotoğraf da verdi. Onları hiç açmadım. Yüzük dışında... Duygusal kutsal emanetlerden pek hoşlanan biri değilimdir. (Elbette bir cinayetten sonra birkaç değerli hatıra saklamaktan hiçbir zaman muaf değildim ama buna da duygusal denmez.) Ama bir gün Helene'in yatağının altında saç düzleştiricisi ararken başka bir kutu buldum. Bu benim odamdakine hiç benzemiyordu, çiçekler ve kalplerle süslenmemişti. Bir müdürün ofisinde görmeye alıştığım türden sağlam ve resmiydi. Ve sırtında kırmızı mürekkeple dikkatlice yazılmış bir şey vardı: Grace/Simon.

Tabii ki içine bakacaktım. Tereddüt dahi etmedim. Başkalarının sözde mahremiyetine hâlâ aldırış etmiyorum. Etrafımda bir şey bırakırsanız bakar, anlar ve hafızama alırım. Tek kişiye

dayanarak büyümek, güven söz konusu olduğunda daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. Ya da belki de sadece kafanın içine girmek ve sana karşı avantaj elde etmek istiyordur. Daima işe yaramıyor. Bu hapishaneye düştüğüm günden beri Kelly'nin günlüğünü okuyorum ama herhangi orijinal bir düşüncesi olmayan birinin en derin düşüncelerine dair fikir edinmek zor.

Helene'in kapısından aşağı kayıp eve gelmesi ihtimaline karşı kendimi kapı arkasına sıkıştırdım. Annemin arkadaşı, annemle babamın kısa ilişkisinin tamamına tanık olsa da bana bu konu hakkında hiçbir şey anlatmamıştı, Marie öldüğünde bile... Yardım edemeyeceğini, beni koruduğunu zannettiğini biliyorum; bu yüzden fazla zorlamadım. Ama bu kutu, bana anlatabileceklerinden daha fazlasını söyleyebilirdi. Helene nazikti ama büyük bir zekâ sayılmazdı; oldukça temel bir içgörüye sahipti. Daha net anlatmam gerekirse en sevdiği programların hepsi ITV'deydi.³⁷

İçinden bir deste kâğıt çıktı, sıraları belli değildi. Birbirine karışmış çeşitli gazete kupürleri, mektuplar, fotoğraflar gördüm ve bunları yığınlar ayırmaya başladım. Bitirdikten sonra fotoğraflara düzgünce baktım. Birkaçı Londra çevresinde karanlık gece kulüplerine giden annem ve kız arkadaşlarının. Marie ve Helene mini elbiseler içinde, ikisi de dans pistinin ortasında sigara içerken... Tanımadığım kızlar şampanya şişelerini etrafa püskürtürken... Ben aralarında gezinirken Simon yavaşça sahneye adımını attı ve kızlar yavaşça gözden kaybolup bulanık şekilde resimlerin kenarlarına doğru itildiler. Simon'ın başka adamlarla fotoğrafları vardı. Hepsinde beyaz gömlekler, pahalı eskitilmiş kot pantolonlar, büyük altın tokalar vardı. Tıpkı okul çocukları gibi kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamışlardı.

37 ITV, İngiltere'de eğlence içerikli programlar yayımlayan ulusal bir kanal.

Purolarını çiğniyor, shot bardaklarını tutuyor ve objektife pis pis bakıyorlardı. Sonra sadece Simon'ın annemi döndürdüğü, puantiyeli eteği bulanık olsa da yüzündeki ifadesinin çok net olduğu fotoğraflar vardı. Kendinden geçmişti, babama doğrudan bakabilmek için başını çevirmişti. Babam yine de ona bakmıyordu, kameraya sırtıyordu. Resimlerin hiçbirinde ona bakmıyordu; onun yerine Marie'nin yaptığı gibi kendisine çaresizce bakan kankalarına sırtıyor, fotoğraf makinesine poz veriyor, shot'ları yuvarlıyor, insanlar tezahürat yaparken masanın üzerinde dans ediyor ve etraftaki kalabalık katıla katıla gülüp alkışlarken taciz edilmiş görünen bir garsonu kafakola almış görünüyor.

Daha onunla tanışma fırsatını bulamadan babandan nefret ettiğini fark etmek çok garip... Anneme kötü davrandığını biliyordum ama dahası vardı. Sadece birkaç fotoğraf bile tüylerimi diken diken etmişti. Bronzlaşmış, parlak yüzü daha önce tanışmadığım bir kibirle konuşurdu. Etraftaki tüm ilgiyi çekme ihtiyacı içler acısıydı. Diğer insanların alanını işgal ediyordu; kadınlar kenara itilmiş, Simon Artemis için güzel dekorlar olarak gösterilmişti. Arkadaş çetesi, tahmin edebileceğiniz üzere kaypak görünüyordu. (#MeToo sonrası bir dönemde kesinlikle başlarını öne eğmeleri gereken türden insanlardı.) Gördüğüm şeyler beni kısmen rahatsız hissettirdi. Bu adamın gösterişli kuyafetleri ve her pozunda testosteron seviyesini ilan etme ihtiyacı vardı. Bu adam benim DNA'ma, karakterime, varlığıma katkıda bulundu. Sonrasında tekrar Marie'nin, kendisine dair önemli bir kişilik kusurunu benden başarıyla saklayıp saklamadığını merak ettim. Bu adamı, bu seçimi başka nasıl açıklayabilirdim? Nasıl bu kadar büyük bir hata yapabilmişti?

Fotoğrafları ilk gördüğümde 13 yaşındaydım. Erkekler ve kadınlar arasındaki ilişkiler, ataerkillik, duygusal manipülasyon ve hatta temel cinsel çekim hakkındaki gerçekler hakkında pek

bir şey bilmiyordum. Sevgili annem ona bakarken, bu iğrenç adamın en kötü özelliklerini fotoğraf için açıkça sergilediğini fark ettim. Ve o anda annemden de nefret ettim.

Resimleri kutuya koyarken yumruğumu sıkığımı ve boynumdaki kasların, baş ağrısının daimi habercisi olarak hafifçe yanmaya başladığını fark ettim ama biliyordum ki bunlara bakmazsam bir daha şansım olmayabilirdi. Helene'in dosyalarla ne yapmayı planladığını kim bilebilirdi ki?

Sırada gazete kupürleri vardı; küflenmiş ve solmaya başlamışlardı. Manşetler iş hayatının ve kişisel hayatın bir karışımıydı. "Simon Artemis gençlik modası zinciri Sassy Girl'ü satın aldı", "Artemis 'çalışma koşulları kötü işyeri' olması nedeniyle eleştirildi", "Simon ve Janine, yeni doğan mükemmel kızlarını gösterdi", "Simon Artemis, BİN?³⁸ Artemis Holding'in CEO'su için nişan söylentileri..." Sonuncusu parlak bir dergidendi, Simon ve karısının etrafı (artık karısının Janine olduğunu biliyordum) pofuduk köpeklerle, tüylü bir halıyla ve oda yüksekliğinde bir Noel ağacıyla çevriliyken çekilmiş fotoğrafları vardı. Kollarında, adının Bryony olduğunu öğrendiğim kızları vardı. Yaklaşık üç yaşında görünüyordu. Makalenin tarihini kontrol ettim. Boyun kaslarım gittikçe geriliyordu. Ondan on üç ay küçüktüm. Simon o kulüplerde anneme kur yapıp kim bilir neler vaat ederken kız kardeşim daha bebektir. Fotoğraflar, annemin Hampstead'deki o yağmurlu günde gittiğimiz evi gösteriyordu. Benim genç gözlerime dahi durum iğrenç gözüküyordu. Janine'in (erkeklerin evi güzel tutma işinin hâlâ kadınlara ait olduğunu düşündüğü göz önüne alındığında, Janine olduğunu varsayıyorum) gri ve gümüşe açıkça karşı konulmaz bir tutkusuydu. Hiç gümüş bir şömine rafı gördünüz mü? Metalden ya da gümüş rengine boyamaktan değil, gerçek gümüşten bah-

38 Britanya İmparatorluk Nişanı. İng. Order of the British Empire

sediyorum. Yıllar sonra, bir personel partisi için evlerine çok kısa süreliğine girmeme izin verildiğinde Viyana'dan ithal edildiğini öğrendim. Janine, zarif bir ev sahibiydi, birkaç dakika boyunca herkesle sanki kraliçeymişçesine konuşuyordu. Benzersiz içmimarlık yaklaşımı hakkında pek çok soru sordum. Kendisi ve en sevdiği yakınları hakkında planları bilseydi muhtemelen bu kadar kibar olmazdı ama korkunç şömineyle o kadar gurur duyuyordu ki emin olmak gerçekten zor...

Kupürler bana Simon'ın yaptığı işlerin birazını anlattı. Diğer şeylerin yanı sıra Sassy Girl'e, ekonomik havayolu şirketi Sportus'a ve güneydoğu İngiltere'de yaklaşık 1800 mülke sahipti. Hatta bu durum ona neredeyse eğlenceli "pis derebeyi" lakabını kazandırmıştı. Ayrıca birkaç oteli, beş yıldızlı bir otelin tatiliniz için biraz düşük nitelikli olduğunu düşünüyorsanız haftalık kiralayabileceğiniz birkaç yatı vardı. 1998 yılında gösterişli bir projenin tanımı neydi? Simon ve Janine'in bir de üzüm bağları vardı. Sadece arkadaşları ve yakınları tarafından satın alındığını düşündüğüm şaraplar ürettiler. "Chic Chabilis"³⁹ adıyla şişelendi. Herhangi bir şey size bir kişi hakkında daha fazla bir şey anlatamazdı.

Kutudaki son şey, krem rengi, kalın bir zarftı. İçinden iki parça kâğıt çıktı. İlk açtığım Simon'dan kendisine gelen bir mektuptu. Siyah mürekkeple alelacele yazılmış bir karalamaydı, kelimeler neredeyse kâğıdı yırtacaktı.

Marie, mektubun için teşekkürler... Hasta olduğunu duyduğuma üzüldüm ama önerdiğin şey imkânsız. Sana daha önce defalarca söylediğim gibi çocuğumuzu doğurma kararı tamamen sana aitti. Altı haftalık bir kaçamağın ürünü için ailemi ve itibarımı riske atacağımı düşünmeye hakkın yoktu. Bunun yerine be-

³⁹ Fransa'nın Burgonya bölgesinde yapılan beyaz bir şaraptır.

beği doğurmayı seçtin ki zaten benim olduğuna dair bir kanıtın yok. Sonra onu görmek için beni ikna etmeye çalıştın. Bu hayale bir son vermelisin. Kızın, ailemin bir parçası değil ve olmayacak. Benim bir karım var Marie! Bir kızım var. Muhtemelen gelecek yıl, kraliyet nişanıyla asilzade olacağım. Hayatımı etkilemeye çalışmaktan vazgeçmelisin. 5000 sterlinlik bir çek ekledim, bu cömert olmaktan da öte ama sağlık problemin düşünüldüğünde yapılacak en doğru şey gibi görünüyor. Karşılığında tüm iletişimi kesmeni talep ediyorum.

Simon

Zarfin içindeki diğer mektup ise annemin gönderdiği ve kâbus gibi bir manzarayı oluşturan mektuptu. Yalvarışlarını okumak, kendi elyazısındaki kırılganlığı ve hüznü görmek istemi-yordum. Annemin bu adam karşısında ne kadar zayıf olduğunu görmek çok utanç vericiydi. O zayıftı ama ben güçlüydüm. Bu yüzden okuduktan sonra midemdeki öfkeyi pekiştirir, çelikle takviye eder ve orada tutardım. Mektubu açtım.

Sevgili Simon... Benden sana mektup yazmamamı istediğini biliyorum. Bu beni üzse de kararma saygı duymaya çalıştım. Ama iyi değilim. Whittington Hastanesi'ndeki başarılı doktorlara göre çok uzun yaşamayacağımı (sizden çok uzakta değil). Ölmek istediğim için değil, yorgun olduğum için buna boyun eğiyorum. Yorgunum ve yıllardır kendimi iyi hissetmiyorum. Grace doğduğundan beri hayat zorlaştı ve kolaylaşacak gibi de görünmüyor. Ama sakın Grace'i suçladığımı düşünme. Her şeye ışık oldu. Bebekken, yeni yürümeye başlayan bir çocukken, altı yaşındayken beni "Kristal" olarak adlandırmakta ısrar ederken onunla tanışmış olmanı çok isterdim. Keşke bir hafta boyunca konuşmak yerine azarladığı ya da okulda resim ödülü kazandığı büyüme ev-

resinde orada olsaydın. Çok şey kaçırdın ama gerisini kaçırmama gerek yok. Hepsini özleyeceğim ve bu beni o kadar endişelendiriyor ki uyuyamıyorum, gerçi monitörün ve koğuşun gürültüsü de yardımcı olmuyor. Simon, onu yanına almalısın. Karına ondan bahsetmelisin, yıllar önce olan bir şey için seni affedecektir. Bir anne olarak elbette bir çocuğun anne babası olmadan büyümesine izin vermezdi. Gelecekteki gençlik yıllarının sorunsuz geçmesini sağlayacak çok az param var ve ailem seçimlerim için bana kızmaktan asla vazgeçmedi. Onun çiçek açan ruhunun, onlar tarafından soldurulmasına izin vermeyeceğim. Arkadaşım Helene onu yanına almayı teklif etti ama yanında kendi ailesinin olması kadar iyi değil. Yalvarmak istemiyorum ama kızımızın hatırı için yapacağım. Lütfen doğru olanı yap. İyi bir adam olduğunu ve kendi çocuğunu dünyada yalnız bırakmayacağını biliyorum. Eve gidemiyorum, bu yüzden lütfen hastanenin 4. kattaki Hummin-bird Koğuşu'na yaz.

Tüm sevgim ve şefkatimle,

Marie

Dosyayı kapattım, yatağın altına ittim ve beni Helene'e ele verebilecek herhangi bir kâğıt kalmış mı diye yeri kontrol ettim. Ondan sonra daireden doğruca çıkmış olmalıyım, çünkü kendimi mahalle parkında buldum. Orada bir banka oturup kalbimin hızını yavaşlatmaya çalıştım. Avuçlarımı birbirine vurdum ve birdenbire oraya yerleşen yumruyu gevşetmek için boğazımı çekiştirdim. Babam hakkında her zamankinden fazla şey biliyordum. Anlayamayacağım kadar zengin olduğunu biliyordum. Bir ailesi, bir evi, korkunç bir şömine rafı olduğunu biliyordum. Adını duyduğum işlerin sahibiydi, okulda kızlar Sassy Girl giyerdi. O toplumsal bir figürdü. Annem ölürken ondan yardım istemişti ve bunu yaparak beni küçük düşürmüştü.

O ise annemi reddetmiş, azarlamış ve yok etmişti. Evine koşup üzerine atlamak, vurmak, parmaklarımı gözüne sokmak ve kafasını iğrenç mermer zemine çarpmak istiyordum. Çocuk parkındaki tahterevalliye odaklanmaya çalışarak yavaşça nefes aldım. Ama öfkem kaldı. Dışarıdan ne kadar sakın hissedersen hissedeyim, öfkemin artık solup gitmeyeceğini biliyordum. Annem hayattayken beni reddedilmekten, bu adamın soğuk ve duygusuz mesafesinden ustaca korumuştı. Beni saran sıcaklığıyla güvende olmuştum. Ama ölürken bu acıyı benim adıma daha fazla tutamadı. Gerçekten evine gidip zili çalamayacağımı ve yaptığı şey için belirsiz bir bedel ödemesini isteyemeyeceğimi biliyordum. Dışarıdaki bronz kapılara kadar gider ve geri çevrilirdim. Artemis ailesi duvarlar örmeye ve onları rahatsız edenleri –borçluları, hayranları, dilencileri ve istenmeyen çocukları– kovmaya şüphesiz alışıklardı. Beklemem gerektiğini fark ettim, oturup daha yetişkin ve daha iyi iletişim kurabildiğim zamanlar için bir plan yaptım. Bu düşünce beni rahatlattı. 18 yaşıma beş yılım vardı. Artemis ailesine acı çektirmenin bir yolunu bulmak için beş yıl... Bu anı hâlâ canlı bir şekilde hatırlıyorum ve o zamandan beri pek çok kez gülümseyerek düşündüm. Çünkü 13 yaşına geldiğimde bile (ve o zamanlar bunu açıkça düşünemeyecek kadar iyi biri olsam da) büyüyeceğimi ve çektiğimiz acıları gerçekten bilmelerini sağlayacağımı düşünerek kendimi rahatlatmışım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Andrew Artemis'i öldürmek istememiştim. Elbette yapılması gerekiyordu, bunu biliyordum ve kararlıydım ama onlardan birinin bu kadar iyi biri olmasına hazırlıklı değildim. Akrabalarım hakkında yaptığım araştırma kapsamlı ve titizdi, sanırım saplantılı olduğu bile söylenebilir. Bu yüzden ailenin ahlaki açıdan ne kadar çürük olduğunu öğrendim. Dünyadan düzgün bir şey götürmediğimi bilmek görevime odaklanmayı kolaylaştırdı. Kişisel meşgalemin kamu yararına olduğunu dahi düşünmeye başlamıştım. Artemis ailesi zehirli kapitalizmin vücut bulmuş hali, ahlak emici bir açgözlülük tapınağıydı. Tanrım, inanılmaz gençtim.

Jeremy ve Kathleen'i kolayca aradan çıkarmam beni gaza getirdi. Gerçekten şans eseri idi; dramatik bir direksiyon hareketiyle uçurumdan aşağı yuvarlandılar. Amir'in arabasında şüphe uyandıracak bir çizik dahi yoktu. Pek çok şey ters gidebilirdi; geriye dönüp baktığımda beni ürküten pek çok şey... Herhangi bir şey farklı olsaydı cesaretimi kaybedebilir, planlarımı tekrar değerlendirebilir ya da daha kötüsü yakalanabilirdim. Ama olmadı. O gece yüksek performanslı bir geceydi. Doğrusu büyükanne ve büyükbabamın düşünceli şekilde bu kadar hızlı ölmesi devam etmem anlamına geliyordu. En azından bunun için onlara teşekkür edebilirim.

Andrew, Simon'ın erkek kardeşi Lee'nin oğluydu ve muhtemelen hakkında güvenilir bilgi toplanması en zor kişiydi. Gar-

sonların tavus kuşu gibi giyindiği (bu laf için dedikodu sütunlarına teşekkürler) ve silindir şapkalı cücelerin gümüş tabaklara yerleştirilmiş düzgün kokain sıraları sunduğu grotesk aile partilerinin hiçbirinde yoktu. Yazları ailenin yatında, güvertede Bryony ve onun zayıf, bronzlaşmış arkadaşlarıyla yağlanıp yatmıyordu. Hatta Great Portland Caddesi'ndeki baş döndürücü binada –Simon ofise ne zaman gitse kraliçe evdeyken bayrağı göndere çekmenin⁴⁰ yeni bir versiyonu olarak önünde kusursuz gri bir Bentley duran– Artemis Genel Merkezi'nde göstermelik bir işi dahi yoktu. Artemis muhbirim Tina dahi –ki kendisi orada çalışırken gönülsüzce arkadaş olduğum biriydi (bu konuya geleceğim)– onun hakkında bilgi almak için ortalıkta dolaştığımda bana pek yardımcı olamadı ve her yıl düzenlenen Artemis'in yardım balosu hakkında çıkan magazin haberlerinde kendisinden neden bahsedilmediğini sormak için mesaj attığımda belirsiz bir şekilde Andrew'un "kendi yolunu çizmiş olabileceğini" düşündüğünü söyledi. Her zamanki gibi onu bu konu hakkında fazla zorlayamazdım. Tehlikeli sularda yüzmek için konuyu kapattım ve açıkçası kuzenim onun ilgisini hiç çekmiyordu.

Andrew, büyükanne ve büyükbabasının cenazesine gelmediğinde cidden bir şeyler döndüğünü anlamıştım (bu saygılı bir mesafeden tanık olduğum leziz bir şekilde tuhaf bir olaydı). Azimle devam ettim. Facebook'ta onu bulamayınca genç kuzenim için Google'da alarm kurdum ve sabırla bekledim. Sonunda yerel bir sitede ondan söz edildiğini gördüm. Doğu Londra'daki sulak alanlarda bataklık kurbağaları üzerine bazı huysuz ihtiyarların yaptığı bir meslek hakkındaydı. Sulak alanın ne olduğunu tam olarak anladığımda Andrew'un belki de

40 İngiliz Kraliyeti'nin protokollerine göre hükümdar Buckingham Sarayı'nda iken göndere kraliyet sancığı çekilir.

benden daha fazla Artemis ailesinden uzaklaştığını fark ettim ki bunu doğduğundan beri varlığı inkâr edilen biri söylüyor.

Andrew, sulak araziye buldozerle kazmaya ve küçük çocuklar için yanıcı polyester giysiler üretmek üzere fabrika kurmaya çalışmıyordu. Kâr marjları yeterince iyiye ailesindeki çoğu kişinin önereceği gibi bataklık kurbağalarının derilerini tasarım çantalar yaparken kullanmak için toplamaya niyetli de değildi. Hayır, gönüllü olarak kurbağaların çiftleşme davranışını gözlemlemeye yardım ediyor, bu iğrenç yaratıkların yaşayacakları ve gelişecekleri bir ortam yaratmaya çalışıyordu. Ve neredeyse parasız... Dürüst olmak gerekirse büyükanne ve büyükbabasını o tozlu Marbella yolundan sürmeseydim, torunlarının hayatıyla neler yaptığını duyunca sanırım bunu kendileri yaparlardı.

Artemis şirketine verdiğim emeğin Andrew'a yaklaşmakta hiçbir işe yaramayacağı kısa sürede anlaşıldı. Aslında aktif olarak bana karşı sayılabileceğinden şüphelendim. Artemis'in genel merkezinde çalışırken yaptığım gelişigüzel araştırmalara göre (yaptığım göz önüne alındığında iç karartacak kadar az sayıda kişi üzerinde) kuzenim görünüşe göre birkaç yıl önce ailesinden kopmuş. Belki yılda bir kez ailesiyle zar zor konuşuyordu. Gerçekten ironik, Alanis Morissette tanımına göre... (Zaten ironinin ne olduğunu kim gerçekten anlıyor ki?) Artemis'lerin içine sızmak için ne kadar uğraştığımı ve kuzenimin de bir o kadar kararlı şekilde kaçtığını görmek ironik...

Ama farklı bir hayat sürmekteki bariz niyetine rağmen yine de onlardan biriydi. İğrenç kurbağaların Doğu Londra'yı neziheleştirmesine yardım etmekten sıkılırsa onların kollarına koşması muhtemeldi ki bunun olası görüldüğünü kabul edelim. Ve en önemlisi ailenin geri kalanı öldüğünde hâlâ potansiyel bir vâristi (ve bildiğiniz üzere o günü hızlandırmaya yardım ediyordum). Ben de yapmam gerekeni yaptım. Kurbağaları

araştırdım, iğrenç bir rüzgârlık aldım ve Walthamstow Batakılık Projesi'ne gönüllü olarak katıldım.

Bir pazar gecesi geç saatlerde Kanal 5'te "gerçek bir hikâyeden uyarlanan" filmlerden birini izlemiştim. Tepelerde keçi besleyerek basit bir hayat yaşamak için her şeyi değiştiren ultra başarılı şehirli bir kadın hakkındaydı. Tasarım çantalarından ve (burada erkek yönetmenin düşüncesinin ağırlığını koyduğu belliydi) yavan hayatından vazgeçti. Topraktaki, doğadaki saflığı ona geri dönmekle buldu. Işıldıyordu, başrol oyuncusu tertemiz tulumlar giyiyordu ve güneş parlıyordu. Kısa süre için baştan çıkarıldım (acil aile imha planlarımı hatırlamadan önce). Önem-siz noktası, Walthamstow Batakılık Projesi asla benzer bir şeye, uzaktan bile benzeyen bir şeye ortam yaratmayacaktı. Kimse doğanın bu özel bölümünden ilham verici bir hikâyeye uzaklaşmıyordu. Hayattaki en büyük aşkın kutsal kurbağa bölgesini kirletmemek için saç fileleri ve lastik eldiven takmak değil, kendinizi sevmek olduğunu kimse asla öğrenemeyecek.

Gönüllü eğitimi, zorlu bir 1 Mayıs'ta gerçekleşti. King's Cross'tan trenle gittim; şeffaf cam gözlükler, rahat ayakkabılar, bir parka ve balıkçı şapkası giydim. Kendimi tamamen görünmez hissettim ki hem rahatsız edici hem de ilginçti. Kimse bana bakmadı, kimse giderken bana gülümsemedi. Hatta yanımda paketlenmiş öğle yemeği dahi getirdim, sekiz yaşından büyük bir insanda her zaman uyarı işareti olarak düşünmüşümdür. Google Haritalar'a göre bataklıklar bilindik bir kafenin yakınında değildi ve hem yaban hayatı hem de 4. Bölge'nin yakınındaki herhangi bir şey tarafından karşılıklı kirletilmiş yiyecekleri yiyerek kendimi riske atmayacaktım.

Ziyaretçi merkezi çıplak bir yerd. Bu açıklamadan görkemli, dostça işaretleri veya çalışan bir tuvaleti olan, parlak şekilde aydınlatılmış bir kompleks hayal etmeyin. Çatısı oluklu demir-

den yapılmış bir kulübeydi ve içinde eğri büğrü otları ve rasgele soyut bir kuşu gösteren çocuksu posterler vardı. Roger –ki kendisi bataklık projesini yönetiyordu– gelen iki kişiyi karşılamak için bekliyordu. Bir başkasının, öldürme saiki olmaksızın, kendi isteğiyle bir bataklıkta gönüllü olması beni biraz şaşırttı. Ama burada biri vardı. Lucy, Roger’la bana dediğine göre bilişim teknolojileri alanında çalışan ama her zaman doğada daha fazla zaman geçirmeyi arzulayan 30 yaşında bir kadındı. Solgun ve süzgün yüzüyle düzenli olarak D vitamini almayan birine benziyordu. İfademi tarafsız tutmaya çalışırken Roger’ın gözlerinin parladığını ve onun her kelimesini coşkuyla onaylayarak başını salladığını gördüm.

“Doğru yere geldin Lucy!” dedi. “UNESCO dünya mirası olamayabiliriz ama her zaman söylerim, bu bataklıklar dünyanın gerçek sekizinci harikası!” Gülerken yüzünü saran kırışık teninde gözleri kayboldu. Bu cümleyi birilerine günde en az bir kez söyleyip söylemediğini ve benim de onu öldürmemi yürekten isteyen bir karısı olup olmadığını merak ettim.

Rüzgârlığım mükemmeldi. Lucy de benzerini giymişti ve Roger bunu bir adım öteye götürüp benim ancak sugeçirmez tulum olarak tanımlayabileceğim bir şey giymişti. Roger, resepsiyon masasına yaslanıp görevlerimizden bahsederken termostaki çaydan ikram ettiler. Doğayı korumanın heyecan verici dünyasına gireceğimiz sürekli tekrarlansa da görevimiz gerçekte sadece yabancı otları temizlemekten ibaret görünüyordu. Roger’a göre bu görev, alanın hassas ekolojik dengesini korumak için çok önemliydi. Resepsiyondan toplamda yirmi beş dakikamızı alan bir bataklıklar turuna çıkarıldık. Belki de tekil olarak bataklık diye anılması daha uygun olabilirdi.

Büyük güzelliğin yolunda küçük, üzücü bir yanı vardı. Bir yerlerde kimsesiz bir balıkçıl vardı, sazlıkların etrafında bir

sürü sinek vızıldıyordu ama bunun dışında yaban hayatı şarkı söylemiyordu. Ayrıca bataklık ziyaretçilerle tam olarak ilgilenmiyordu. Bir noktada Roger yerel sosyal tesisler ve finansmanın ne kadar yüklü olduğuna dair bir şey mırıldandı ve yüzü karardı. Bir sosyal tesisin düşmanınız olduğunu hayal edin.

Lucy, ağ oluşturmak ve kompostlama hakkında ayrıntılı sorular sorarak meseleyle canıgönülden ilgileniyor gibi görünüyordu. Göz aşinası olduğum Andrew'a benzeyen bir adam ararken sessiz kaldım. Onu daha genç zamanlarında gösteren birkaç fotoğraftan kum rengi saçları, sinir bozucu derecede simetrik dişleri olan uzun boylu, zayıf biri olduğunu biliyordum. Orta derece, bir bara gidişinizde ikinci kez bakılabilecek, Londra seviyesinde, yeterince standart bir yakışıklılığı vardı. Ama etrafı Roger ve Alan Bennett'in minibüste bazı tanımlanamayan bitkileri parçalayan yaşlı hanımını⁴¹ andıran Lucy dışında etrafı kimse yoktu.

İlginç bir şekilde Roger o gün bir şey yapmamıza izin vermedi. Bize işin çok hassas olduğunu söyledi ve bunun yerine kulübede sağlık ve güvenlik gereksinimlerini bir saat gözden geçirmemiz konusunda ısrar etti. Bu gereksinimler çoğunlukla göletler hakkında tekrarlanan uyarılardan oluşuyordu. "Sığ görünen birkaç su birikintisi..." diye düşünmüştüm ama Roger bize sert şekilde onların hayal edebileceğimizden çok daha derin olduklarını, boyutlarının sazlarla gizlendiğini söyledi. Yanlarında çalışırken çok dikkatli olmalıydık çünkü yanlış bir adım sorun anlamına gelebilirdi. Lucy bile buna pek ikna olmuş görünmüyordu.

41 *The Lady in the Van*, Alan Bennett tarafından yazılan aynı isimli anı kitabına dayanan ve sinemaya, tiyatroya ve radyo oyununa uyarlanan bir hikâyedir. Alan Bennett'in 15 yıl boyunca Londra'daki harap bir minibüste yaşayan yaşlı kadın Mary Shepherd ile etkileşimlerinin gerçek hikâyesini anlatır.

Tanıtım sona erdiğinde Roger saygıyla durdu ve konuşmadan önce izin istiyormuş gibi gökyüzüne baktı. "Ve şimdi bu anı beklediğinizden eminim..." diyerek sırtıttı. "KURBAĞALAR."

Roger gülümseyerek, "Bu ülkede sadece iki yerli kurbağa türü var. Bayağı kurbağa⁴² ve havuz kurbağası⁴³ dedi. "Genellikle sığ sularda ve bahçelerde bulunurlar. Ama burada daha egzotik konuklarımız var. Ah evet, BATAKLİK KURBAĞASI..."

Onaylayan bir mırıltı duymayı bekledi ve Lucy gerektiği gibi ses çıkardığında devam etti.

"Bataklık kurbağası, özel bir tür dosttur. Edward Percy Smith adlı bir adam 1935'te on iki tanesini Macaristan'dan getirdi ve olması gerektiği gibi bahçesinden kaçıp çoğaldılar. Akıllı yaratıklar..." diyerek başını salladı, sanki kurbağaların Britanya Adaları'nı kolonileştirmek gibi büyük bir planları varmış gibi...

Ana göletin kıyısına yönlendirildik ve sessiz kalmamız istendi. Roger en az 100 kilo vardı ama yine de deneyimli bir hırsızın becerisiyle hareket ediyordu.

"Onları korkutmayalım..." dedi manzarayı incelerken. Orada dururken bu yaptığının Andrew'u bulmak için gerçekten en iyi yol olup olmadığını merak ettim. Roger'la sessizce bu yaratıkları beklediğim, botlarıma çamur sızan, yağmurun iliklerime işlediği ve kendimi bir parça yenilmiş hissettiğim hafta sonlarını tahayyül ettim. Ama daha iyi bir seçeneğim yoktu. Andrew, listemde bir sonraki kişiydi ve bir planım olduğunda değiştirmeyi sevmem, bu durum her şeyi altüst eder.

Gözcülük için etrafta dolanan Roger ve vücudu neredeyse uğuldayarak hareketsiz duran Lucy ile aramızda yaklaşık on beş dakika süren garip bir sessizlik oldu. Sonra bir hareket oldu. Yaşlı adam bize elini doğru salladı ve parmağını gelin anlamın-

42 Avrupa'da yaygın görülen yarı-karasal kurbağa türü.

43 Ranidae ailesinden bir Avrupa kurbağası.

da kıvırdı. Söz verilen hayvana göz atmak için kendimizi zorlayıp parmak uçlarımıza basarak sazlıkların arasından geçtik. Yaptığı açıklamaya istinaden neredeyse ısıltılı tenli, çok renkli, dev bir şeyin neşeli bir ayrılışla zıpladığını göreceğimizi hayal ediyordum. Bunun yerine tek süslemesi sırtındaki birkaç açık yeşil çizgi olan küçük, çamurlu bir yeşil benek görmek için aşağı baktık. Şimdiye kadar gördüğüm en abartılmış şeydi ki bir keresinde Jimmy'nin annesi Sophie bize *Hayat Güzeldir*'i izletmişti.

Kurbağa yaklaştığımız anda sazlıklara sıvıştı (bir kurbağa sıvışabilir mi?) ve Roger sanki ona mızrak saplamaya çalışmışız gibi derin bir hayal kırıklığıyla bize baktı.

"Ah tabii, henüz yolları öğrenmediniz. Gelecek hafta bir çiftleşme görebilirsiniz. Tam zamanı..."

Basit görünümlü bir kurbağanın huylarını asla öğrenmemeye karar vererek eşyalarımı toplamak için ziyaretçi merkezine dönerken Roger ve Lucy'yi takip ettim. Ayrılırken personel ve gönüllülerin fotoğraflarının iğnelendiği ve Comic Sans fontuyla kimin kim olduğunu açıklayan notların olduğu bir pano gördüm. Roger ve Lucy'nin ne düşündüğü umurumda değildi, kestirmeden gittim. Ve işte oradaydı. Efendi prensi arayan gözlerimin fotoğraflarda onu bulması bir dakikamı aldı. Ama bu fotoğrafta kendisinin atkuyruğu vardı ve deniz kabuğundan yapılmış bir küpe... Camden Market'ta⁴⁴ bile artık böylesi hippie eşyaları satılmıyor. Hayatını bu şekilde yönlendirmek için Andrew'un başına ne kadar korkunç bir şey gelmişti. Kabuğun diğer tarafındaki kulak dayadığımız oyuk ve boş yılanı⁴⁵ kesin

44 Londra'da, ilginç kıyafet ve ürünlerin satıldığı bir pazar.

45 İng. gap year. Avrupa ve Amerika'da üniversiteden önce veya sonra öğrencilerin seyahat ettikleri veya çeşitli eğitim ve gelişim faaliyetlerine katıldıkları bir yıllık aradır.

bir şekilde heba ettiğini düşündürten tahta bir kolyeyle kararını yine de ikiye katlamıştı.

Roger'a meslektaşları hakkında gelişigüzel sorular sormadan önce muhtemelen kabul edilebilir olandan daha uzun süre fotoğrafa baktım.

"Bu Linda, dışarıda yabancı otları temizlerken görmüş olabilirsin." Sesini alçalttı. "Yalnız, zavallı dostum; demans hastası kocasına bakıyor."

Bir kurbaganın yaşam alanını temizlemenin tercih edilebilir olup olmadığını merak ettim ve eskiden sevdiğin adamın, tuvalete girmesine yardım etmektense muhtemelen öyle olduğu sonucuna vardım.

"Sonra Phyllis var, biz ona Phil diyoruz. Biraz savaş baltasıdır⁴⁶ ama okul ziyaretçileriyle arası çok iyi... Sonra genç Andrew var. Yaban hayatı konusunda araştırma yapıyor ve doğayı koruma konusunda çok bilgili... Ona sahip olduğumuz için şanslıyız. Brighton'da ekoloji bölümünden mezun oldu ve gelecek yıl Avustralya'da belgelenmemiş türleri teşhis araştırması için burs aldı. Orada zaten bilinen 240 tür var..." dedi özlemle.

"Kendisi buralarda mı?" diye sordum öylesine.

"Bugün değil; genel popülasyondaki mantarlar üzerine bir seminerde." Muhtemelen korkmuş görünüyordum, çünkü hemen, "KURBAĞALARDA!" diye ekledi ve bir kahkaha attı.

Nihayet deneme günü bitti, randevum olduğunu ve acele etmem gerektiğini söyleyerek eşyalarımı topladım. Lucy'nin benimle geri dönmek isteyeceğinden endişelenmiştim ve yeni bir hobi edinirken çıta bu kadar düşük tutan biriyle kırk beş dakika süren bir tren yolculuğunda, günün olaylarını gözden

⁴⁶ İngiliz argosunda iğrenç, küstah, kaba, kibirli, bencil, işgüzar, saldırgan, nahoş veya bunların herhangi bir kombinasyonu olan bir kadın, çoğu zaman çok çekici olmayan kadın anlamına gelmektedir.

geçirme fikrinden korkuyordum. Ama garip bir şekilde oyalandı ve Roger bu konuda heyecanlanmış görünüyordu. Ona bir fincan daha çay ikram etti ve semenderler hakkında ne bildiğini sordu. Bunun Roger'ın flört yöntemi olmadığını umarak kaçtım.

İşte bu kadardı. Her cumartesi Roger'ın küçük, sıkıcı kralığına hizmet etmek için yola çıkıyordum. Her cumartesi yabani otları yoluyor, yolları temizliyor ve ben amelelik yaparken Lucy'nin, kurbağa bakımı konusunda Roger'la yakın çalışmasına sövmemeye çalışıyordum. Kafaları birbirine yakındı ve sebebini asla bilemeyeceğim bir şey kurbağaları yakalayıp nasıl işaretleneceğini ona gösterirken kopuk laflar ve ara sıra kahkahalar duyuyordum. O zamandan beri bataklık kurbağasının hiçbir şekilde özel, korunması gereken ve değerli bir şey olmadığını biliyordum. Roger'ın şefkatli bakımına ihtiyaç duyan hiçbir amfibi yoktu. Bataklık dünyasının melezleri, şüpheli bir şekilde Hush Puppies'e benzeyen bir şey giyen 50 yaşındaki bir adamın dikkati olmadan da gayet sağlıklı olurdu.

Bu hayvanlardan bazılarının kasten kafalarını yarmaktan ve merkezden sonsuza dek ayrılmaktan beni alıkoyan tek şey Andrew'du. İlk uygun molamda hemen onu gözetledim. Göletlere giden yolu temizlerken bir melodi mırıldanıyordu (hangi tür olduğunu öğrenemedim, çünkü devasa kulaklıkları engelledi ama sanırım UB40 gibi bir şeydi). Kaçınılmaz görüşmeyi bekledim ve gerçekten de bir molada Roger onu bizimle tanışmaya getirdi. Selamlaştık ve Lucy işin ne kadar ilginç olduğundan söz edip durdukça onu büyük bir zevkle dinledim. Neredeyse omuzlarına kadar gelen uzun saçları bakımsız ve dağınıktı. Haki pantolon ve eski gri bir yelek giymişti. Tırnakları kir ve pislikten kabuk bağlamıştı. Ama enli ve formdaydı, kasları gösterişli bir spor salonunda değil açıkça amelelikle yapılmıştı. Temizlense kuzenimin Artemis ailesine nasıl uyduğunu kolay-

ca görebilirdim. Yüzü nazikti ama gözlerinde, babaminkilerin aynısı gri benekler vardı ve yana döndüğünde Jeremy ile aynı profile sahip olduğunu gördüm. Aynı kibir var mıydı? Söylemek zor.

Ona Roger ve Lucy'ye anlattığım belirsiz hikâyenin aynısını anlattım. Adım Lara'ydı, Kuzey Londra'da emlakçıydım. Uzun süreli ilişkim yeni bitmişti, yeni bir meşgale arıyordum, üniversiteden beri doğayı koruma ve yeniden yabanlaştırmaya hayranlık duyuyordum. Sinirini bozup bozmadığını görmek için kasıtlı olarak annesinin adını verdim ama gözünü bile kırpmadı. Bunun yerine hevesle başını salladı ve kendisinin de üniversitede bu özel ilgiyi geliştirmeye geldiğini söyledi. En azından iyi bir başlangıç...

O ilk gün Andrew, kaymış bir çiti tamir ederken tuhaf çift Roger ve Lucy kurbagalarla meşguldü ve ben de ziyaretçi merkezini temizlemiştim. Henüz ziyaretçi görmediğimi söylemiydim ama Roger, pazartesi günü yapılabilecek bir okul gezisi beklentisiyle doluydu. "Gençlerimizin tam da ihtiyacı olan şey, harika bir açık hava... Sosyal tesis saçmalıklarından değil."

Andrew'un çaba harcamaksızın çiti yenilemesini, işine dalışını izledim. Büyükbabasına bu kadar benzemeseydi yanlış kişiyi bulduğuma inanırdım. Bu adam tasasız, basit ve çalışkandı. 1963'ten beri Artemis ailesindeki hiç kimsenin fiziksel şekilde çalışmadığına bahse girerim, tabii istediklerini elde etmek için diğer insanların üzerine basmayı zor işten saymazsanız.

Onunla konuşma için bir sebep bulmak gerekiyordu. Küçük mutfak nasıl düzgün şekilde temizleyeceğime dair tavsiye istemek pek işe yaramayacağından herkesin öğle yemeği için durmasını bekledim ve sandviçlerimi, gözleri kapalı bahar güneşini içine çekerek oturduğu yere götürdüm.

“Dışarıda çalışmak çok güzel...” dedim cesaretle. “Bir ofisin içinde kâr peşinde koşmaktan ve utanmazca bir şekilde müşterileri kandırmaktan o kadar yoruldum ki...”

İnsanlar çoğu zaman kendi fikirlerine ayna tutulmasını isterler. Bu özellikle erkekler için geçerli ve Andrew her ne kadar kendisini uyanık bir eko-savaşçı olarak sunsa da bundan muaf değildi.

“Tanrım, bu çok DOĞRU!” dedi gülümseyerek. “Burası benim sığınağım. Sırf büyük şirketler çalışanların emeklerinden daha fazla kazanabilsin diye, her şeye sahip olanlar tarafından imkânsız kazançların peşinden koşmamız için toplum olarak kandırılmamıza katlanamıyorum.”

Tamam, bu düşündüğümden daha kolay olacaktı. Kapitalizm ve şirketlerin şeytanlıkları hakkında on beş dakikalık sohbetten sonra ona biraz “ailem” Latimer’lerden bahsettim. Tabii ki gerçek isimlerini kullanmadım, Sophie ve John’un gerçek ebeveynlerim olmadığını da açıklamadım ama ona iklim değişikliğine karşı yürüyen ve İşçi Partisi’ne oy veren liberal ailemden bahsetmek, kendi akrabaları hakkında açılmasını sağlayabilirdi.

“Sanırım senin ailen de seni aynı şekilde büyüttü...” diyerek yardım etmeye çalıştım. Vücudu hafifçe hareket etti ve serçe-parmağıyla boynunu kaşıdı.

“Aslında hayır... Bunu kendi başıma çözdüm. Ailem ideolojik yön konusunda bana pek yol göstermedi. Eğlenmekle, para kazanmakla, yani para harcamakla daha meşguller sanırım. En iyi şekilde özel eğitim aldım; sevimli dadılara, iyi bir yuvaya sahiptim ve sanırım bir süre o yolda sürüklendim. 16 yaşında bir varlık fonunda staj yaparak ailemin sahip olduğu tüm güzel şeylerin tadını çıkardım. Ama üniversite beni değiştirdi. İlk kez doğru olarak eşitsizliği görmemi sağladı. İnsanlar Brighton’ın

zengin olduğunu düşünüyor, biliyor musun? Ama gerçekten fakirler ve diğer öğrenciler... Neyse, hepsi o kadar meşgul ve maddi dünyayla o kadar bağlantılıydı ki... Kendimden utanma neden oldu, bilirsin..."

Kararlı "bilirsin" ifadesinin gergin bir işaret olduğunu varsaydım ve hayırseverlikle ötesini görmeye çalıştım.

"Aferin sana..." dedim ve kolunu sıktım. "Gözlerini açmak gerçekten cesaret ister." Eh, sıradan insanlar gibi yaşamaktan yorulduğunuzda güvenebileceğiniz multimilyon sterlinlik bir güven fonunuz varsa bu pek gözlerini açmak sayılmazdı ama o bunu takdir etmiş görünüyordu. Dalgınlıkla az önce dokundugum yeri ovaladı.

O andan itibaren meselenin içine girdim. İşten sonra bir içki içmeyi önermek için birkaç hafta daha ot ayıklamam gerekti ama istekliydi. Ne yazık ki Lucy de öyleydi. Ve daha da kötüsü Roger da öyle... Merkeze yakın kasvetli bir bara gittik ama sanırım yakın geçmişi dolaylı anlatım çevrelemeseydi daha iyi olabilirdi (ve dürüst olalım ki müşteri kitlesi tamamen farklı olup şarap listesi Avustralya'dan gelen ılık chardonnay'dan⁴⁷ daha fazlasını da duysaydı). Andrew'un bize kendi özel koleksiyonundan bahsetme hevesinden konuşma çoğunlukla sıkık kurbağalarla ilgiliydi.

Roger gözlerini devirdi. "Bu adam yerel olanların yeterince ilginç olmadığını düşünüyor, değil mi ahbap? Her zaman daha fazlasını, egzotik olanı arıyor." Sanki yabancı kurbağalar tehlikeliymiş gibi söyleyip Andrew'u bataklıklarda bulunan düzgün çalışan türlerden uzaklaştırdı. Roger kesinlikle AB'den ayrılma yönünde oy kullanmıştı.⁴⁸ İlgilenmiş gibi yaparak kuzenimi

47 Beyaz şarap üretiminde kullanılan bir çeşit üzüm.

48 İngiltere'nin Avrupa Birliği'nden ayrılıp ayrılmaması üzerine 23 Haziran 2016'da ülkede referandum yapılmıştır.

daha fazlasını söylemesi için cesaretlendirdim. Bu sırada Roger, Lucy'ye döndü ve tarım toprağı konusunda konuşmaya başladı. Andrew sesini alçaltıp başını hafifçe bana doğru eğdi.

"Merkez güzel bir yer ve Roger da iyi niyetli... Ama haklı, onun da dediğı gibi daha 'egzotik' olanlarla ilgileniyorum. Kulağına çılgınca gelebilir ama..." Ona ilgiyle baktığımda sustu. "Kurbağaların depresyon için neler yapabileceğini araştırıyorum. Kambo'yu duydun mu?"

Hayır Andrew, elbette lanet şeyi duymadım. Normal insanlar, kurbağaları ve depresyonu düşünmezler. Normal insanlar, zamanlarını hiç gelmeyen ziyaretçileri bekleyerek pis bataklıklarla bölünmüş yollarda geçirmezler. Ama diğer yandan da normal insanlar, tüm ailelerini yok etmeye çalışmazlar. Bu yüzden daha az yargılamayı ve daha çok dinlemeyi gerçekten öğrenmiyim. Gözlerimi kocaman açtım.

"Bu, bir tür kurbağanın salgısı; depresyon ve bağımlılığı iyileştirmeye nasıl yardımcı olduğuna dair bir ton araştırma var. Hepimiz büyük ilaç şirketlerinin bize dayattığı batı tıbbına o kadar bağımlıyız ki... O çok net, doğa bize insani mücadelelerimizi halletmemiz için daha iyi yollar sunuyor. Kombo dostum..." Durdu. "Pek çok insan üzerinde mucizeler yarattı." Dinlemediğinden emin olmak için Roger'a baktı ve bana geri döndü. "İşte bu yüzden evde bu kurbağalardan var. Dozu mükemmelleştirmeye çalışıyorum. Çok fazla ve kontrolsüz bir şekilde kusuyorsun. Bu zor bir süreç... Ve tedarikimi artırıp daha fazla insana yardım edebilmek için onları yetiştiriyorum."

Artık sahte ilgi göstermeme gerek yoktu. Andrew'un kendini kurbağa suyuyla uyuşturması fazlasıyla tuhaf bir yoldu. Sorunlarını daha az çılgın şekilde ele alabilecek uygun bir Harley Street terapisti mutlaka olmalı... Kaldı ki sıkı çalışmayı gereksiz gösteren sürüş ve konfor eksikliği nedeniyle engellenen zengin

çocuklar daima kendi yollarını çizmeye çalıştılar. Bazıları kulüp destekçisi olur, bazıları da ot içen sanatçılar... Neden bir kurbağa satıcısı olmasın?

Onu soru yağmuruna tuttum ve cesur olduğunu düşündüğümü söyledim. Depresyonla kişisel mücadelemi anlattığımı ve onun önünde kendimi savunmasız bıraktığımı söylemekten utanmıyorum. Her şeyin saçma olması ve derin bir depresyona girmek için çok iyi bir nedenim olmasına rağmen onu değiştirecek kadar şanslı olmam önemli değildi. Erkekler kırılğan kızlardan hoşlanır. Güven hangi yüzey seviyesinde olursa olsun yardıma ihtiyacımız olduğunu hissetmekten hoşlanıyorlar.

Bardan ayrıldığımızda onu çözdiğümü hissettim. Yine de istasyona doğru yürürken omuzlarım gergindi ve yumruklarımı sıkıyordum. Ne iyi adam, diye düşündüm ama oldukça cahildi. Onu düşündüğümde, babasının ya da büyükbabasının görüntüsü olarak hayal ettiğimde yaptığım gibi asidin boğazımı yaktığını hissetmiyordum. Bu duygu, sanki kulaklarımdan alevler fışkırıyormuş gibi hissettiren öske, Jeremy ve Kathleen'i öldürmeyi kolaylaştıran, eğlenceli yapan şeydi. Daha sonra haffalarca yemek borumda o aşındırıcı hissi hissetmedim. Asit geri dönmezse bu yeni meydan okumadan nasıl zevk alabilirdim?

Bir sonraki vardiyada telefon numaralarımızı değiştokuş ettik (kullan-at telefonun tehlikelerinden biri, kendi numaranızı asla ezbere bilmemek) ve hafta boyunca diğerinin hoşlanacağını düşündüğümüz araştırmaların bağlantılarını içeren mesajlar attık. Önerdiği hiçbir şeyi okumadım ama sonuç kısmına hızlıca göz atarak uygun şekilde tepki vermek kolaydı. Tanrı, kimsenin okumasa da yardımcı olacak şekilde her şeyi iki dakikada özetleyen bir sonuç kısmı yazmak için akıllara durgunluk veren anketlere yıllarını harcayan bu manasız akademisyenleri korusun. Mesajlaşmak, flört ediyormuşuz gibi görünebilir ama

neyse ki Andrew'un amfibilere ve halüsinojenlere olan özel ilgisini gerçekten tatmin etmeye istekli birinden hoşlandığını düşünüyorum. Diğer türlü sü basit bir yakala-ve-öldür eylemi olmasını umduğum olaya korkunç bir boyut eklerdi.

Dört hafta sonra sıkı sıkı arkadaş olduk. Nerede yaşadığını (Tottenham'da başka dört adamla aynı evde yaşıyor ve hepsi doktora yapıyor), en sevdiği romanın ne olduğunu (William Boyd'un yazdığı bir şey ama unuttum) ve katı bir vegan olduğunu biliyordum. Cumartesi günü merkezden sonra kasvetli bara gitmeye başladık; bayağı sarhoş olur, o beni azarlayana kadar Roger hakkında şakalar yapardım. Artık onu nasıl öldüreceğimi biliyordum. Tıpkı büyükannem ve büyükbabamda olduğu gibi plan belirsiz ve başarısız olma potansiyeline sahipti ancak ilk vukuatımdan sonra kendime güveniyordum ve Andrew naif biriydi. Bir cumartesi bardan sonra merkeze geri dönmeyi ve yanımda bir şişe şarap getirmeyi düşündüm. Ilık bir geceydi, yıldızlar sönmüştü ve bu duman kaplı şehirde ender rastlanan bir durumdu. Biraz gergin de olsa oyuna girmişti.

"Roger çıldıracak!" dedi. "Ama sanırım bir zararı olmaz." Çok methedilen radikal inançlarına rağmen kuzenim, kuralları pek çiğneyen biri değildi. Sanırım on dört yıllık özel eğitimin en iyi yaptığı da bu. Ebeveynler, çocuklarının İngiliz toplumunun söylenmemiş kurallarını kasten çiğneyeceği umuduyla 250.000 sterlini çöpe atmazlar.

Bataklık merkezinde güvenlik olarak var olan şey, hiçlikti. Hiçbir şey... Görevli yoktu. Güvenlik kamerası yoktu (Ne çalabilirsin ki? Birkaç ufak balık?), dikenlik tel yoktu. Andrew anahtarını kullandı ve içeri girdik. Ana gölete indik ve Roger'ın kurbağaları daha rahat gözlemleyebilmek için yaptığı küçük bölüme oturduk. Şarabı açıp şişeden bir yudum aldım. Bunu aramızda dolaştırırken kafamda dönüp duran konuyu açtım.

“Kurbağa ilacını deneyebilir miyim Andrew? O kadar çok bahsettin ki kaçırırsam kendimi tekmeleyeceğim bir macera gibi geliyor...” dedim. Bir sessizlik oldu, ardından nefes aldığını ve hızlı şekilde verdiğini duydum.

“Sanmıyorum Lara... Henüz uzman değilim ve hâlâ dozu mükemmelleştirmeye çalışıyorum. Geçen hafta çok fazla aldım ve on beş dakika boyunca şuurum kapandı. Çok belirsiz durumda, seni kobay faresi olarak kullanmak istemiyorum.”

Başımı sallayıp güven veren sesler çıkardım. “Kesinlikle anlıyorum. Sana hiçbir şekilde baskı yapmak istemiyorum. Panik ataklarıma bir parça yardımcı olabileceğini düşünmüştüm.”

Sesim canlılığını yitirdi, İngilizcenin doğasındaki beceriksizliğinden faydalanmayı umuyordum. Tekrar içini çekti.

“Panik atak geçirdiğini bilmiyordum. Küçüklüğümden beri bende de var. Anneme nefes alamadığımı söyledim. Ama düzgün anlatamazdım. Son zamanlarda intikam almak için geri döndüler.” Bana anlayışla baktı ve beceriksizce parmağımı ovuşturdu.

“Ne oldu?” diye sordum ona münasip bir endişeyle bakarak. Erkeklerin yoğun bir şekilde ilgilenilmekten hoşlandığını keşfetmişim. Onların söylediklerine gerçekten kapıldığınızı gösterir.

“Büyükannem ve büyükbabam bir kaza geçirdi...”

Yere baktı ve elimi bıraktı. Zorlamadım, bunun yerine şarabı tekrar alıp parmaklarımı gölete daldırdım.

“Hey, bu su ne kadar derin? Roger her zaman sanki Loch Ness Canavarı⁴⁹ burada saklanıyormuş gibi davranır.”

Güldü ve saçını geriye doğru iterken korkunç deniz kabuğu küpesi tıngırdadı. Gerginlik dağılmıştı. “Burası onun hayatı...”

⁴⁹ İskoç folklorunda, İskoç Dağlık Bölgesi'ndeki Loch Ness'te yaşadığı söylenen bir yaratıktır.

Belki de buradaki her şeyin olduğundan daha büyük ve cesur olduğunu hayal etmeyi seviyor. Göletlerin hepsi oldukça sığ, ancak bu benim içinde bulunmaktan ve ortasının ne kadar derin olduğunu bulmaya çalışırken -ki muhtemelen beline kadar- Roger'ın seni yakalamasını istemezsin. Kurbağaları düşün Lara..." dedi sahte bir hiddetle.

Şişeyi bitirdik ve bir taksi çağırmanın iyi olacağını söyledim. Andrew kalkmama yardım etti ki düşündüğümden daha sarhoştum ve kıkrıdayıp birbirimizi susturarak ön kapıya geri döndük. Onu eve bırakmayı teklif etsem de hava almak istediğini söyledi. Gösterilerin akustik müziklerinden oluşan garip bir potpuri dinleyen biri tarafından sürülen Toyota Pirus'a kendimi attım. Dairemin önüne gelmeden hemen önce telefonunun çaldığını duydum. Beceriksizce ekranın kilidini açtım ve yazana baktım.

Tamam, yapalım. Gelecek cumartesi, işten sonra... Sen şarabı getir, bence roze iyi gider. Ama ÇOK GİZLİ. Bunu yaptığımı kimse bilmiyor.

Eve vardığımızda, arabada çalan All That Jazz'in korkunç yorumuna rağmen gülümsemeyi başardım. Şimdi elimdesin...

...

Sonraki hafta zor geçti. Cumartesi günü ne olacağını düşünmek dışında uyumak, çalışmak veya herhangi bir şey yapmak çok zordu. Jimmy ve ben 17 yaşındayken Finsbury Park'ta bir gece kulübüne, okuldan birinin doğum günü partisine davet edildiğimiz anı hatırlıyorum. Ah, çok davetkardı! Sahte kimlikler düzenlemek ve ne giyeceğimiz konusunda birbirimizle konuşmak için haftalar harcamıştık. Sophie'ye söyleyecek anlamlı

bir yalan bulmuş ve pek çok dangalak gencin yaptığı gibi yakalanmamak için yalanımızın ayrıntıları üzerinde çalışmıştık. Bu arada bunların hepsi benim yüzümdendi, Jim anında suçüstü yakalanırdı. Korkunç yalancı... Bir önceki pazartesi beklenti yüzünden o kadar heyecanlanmıştık ki uyuyamadım. Midem ters dönmüş, adrenalin uzuvlarıma sızmıştı. Kulübe gidip hayal ettiğimiz geceyi yaşamak için planımızın işe yarayıp yaramayacağı konusunda endişelenerek dönüp dururdum. Sefillikti. Başardık, her şey saat gibi tıkır tıkır işledi ama parti büyük bir hayal kırıklığıydı ve sabahın birinde otobüsü beklerken buz gibi sağanakta kalakaldık. Jimmy hasta olmamaya çalışıyordu, ben de öyle olabileceği için ona yaklaşmamaya... Tüm bu endişe ve beklenti daha fazlası için değil. İki duygu birbirine benzer olsa da risk çok daha yüksek ve artık gece otobüslerine binmeyi reddediyorum.

Cumartesiye hazırlık, hangi elbiseyi giyeceğimden ziyade satın aldığım şarabın çevir aç kapaklı bir şişede olduğundan ve birkaç gizli eldivenim bulunduğundan emin olmakla ilgili... İkisini de pazartesiye kadar temin ettim. Sonraki beş günde titreyen ayaklara, birbiriyle yarışan düşünceler ve uygun olmayan anlarda zihnimde beliren gülümseyen Andrew görüntüsüne tahammül ettim. Dürüst olmak gerekirse Patrick Batelman'ın⁵⁰ anlık suçluluk hissi ya da içini kemiren ahlaksal ihlal duygusu yaşadığını hatırlamıyordum. Bu planı neşeli şekilde gerçekleştirmek düşündüğümünden daha zordu.

Cumartesi geldiğinde normalde yaptığım gibi merkeze giden bir trene binmek yerine ayaklarımın ritmiyle sınırlarımı yatıştırmayı umarak bütün yolu yürüdüm. Aslında oldukça iyi geldi ve gülümseyerek vardım. Roger tarafından, tuvalet kapı-

50 Daha sonra sinemaya da uyarlanan, Bret Easton Ellis tarafından yazılan *Amerikan Süpüğü* romanının anti-kahramanı ve anlatıcısıdır. Patrick, bir seri katil olarak gizli bir hayat süren zengin bir Wall Street yatırım bankacıdır.

sının erişilebilen yerlerini boyamak üzere yönlendirilip çalışmaya başladım. Andrew gecikti ve stresli geçen otuz dakika boyunca gelmeyeceğinden endişelendim. Ama işte buradaydı, saçları eski bir tişört şeridiyle toplanmış ve şüpheli şekilde eski pazenlerden yapılmış gibi görünen yama işi bir şort giyiyordu. Babasının Jeremyn Sokağı'ndaki⁵¹ bir terzide hesabı vardı muhtemelen. Ne trajik bir israf... Ona el salladım ama boyamayı bırakmadım. Çok hevesli olmaya gerek yoktu, özellikle de sonrası için tedirgin hissetmemesi için... Roger, Lucy ve sebze kocasından kaçan bitkin, yaşlı kadın; karşılama merkezinin hemen dışındaki aynı derecede eskimiş şezlonglarda oturmuşlar ve sanki bir National Trust⁵² mülkündeymişiz gibi toprağa dikiyecek bitkilerin adlarını çubuklara yazıyorlardı. Güneş olduğu için Tanrı'ya şükretmiştim. Yağmur bizi içeride tutacak ve aklımdaki plan çökecekti.

Hiç bu kadar sıkı çalıştığımı sanmıyorum. Hava koşullarına dayanıklı iki kat boya ve boyaya hazırlamak için duvarların iyi şekilde fırçalanması... Görünüşe göre kişinin üretkenliğini artırmak için cinayet vaadi gibisi yok. Saat 17.00'de Roger çay demledi ve hepimiz işimizi bırakıp döşemede çay içtik. Aslında güzel hissettirmişti. Sanki bir şeyin parçasıymışım gibi... Sıradan ve tamamen anlamsız bir şey ama gerçekten deneyimlemediyseniz bunu gerçekten hiç yaşamamışsınızdır. Yolculuğumda buna benzer birkaç an oldu; bu yoldan çıkıp Tanrı'nın bana farklı bir hayata kucak açmamı söyleyip söylemediğini merak ettiğim zamanlar... Ama sonra Tanrı'ya inanmadığımı ve varsa da o zaman yaşamak için neden bu hayatı verdiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Nereden bilecekti ki?

51 İngiltere'de erkek giyimi mağazalarıyla ünlü bir sokak.

52 Tarihsel yapıları ve doğal güzellikleri korumak için çalışan Avrupa'nın en büyük hayır kurumu.

Saat 18.00'de bara gittik. Roger ve Lucy de peşimizdeydi. Merkezde olduğumuz süre boyunca Lucy gerçekten biraz kendine geldi. Gergin havası gitti. Bugün bandana ve tulum giymiş, yüzü açık havada çalışmaktan yanmış.. Acaba Roger onun için bir baba figürü müydü? Tam olarak çözemesem de alternatifler göz önüne alındığında bunu hararetle umdum.

Bar oldukça sessizdi, birkaç uygunsuz masa vardı ve yersiz şekilde kitap okuyarak tek başına birasını yudumlayan genç bir adam... Gerçekten okumak ve düşünmek için gelebileceğiniz türden bir mekân değil. Lucy ve Roger biralarını yudumlarken Andrew ve ben bir şişe iğrenç beyaz şarap içtik. Konuşma yapmacıktı. En iyi zamanlarında bile doğal bir grup değildi; özellikle de şimdi değil, eve gidip yatmak için çaresiz aşıklar gibi zamanı geri sayıyorduk. Devam etmeye can atarak bir şişe daha ısmarladım ve sonraki randevum için Hollandalı cesaretine ihtiyacım olduğunu söyleyerek şov yaptım. Roger heyecanlandı, "O zaman hemen öde!" dedi ve bir sohbeti başlatmanın yolları hakkında tavsiyeler verdi. Bunlardan biri, şaka yapmıyorum, hangi masa oyununun en iyi olduğunu sormaktı.

"Benim favorim... Ve tartışmalı... Monopoly!" Kimse bunun neden tartışmalı olduğunu sormadı ve onun hayal kırıklığına uğramış bakışı bile başlı başına ödüllü.

Andrew ayaklarını yere vurmaya başladı ve burada çok uzun süre oyalanırsak geri adım atacağından endişelenmeye başladım. Bu yüzden cesur olmaya karar verdim. Kadehimi bitirip ayağa kalktım ve ıslıl ıslıl gülümsedim.

"Peki, bana şans dileyin. 20.30'da Angel'da olmam gerek, umarım buna değer..."

Çantamı omzuma atıp zevkle Andrew'un sırtına vurdum. Roger kadehini bana kaldırdı, Lucy gönülsüzce el salladı. Bardan çıkıp anayola saptım ve merkeze döndüm. Ona mesaj at-

mamaya ve dizginleri kendi eline almasına izin vermeye karar verdim. Bunun yerine kaldırıma oturup yanımda getirdiğim bir şişe şaraptan içtim.

Yardım etmem için ağlayan bir kaptan içme eğiliminde degilim ama kendi şarabımı ayrı taşımam gerekiyordu. Andrew için seçtiğim şey artık votka ile zenginleştirilmiş durumdaydı ve benim de ayık olmam gerekiyordu. Neden çevir aç kapaklı şişeye ihtiyacım olduğunu anlıyorsunuz ya? Güvenilir mantarlarla oynamak yok. Şişenin üçte biri matarama girdi ve kalanını bulabildiğim en iyi ispiroyla doldurdum. Ertesi gün akşamdan kalma olacağından değil, ona çeşitli boya sökücülerini vermek saygı gösteriyormuş gibi hissettiriyordu. Son yemek yani... Görünüşe göre Amerika artık son yemeği vermiyor. Bir adam yüzlerce pound değerinde yemek sipariş ettikten sonra hiçbirini yememiş. Gardiyanlar bu bağımsızlık gösterisine o kadar öfkelenmiş ki artık kimseye o son iyi niyeti göstermiyorlarmış. Mahkûm arkadaşları adına lanet okuyacak ama bu adamın herkesi son noktaya kadar kızdırma kararlılığına hayranım.

Yarı yarıya olduğunu tahmin ederken yolda bana doğru gelen bir figür gördüm. Bazı erkekler o kadar sarsak yürürler ki yeni yürümeye başlayan bir çocuk tarafından çizilmiş gibi görünürler. Andrew böyle biriydi. Herhangi bir şüphe olsa da saçın silueti bana gelenin o olduğunu söylüyordu. Hafifçe sallanması ikinci şişe şarabı bitirdiğini gösteriyordu. Ayağa kalkıp ona el sallayarak güldüm.

"Siktir, beni orada öylece bıraktın!" dedi ve omzuma hafifçe vurdu. "Roger belediyenin geridönüşüm programları hakkında konuşmaya devam etti ve Lucy onu durdurmak adına hiçbir şey yapmadı. Onu çekici buluyor olabilir mi?"

Sırt çantasını yere koyup anahtarlarını aradı. İçeri girdiğimizde çantasını masaya bıraktı ve ben de bardak bulmak için

mutfağa gittim. İki tane kupa bulup bulup döndüğümde dışarı çıkıp hazırlanmaya başlamıştı. Keyifle titreyerek lastik eldivenler giydiğini gördüm. O zaman bu gece ikimiz de önlem alıyorduk.

“Sana damlalıktan bir sıvı vereceğim, tamam mı? Bir kurbağayı gerçekten yalamak isteyeceğini düşünmemiştim.” Güldü ama hâlâ endişeli olduğunu görebiliyordum.

“Bunun için şimdilik endişelenme. Düzenle ve bir kadeh bir şey içelim. Sonra alırsınız...” dedim gülümseyerek. Üstünde “Kurbağastik!” yazan kupayı ona uzattım. Minnetle aldı ve yudumladı. Alışılmadık kuvvetini fark edip etmeyeceğini merak ederek gerildim ama bir yudum daha aldı ve döşemede yanına oturdu.

Kurbağa macununu dökerken saha çalışmalarından ve Avustralya’dan sonra gitmek istediği yerlerden bahsettim. Kaybedecek hiçbir şeyim olmadığını düşünerek ailesinin onun hırslarını destekleyip desteklemediğini sordum.

“Konuşmuyoruz...” dedi açıkça. “Birkaç yıldır aramıyorum, en iyisi buydu. Ailem zehirli.” Gerçek de bu değil mi, diye düşündüm ve kolunu ovuşturdum.

“Ne oldu?”

“Ah, hiçbir şey... Her şey... Sadece yanlış insanlar içinde doğdum. Doğduğumda hastanede değiştirildiğim ve ailemin gerçek oğlunun Bentley ile kumsala gittiğine dair şaka yapardım. Kötü insanlar değiller... Şey, annem değil. Ama benden beklentilerinin tamamı, para ve amcamın işiyle ilgiliydi ve bu korkunç bir gaddarlıktı. Aile işinde çalışmayacağımı onlara söyledikten sonra bir süre daha görüşmeye devam etsem de sürdürmek zor oldu. Sürekli aptalca bir karar verdiğimi ve şımarık bir çocuk gibi davrandığımı söylüyorlardı.”

Bir yudum daha şarap içti. Herkes kupadan şarap içmeli... Gerçekten daha fazlasını sağlıyor. Andrew açılıp rahatladı. Vot-

kalı şarabını doldururken babasının, ağabeyine duyduğu kiskançlıkla nasıl tükendiğini, annesinin duygusal olarak nasıl ihmal edildiğini, kız kardeşinin dokuz aylıkken nasıl öldüğünü ve her zaman ikisi için yaşamak zorunda hissettiğini anlattı. Sessiz ama destekleyici arkadaşı oynayıp evrene içten içe yalnızca tek kuzenle uğraşmak zorunda olduğum için teşekkür ettim. Ben içme suyuna geçmiştim ama Andrew o kadar sarhoştur ki hiçbir şekilde fark etmedi. En derin ve karmaşık düşünceleri konusunda bana güvenebileceğini düşünerek günah çıkarıyordu. Terapistler kazandıkları her kuruşu hak ediyor. Onu acele ettirmek istemiyordum ama aile muhabbeti bana yardımcı olacak kadar detaylı değil ve sorduğum herhangi bir anlamlı soru, geveleyerek ve belirsiz yanıtlarla karşılandı. İşlevsiz kalacak kadar sarhoş olmadan ve benim bir hafta daha beklemem gerekmeden önce kurbaga sümüşüne geçmeliydik. Roger’la bir bar akşamına daha katlanamazdım.

Neyse ki ona dayatılan özel okul nezaketi alkolle kaybolmuş gibi görünmüyordu. Andrew’e asıl planı hatırlattığımda hemen işe koyuldu. Önceden hazırladığı damlalıklar çıkardı ve Andrew serumun vücuda daha kolay girmesini sağlamak için cildimde küçük bir yanık yapması gerektiğini açıkladı.

“Nereden işaretlenmek istiyorsun?” diye sordu. “Çoğu insan kolayca örtebileceği bir yer seçer.”

Vücudumdaki izi örtmeyi veya açıklama yapmayı hatırlamak zorunda kalmamak için ayaklarıma karar verdim. Spor ayakkabımı çıkardım ve çoraplarımı kıvrıp içine ayakkabılarıma koydum. Eşyalarımın hiçbirinin ortalıkta olmadığından emin olmak için etrafı taradım. Bitirdikten sonra oyalanmak için fazla zamanım olmayacaktı. Şarap şişesi boştu ve onu çantamın yanına koyup mutfaka geri götürmek için kupayı yan cebime tıktım.

"Bunu benimle yapmak zorundasın Andrew..." diye hatırlattım ona. "Tek başıma ilerleyemeyecek kadar korkağım. Aynı anda yapalım. Birlikte atlarız." Parmağını yüzüme doğru salladı ve tek başına duran bir rasta buklesini kulağının arkasına iterek gülümsedi.

"Merak etme Lara, ben de yapacağım. Yolculuk boyunca sana rehberlik edeceğim."

Iyyy!... Yolculuk... Fiziksel A noktasından, fiziksel B noktasına gitmediğiniz sürece bu bir yolculuk sayılmasa da bir bakıma öyle olduğunu tahmin ediyordum. Kolunda şüpheli bir şekilde rüya kapanına⁵³ benzeyen bir dövmenin altında bir noktayı kullandı. Sanırım bir Çin sembolü olmadığına şükretmeliydim. Kibritler çakıldı ve sol ayağımın tabanına iki tanesini bastırdı. Sıcak olsa da acı verici değildi, muhtemelen iyi bir pediküre ihtiyacım olduğunun işaretiydi. Sonra sıvıyı uyguladı.

"Uzan!" diye talimat verdi. "Birkaç dakika bekle ve nefes al."

Başımı kaldırıp gece göğüne baktım ve gözucuyla kendi derisini yakmasını izledim. Nefes verdiğini duydum, sonra da yanıma uzandı.

"Midenin bulandığını hissedersen bana söyle, seni taşıyayım. İyi ki göl var..." dedikten sonra susmadan önce bir asır gibi gelen bir süre boyunca güldü. Karanlıkta bekledik. Orada ne kadar yattığımızı bilmiyorum. Sanki yattığım yer tarafından kucaklanıyormuşum, rüzgâr tarafından tutuluyormuşum gibi üzerimde bir sıcaklık ve vücudumdan sızan bir rahatlık vardı.

"Hissediyorum..." diye fısıldadım ve ona döndüm. Andrew, gözleri kapalı inledi. Hareket etmek istemediğime karar verdim. Etrafımdaki her şeyle aramızda olan bağlantıyı kesmek istemiyordum. Kafamın içinde sürekli konuşan geveze sustu ve

53 Kızılderiililerin inanışlarına göre rahat bir uyku çekebilmek, kâbuslardan korunmak için kullanılan bir tür aksesuar.

sadece kalp atışlarımı duyuyordum. Acaba Andrew da duyabiliyor muydu? Yavaş ve istikrarlıydı. Cildimde nabız gibi atıyordu. Parmaklarımın arasından bir hayvanın geçtiğini hissedip aşağı baktım. Bu onun eli, benimkiyle birleşti. Dayanışma... Bir tür akrabalık. Ve güzel hissettiriyordu.

HAYIR.

Kenetlenmiş ellerimizin gücünü kullanarak yuvarlandım ve onu suya ittim. Vücudu rahatladığından güçsüz düşmüş durumdaydı ve ben de zorlanarak güç uyguladım çünkü kendimi son derece sersem hissediyordum. Havada hareket ederken vücudu kıvrıldı, gözlerimiz birbirine kilitlendi ve bir anlığına daldığı hayalden çıktı. Yüzü şaşkınlıkla değişti ve ağzı sanki bağırmak üzereymiş gibi kocaman açıldı. Ama yeterli değildi. Şarap ve kurbaga suyu işlerini yaptı ve gölete kafa üstü düştü. Döşemeye oturup suyu tekmeledim ve oturduğum yerin kenarına tutunurken basınç uygulamak için kafasını ayağumla aşağı doğru ittim. Ayak tırnaklarımın ay ışığında parladığını görebiliyordum. Kısa bir an için Andrew'un ayakları suyu tekmelese de gevşeyip göl tekrar sakinleşmeden önce dikkat çekecek kadar az su sıçratmıştı. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama uzaktan izliyormuşum gibi gelmişti. Bu yüzden eğilip sudaki cesede baktım ve herhangi bir yaşam belirtisi aradım. Test edilmiş bir amfibi ilacının etkisi altındayken cinayet işlemek muhtemelen tavsiye edilmiyordu. Gerçekten özensizdi. Ama insan bu hayatta sahip olduklarıyla iş görüyor.

Çoğu korku filminde olduğu gibi sudan fırlamayacağına emin olduktan sonra gölete eğilip nabzını kontrol ettim. Yüzüme su sıçrattıktan sonra ayağa kalktım ve ayakkabılarımı tekrar giydim. Çantamdan bir havlu çıkarıp oturduğumuz yeri sildim. Şişeyi ve bir şişe serumu bıraktım. Döküntünün geri kalanını plastik bir torbaya topladım. Kilidini açarken gördüğüm tele-

fonunu aldım ki şifresi doğum günüydü (hippilerin bile iPhone'ları vardır) ve son mesajlarımızı sildim. Yazışırken planlarımız hakkında net olmamaya dikkat etmiştim ama buluşmamızdan bahsetmişti, bense herhangi bir sorun istemiyordum. Andrew arkamda süzülürken telefonumdaki feneri kullanarak etrafıma baktım. Her şey tatmin edici derecede iyi görünüyordu. Kazara görünüyordu. Trajik görünüyordu ama şüpheli değildi. Mükemmel denge...

Kupamı mutfağa geri götürüp beceriksizce yıkayıp kuruttum ve dolaba geri koydum. Sonra sıvıştım. Kapüşonumu başıma geçirdim ve anacaddede beni bekleyen Uber'e doğru kararlı şekilde yürüdüm. Yolda bir saniye durup arkamda biri varmışçasına ürkerek etrafıma bakındım. Ama ilaçlar bana olmayabilecek şeyler hissettirdiğinden bu duyguyu üzerimden attım. Araba, anayollara sapıp sessiz arka sokaklardan geçerken cumartesi gecesi eğlenmeye çıkmış kişilerle doldu; biz ilerledikçe figürler dönüp bulanıklaşmaya başladı. Tüm dönüş yolu boyunca kendimi dengede tutmak için derin nefes aldım ve Andrew suda yatarken boynundan çıkardığım kolyedeki boncuklarla oynadım. Bir başka hatıra sanırım. Bu cidden yapaydı, seri katillerle ilgili filmlerden alınmış bir detaydı. Ama çoğunlukla bunu yapanlar yalnız erkeklerdi ve bunu cinsel dürtüler sebebiyle yapıyorlardı. Ben bunu bir amaç için yapıyordum. Ve Kanal 5'te seksi katillerle ilgili programların hiçbiri parıldayan sabıka fotoğrafımla bitmiyor.

Evime on dakika kala taksiden indim. Havlu ve eldivenlerin olduğu çantayı çöp kutusuna attım. Yolun geri kalanında kendimi üzgün hissedip hissetmediğimi düşünürken ciğerlerime yeteri kadar hava alamıyormuşum gibi tıkanıyorum için durup bir saniyelğine nefesimi tuttum. Tam dokuz dakika boyunca gözyaşlarım yüzümden aktı ve düşüncelerimi dolduran pişmanlığa katlandım. Anahtarla kapımı açarken kolumla gözleri-

mi ovuşturup başımı salladım. Yeterli... Bir kadeh şarap ve *Altın Kızlar*'ın iki bölümü sonrasında ilacın etkisinin uyuyabilmeme yetecek kadar azaldığını hissettim. Eve yürürken hissettiğim pişmanlık oldukça hızlı şekilde sistemimden çıkmıştı ve uyumadan önceki son düşüncem çamurlu bir gölette yüzüstü yatan tatlı kuzenim hakkında değildi. Düşünce rahat edebilmek için yorganımın alt kısmını ayaklarımın altına sıkıştırıp uyluğumun altına karmaşık bir açıyla yastık koymak olurken sondan ikinci düşüncem ertesi gün kendimi güzel bir brança çıkarmam gerektiği oldu. Sırf kurbağa ezmesi kalıntılarından kurtulmak için bunu bir pedikürün takip edip etmeyeceğine karar vermeye çalışırken daldım. Kişisel bakım, yetki gibi ambalajlandırılarak kadınlara iteklenen en son tüketici trendi... Ama bu hoş olmadığı anlamına gelmez. Sonuçta, işte geçen zorlu bir haftadan sonra kendinize bakmak önemlidir.

Duzenleme
Ny.Ozlem

ALTINCI BÖLÜM

Hapishaneyle ilgili en kötü şey; koğuşunuzda saatlerce beklemek, yemekler ya da kemer sıkma kesintileri yahut ucuz üniformalı beceriksiz aptalların, ciddi suçluların başına geçmesine yol açan özelleştirme değil. Marshalsea'de olduğunu sandığım farelerin yaygın olduğu eski, dondurucu binalar da değil. Dürüst olmak gerekirse bir gün özgür kalacağım ve i'lerini kalplerle süsleyen bir kadının altında uyumaya zorlanmayacağım umuduyla tüm bunları bir kenarda bırakabilirim. Hapishaneyle ilgili en kötü şey; ara sıra bir valinin veya bir politikacının, biz mahkûmların ruhlarını zenginleştirecek, bizi iyileştirecek, bu kadar kaba ve ürkütücü olmayı bırakmamızı sağlayabilecek bir şeye ihtiyacımız olduğuna karar vermesi... Bu ani düşüncenin nihayetinde bir plan ortaya çıkacaktır. Bu durum genellikle duygularımızı veya buna benzer saçmalıkları resmetmeye teşvik edildiğimiz bir sınıfı yönetmeye gönüllü olan (her zaman zorunludur) solcu bir ahmak içerir (seramiklerin öfke sorunumuzu nasıl ortadan kaldırabileceğini bize göstermek isteyen bir Tory'yi⁵⁴ asla bulmazsınız).

Sonra ya geri dönemeyecek kadar bunalmış olduklarından ya da yılın geri kalanında bu konuda erdem sinyali verecek kadar şey yaptıklarını düşündüklerinden her zaman sadece tek

54 İngiliz Muhafazakâr Partisi'ne mensup kimse.

bir ders için gelirler. Gerçekten girişimcilerse sanki sessiz çalışma devresinde hapishanelerde bir saat değil de on dört yıl çalışmışlar gibi *The Guardian*'a mahkûmların sadece saygı ve eğitime ihtiyacı olduğuna dair bir yazı yazarlar.

Bugün hepimiz bir saat süren kaşık yapma dersi için çile çektiğimiz sınıfa gittik. Gerçekten tek cinayet bile böyle bir cezayı hak etmezdi. Kayda değer tek nokta, bir süredir ilk kez normal bir bıçak kullandım. Onu bu kadar dikkatli şekilde sayıp geri almaları üzücü... Kelly, bu tür saçmalıklara zorla itilen grubun bir parçası olduğum için aşırı derecede kuskanıyor ve yaptığım tah-ta kaşığa övgüler yağıdırıyor. Sonrasında onunla karşılaştığımda bugünkü dersi çok sevdiğini söylüyor ve "Bu kaşık annen için ne harika bir Noel hediyesi olur..." diyor. Ona boş boş baktım ve hatırlamasının ne kadar süreceğini merak ettim. Annem öldü ama onun böyle bir farkındalığı yok. Bunun yerine kaşığı ona fırlatıp kendisi yapmış gibi davranmasını ve kendi annesine vermesini söyledim. Çok memnun oldu ve ilk defa Kelly'nin annesinin nasıl bir kadın olduğunu merak ettim. Hapishane-deki yetişkin kızınız tarafından yapılan çürük bir kaşıkla heyecanlanmak için eşsiz derecede düşük beklentiye sahip olmanız gerekir. Annesi bunu Paskalya'da aldığı kanaviçe işi kuşa ve doğum gününde kendisine hediye edilen ve oyun hamuruna benzeyen bir şeyden yapılmış kasvetli şekerliğin yanına koyabilir. Kaşığın tek farkı üzerinde özel işaretlerin bulunması... Biraz hiyerogliflere benziyorlar ama aslında öldürdüğüm insanların baş harfleri... Gerçi kimse o kadar yakından bakmazdı. Pek sofistike bir hareket değildi ama yontma işini sınıftaki aptallardan önce bitirmiştım ve bıçakla zamanımı boşa harcamak istemedim. Acaba Kelly'nin annesi onları takdir edecek mi?

Koğuşuma döndüğümde bir çift katlanmış çorabın içinden kâğıt ve kalemi çıkardım. Burada mahremiyet yok, özellikle benimki gibi bir koğuş arkadaşınız varsa... Burada herkes, di-

ğerlerinin malını ele geçirmeye çalışıyor, sırlarını koz olarak kullanmak adına onların hikâyelerini öğrenmek istiyor. Kelly günlüğünü saklama zahmetine dahi girmiyor. Aptal olsaydım ya da soracak kadar sıkılsaydım o kadın hayatıyla ilgili her şeyi anlatırdı. Kelly'ye bir soru sorduğunuzda muhtemelen aynı hatayı bir daha yapmazdınız. Neden burada olduğundan bahsetmiş miydim? Bazılarımız gibi hırsızlık veya şiddet yüzünden değil. Kelly bir şantajcı... Evli erkeklerin eşlerinin pek hoşlanmayacağı fotoğrafları gönderme konusunda temiz sınırları varmış. Flört uygulamalarında küçük küçük başlamış, Twitter'ı keşfettiğinde biraz daha cesur hale gelip daha yüksek profilli erkekleri hedef almış. Kelly çekici biri... Ucuz dolgu maddesi olduğundan şüphelendiğim ama uzaktan iyi görünen somurtkan, büyük dudaklar ve bir sürü kızıl saç... Ne yazık ki nihayet bir adam cesaretini toplayıp ona para göndermeyi bırakıp polise temasa geçtiğinde sınırlı zekâsı yüzünden onu bulmak hayli kolay olmuş. Aptal inek, parayı erkek arkadaşının hesabına göndermişti. Nihayetinde on sekiz ayı geride bırakmış. Zarif bir suç değil, kabul ediyorum ama kurbanlarına da sempati duymuyorum. Herhangi birinin, sarkık çükünüzün filtreli iPhone resmini görmek istediğine inanacak kadar hayal görüyorsanız, bu yüzden kandırılmayı hak ediyorsunuz demektir.

Kâğıdımı açtım ve akşam yemeğinden önce yazmaya koyuldum. Geçmişimi yeniden ziyaret etmekten hoşlanıp hoşlanmayacağımı bilmiyorum ama görünüşe göre her şeyin üzerinden tekrar geçmekten dolayı mutlu hissediyorum. Hiçbir şey olmasa da yazmak beni gururlandırıyor. Gençlik duygularımdaki baskıyı ve bir yanılsı düzeltmeye duyduğum güçlü ihtiyacı hatırlıyorum. O zamandan beri gerçekten hiçbir şey hissetmedim, görevim çok fazla disiplin gerektiriyordu. Sıradan bir gözlemci için annemin ölümüyle planımı uygulamaya koyduğum zaman diliminde pek bir şey olmadı. O on yılda benimle karşılaşan

biri, benim oldukça vasat bir Y kuşağı insanı olduğumu düşünerek oradan uzaklaştırdı. Bazı açılardan öyleydim. Bir yıl kadar Helene ile yaşadım. İyiydi çünkü genelde uzaktaydı ve kendim için bolca zamanım oluyordu. Yas tutan bir genci bu kadar sık yalnız bırakmanın sorun olmadığını düşünmesi vasi olmaya uygun olmadığının kanıtıydı ama asla şikâyet etmedim. Kendi başıma olmayı seviyordum, diğer insanların anlamsız konuşmaları ve anlamlı bağlar kurmaya yönelik beceriksiz girişimleri çoğunlukla beni öfkeliendiriyor.

Be 14 yaşındayken Helene bana Paris'ten bir iş teklifi aldığını ve artık eve dönme zamanının geldiğini hissettiğini söyledi. Elimi tutup istersem kalacağı konusunda ısrar etti ama Jimmy'nin ailesinin bana bir oda teklif ettiklerini ve beni ağırlamaktan çok memnun olacaklarını söyledi. Gerçekten sıkıntılı görünüyordum ve bu fırsata atlayıp eşyalarımı toplamaya başlamanın yakışksız olacağını hissettiğimden ağlamak için gözlerimi sıkıp işi alması gerektiğini söylerken yere baktım. Onu özleyecektim ama onu bu yeni fırsattan alıkoyarsam suçluluk duygusuyla yaşayamazdım. Aslında Helene yeterince iyi biriydi, bana ve anneme verdiği emeğe değer veriyordum ama hayata devam etmek ve planım için çalışmaya başlamaya can atıyordum. Helene sınırlı bağlantı ve kaynakla bana anlamlı şekilde yardımcı olamazdı. Jimmy'nin ailesi kendi ayrıcalıklarından duydukları tüm rahatsızlığa rağmen doğru insanları tanırıyorsanız kapıların açılacağı bir dünyada yaşıyorlardı. Bana bir şekilde yardım edebileceklerinden emindim. En azından kaybedecek bir şeyim yoktu. Önemli kimseyi tanıımıyordum ve kendime dair hiçbir ayrıcalığım yoktu.

Bir ay sonra çantamı topladım. Balık ve ben bir taksiye atlayıp Jimmy'nin evine gittik. Helene, Fransa'ya geri dönmek için toparlanmaya çalışıyordu ve oldukça delirmiş haldeydi. Bu yüzden yatağın altında sakladığı kutuyu alma fırsatını değerlendir-

dim. Bunu istemediğini varsaydım ama isterse diye de endişelenmedim. Dosyalar benimle ve ailemle ilgiliydi, olay çıkarmak istediğinden şüpheliydim. Fark ettiğinde Manş Denizi'ni çoktan geçmiş ve yeni bir hayata dalmış olacaktı. Jimmy ve Sophie beni kapıda karşıladılar, köpekleri Angus yüzümü yalamak için üstüme atlarken neredeyse RIP'i elimden düşürüyordum.

"Sana hoş geldin yemeği hazırladık Grace. Sebzeli lazanya... Ve Annabelle de tatlı yaptı." Jimmy annesine gözlerini devirdi.

"O berbat pastayı oturup yemeden önce en azından odasını görebilir mi?" dedi. Çantalarımı aldı ve ben Sophie'ye teşekkür edip mutfakta sıkma torbasıyla bir şeyler yapan Annabelle'e el salladığımda ikişer ikişer merdivenlerden atlıyordu. Küçük kız kardeşi 11 yaşında cılız, sinirli bir çocuktu. Son zamanlarda onu görmemiştim ama Jimmy bana onun zaten terapide olduğunu söylemişti. Sophie şaşırtıcılıktan hayli uzak şekilde çocuk terapisine meraklıydı. Bana önermeyeceğini içtenlikle umdum ve yaparsa okul zaten bana bir danışman atamış gibi davranmayı aklıma yazdım.

Yatak odam en üst katta, saçakların altında ve Annabelle'in karşısındaydı. Jimmy alt kattaydı (mutfaktan yatak odasına çıkmanın yorucu olduğu çok katlı bir binada ilk yaşıyışımı) ve bunun bir rastlantı olmadığını açıkladı. Annabelle ve o, bir hafta önce Sophie ve John'un, Jimmy ile benim aynı katta olmamız konusunda paniğe kapılmalarından sonra odalarını değiştirmişler. Açıkça bir şey söylenmemesine rağmen bir gece, bir şişe kırmızı şarabın dibini görüp seks ve hormonlar gibi şeylerden bahsedip evlerinin savunmasız bir kız için rahat bir ortam olup olmayacağını tartıştıklarını hayal edebiliyorum. Endişelenmeye gerek yoktu. Jimmy'nin iyi biri olduğunu ve arkadaşlığına son derece değer vermeme rağmen bazı açılardan biraz patatesti (neyse ki kök sebzelere benzerliği hayatının ilerleyen dönemle-

rinde dağıldı). Her neyse seks ve alkol gibi normal gençler için dikkat dağıtıcı şeyler bana zaten çekici gelmiyordu. Üniversite hakkında kararsız kalan ve yetişkin kararlarıyla uğraşmamak için sırt çantasıyla gezip sigara içen o pis ayaklardan biri olmayacaktım. Her şeye devam etmek istiyordum.

Çantalarımı alıp Jimmy'ye yetiştikten sonra yemek yemeye indik. John eve yeni gelmişti ve bir eliyle bir kadeh şarap doldururken diğer eliyle de dalgın şekilde kravatını çözüyordu. Dönüp beni selamladı, alnımdan öptü ve Sophie ona masa için bir yığın tabak vermeden önce omzumu ovuşturdu. Kucaklanmak biraz tuhaf hissettirdi. Jimmy'nin ailesi birbirine karşı çok şefkatliydi, annesi ve babası her zaman kucaklaşıyor ya da el ele tutuşuyorlardı ve kimse bunu tacizci ya da sinir bozucu bulmuyordu. Evde sürekli birileri vardı, bir şeyler pişerdi; gündelik hayatın gürültüsü... John'un kucaklamasına aldırmadım, aslında hoş, sıcak ve nazik hissettirmişti. Ama kıkrıdardım, belki de bu tip şeyleri kaçırdığımı fark ettiğim için... Bu düşünce beni kızdırdı. Normaldi. Marie bana ne kadar yaşatmaya çalışsa da normale alışkın değildim. Acaba bu aile yapısı benim de sevmeyi öğreneceğim bir şey mi, ben de hiç düşünmeden sarılıp öpebilir miyim, annemle geçirdiğim günleri unutup bu hayata alışabilir miyim diye düşündüm. Fikrin çekiciliği vardı ama yumuşak davranmamaya dikkat etmem gerekiyordu. Latimer'ler sevimli insanlardı ve orada yaşamaktan memnundum ama onların yaşam tarzlarını hevesle benimsersem *Guardian* okuyan, sanatla uğraşan ve Noel için insanlara organik İngiliz şarabı alabilecek biri olma riskini alırdım. Gömülü suçluluk duygusu ve Sophie'nin çok gösterişli şekilde sergilediği apaçık ikiyüzlülük dışında tamamen sıcak bir hayat banyosuydu.

Çok fazla gevşemekten korkmama rağmen Latimer'lerle hayata hızla alıştım. Sophie beni rahat ettirmek için çok çaba harcadı.

“Nereye istersen otur tatlım. Lütfen ne istersen ye...”

Ailenin bir parçası gibi hissettirmeye yönelik sürekli yapılan vurgu öyle olmadığını gösterse de Sophie'nin iyi bir insan olmayı bilmesinin tek yolunun bu olduğunu anladım. Eski okuluma döndüm ve GCSE'lerim⁵⁵ için çalıştım. Sonunda aldığım A'lar nihayetinde “belirli zorluklar karşısında” başarımdan dolayı müdürden takdirname aldım. Kötü kaligrafiyle adımın yazıldığı hüzünlü bir kâğıt parçasını bana verirken sempatiyle başını eğmesi biraz sinir bozucuydu. Zaten okuldan eve giderken sertifikayı çöpe attım.

Jimmy ve ben boş zamanımızın neredeyse tamamını birlikte geçirirdik. Okuldaki diğer çocuklarla da iyi geçiniyordum ama bir çeteye mensup olmakla ya da bir erkeğin selamının gerçekte ne anlama geldiğini adli olarak incelemekten zevk alan kızlarla bir araya gelmekle ilgilenmiyordum. Jimmy'nin ilkokuldan beri takıldığı bir grup erkek her zaman olmuştu. Mahalle parkında futbol oynayıp hafta sonu oyun geceleri düzenlerlerdi ama ben onlara taşındığımda bu arkadaşlar figüran statüsüne indirildiler. Anladığım kadarıyla Sophie bu konuda endişelenmişti. Bir tenis maçı önerir ya da “tüm arkadaşlarımız” için pizza gecesi düzenlemeyi teklif ederdi ki bu aslında sadece Jimmy'nin arkadaşları demekti. Ama Jimmy gözlerini devirip belki başka zaman derdi. Sophie'nin endişesini paylaşmazdım. Jimmy'nin arkadaşları, eğer birbirlerinin canını sıkıyorlarsa tek heceli sözcüklerle konuşuyorlardı ve sanki karşı cinsten biriyle göz teması kurmak ciddi bir bağlılık anlamına gelecekmış gibi konuşurken hiçbiri benimle göz teması kurmuyordu, kaçınılmaz ayrılıkta Xbox'larını nafaka olarak vermek zorunda kalacaklardı. Ayrıca Jimmy ve ben anlaşıyorduk, başka bir şeye gerçekten ihti-

⁵⁵ GCSE, zorunlu 11 senelik (5-16 yaş) eğitimin ardından öğrencilerin girmesi gereken sınavlara ve lisenin son yıllarına verilen addır.

yacımız yoktu. Saatlerce konuşmaktan, sessizce oturmaktan ve hatta ödevlerimizi beraber yapmaktan keyif alıyorduk. Jimmy kederim konusunda beni asla zorlamadı ama bana baktığında anladığını bilirdim. Başını eğmek her zaman gerekli değildir.

Latimer'lerde bir rutine girdim. Sophie ve John bana neredeyse kızları gibi davranmayı başardılar ancak bazen sanki kabul ettikleri bir mülteciymişim, onlar da bir kahramanmış gibi beni arkadaşlarının önüne attılar. Ortaya çıktı ki anlaşma buydu. Neşeliydim, yardımseverdim, Jimmy'yi mutlu ettim ve Latimer'ler beni besledi, giydirdi, bana nezaket gösterdi. İki taraf da aileye üyeliğimin ne kadar süredir iyi olduğuna dair aklı-mıza gelebilecek garip soruları görmezden gelmeyi kabul ettik. İtiraz etmeme rağmen büyük siyah çerçeveli gözlükler ve tahta boncuklu kolyeler takan, tıknaz ve neredeyse hiç konuşmayan Elsa adlı terapist arkadaşlarına görünmem için para ödemekte ısrar ettiler. Ona gelecek için heyecanlı olduğumu defalarca söyledim ve altı hafta sonra beni azat etti.

Bir iki yıl içinde Latimer'lerin zenginliğini tam olarak idrak ettim. Babamın gösterişli ganimetleri gibi değildi, dile getirilmiyordu ama her yönüyle apaçık ortadaydı. Yiyecekler lüks şarkü-terilerden büyük teslimatlarla geliyordu. Evde, her masada, yerel süpermarketlerde asla göremeyeceğiniz, ustalıklı düzenlenmiş büyük çiçek demetleri olurdu. Sophie, Crouch End'deki⁵⁶ Acem dekorasyon mağazasında, minik kırlentlere yüzlerce sterlin harcayabilir ve sıfır ironiyle kelepir diyebilirdi. "Gerçek Londra'da" yaşamamanın ne kadar önemli olduğundan bahsetseler de gerçek-ten olan her şeyden uzakta yaşamışlardı. Gerçek derken neyi kastettiklerini bile bilmiyordum. Bildiklerini de sanmıyordum.

Artemis Köşkü devasa kapılarla korunuyordu. Latimer'ler bunun korkunç olduğunu düşünürlerdi ama aslında fark-

56 Londra'da, ünlü insanların oturduğu lüks bir semt.

lı değillerdi. Hayatlarının ne kadar saçma olduğunu anlasam da bundan zevk almamak da zordu. 15 yaşındayken kendimi Sophie'nin pahalı yüz kremlerini kullanırken ve duvarlarım için Farrow & Ball'un⁵⁷ üç farklı yeşil tonu arasında ciddi ciddi karar vermeye çalışırken buldum. Daha önce pahalı zevklere sahip olabileceğimi bilmiyordum. Bilme şansım hiç olmamıştı. Ama çabuk öğreniyordum.

Son sınıfa geçmeden önceki yaz Jimmy ve benim ilk defa yalnız tatile gitmemize izin verildi. Jimmy'nin arkadaşı Alex ve Batı Londra'da özel bir okula giden ve daha önce cinsel bir şey yaşamadığımı itiraf ettiğimde şok içinde haykırmaktan zevk alan kız arkadaşı Lucy ile Yunanistan'a gittik. Ona göre daha önce Yunanistan'a hiç gitmemem bir SUÇTU, BÜTÜN HAYATIM boyunca nasıl olur da macchiato içmezdim, ah dürüst olmak gerekirse denizde hiç yüzmemiş olmam da ÇOK KOMİKTİ. Yolculuğun ikinci gününde gıda zehirlenmesi geçirip eve dönmeden hemen öncesine, yani altıncı güne kadar bizi rahatsız etmemesi büyük rahatlıktı. Gıda zehirlenmesi desem de kesinlikle bundan daha az rastlantısaldı. Kahvaltıda birkaç Doz ipeka şurubu⁵⁸ (ki tam da bu nedenle yemesinde ısrar etmiştim) işe yaradı. Kimsenin beni suçlayacağını sanmıyordum, hafta sonları çekime giden ve annesi her aradığında ifadesiz bir suratla, "Anneciğim!" diyen biri her zaman vardır. Alex onun yokluğunda canlanmışa benziyordu ve tatil muhteşemdi. Lucy, eve dönüş yolunda sakindi ve çantamı almak için elimi bacağına vurduğumda sadece irkildi. Kimse fark etmedi. Birkaç hafta sonra ayrıldılar ve koşullar göz önüne alındığında bu durum herkes için en iyisi oldu.

57 Lüks boya ve duvar kâğıdı markası.

58 Balgam söktürücü veya kusturucu olarak kullanılan bir ilaçtır.

Londra'ya döndüğümde İngilizce, Fransızca ve İşletme Çalışmaları'nda A-Level'i⁵⁹ tamamlamıştım. Jimmy, annesi ve babasıyla üniversite prospektüslerini gözden geçirip akşam yemeklerinde farklı Oxbridge⁶⁰ kolejlerinin erdemlerini tartışarak onca zaman harcarken Annabelle ve ben gözlerimizi devirip yüksek sesle iç çekerek muhteşem bir performans sergiledik. Başka bir seçenek olduğunu anlamamış görünen John ve Sophie'yi dehşete düşürerek üniversiteye gitmemeye karar verdim. Onların gözünde eğitimini 18 yaşında bitirmek, sizi depolarda paket yapmaya, hamileliğe, uyuşturucuya veya muhtemelen daha kötüsüne hızlı bir şekilde götürür ve bu Londra'dan taşınmanız ve doğal peynir dükkânından kilometrelerce uzakta yaşamanız anlamına gelebilirdi. Ancak üç yılını daha katı bir eğitimle, borca girmekle ve boş zamanlarını ciddiyetle güvenli alanlar hakkında konuşup yağmurlu günlerde etkisiz yürüyüşler düzenleyerek geçireceğini tahmin ettiğim diğer öğrencilerle harcamak istemiyordum. Yapacak işlerim vardı.

59 İngiltere'de üniversiteye devam etmek isteyen öğrenciler bölümlerine göre A-Level programlarına katılır ve sınavlara girerler. Genel olarak 2 yıl (4 dönem) süren A-Level programlarını, öğrenciler daha fazla ders alarak 2 ya da 3 dönemde de tamamlayabilirler.

60 Oxford ve Cambridge üniversiteleri için kullanılan ortak kelimedir. Her iki üniversitenin içinde de ayrı ayrı kolejler bulunmakta ve bu kolejler kendilerine özel eğitim vermektedirler.

YEDİNCİ BÖLÜM

Şaşırtıcı olmayan şekilde hapis hanedeki çoğu faaliyet zorunludur. "Bu gece televizyon odasındaki bilgi yarışması gecesinde, siz hanımların eşleşmesine ihtiyacımız var!" gibi sanki bir seçeneğiniz varmışçasına ayarlanan etkinliklerdir ama kibarca vazgeçtiğinizde bir gardiyan zoraki bir gülümsemeyle, "Akşam altı Grace, seni orada bir eşle bekliyorum..." der. Sonrasında Kelly elimi tutup yüksek sesle oynayacağımızı ilan ettiğinde başarısız bir şekilde ruhumu bedenimden koparmaya çalışırım. Bugün nasıl patron olunacağına dair seçmeli olmayan bir ders var. Sanki seminer, bir yerlerdeki bir hükümet hedef formunda bir kutucuğu işaretlemek için tasarlanmış basmakalıp sözlerden oluşmayacakmış da FTSE 500⁶¹ şirketlerinden birini yönetmeye yönelik ilk adımmış gibi Kelly sabahtan beri "Who run the world? GIRLS!"⁶² diye ciğerlerini yırtarcasına şarkı söylüyor. Kısa kollu genç bir adam, "Bu kadınları güçlendirin!" dedi. "Özel becerilerini, daha genel iş fırsatlarına yönlendirmeleri için onları teşvik etmeliyiz!" Sanki Kelly ve hapis hanenin bu kanadındaki diğer tüm kadınlara şantaj, hırsızlık, dolandırıcılık ve çeşitli diğer suçların daha saygın bir şekilde nasıl işleye-

61 Amerika'da New York Menkul Kıymetler Borsası ve NASDAQ Ulusal Pazar Sistemi'ndeki en yüksek işlem gören 500 şirketten oluşur.

62 İng. Dünyayı kim yönetiyor? Kızlar. Beyonce'un seslendirdiği *Run the World (Girls)* şarkısından bahsedilmektedir.

ceği gösterilecekmiş gibi... Adil olmak gerekirse bu kızlardan bazıları başka bir hayatta büyük bankacılar olurlardı. Ancak bankacılar için dahi bir cinayet tecrübesi hoş karşılanmayabilir. Korkunç dersten önce birkaç saatim var, bu yüzden yazmaya geri dönüyorum.

Okulu bitirip üniversiteye gitmeyi reddettiğimde John ve Sophie'yi çok üzerek Camden'daki *Sassy Girl* mağazasında iş buldum. Kahraman için olay örgüsünün bariz oluşundan bahsettiğinizi duyar gibiyim ama 18 yaşındaydım, bir yerden başlamanın gerekiyordu ve safça Simon'ın işlerinden birinde çalışmanın bana avantaj sağlayacağını hayal etmiştim. Depoda gelen ürünleri kutudan çıkarıp fiyat etiketlerini yapıştırarak başladım ve kısa sürede kasalara geçtim. Günler uzun ve hummalı geçiyordu. Stoklar raflardan uçuyordu. Marka, o zamanlar gençlere nasıl hitap edeceğini tam olarak biliyordu, günlerce en seksi ünlüye dair ne varsa satıyordu. Bu süreç benim için muammaydı, şirketteki tasarımcıların modanın nabzını en son tasarımlarla tamamen eşleşecek kadar tutması gerektiğini hayal ettiğimi hatırlıyorum. Gerçeği sonradan anladım: Artemis Holding'in genel merkezindeki asık suratlı kadınlar, söz konusu tasarımları ustaca değiştiriyor ve değişiklikleri hukuk departmanına yolluyordu. Yeşil ışık yandığında, giysiler hazırda bulunan herhangi bir sentetik kumaştan yapılıyordu. Gençler buna saçmalık demiyordu. En sevdikleri şarkıcının üzerinde gördükleri ışıltılı kotların 15 sterlin olması ve hafiften lastik kokması kimin umurundaydı?

Mağazada çalıştığım zamanın tadını çıkararak kendimi şaşırttım. Durup düşünecek bir dakikam dahi yoktu, sadece gerçekten çok çalıştım ve benden isteneni yaptım. Soyunma odalarına atılan lekeli ve buruşuk polyesteri katlamak beni ömür boyu ucuz giysilerden soğuttu ama çalışkanlığım yaşlı olduğumu düşündüğü ama muhtemelen 30 yaşın altında, cılız bir

kadın olan patronumun dikkatini çekti. Beni Artemis stajyer programı için önerdi ki bu büyük bir unvandı ve günün kârını idare etme görevinin bana emanet edilebileceği anlamına geliyordu. 19 yaşında, rozeti ve kordonu olan ve arka oda personeli disiplin etme gücüne sahip yeni unvanlı bir çalışandım.

Jimmy, mezun arkadaşlarımızın çoğuyla birlikte üniversiteye gidiyordu. Oxbridge'e girmeye başaran birkaç kişi vardı ama çoğunlukla uyuşturucu ve partilerin bol olduğu söylenen Sussex'e ve şımarık Kuzey Londralı çocuklara gerçekten sert davranıldığına dair hayali bir fikre sahip olunan Manchester'a akın ettiler. Sophie, Tanrı onu korusun, Jimmy'nin Oxford'dan reddini bir tür ahlaki zafere çevirmeyi başardı.

"Şey, Oxbridge gerçekten çok havasız, Sussex çok canlı bir kampus ve oldukça ilerici... Çocuklar gerçekten de dünya hakkında bizim St. Hilda'da⁶³ öğrendiğimizden çok daha fazla şey öğreniyorlar. Şanslısın Jim!"

Latimer'lerin evinde sekiz ay daha kaldım ve bu durum evde Latimer olmayan birinin olmasını sevdiğinden şüphelendiğim Annabelle dışında herkes için oldukça tuhaf bir deneyimdi. Jimmy'nin gitmesi ve Sophie'nin boş bir eve bir çocuk daha yaklaştığını fark etmesiyle birilerini beslemeye dair ihtiyacı dayanılmaz hale geldi. Her gün Annabelle'e kahvaltı için ketentohumlu smoothie yapardı ("Sevgili kızım, onun hiçbir şeyi yok, sutyene hâlâ ihtiyacı yok!") ve her fırsatta kızının kendisiyle birlikte meditasyon yapmasını sağlamaya çalışırdı. Bir terapisteye göre nevroitik kızının sorunlarının kökeni hakkında oldukça kalın kafalıydı. Ama belki diğer terapistlerin çocukları, bu durumun oldukça sıradan olduğunu söylerdi.

Aile beni yanına aldığı anda yaptığımız anlaşmanın son günlerini yaşadığımız hepimiz için açıktı. Evlerine, gerçekten on-

63 Oxford Üniversitesi'nin kolejlerinden biri.

lardan biri olamayacak kadar geç gelmiştim ve Jimmy bizi bir arada tutan tutkaldı. O olmadan etkileşimimiz hızla azaldı ve evin dışında yahut odamda daha fazla zaman geçirmeye başladım. Kendi paramı kazanmaya başlamak, Sophie'nin söylenmemiş kurallarına harfi harfine uymaya daha az meyilli olmak anlamına geliyordu. McDonald's yemek için ev yapımı yemeklerden kaçtım ve saçlarımı kısıcak kestirdim ki bunun hata olduğunu ben bile kabul ediyorum. Güzel durması için çene şeklim uygun değil. Akşam yemeklerini aileyle beraber yemediğimde Sophie benim için endişelendiğini söylerdi. Asla küsmedi, çok basit bulduğu bir duyguydu. Endişesini durmadan dile getirdi. Saçım, hırslım, arkadaş eksikliğim hakkında... Arkadaş eksikliği konusunda haklıydı. Jimmy orada da tutkaldı. İlişki kurmayı hiçbir zaman kolay bulmamıştım. Kısmen sahip olmadığım bir beceri gibi görünüyordu ama esasında gençlerin berbatlığına uzun zaman önce karar verdiğim içindi. İstedğim kadar kendi başıma kalabileceğim yetişkinliğe atlamak istemiştim. Kendi başıma olmayı seviyorum, her zaman başkalarının arkadaşlığını arzulayan insanların zayıflığını asla anlamadım. Belki de kısmen bu yüzden Sophie ve ben asla gerçek bir bağ kuramadık. John da benim gibiydi, çalışma odasında saklanabilir ya da haftanın her günü geç saatlere kadar çalışabilirdi. Ama herkesi etrafında istiyordu, bu da onun, bir aileye sahip başarılı bir insan olduğunu gösteren kilit nokta için hayati önem taşıyordu.

Ben de taşındım. Protesto ettiler ki bu her iki taraf için de standart bir kibarlık gösteri olarak anlaşıldı. Ardından John bir minibüs kiralamam ve yatak almam için bana para verdi. Ayrıca kiramın bir kısmını da karşıladılar, başlangıçta rahatsız olsam da zamanla kabullendim. Ne de olsa John ve Sophie gibi insanlar, suçluluk duygularını telafi etmeliler. Başka bir ülkede yaşayan ve asla tanışmayacağınız bir çocuğa sponsor olmak giriş seviyesidir. Bir yetimi (yarı yarıya) büyütme ise şampiyon-

lar ligidir. Üzerime düşeni yaptım, öyleyse neden uzun vadede yardım etmelerine izin vermiyorum? Hornsey'de tek yatak odalı bir daire buldum; Marie'yle paylaştığım çatı katı odasından on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi ve Latimer'lerle son bir yemeğe katlandım. Jimmy bunun için okuldan geri dönmüştü, Sophie ısrar etmişti ve gelişigüzel bir musakkadan sonra (kaynağını bir şekilde egzotik bulmadığı sürece asla bir şey pişirmezdi) Jimmy benimle yeni daireme geldi ve aile evinden kışkırdığı bir şişe şarabı çıkardı. Garip ama kaçınılmaz olanı yaşayıp o gece yattık. Seks, büyüdükçe ve yakınlaştıkça gitgide daha fazla merak etmeye başladığımız bir yakınlık biçimiydi. Bizi birbirimize daha fazla bağlamanın bir yolu... Kimse de başka bir şey iddia edemez. Belki de kontrol edebileceğim bir unsur olduğu içindi, ona başka bir parçamı açtığımda ilişkimize daha çok değer vereceğini bildiğim için... Bu sadece benim açımdan hesaplanmış bir davranış değildi. Yıllarımı Jim'i kardeş gibi sevmek ve onu bir hayat arkadaşı olarak istemek arasında gidip gelerek geçirdim. Bazen o hafife aldığım rahat bir battaniyeydi sadece. Aynı zamanda kalbimi kırabilecek tek tanıdığım da oydu. Her şeyi gerçekten kafa karıştırıcı buluyorum, onu her zaman uzaklaştırıp yakınlaştırıyorum. O gece evde kalmasına izin vermemem şaşırtıcı değildi. Yeni evimde uyandığımda onu orada bulmak istemedim. Ev sadece benim olsun istedim. Ama yine de o sabah onu yanımda yatarken görmeyi umarak gözlerimi açtım.

Çalıştım, koştum ve bazen de üniversiteden birkaç günlüğüne eve gelen arkadaşlarla buluştum. Çok yemek yaptım, daha önce hiç yapmadığım bir şey... Perakende sektöründe yol almakla ilgili kitaplara çalıştım, bir insanın okumak zorunda kalma talihsizliğine uğradığı en sıkıcı kelimelerden bazılarıydı. Ama kullandıkları saçma jargon, bugüne kadar bana yardım eden bir dil verdi. Seçilmiş birkaç cümle eklerseniz yetkin ol-

duğunuz anlaşılır. “FBM⁶⁴ buna bayılacak!” ifadesi bir perakende yöneticisine fiyat bilincine sahip müşterinin ne olduğunu anladığınızı söyler ve aynı zamanda bir kapıdan içeri girmek istediğinizi anlatır.

Çoğu hafta, nihai amacımı kendime hatırlatmaktan başka sebep olmaksızın Artemis’lerin evine yürüdüm. Merkez ofis benden pazarlama ekibine bir iş başvurusu yapmamı istediğinde bu hedef gittikçe yaklaşıyor gibiydi. Neredeyse bir yıldır Sassy Girl’de çalışıyordum ve merkezle bağlantılı bir işim olmasa da bir şey çıkması halinde bana haber vermesi için mağazadaki yöneticimi sürekli rahatsız etmiştim ve o da bana acımış olmalı... Sıkı çalıştığım ve markayı öğrenmeye ilgim sebebiyle beni tavsiye etti ve beni tartaklamış olması gereken vitrin düzenlemelerimi övdü. Pilili bir parkayla fosforlu bir bel çantasını eşleştirmenin deneyimden sayılabileceğini kim bilebilirdi ki? Merdiven altı bir işti ama lanet olası merdivenin basamaklarından biriydi. Ve bu Simon’la aynı binada çalışmak anlamına geliyordu. Beş kat ve bir dünya merdiven uzaklıktaydı ama yine de o zamanlar benim için bir anlam ifade ediyordu.

Tam olarak on üç ay dayandım. İş aynı anda hem boğucu hem de utanç vericiydi. Vitrin mankenlerini tartıştığımız yuvarlak masa toplantılarında “yaratıcı enerjiyi coşturmakla” hiç ilgilenmiyordum ve “Müşterinin altına kaçırabileceği bir ürün!” lafını duymak bana kötü bir simülasyonda yaşıyormuşum gibi hissettiriyordu. Bu deneyimden üç iyi şey çıkardım. Birincisi 20 yaşında biri için çok iyi para kazandım ve takıntılı şekilde biriktirdim. İkincisi, genel merkez personeli için yıllık parti verildiğinde Simon’ın evini görme fırsatım oldu. Tepedeki konağı bir an olsun görebilmek için her şeyimi verirdim ve şimdi bana hoş geldin diyordu. Ailenin bağrına sızan dillere destan engerek...

64 Fiyat bilinçli müşteri.

Davetleri rasgele aldık. Sistemin kimseyi kimseye tercih etmemesi için her yıl şapkadan isim çekerek insanları davet ettikleri söyleniyordu. Bu yüzden partinin üst düzey yöneticiler ve çok daha alt konumda çalışan güzel genç kızlarla dolu olması tamamen tesadüf olmalı... Benden üç sıra ileride oturan obez web tasarımcısı Gary hiçbir zaman şanslı olanlardan değildi. Öte yandan kendisi görünüşü ve belli belirsiz "hayattan vazgeçmiş" aurasıyla bir partide isteyebileceğim türden biri de değildi. Adam bir yıl boyunca her gün aynı plastik kaşıkla hazır çorba içti. Oysa ortak mutfakta bir sürü kaşık vardı. Şaşırtıcı...

Artemis personel partisi, sıkılmış görünen öğrencilerin, ellerinde kanepeler ve sıcak köpüklü şarapları dolaştırdığı iki saatlik, oldukça ılık bir bahçe etkinliğiydi. Mini labirentin yanında pamuk şeker makinesi kurulmuştu ve birkaç kişi, bu açgözlülük yüzünden bu sarayda tamamen yersiz bulunan dünyevi görünümlü bir kadın tarafından yapılan çiçekli taçları kabul etme hatasına düşmüştü. İtibar kaybının neye benzediğini görmek için gri takım elbise giyip çiçekli taç takan, hafif terli adama bakabilirdiniz. Sunulan kasvetli aktivitelere rağmen etkinliğin bir onay kutusu olduğunu görebiliyordunuz; evinize girmelerine izin verecek kadar onlara değer veriyormuş gibi davranın ve personelin moralini yüksek tutun. Yine de ana binadaki tuvaletlere girmemize izin verilecek kadar değerli değildik ve birisi merakla yukarı çıkmaya çalışırsa merdivenlerde sert görünümlü bir hizmetçi dikilirdi. Ama benim adıma tamamen büyüleyiciydi. Annemin beni getirdiğinde dışarıda durduğum, asla davet edilmeyeceğimi iliklerimde hissettiğim bu ev... Buradaydım. Bir kadeh ve ılık bir gülümsemeyle içeri alındım. Bir hizmetçinin ihtiyatlı bir şekilde etraftaki insanları takip etmesini ve dokundukları her şeyi sterilize etmesini izleyerek iyi bir yirmi dakika geçirdim. Sürükleyiciydi.

Bryony'nin çalışanların arasına karışmaması açıkça mantıklıydı ve hiçbir yerde görünmüyordu. Simon, üst yönetimin erkek üyeleriyle bir köşedeydi, puro dumanı başlarının etrafında bir bulut oluşturuyordu. Görebildiğim kadarıyla karısıyla bir kez bile etkileşime girmede. Ara sıra genç bir kadın personel çağrıldığında çimlerin ötesinden bir kahkaha uğultusu duyulurdu. Ten rengi loafer'ler ve açık yakalı gömlekler giyen bir grup adamın, "şakacı" bir ruhla kaç tane İK suçu işlediği konusu tahmine açıktı. Sanki birini arıyormuş gibi belli belirsiz elimdeki içkiyle dolaştım ve oturma odasının Fransız kapılarından içeri yöneldim. Janine saniyeler sonra kapıların etrafından dolandı. Saçları fönle bir miğfer, şingırdayan altın takuları zırh gibiydi. Sanırım kırmızı alarmdaydı, birinin onun satın aldığı lüks ıvrır zıvrıkları çalabileceği fikrine sinirleri dayanmıyordu.

Başımı başka tarafa çevirdim ve Flamenko dansçılarını gösteren şatafatlı bir tabloya bakıyormuş gibi yaptım. Yanımdan geçip mutafa girdi, ardından da önlüklü ve beyaz eldivenli, endişeli görünen bir kadın geldi. Açıkçası beni görmedi; Janine gibi insanların normal görüşü yoktur. Gereksiz gördükleri kişilere karşı kördürler. Kıskanmıyorum, hayran olduğum bir yetenek... Hiçbir değer taşımayan insanlarla neden zaman kaybedelim? Koridor boştu, bu yüzden yürümeye devam ettim ve beni üst kata, onların daha özel alanlarına götürecek geniş, sarmal bir merdivene ulaştım. Çiftin yatak odasını karıştırırken yakalansam ne olacağını merak ederek olduğum yerde kaldım. Dışarı atılır ve kovulur muydum? Geçmişimi kontrol ederler miydi? Her ne kadar baştan çıkarıcı olsa da muhtemelen bu riske değmezdi.

Bunun yerine merdivenlerin sağındaki kapıyı denedim ve çalışma odası olduğu belli bir yere adımımı attım. Gösteriş için alınmış deri ciltli kitaplar, raflar boyunca duvarlara sıra-

lanmıştı. Bu aileden herhangi birinin bırakın Derrida'nın⁶⁵ bir cildini, Dickens'in⁶⁶ tüm eserlerini okuduğundan şüpheliydim. Aman Tanrım, alfabetik sıralanmıştı! Maun masanın üzerinde bir dolmakalem, bir yığın kalın krem rengi kâğıt ve klasik Tiffany⁶⁷ olduğunu düşündüğüm gümüşten büyük bir kalp süsü vardı. Her ikisinde de Artemis üçlüsünün olduğu iki yaldızlı çerçeve bulunuyordu: Biri Bryony'nin vaftiz töreninde, diğeri ise daha yeni bir tarihte, yakından bakıldığında aileyi Buckingham Sarayı'ndaki bir bahçe partisinde gösteriyordu. Janine'in devasa şapkası arkadaki binayı tamamen gizleyemiyordu. Sanki bin kişilik bir toplantı değil de özel bir arkadaş buluşmasıymış gibi bu andan maksimum verim almış olmalılar. Kraliyet ailesi dürüstçe konuşabilse ve görevlerinden kendilerini kurtarabilse-lerdi bu durum onları da dehşete düşürürdü. Fotoğrafi aldım ve yere attım. Kalın krem rengi halı elbette düşüşü yumuşattı. Bu yüzden hafif bir çıtırtı duyana kadar topuğumla üzerine bastım ve sonra tekrar masanın üzerine koydum. Kırık camlardan birini kullanarak Simon'ın yüzünü hafifçe çizdim. Sonra dikkatli şekilde koridora geri döndüm.

Dışarı fırlamak istemedim, bu yüzden ana salonda oyalanıp içkimi yudumladım. Janine mutfaktan çıktı ve kendimi onunla göz teması kurmaya hazır hissettim. Yüzünde öyle ekşi bir ifade vardı ki tenine kalıcı olarak zengin kadın memnuniyetsizliği kazınmıştı. Ama açıkça yanıma gelmek zorunda hissetti ya da belki de gümüşü çalmaya çalışmadığımdan emin olmak istedi. Bana yaklaştığında bir an paniğe kapıldım. Sophie sık sık yüzümün hiçbir duyguyu elevermediğini söylerdi. En derin düşüncelerimi bir bakışla ele vermek istemediğim için neredeyse

65 Jacques Derrida: Fransız filozof, edebiyat eleştirmeni ve yapışökümcülük olarak bilinen eleştirel düşünce yönteminin kurucusu.

66 Charles Dickens: İngiliz yazar.

67 Lüks bir Amerikan mücevher markası.

gücenirdi. Ama o salisede niyetimin yüzümün her yerine sıvan-
dığını Janine'in görebildiğini hayal ettim. Onu sevdiğimi ifade
etmeyen bir şekilde tarzını tanımlayan sıfatlar kullanarak ev
hakkında konuşmaya başladım. Odaklanmak için aklıma gelen
tek şey olan şömine rafıyla ilgili kısa bir sohbet ettik. Oturma
odasında kullanılan farklı renklerdeki mermerler hakkında
soru sorarken duruşu biraz rahatladı ama gülümsemesi gergin
kaldı. Bunun nedeni yüzünü, kendini ifade etmeyi zorlaştıran
bir noktaya kadar dondurmak için yaptığı kapsamlı çalışma
olabilirdi ama söylemek zordu. Bu büyüklükte bir evi tasarla-
manın zorluğundan bahsetti ve sanki en iyi yıldızlı şamdanla-
rından mahrum kalmanın zorluklarını anlayacakmışım gibi en
sevdiği objelerin Monako'daki evinde olduğunu söyledi.

"Hep burada mı yaşadınız?" diye sordum elimi şöminenin
üzerinde gezdirip kasıtlı olarak belli belirsiz lekelenmiş bir el
izi bırakarak. Tepki olarak eli seğirdi ve koluma vurmamak için
iradesinin her zerresini harcadığını söyleyebilirim.

"Evet, Bryony doğmadan kısa süre önce taşındık çünkü ço-
cuklar için daha büyük bir yere ihtiyacımız olacağını biliyor-
duk." Çoğul olarak çocuklardan bahsettiğini duymak tuhaftı.
Muhtemelen çok sayıdaki gayrimeşru yavrularını kastetmedi-
ğini varsaydığım için daha fazla çocuk sahibi olmayı beklediği-
ni düşündürdü. Bunu sormayı aklımdan geçirsem de etrafa da-
ğılan iriyarı, çok sayıda güvenlik görevlisinden biri tarafından
evden çıkarılma ihtimalime karşı dilimi tutmaya karar verdim.

Yanından geçip bahçeye geri dönerken, "Sizinle tanıştığımıza
çok memnun oldum. Simon'ın çocukları onlara bakabilecek bir
babaya sahip olduğu için eminim çok şanslılar..." dedim. Fran-
sız kapılara varmadan hizmetçiyi çağırdığını duydum.

Sonunda bir yere varıyormuşum gibi hissederek o partiden
ayrıldım. Onların içindeydim. Artık sadece uzak bir hayal değil-

di. Arada bir kapılarının önüne yaptığım zavallı gezileri ve onu ofisin lobisinde bir kez görüşümü saymazsanız şimdiye kadar Simon'la etkileşimim tam anlamıyla sıfırdı. Devam etmeye istekli olsam da ben bile buna tam olarak karşılaşma diyemezdım.

Artemis Holding'de çalışmamın üçüncü faydası, sevgili muhbirim Tina ile çalışmaktır. Sevgili tam olarak doğru kelime değil, çünkü bana arkadaşlıktan başka bir şey teklif etseydi ona bir saniyemi ayırmazdım ama verdiği bilgiler sebebiyle ona değer veriyordum ve bu durum benim için herhangi bir şeyden daha kıymetliydi. Tina, Simon'ın yakın arkadaşı ve uşağı olan CEO yardımcısı Graham Linton'ın kişisel asistanıydı. Kapanış indirimi yaptıklarını söyleyen dükkânlarda her zaman gördüğünüz türden hafif parlak gri takım elbise giyen bir adam... Merkez ofisindeki işime birkaç ay kala, bir gün bir sigara molasında onunla yanlışlıkla sohbet ettim. Ofis müdürü, ofisin ön kapısının yakınındaki herhangi bir yerde sigara içenler konusunda çok katıydı. Dördüncü katta üst yönetim için bir sigara içme terası vardı. Graham, Simon ya da kardeşi Lee kendilerini şımartmaya karar verdiklerinde ofislerde saatlerce puro dumanı dolanırdı ama onlar dışındaki diğer herkes, arkadan dolaşarak mal girişinin önüne gitmek zorunda kalırdı. Bir gün Tina, eşarbımı beğendiğini söyledi ve ben de ona gönülsüz bir şekilde gülümsedim ki bu gelip yanıma oturması için ziyadesiyle yeterliydi. Tanıştığım en cana yakın kadındı ve bu bile sigarayı bırakıp bu bölgeden uzak durmak için tek başına yeterli bir sebepti. Aceleyle sigaramı söndürürken kimin için çalıştığını söylemeyeceydim yapacaktım. Birinden bir şey alabileceğinizi anladığınızda U dönüşü yapmak korkunç değil mi? Bütün gece sana bakan olası bir tehlikeyi aniden pohpohlamak ya da övmek zorunda kalmak yahut içilen her içkinin parasını ödeyeceğinden bir adamın şakalarına gülmek... Kendinizi biraz kirli hissediyorsunuz. Ama gerçekten de hayattaki her şey ticari bir meseledir.

Ve Tina'nın bana aile hakkında kendi başıma öğrenmeyeceğim şeyleri söyleyebileceğini tahmin ettim; bu yüzden onu sömürdüm ve kibarca oyun oynadım. Birinci sınıf nezaket... Kahve almak, ofis sohbet sisteminden neşeli, küçük merhabalar göndermek, onunla öğle yemeği yemek ve sorduğunda kilo veriyormuş gibi davranmak... Yine de iyi bir alışverişti. Graham söz konusu olduğunda Tina, sadık bir elemandı (ofisteki kadınlar tarafından genellikle sürünge olarak adlandırılırdı ama bu sadece oldukça yapay gözüken bir peruk taktığı için değildi) ama konu Artemis ailesine geldiğinde kanarya gibi öterdi. Bana söylediği hiçbir şey cephaneliğimdeki sihirli çözüm değildi ama bu kadar uzun süredir uzaktan izlediğim bu insanlar hakkında daha fazla şey öğrenmek oldukça büyüleyiciydi. Ve bana söylediği neredeyse her şey onları korkunç bir şekilde resmediyordu; kafamda onları desteklenecek hiçbir şeyi olmayan canavarlar olarak inşa ettiğimi hatırlıyorum. Evet, onunla vakit geçirmek ciğerimi daha fazla söndürse bile Tina bir hediyeydi.

Ama Artemis Holding'de çalışmak, saf beklentilerime rağmen beni babama yaklaştırmıyordu. Birkaç yıl içerisinde bir şekilde onun en yakın yardımcısı olmayı, güvenini kazanmayı, dramatik bir açıklama yapmadan önce hayatına girmeyi ve ihanet karşısında kesilen nefesinin eşliğinde onu öldürmeyi hayal etmiştim. Ama adam binlerce insanı istihdam ediyordu ve iş hayatında son derece başarılı olmayacaklarla ilgili bir kitap okuyarak beni mabedine davet etmeyecekti. Yani bir moda, halkla ilişkiler ve pazarlama şirketinin yetenek avcısı tarafından avlandım ve ayrıldım. Kararım her zamanki gibi güçlüydü; eski maaşımın neredeyse iki katını alacaktım ve daha da önemlisi şirketlerinde çalışırken tüm aileyi öldürmenin akıllıca bir hareket olmayacağını fark etmiştim. Yanlış bir adımdı ama gençtim.

Bu dönem, etrafımda her zaman döndüğünü hissettiğim sisin kalkmaya başladığı ve hayatımın daha net hale geldiği za-

mandı. Kendimi güvende ve kontrollü hissettiğim bir yere ulaşım geleceğe daha odaklı bakabildim. Bazı yönlerden yavaşlamak ve sabır sanatına aşina olmak anlamına geliyordu. Sonrasında hep aynı şirkette çalıştım. Üstümdeki dairede oturan ve taşındığım günden beri kiraya zam yapmayan antika bir Türk'ten kiraladığım dairede oturarak oğlunu çok üzdüm. Planımın yeni bir bölümüne başlayacağım anı beklerken para biriktirdim, dikkat çekmedim ve hayatı küçük ölçeklerde yaşadım. Büyük masalların yazıldığı bir devir değil, pek çok insan sürekli böyle yaşıyor ve bir sonraki bölümü hiç aramıyor. Küçük ve banal hayatlarından, temel ihtiyaçlarının karşılanmasından ve arada bir, ziyafet olarak "Oh güzel bir şişe köpüklü şarap"tan memnunlar. Bu yüzden o yılları sıkıcı geçirmiş olmayı tuhaf bulmuyor ya da hayal kırıklığı olarak görmüyorum. Hayatınızın en iyi yıllarının içki içip partiler verebileceğiniz ve anı yaşayabildiğiniz yirmili yaşlarınızın başlarında vızıldayarak geçen yıllar olduğu söylenir. Benimkiler öyle değildi. Bunun yerine o yılları, planımı gerçekleştirirken heyecan verici bir hızlanma izledi ve şimdi, olmasını dilediğim kadar büyük ve heyecan verici gelecek yılları tahmin edebiliyorum.

Bir püriten gibi yaşadığımı ima etmek istemiyorum. Ara sıra küçük lükslerim vardı. Bazı noktalardan hem annemden hem de babamdan miras aldığımı düşündüğüm, Latimer'lerin organik şaraplara ve fahiş dekorasyon tutkularıyla serbest kalan yönlerimden biri hayattaki daha güzel şeyleri takdir ediyor olmamdı. Bu yüzden küçük dairemin bir duvarı, kendini tedavi etmek isteyen kadınların en temel başlangıç ilacı ayakkabılara ayrıldı. Biraz daha büyüdüğümde, Marie ile yaşarken hayal bile edemediğim yerlere yanlış başıma harika tatiller yaptım. Ve ne zaman bir yerdeki terasta oturup bir kadeh şarap içsem, belki de hayatımın Marie'nin yaşadığından daha iyi olabileceği düşüncesini savuşturdum. Elbette, annemi kaybettığımde büyük

bir travma yaşadım ve Latimer'ler hiçbir zaman ailem olmadı ama varlıklı üst orta sınıfa hemen girmek ve uzun süredir devam eden şiddetli bir kin beslemek bende iyi sonuç verdi. Çoğu zaman bu düşünceyi de aklımdan uzaklaştırdım.

Alarm yine çalışıyor. Çılgılık atmayı bırakmayan muhtemelen üç koğuş aşağıdaki tuhaf kızdır ama benim de sıraya girmem gerekiyor. Dahası sonra...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cuma sabahı işe giderken hayat dolu hissediyordum. Sloganlarla ve beyin fırtınasıyla geçen sıkıcı bir hafta zamanı ya-vaşlatmıştı ve ben de sırf can sıkıntısını gidermek için gece geç saatlerde şehir içinde koşuyordum. Ama o hafta sonunu tamamen boşaltıp dairemde iyi şarap ve güzel mumlar olduğundan emin olmuşum. Masör kılığına giren en sevdiğim mazoşistime, cumartesi günü masaj rezervasyonu yaptırdım, akşam da bir seks partisine gidecektim. Sakin olun. Dehşete kapılmayın ya da daha kötüsü heyecanlanmayın. Benim belli eğilimlere rasgele kayışım değil, araştırma için gidecektim.

Andrew Artemis'in sevgili kurbağalarıyla uçup gitmesini izleyeli dokuz ay olmuştu. Başımı kaldırmıyor, çok çalışıyor ve planıma geri dönmemi söyleyen tüm dürtülere direniyordum. Başlamadan önce eylemlerin hızının müsamahasız olması gerektiğini biliyordum. Bir hafta içinde hepsinden kurtulmaya özlem duymam ve sonuçlarına katlanmam gerekiyordu. Kabul edelim, cinayetler, şüpheleri erken uyandırmamak için iyi aralıklarla yerleştirilmelidir. İnsanların söylemesini istediğim şey "trajik kazalar"dı. Bu daha sonra "lanetli Artemis klanı"na yükselmeden önce "aile için şansız bir zaman dilimi"ne dönebilirdi. Son cinayet, birkaç kişinin durumun şüpheli olduğuna dair mırıldanmasına sebep verebilir ama o zamana kadar tüm aile ölmüş ve gömülmüş olurdu, çok sayıda kişi de bundan fay-

dalanırdı. Kimsenin onların intikamını almaya acele etmeyeceğinden emindim.

Bu yüzden Andrew'den sonra suların durulmasına izin verdim. Kathleen ve Jeremy'nin o uçurumdan aşağı yuvarlandıklarında yaşadığım coşkunun aksine geriye dönüp baktığımda çok az neşe duymuştum, o yüzden geri adım atmaktan mutluydum. Andrew'un cenazesine hem yağmurlukları içindeki ciddi insanların hem de kırmızı suratlı özel okul arkadaşlarının eşit derecede katılımının olduğunu biliyorum. Annesi Lara'nın tek oğlunun ölümüyle tamamen yıkıldığını, kamuoyuna herhangi bir açıklama yapmadan Artemis Holding Başkan Yardımcılığı görevinden çekildiğini ve Andrew adına yaban hayatını korumak için vakıf kurduğunu okumuştum. Bu olayın şirketten olduğu gibi aileden kopmasına da neden olup olmadığını merak ettim. Cemiyet sayfalarında Lee hâlâ sık sık gözüküyordu ancak Lara, Londra'dan tamamen ayrılmış, çoğunlukla Oxfordshire'daki çiftlik evlerine çekilmiş görünüyordu. Mülklerini, Rightmore'da⁶⁸ gördüm. Ana bina yumuşak gri tonlarında boyanmıştı ve her yerde çok zevkli İran halıları vardı. Ayrıca arazide golf antrenman sahası ve şifalı bitki bahçesine bakan bölgede hayatımda gördüğüm en büyük jakuzi vardı. Oradayken kimi ya da neyi seçtiğini görmek zor değildi. Tahmin etmenize yardımcı olacaksa Lee kovboy çizimleri giyiyordu ve onların "imzası" olduğunu söylüyordu.

Okuduklarıma göre Lara, Artemis ailesinin yaşamına uygun görünmüyordu. Belki de bu yüzden, onun tam da öyle olduğunu gösteren tüm işaretlere rağmen, başlangıçta Lee'nin kâbus gibi biri olmadığını varsaydım. Zekiydi, önce Cambridge'e gitti,

⁶⁸ İngiltere'nin en büyük çevrimiçi emlak portalı.

sonra da bir Ivy League⁶⁹ kolejinde MBA⁷⁰ yaptı. Ayrıcalık ve açgözlülükle dolu insanların arasında şans eseri idi. Artemis ailesi kurnaz olabilir ama aile masasındaki zekice sohbetlerde Lara'nın nadiren tatmin olduğundan emindim. Ofisten ayrıldıktan çok sonra bile benimle dedikodu yapmaya devam eden Tina'ya göre, Lara'nın eş seçimi hâlâ çok kafa karıştırıyordu.

"Yakışıklıydı, herkes öyle düşünüyordu! Gözlerini devirme! Gençken bunları düşünmüyorsun. Ve davranışlarını etrafındakileri yansıtacak şekilde ayarlamakta çok iyiydi. Konuştuğunda bu ilham verici gözlerini görüyor ve Lara herkese onun ne kadar zeki olduğunu söylüyordu. Utangaçtı ama ilgilenilmekten gurur duyduğu belliydi. Kız güzel görünümlü, erkek cehennem gibi sıkıntılı ama çok akıllı... Lee gibi bir adama hazır değildi ve onun kim olduğunu anladığında artık çok geçti. Elbette Artemis ailesi, melez olmasından hiç hoşlanmadı. Açıkça söylemediler ama her şey ortadaydı. Lee onları tamamen susturdu. Sanırım onu seviyordu, kendince..."

Zayıf bir açıklamaydı ve Lara açısından yeterli görünmüyordu. 18 yaşında böyle bir adama kanabilirsin ama sonra öğrenirsin. Hızlı öğrenir ya da kapana kısılırsın.

Lara'nın kocasıyla tanıştıgımda Tina'nın mantığı çok daha dayanaksız görünüyordu. Lee, Simon'ın üç yaş küçük erkek kardeşiydi. *Hello!*⁷¹ dergisinin eski kopyalarına göre (Artemis adının geçtiği yerleri aramak için eBay'dan altı yılı satın almıştım

69 Önceleri sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu bir spor birliği olarak kurulan The Ivy League (Sarmaşık Ligi), sonraları Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Pennsylvania, Princeton ve Yale üniversitelerinin kastedildiği Amerika'nın en iyi üniversitelerini anlatan bir tamlama haline gelmiştir.

70 İng. Master of Business Administration (İşletme Yönetimi Yüksek Lisansı), iş insanlarına yönelik geliştirilmiş lisansüstü yeterlilik derecesidir.

71 Uzun süre boyunca yayımlanan bir magazin dergisi.

ki Avrupa'nın küçük kraliyetlerinin skandalları hakkında iyi bir eğitim de vermişti) Simon doksanlı yılların en parlak playboyu olabilirdi ama Lee de onun hevesli bir gölgesiydi. O zamana göre kalıcı şekilde bronzlaşmış yüzleri ve arkaya taranmış simsiyah saçlarıyla birbirine benzer şekilde yakışıklıydılar. (Kalpsiz bir sosyopatı çağrıştıran şekilde yani, o zamanlar bu neden çekici görülüyordu ki?) Fotoğraflar genelde onu kadınlarla çevrili ve elinde bir kadeh şampanyayla gösteriyordu. Ama yirmi yıl sonra aynı görünüş, gözlerinin etrafındaki küçük beyaz halkalarla gölgelenmişti ve bu durum yanık teninin, banliyödeki bir şezlong dükkânından geldiğini gösteriyordu. Terlediğinde yakasının etrafında çıkan hafif lekeli halka da muhtemelen renk uzmanına yeterince bahşiş vermediğini ortaya çıkarıyordu.

Lee hiçbir zaman tam anlamıyla bir "karakoyun" olmadı. Uğraşmasına rağmen ciddi bir bağımlılık sorunu yok. Hepsi aylar içinde kapanan ve CEO'su olduğu en az yirmi yedi farklı şirket, the Companies House'ta listelenmesine rağmen iflas eden olmadı. Bir girişimi, *GoGoGirl*⁷² Pictures, altmış üç gün içerisinde kapatıldı. İsmi, bağımsız sanat filmleri yapmayı umduğunu pek göstermiyordu. Belki de yaygara koparan annesi gaza geldi ve ayağını onun üzerine koydu.

Kathleen ve Jeremy, Simon'ın aile isimlerini korumasını istedi. Bu bir başarı öyküsüydü. Kraliyet yemeklerine giden ve belediye başkanı, başbakan yahut parasıyla kolayca etkilenen herkesle –ki çoğu insan dahildir bu gruba– kanlı canlı ortada olan bir adamın hikâyesi... Aşırı zenginlerle karşılaştığında düzgün insanlar bile çıldırır. Zenginlik dağılımı hakkında keskin görüşleri olabilir ve zenginlerin, toplumdaki diğer herkesin daha fazla zararına yol açan bir sistemi yürüttüklerini ve haksız yere işlettiklerini düşünebilirler. Ama onlara bir kadeh

72 İng. dansçı kız

şampanya verin, kendilerine iş verebilecek bir milyonerle poz vermelerini ya da hayır kurumlarına çek yazmasını isteyin, en iyisi kendileriymiş gibi sırtırlar.

Artemis şirketini saran çeşitli skandallardan önce Simon'a bir kraliyet nişanı verilmesinden bahsediliyordu. Bu delilikti zira onun başka insanlar için yaptığı en büyük şey, yılda birkaç kez yardım yemeklerine katılmak ve diğer zenginlerin sunduğu aptalca ödüllere milyonlar vermektir. Bir keresinde saçmalıklarını milyonlara satan tartışmalı ama popüler bir sanatçının at resmini satın aldığı için manşetlere çıkmıştı. Yine de sadece güzel, gerçeğe yakın, pratik ve beceri gerektiren bir George Stubbs⁷³ resmi kadar basit bir şey olması yetmezdi. Resimdeki at, alıcının yüzü olacaktı. 300 bin dolara gitti. Ve şimdi Artemis Konağı'nın bir yerinde, dev bir insan başlı at tablosu asılı duruyor. Kibarca reddedeceğim mirasın bir parçası da buydu.

Her neyse, kraliyet nişanı fıkri sessiz sedasız rafa kaldırıldı, ancak Simon saygınlığını koruyup İngiliz iş dünyasının bir simgesi olarak önce çıktı. Ve sonuç olarak Lee, işe yaramaz küçük kardeş klişesini, gerçek sonuçları olmadan yaşamak zorunda kaldı. Baş sıkışınca kurtarıldı (Bir keresinde bir futbol maçından sonra St. Paul Katedrali'nde arkadaşlarıyla sıraların arasından atlayıp sarhoş şekilde ilahi söylerken gizlice görülmüştü. Birileri aradı ve İngiliz Kilisesi'nden özür diledikten sonra konu kapandı.) Ve kendi kariyer planı raydan çıktığında ailesi tarafından daha fazla bir şey yapmasına gerek duyulmayan işler verildi. Aslında işleri altüst etmekten korktuğu için şirketteki rolünü fazla ciddiye almaması için cesaretlendirildiğini tahmin ediyorum.

29 yaşında, Artemis Holding'deki işi sayesinde Lara'yla tanıştı ve onunla sekiz ay sonra, bir Yunan adasında üç gün sü-

73 At resimleriyle tanınan bir İngiliz ressam.

ren bir düğün fantezisiyle evlendi. Bee Gees'ten biri sahne aldı ve bir tabloid gazetesi, partiye garson kılığında bir muhabirini yerleştirdi. Yazı, çeşitli gözde ünlülerin agresif davranışları hakkında eğlendirici yorumlar yaptı; düğün için ödünç aldığı işlemeli özel tasarım bir elbiseyle havuza düşen bir manken de dahil. Orada olmayan ama her zaman ödevini yapan Tina'ya göre, Lara düğünden önce biraz kararsız kalmış, ancak aile eski ilişkilerin mazide kaldığına dair güvence vermiş. Ailenin patronu olabileceği bir gelecekte bahsederek adamın partilediği günlerin bittiğine söz vermiş. Erkekler ne kadar da az söz verir. Onu nasıl da iyi anlıyoruz.

Ailesi onlara Chelsea'de, Kings Road'un hemen dışında büyük bir ev almıştı; taşındıktan kısa süre sonra Andrew doğdu. Lara merdivenleri tırmandı ve zamanının geri kalanını ya değerli gruplar için hayır yemekleri organize ederek ya da savunmasız çocuklar adına hükümete lobi yaparak geçirdi. Onlara bir saygınlık verdiklerini düşünerek aile, Lara'nın hayırsever doğasına müsamaha göstermiş olmalı, ancak kocasının bu iyilikseverlerin evine adım atmasıyla çizgiyi çektiğini tahmin ediyorum.

Lee, kendi hayatında, yirmili yaşlarının aşırılıklarına daldı; magazin dergilerinde, gece kulüplerinde resmedildi, son model süper arabasıyla Kings Road'da yol aldı, ara sıra yeni bar ve restoranlarda ortak olarak anıldı, ancak çoğu altı ay sonra kapandı. Gerçek mal sahipleri, zor kararların ve uzun çalışma saatlerinin, açılış gecesinin ima ettiği kadar çekici olmadığını anladı. Lee'nin dışarı çıktığında birkaç içki ve flört etmekten fazlasını sevdiğinden şüpheleniyordum. Bir zamanlar sert ve keskin hatlı yüzü şişmişti ve gözleri, paparazzilerin fotoğraflarında her zaman hafifçe parlıyordu.

Geceleri dışarı çıktığında çoğu zaman parlak yeşil bir Bentley'le şehirde dolaşırdı. İçkili araç kullanmaktan ceza yemesi (soğuk algınlığı ilacının daha başka bir özel ilacı etkile-

diğini iddia ettikten sonra avukat işten çıkarıldı - gazeteler bu hassas ifadeyle çok eğlendi) kalıcı bir şoförün ihtiyatlı bir yatırım olduğu anlamına geliyordu. Bu, kendisinin nerede olduğunu anlamayı kolaylaştırıyordu. Arabayı, Londra'nın en dar sokağında bile yolun ortasında bırakırdı. Mayfair'in sunabileceği en lüks barlardan başlıyor, sonra özel üyelerin girebildiği kulüplere doğru yola çıkıp sabah üçte eğlenenlerin çoğu dağılmaya başladığında Çin Mahallesi'ne doğru inip reklam yapmaya pek hevesli olmayan daha eski mekânlarda, tam olarak ne yaptığı belli olmuyordu.

Bunu biliyordum çünkü şehirde birkaç gece Bentley'i takip etmiştim. Lee hakkında araştırma yapmanın en kolay yolu buydu. 2010'da bir ara etkinliği azalmış gibi görünen ama hangi hayvan olacağına ve süper gücünün ne olacağına dair yaptığı testler (mirket, lazer gözer) dışında sosyal medyada yoktu. Antrenman için şehir evinden nadiren saat üçe kadar ayrılırdı ve sonra altın kaplama fincanlarda içki servisi yapan bir kafe- de Gucci mokasen giyen diğer erkeklerle buluşur, her zaman Khightsbridge'de bir kahve içerdi. Sanki ülkeyi onlar yönetiyordu da her an ayrılmak zorunda kalabilirlermiş gibi hepsi telefonlarını masanın üzerinde tutuyorlardı. Bir ya da iki kez masalarının yanına oturmuş, yatırım yapmaları gereken hisse senetleri, yapabilecekleri Vegas seyahati hakkında konuşmalarını dinlemiştim; arada da sırf sohbeti hafif tutmak için kadın düşmanlığı yapıyorlardı. Devlet adamı değillerdi.

Ama dik başlı amcamı bulmak için en iyi zaman geceydi. Alacakaranlıktaki dünyasını gördükçe Andrew'u bu gezilerin birinde kendisine eşlik ettirip ettirmediğini daha çok merak ettim. Bu olay, kuzenimin neden kurbağalara kaçtığını açıklar. Arabayı takip ettiğim birkaç geceden sonra Lee'nin sık sık gittiği mekânlara hiç girmesem de bazı yerlere dalmaya başladım. Ziyaret ettiği kulüplerin VIP bölümlerine girmeyi deneme-

dim bile, içeri girmek için bir korumayı kandırmaya çalışmak çok aşağılayıcı görünüyordu. Ama barlar daha kolaydı ve Çin Mahallesi'nde gizlenmek aşırı kolaydı. Sonunda ekibinin yanında bir şeyler içebilir, seyredebilir, dinleyebilirdim.

Anladığım kadarıyla ana mesele sadece görülmekti. Şişelerce şampanya alındı, genç kadınların üzerine yağdırıldı, erkekler bileklerini saran tokalaşmalarla birbirlerine sarıldılar, tavana desenler çizen mücevherli saatlerini gösterdiler. Otuz dakika sonra yeni insanlar geldi, diğerleri mekândan atılırken Lee ve ekibi bir sonraki mekâna doğru yola çıkacaktı. Gece on iki civarında tuvalete yapılan geziler daha sık hale gelir, Lee insanların "partilemeleri" konusunda yüksek sesle ısrar edip iriyarı arkadaşlarını kafakola alarak canlanmaya başladılar.

Çok sıkılmıştım ve su içiyordum. Hiçbiri beni fark etmedi, başlarını çevirtecek bir kız değildim. Yeterince genç değildim. Malları göstermiyordum. Her zaman siyah pantolon takım elbise ve tişört giyerdim; kırmızı ruj ve bir çift topuklu ayakkabı ise çaba göstermekti. Topuklular, verdiğim tek tavizdi. Lee'nin sık sık gittiği barlara rahat düz ayakkabılarla girmeye çalışırsanız sizin bir tür gizli polis memuru olduğunuzu varsayarlar ve sizi şüpheyle izlerlerdi.

Üçüncü keşif görevimde Lee amca ile konuştum. Planladığım bir şey değildi, gerçi olan biten hiçbir şey onu daha iyi tanımakla alakalı değildi, ama genç manken tipindeki bir kızla o kadar kötü dans etmeye çalışıyordu ki konuşmanın, kızın yüzünü buruşturup kolunu omzundan itmesini izlemekten daha eğlenceli olacağını düşündüm.

Lee ve ekibi, Mayfair'deki Berkeley Meydanı'nda sadece özel üyelerin kabul edildiği bir gece kulübüne gitmişlerdi. Ben de kapısının etrafında kırmızı kadife ipleri olan ve silindir şapkalı yaşlı bir adamın önünde dikildiği müessesenin içine giremeyeceğimi bilerek karşıki bara yöneldim. Pencerenin önünde

oturup bir kadeh roze şarap içtim ve bir sonraki hamleyi gösterecek Bentley'in kapıya getirildiği anı bekledim. Kulüp o gece sakin olmalıydı, çünkü araba, saat 01.00'de dışarıda durdu. Bardan alalecele çıktım ve şoföre öndeki aracı takip etmesini söyleyerek taksiye bindim. Açıklama kulağa zayıf geliyordu, içten içe irkil-dim ama gözünü kırpmadı. Beklediğim gibi daha önce duyma-dığım bir mekân için Çin Mahallesi'ne gittik. Doğrusu belli ki bir bar değildi. Belli ki herhangi bir şey değildi. Tabela ya da mönü olmayan, iki Çin restoranı arasında milyonlarca kez önünden ge-çip asla fark etmeyeceğiniz küçücük bir kapıydı. Lee ve iriyanı iki arkadaşının, diyaloga konuştuktan sonra vızıldayan eski ka-pıyı iterek açmasını izledim. Kapının çarparak kapanmasından hemen önce ayağımı eşiğin üzerine koydum ve arkasından içeri kaydım. Dar merdivenlerde doğruca onlara çarpmak istemedi-ğim için takip etmeden önce ayak seslerinin uzaklaşmasını bek-ledim. Koyu kırmızı duvar kâğıdı ve solmuş halıyla kasvetli bir yerdi. Yukarıdan gelen yüksek house müziği dışında her şey bana genelev diye bağınıyordu. Bu en azından ilerleme sağlamam için bana güven verdi. Sessizlik ve ben derhal ayrıldık.

Merdiven boşluğunda birkaç dakika bekledikten sonra yu-karı çıktım. Karşıma çıkan kapı büyük, siyah bir yangın merdi-veni kapısıydı ve ben de onu tereddütle iterek açtım. Arkasında küçük bir oda vardı, muhtemelen eski bir ofisin resepsiyon ala-nıydı ve penceresinin üzerinde siyah dantel perdeler vardı. Ben yaşlarda iki çekici kadın, üzerinde şampanya kadehleri ve bir kâse prezervatif olan masanın arkasındaki yüksek taburelerde oturuyorlardı. Kadınlar bana gülümsüyordu.

Kaşlarına kadar yayılan göz kalemleri ve küt saçları olan ka-dın, "Merhaba..." dedi. "Pleasure Parade⁷⁴" hoş geldiniz. Dave-tiyeniz var mı?"

74 İng. Zevk yürüyüşü

Kekeleyemeden veya göz temasından kaçmadan her zaman hızlı düşünebilirdim. İşin püf noktası gülümsemek ve fazla açıklama yapmak değil. Bu açıkça bir seks partisiydi. Daha önce hiç gitmemiştim ama kadın dergilerinde güzel insanların buluşup seviştikleri özel partilerin farkında olmaya dair yeterince makale okudum. *Vouge* bu toplantıları onaylamıştı, neden utanayım?

“Çok üzgünüm...” dedim elimi masaya koyarak. “Soho’daydım ve bunun bu gece olacağını biliyordum ama aptalca getirmeyi unuttum. Umarım önemli değildir, Flick sorun olmayacağını söyledi.”

Yeşil ipekten bir saç bandı ve büyük altın halka küpeler takan diğer kadın beni baştan aşağı süzdü ve kısa saçlı kıza bir bakış attı.

“Bildiniz gibi bu olaylar gizliliğe ve tedbire dayanıyor...” diyerek bir parmağını dudaklarına götürdü. “Ama Flick size kefil olduyorsa o zaman sorun olmaz. Buradaki formu imzalayıp telefonunuzu bu kutuya koyabilir misiniz?”

Sihirli kelime için Tanrı’ya şükrettim. Flick, sosyetik beyaz kız ismi olarak belli durumlarda kapıları açmayı garanti ediyor. Her zaman bir Flick vardır – o, partinin halkla ilişkiler görevlisi ya da bir galerici ya da sadece arkadaşınızın arkadaşı olabilir. Ondan bahsedin ve içeride tanıdıklarınızın olduğunu, muhtemelen Floss ve India’yı da tanıdığınızın sinyalinin verin.

Temel olarak kimseye *Pleasure Paradise*’tan başkalarına bahsetmemem veya yüksek zümreden konukların isimlerinden bahsetmemem gerektiğini söyleyen formu imzaladım. Fotoğraf çekmeyeceğimi veya hiçbir şey kaydetmeyeceğimi garantiledim. Her şeyi, her zaman “güvenli ve eğlenceli” tutacağıma ve başkalarının sırlarına saygı göstereceğime söz verdim.

Telefonumu verdim ve kafa bandı olan kız göz kırparak bana bir prezervatif verdi. "Mavi odanın ilginç oyunlar için olduğunu unutmayın. Ve eğer biri size güçlük çıkarırsa Marco barda."

Ona ceketimi verip tüneklerinin arkasındaki kapıdan hissettiğimden daha büyük görünen bir özgüvenle çıkarken "Ah, tabii, tamamen hazırım..." dedim.

Seks yapmayı severim. Bu konuda kendimi çekingen ya da baskı altında hissetmiyorum. Kötü yapıldığında bile eğlenceli bir stres atma etkinliği – ki çoğu zaman kadınların çok az da olsa ön sevişmeye ihtiyaç duyduğunu ve çok fazla esnek pozisyon arzuladığını düşünen pornoyla büyümüş erkekleri becerirken yaşanır. Orgazm harika bir şey, özellikle tek başına olduğunda ve ardından sessizlik geldiğinde ve yabancı bir adamı hemen evinizden çıkarmak için umutsuzca çırpınmadığınızda... Ama bombardımana tutulduğumuz sınır tanımaz seks pozitifliğine âşık değilim. Sanki seksten zevk alıyormuş gibi size cinsel yolculukları hakkında her şeyi anlatmak isteyen kadınlar vardır. Yatak çarşaflarına dolanmış fotoğraflarını sosyal medyaya koyan çiftler, cinsel ilişki sonrası övünmelerinin sanat olduğunu iddia ediyorlar. Sikişmeyle ilgili korkunç denemeler ve amatör şırlar... Yap, devamını getirme.

Seks partileri, her zaman bana sıkıcı insanların başkalarına kendilerinin daha ilginç olduklarını gösterme yolu gibi gelmiştir. Mahallenin anacaddesindeki süpermarkette aniden bir seks partisi başlatsalar belki olurdu ama West End'de kızların Alice⁷⁵ saç bantları taktığı, sadece davetlilerin olduğu süslü bir toplantı benim için alternatif olamaz. Smoothie'lerin dokuz sterlin olduğu, duş jellerinin tasarım olduğu ve herkesin yüksek kaliteli tozluklarla vücutlarını sergilemek için fitness yaptığı lüks bir spor salonu gibi... Hepsi eylemsel...

⁷⁵ Alice Harikalar Diyarı'nda'ki Alice kastedilmektedir.

O gece, o partiye gitmek beni önyargımdan vazgeçirmedi. İlk oda tamamen giyinik insanların kristal kadehlerden içki içtiği bardı. Aydınlatma loştu ama Gucci bir çantayı, elmas bir yüzüğün parlaltısını ve birbirine karışan çok sayıda Tom Ford parfümün baş döndürücü karışımını seçebiliyordum. Zengin ve banaldı; vücut sıvılarının civardaki odalarda değiş tokuş edilmesi gerçeği, bunun daha azı değildi.

Müzik, belki de başka odalardan gelen kendinden geçme seslerini gizlemek için hızlandırılmıştı. Loşlukta Lee'yi görmeye çalışarak ve ben gelmeden önce bir seks odasına girmediğini umarak bara doğru yol aldım. Esasında o halde burada bulunmam anlamsızdı ama aynı zamanda amcamı çınlıçıplak görmek istemiyordum. İntikam planımda azimliydim ama bir çizgi çekmem gerekiyordu ve çizginin, ondan en az yirmi yaş küçük olduğunu tahmin ettiğim bir kadın için ter döken bir akrabamı izlemek olduğu ortaya çıktı. Üç kişiyi öldürdükten sonra tiksinti seviyem düşündüğüm yerde değildi.

Barmen bana bir martini ısmarlarken (kokteyllerden nefret ederim ama içimden rol yapmak geliyordu) çevremdeki insanları inceledim. Otuzlu yaşlarının başında iyi görünen bir çift (adam mavi bir gömlek ve dokuma pantolon, kadınsa yeşil ipek bir elbiseyle parlak pembe stiletolar giymişti) biraz endişeli bakıyordu. Barda yanımda oturuyorlardı. Erkek, kadının elini tutuyordu ve gülümseyerek bana bakıyordu. Ben de ona gülümsedim ama sonrasında kararlı şekilde uzağa baktım. Sohbate dalmak istemiyordum. Kadının sık sık fısıldamasından ve rahatlatıcı sırt masajı yapmasından anladığım kadarıyla sadece erkeği mutlu etmek için burada olduğu belliydi. Yapacakları ilk mutsuz üçlü seks için beni ideal seçim olarak görmediklerini umuyordum.

Odanın diğer ucunda ikisi de tazy kadar zayıf ve aynı derecede asabi kadın, peluş bir kanepede yan yana oturmuştu. Tık-

naz bir adam onların ayaklarının dibine çömelmişti ve onlarla konuştuğunu görebiliyordum. El kol hareketlerinden, adamın onları eğlendirmek için çabaladığı açıktı ancak kibarca gülümsemeleri ve etrafta dolaşan gözleri can sıkıntılarını haykırıyordu. İkisi de kesinlikle adama ağaca tırmanır gibi tırmanacak kadar çaresiz gözüküyorlardı. Esasen etrafımdaki herhangi birinden gelen çok az cinsel enerji vardı. Oda sessiz ve tuhaftı, sanki herkes bir başkasının komutayı ele alıp işleri başlatmasını bekliyormuş gibiydi. Belki de henüz kimse yeterince alkol almamıştı.

Keskin bir hareket, kolumu bardan indirdi ve içkimi de elimden düşürdü. Etrafa baktım ve Lee'nin arkadaşlarından birinin barda kendine yer açtığını gördüm. O anda işgal ettiği alanın, birkaç saniye önce başka biri tarafından işgal edildiğini görmek onu rahatsız etmedi. Erkekler genellikle bunu yapar, sanki doldurulmamış herhangi bir alanı doldurmaya doğuştan ihtiyaçları varmış gibi metroda bacaklarını açarlar, dar bir kaldırımın ortasından yürürken size çarptıklarında adeta şaşırırlar, sanki yol verecekmişsiniz gibi bir kafe kuyruğunda çok yakınına gelip dörterler. Ne yaptıklarının farkında bile değiller. Onlar için sadece ihtiyaçları önemli, sen değilsin. Tabii onlara çekici gelmediğin sürece... O zaman alanınızı başka şekillerde işgal ederler. Erkekler dikkatinizi çekmek için önünüzde durur ve yolunuzu kapatırlar. Sokakta yürürken kendinizi rahatsız hissetmeniz için arabalarını yavaşlatırlar. Barlarda etrafınızda dolaşır, kolunuza dokunur, elinizi tutarlar... Şanslıysanız bu sadece eliniz olur.

Bir santim bile kıpırdamadım. Bunun yerine barmenle göz göze gelmeye çalışan terli adamın profiline gözlerimi diktim. Birisi size yeterince uzun bakarsa sonunda bakışlarına karşılık vermek zorunda kalırsınız. Adamın bir dakikasını aldı ama sonunda bana baktı.

"Az önce içkimi elimden düşürdün..." dedim yüzümde ve vücudumda hiçbir yerimi kımıldatmadan. Gözümü bile kırpmıyorum.

"İçki almaya çalışıyorum tatlım, beni rahat bırak..." dedi ve tekrar yüzünü çevirdi. Öfkemin arttığını ve yüzümün kızardığını hissettim.

"İçkimi döktün. Bununla ilgili ne yapacaksın?" Adam yumruğunu sıkarak tekrar bana döndü.

"Benden bedava içki alamayacaksın. Ben salak değilim." Omuz silkerek arkadaşını işaret etti. Tam öfkeden patlamak üzereyken Lee aramızda belirdi. İriyarı arkadaşını görmemi engelledi ve dua eder gibi ellerini birleştirdi.

"Arkadaşım adına çok özür dilerim hayatım, o kibar biri değil. Sana güzel bir kadeh şaraba mal olduğunu görebiliyorum ve bunu telafi etmek için bir tane daha ısmarlamayı çok isterim." Sırıtarak ellerini benimkilere doladı ve onları barın üzerine yerleştirip garsona bana yeni bir içki getirmesini söyledi.

Amcamla sohbet etmeye böyle başladım. Büyüleyiciydi, tıpkı annemin Simon'ın öyle olduğunu söylediği gibi... Tüm saçmalıkları ve gülüşleri... Herhangi gerçek bir hakaret olmadan kontrolü eline alma ve özgürlüğünü kullanma inancı... Bana şarap ısmarlamasına izin verdim. Ona martini içtiğimi söylemedim. Pek hoşuma gitmeyen bir tanesini seçtiğinde itiraz etmedim ve sormadan ellerime dokunduğu için irkilmedim. Davranışlarında sevimli ya da ilginç bir şey yoktu, daha ziyade her şeye gücü yeten bir adam olduğundan emin büyümüştü ve herkes bunu biliyor gibi davranmıştı. Böyle adamlar sürekli paçayı sıyrır. Bu tür bir tavırdan nefret etseniz bile bazen karşı çıkmak zordur. Ve sonra buna izin verdiğin için kendinden nefret edersin.

Lee, "Scotty dog"⁷⁶ diye çağırdığı arkadaşını barın solundaki bir kapıya yönlendirmeden önce benden özür dilemesini sağladı.

"Zaman kaybetme Scott..." diyerek göz kırptı. "Peki senin gibi bir kızı böyle bir yere getiren nedir o zaman?"

Ona, belli bir çevreye dahil olmak istiyorsam, arkadaşımın işe bu toplantılardan başlamamı önerdiğini söyledim. Lee başını salladı. "Buradakiler tam anlamıyla süt çocuğu kalabalığı... Burada çok müstehcen şeyler olmaz. Biraz oynaşma, kimi güzel kız kızı şeyler... Benim için fazla yumuşak ama yağmurlu bir perşembe için yeterli."

Bogazımdan yükseldiğini hissettiğim safrayı basturmaya çalışıp bunun kulağa flört etmek gibi geldiğinin farkına vararak, "O halde neyi seviyorsun?" diye sordum. Bir seks partisinde flört ediyormuş gibi konuşmamak mümkün değildi, belediye vergisiyle ilgili bir tartışma bile yabancılarla seks yapılan bir yerin on beş adım uzaklığında sonunda müstehcen olarak algılanabilir.

Başını eğip bana gülümsedi. Yüzüme ancak şimdi doğru dürüst baktığını, dikkat etmek için gerçekten zaman ayırdığını görebiliyordum. Beni bir aday ya da bir tuhaflık olarak değerlendiriyordu. İçimi yudumladım ve cilveli görünmemeye çalıştım. Bana cinsel eğilimlerinden bahsetmek istemesi bir ilerleme olurdu ama onu baştan çıkarmaya çalışmazdım.

"Giysilerinizin hâlâ üzerinizde olduğu düşünülürken bu cesur bir hareket hanımefendi." Lee sırtıttı ve barın tepesine ışıklar yansıtan, elmaslarla bezeli büyük gümüş Rolex saatine baktı. "Senin gibi iyi kızların bilmek isteyeceği şeyler değil, güven bana. Başlangıç olarak burayı bir dene, sonra konuşuruz."

Taze yüzlü saf yaklaşım işe yaramadı. Onu şimdiden sıkıyordum.

76 İng. İskoç köpek. Scotty (İskoç) kelimesi, İskoçları aşagılamak için kullanılan bir tabirdir.

“Ne yani aşağılanmayı mı seviyorsun, senin olayın bu mu? Kendisine asla hayır denmeyen iri zengin adam prens gibi muamele görüyor ama gerçekten birinin kendisinde var olan sinsi başarısızlık duygusunu ona yansıtmamasını mı istiyor? Ya da sert şekilde pataklanmayı seviyorsundur. Yoksa sikilmek mi istiyorsun? Eşcinsel değilsin, Tanrı yazdıysa bozsun ama birinin seni altına çekip hükmetmesini mi istiyorsun? Dürüst olmak gerekirse o kadar da ilginç değil. Fetişlerinin benzersiz ya da farklı olduğunu düşünüyorsan değiller dostum, seni temin ederim.”

Söylediklerim onu güldürdü. Erkekler, kadınları komik bulduklarında, sanki bizim sahip olmamız beklenmeyen bir meziyetmiş gibi şaşkınlıkla gülerler. Lee’nin dikkati bendeydi, onu geri kazanmıştım. Dünyayı bu korkunç aileden kurtarmaya çalışırken onurum büyük darbeler aldı. Nihai sonucun buna degeceğine şüphem yoktu ama Marbella’da takıldım, bir doğal yaşam alanında yabani otları yoldum ve şu anda da amcamla seks hakkında konuşuyorum. Kesinlikle bu bir sınamaydı. Komik şekilde bana *Aşk ve Yaşam*’dan⁷⁷ bir cümleyi hatırlattı:

“Buradaki kira düşük olabilir ama bence çok zor şartlar altında yaşıyoruz.”

“Seni etkilemek zor, değil mi?” Sanki devlet sırrı ifşa etmeye hazırlanıyormuş gibi sağına soluna bakındı. “Tamam Her Şeyi Bilen, boğulmayı bir nebze severim. Kemerler, eşarplar, ne işe yararsa... Zafere doğru ilerlerken nefesini kaybetmek... Sana söylediğim vahşi düzüşme... Her zaman hoşuma gitmiştir. Sanırım bazı koca kafalı psikiyatrlar, nedeninin on yaşında ya da o civardayken evin havuzunda neredeyse boğulduğumdan olduğunu söyleyecektir. Saçmalık ama kim bilir...”

Eline anlamlı şekilde baktım. “Karnı seni şımartıyor mu?” dedim alyansına gülümseyerek. “Sanırım ara sıra seni boğmak istiyordur.”

77 Jane Austen’in bir romanı.

Esrarengiz görüntüsüne rağmen Lee utanmış görünmeye dahi çalışmadı. "Eşim, klas biri... Bazı eğlencelerimi görmezden geliyor ve ben de on sekizinci kez mutfağımızı yenilemesine izin veriyorum. Zamanının yarısında yaşlı bir kadın gibi davranıyor. Benden iyi bir hayatı var, evlilikte anlaşma bu. Ama erkekler ve kadınlar farklı türler, biliyor musun? Hâlâ arzularım var. Bana yardımcı olmak istemiyorsa başka yere baktığımda şaşırmamalı."

Tam o anda Lee'nin diğer arkadaşı bize doğru fırladı, içkisini döktü ve yakında duran bir grup insana çarptı.

"Aman Tanrım, Benj bu geceyi bitirdi!" dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum aşkım, benim yapamayacağım bir şey yapma."

İrkilme isteğimi gözle görülür şekilde bastırdım ve o arkadaşını komuta ederek bardan dışarı yönlendirirken tek elimle veda ettim.

Gittiklerinden emin olmak için beş dakika daha kaldım, iğrenç şarabımı bitirdim, tam da kapının yanında tartışan gergin çiftten kaçınmaya çalışarak çıkışa doğru ilerledim, zira kadının gözlerinin altında maskara izleri vardı. Resepsiyondaki kızlar, içeride kaldığım sürenin kısıtlılığına şaşırmadan ayrılırken bana neşeyle el salladılar. Belki de seks partisine gelen tonla insan vardır.

Taksi yolculuğumu, her türden ilginç fikirlerin oluşmasıyla geçirdim. Amcam ne de cömert bir adamdı. Sadece yirmi dakika içinde bana içki ısmarlamış ve onu nasıl öldüreceğim konusunda bir ipucu vermişti. Aşırı zenginlerin, muhtaçlara yardım etmediğini kim söyleyebilir ki?

...

Masörün uyguladığı sert baskıya rağmen masaj sırasında uyuyakaldım ve ardından uzun bir banyo yaptım. Bacaklarımı

tıraş etmeden ve saç bakımı yapmadan önce İkinci Cins'in⁷⁸ eski bir nüshasını okudum. 16 yaşında, Jimmy'nin annesi, Jimmy ve arkadaşlarıyla geçirdiğim zamanın fazlalığından endişelenmeye başlayınca feminist literatürden kitaplar okumaya başladım. Sanırım kadın rol modellerinin eksikliğinin, cinsimin dezavantajlarıyla başa çıkmak için hazırlıksız kalacağım bir yola soka- bileceğini düşündü. Sophie genellikle iyi niyetliydi ama aynı zamanda onun ne kadar ayrıcalıklı olduğunu gösteriyordu. Gerçek ayrımcılıktan her şekilde izole edilmiş, öfkeli terimlerle bunun hakkında konuşmaya hevesli, zengin beyaz bir kadın... Latimer'ler ve arkadaşları bu konuda ustaydılar. Köşedeki mahalle esnafının kapanması konusunda her zaman başlarını sallasalar da bitişikteki şarküteriye giderler, bir akşam yemeğinde temizlikçilerinin hastalık ödeneğini vermekten yüksek sesle bahsetseler de salı günleri çalışmadığından şikâyet ederler:

"Çok büyük hayal kırıklığı oldu. On yıldır bizimle ve salı günleri bizim için pek iyi geçmiyor."

Dünyanın kadınlara nasıl davrandığını anlamadığımı mı düşündü acaba? Nasıl marjinalleştirildiğimizi, dışlandıığımızı, küçümsendiğimizi anlatan kelimeleri bilmeden çok önce de sistemin kadınlara nasıl yüklendiğini biliyordum. Annemin günden güne nasıl parça parça olduğunu gördüm. Kızların nasıl davranması gerektiğine dair katı görüşleri olan (hayatını farklı bir şekilde yaşamaya karar verdiklerinde de onu reddeden) sert ebeveynler tarafından büyütüldü; güzelliğini ödüllendiren bir adam tarafından erkek sıklana kadar kullanıldı. Asla takdir görmediği bir sürü işte düşük ücretle çok çalıştı. Hiçbir şey ifade etmeden bir çocuğu tek başına büyüttü.

Ama feminist literatüre giriş kitapları bir devrimdi ve bunun için Sophie'ye her zaman minnettar kalacağım. Belki de

78 Simone de Beauvoir'ın 1949 tarihli kitabı. Feminizm ve toplumsal cinsiyet çalışmalarında kaynak kitaplardandır.

erkeklerle çok zaman geçiriyor ve davranışlarımı ona göre ayarlıyordum. Wollstonecraft,⁷⁹ De Beauvoir⁸⁰ ve Plath'in⁸¹ kitaplarıyla hızlandırılmış bir kursa tabi olmasaydım hissettiğim ilk öfke kıvılcımlarını bastırabilir, kadınlara doğdukları andan itibaren sözsüz şekilde öğretildiği gibi mütevazı yaşamaya çalışabilirdim. Ama diğer kızgın kadınların yazdıklarını okumak beni daha cesur yaptı, öfkemi beslememe, onu değerli ve doğru bir şey olarak görmeme izin verdi. Tabii ki nihai işlerimin küçük bir kısmını bu kadınlara yüklemek gibi bir niyetim yok, lakin eminim ki hikâyem kamuoyunda duyulursa magazin dergilerinin "habis feminist" anlatısı inşa etmekten geri durmayacağına eminim.

Yine de habis intikamı daha olumlu bir ışıktaki görmemi sağlayan bir kitap vardı: Angela Carter'ın *Kanlı Oda'sı*... Sophie'nin verdiği kitaplardan değildi. On yedinci doğum günümünden hemen sonra, kasabada tek başıma geçirdiğim bir günde, yağmurlu bir akşamüstü Sohoda rastladığım bir kitaptı. Kapağı bir yığın içinden dikkatimi çekti, siyah ve kırmızı girdaplar genç kafamda olup bitenleri anlatıyor gibiydi. Arka kapağını hızlıca okuduktan sonra kasaya götürdüm ve Tottenham Court Caddesi'ndeki kasvetli bir turistik kafede bir oturuşta okudum. Kadınların entrika çevirdiği, aldattığı karanlık masallar kafamda bir ışık yaktı. Küçük, sessiz ve zayıf olmak zorunda olmadığı-mız gibi iyi ya da güçlü, erdemli ve nihayetinde fedakâr olmamız gerekmediğini de gördüm. Dile getirmeye cesaret edemediğimiz arzular tarafından yönetilerek hileyle istediklerimi ele geçirebilir ve çizginin dışına çıkabilirdik. Kitabı bitirip yeni bir olasılık duygusuyla sokağa çıktım. Ertesi Noel'de Annabelle'e de

79 Mary Wollstonecraft, İngiliz yazar, filozof ve kadın hakları savunucusudur.

80 Simone de Beauvoir, Fransız yazar, filozof ve kadın hakları savunucusudur.

81 Sylvia Plath, Amerikalı şair ve yazar.

bir tane aldım, gergin çocuğun heveslendirilmesi iyi olur diye düşündüm ama Sophie, kızının kitabını açmasını izlerken dudaklarını büzdü ve öğle yemeğinden sonra Annabelle'in bu tür kanlı hikâyeler için hassas olduğunu söylemek için beni bir kenara çekti.

"Açıkçası Grace, sert bir kız olduğunu biliyorum ama Belle, endişeleri yüzünden korkunç bir şekilde acı çekiyor ve bence bunu gerçekten düşünebilirdin. Sana saygı duyuyor ve belli ki bu kitabı okumak için şimdiden hevesli... Biraz büyüene kadar onun oyalanması gerekiyor. Primo Levi⁸² ile değiştirebilir misin kitabı? Gelecek dönem İkinci Dünya Savaşı'nı okuyacak."

Sosu karıştırmak için acele edene kadar ona öylece baktım. Bir masal kitabını, insanlığın şimdiye kadar yaptığı en kötü şey hakkında, gerçek hayattan bir acı cıglılığıyla değiştirdim. Annabelle, *Bunlar da mı İnsan*'i okuduktan sonra üç gün boyunca kâbus gördü. Sophie ise kızının bu kadar empatik olmasından gurur duyuyordu.

Banyom soğuduğunda saçlarımı dikkatlice kurutup gevşek bir şekilde kıvırdım, saçlarım yumuşak bukleler halinde sırtımdan aşağı dökülüyordu. Tırnaklarımı parlak turuncuya boyayıp yeni aldığım çorabı kaçırmaması için dikkatlice giydim. O gece seçtiğim elbise uzun kollu ve yüksek fırfırlı yakasıyla kısa siyah bir elbiseydi. Beni haşın ama eğlenceli gösteriyordu. Amcamın, cömertçe yön gösterdiği cinayet fikrinin ortaya çıktığı seks küllüpleri dünyasına kısaca dalışımından sonra internete girdim ve araştırma yaptım. Başkentte "zevk dolu acıları deneyimlemek ve uygun antibakteriyel mendiller getirmek"le "mankenlerle dolu bir maskeli balo" arasında dolanan bir ölçekte düzinelerce seçenek vardı. Ancak hangilerinden kaçınılacağını bulmak kolaydı: "Mekân McDonald's'a arabayla üç dakikalık mesafededir"

82 Yahudi asıllı kimyager ve yazar.

veya "Kendi içkinizi getirin, teneke kutu yasak" gibi uyarıları olanları hemen eledim. Lee'nin Wembley yakınlarında bir çevre yolunda düzenlenen bir seks partisine gitmesi pek olası değildi. Araştırma yapmaktan mutluydum ama bir sanayi bölgesinin yakınında değil. Zaten hayatımda yeterince acı yaşadım.

Bir tema parkına gidiyormuşçasına "eğlence" kelimesinin fütursuzca etrafa saçıldığı çok fazla seks partisi sitesine baktuktan sonra boğulmayı, BDSM'yi⁸³ ve tahakküm oyunlarını teşvik eden üç üst düzey kulüp buldum ve mail listelerine kaydoldum. Girişleri, Çin Mahallesi'nde olduğu kadar rahat değildi. Etkinliğe katılmadan önce sizden bir fotoğraf ve kendinizle ilgili küçük bir paragraf isteniyordu. Kapıda soru sorulmayacak kadar bana benzeyen yarı ünlü bir influencer'ın resmini ve seksi yabancılarla ilgili deneyim arayan bir parti kızı olduğuma dair üç satır gönderdim. Oldukça çekici bir kadınsanız bu yerlere girmek zor değil, organizatörler etrafta dikilip insanları ürkütecek yalnız erkekler konusunda çok daha katı...

Benim geçmişime bakınca bu oldukça saçmaydı, ilkyardım dersi aldım. Her nasıl olacaksa birini boğarak öldüreceksem, böyle bir kaderden kurtarmaya çalışırken uzmanların ne aradığını görmenin iyi olabileceğine karar verdim. Kanlı gözler ve bilinç kaybı geri döndürülemez hale gelmesindeki son noktanın ne olduğunu bilmek istedim. Ne yazık ki bu, sıkıcı bir salı akşamı Peckham'daki bir halk merkezinde, Deidre adındaki meşgul kadının etrafta durup kendisi kadar yaşlı gözüken mankenlere nasıl kalp masajı yapacağımızı göstermesine iki saat katlanacağım anlamına geliyordu. Boğulmak hakkında rasgele soru sormak kolay değil ama öğrendim ki insanlar normal şartlarda saniyeler içinde bilinçlerini yitirirler ve kişi öyle görünse de

83 B, bondage (baglama) D, discipline (disiplin) ve dominance (hâkimiyet) S, submission (teslim, boyun eğme) ve sadizm M ise mazoşizm anlamına gelir.

gerçekten ölmek dört dakika sürebilirmiş. Her şeyi göz önünde bulundurduğumda bu bilgiyi öğrenmek için sürekli bana bakan Anthony adından oldukça terli bir adamın eline bandaj sarmaya değmezdi, bunu Google'da da bulabilirdim ama nihayetinde gitmiştim. Streç filmin küçük yanıklar için ne kadar kullanışlı olduğunu artık biliyorum, teşekkürler Deidre.

Makyajımı bitirdikten sonra mutfak tezgâhının önünde bir kadeh şarap içtim. Bu tür partiler gece geç saatlere kadar başlamazdı ve tamamen ayık olmanın işe yaramayacağını düşünmüştüm.

Gittiğim kulüp Lortlar Kamarası'ndan birinin oğlu tarafından yönetiliyordu. Pek çok kez gazetelerde ahlaksız kulüp gecelerinin tanıtımını yaptı ancak bu kısmı önemsizdi. Lee'nin şirketinin kayıtlı olduğu Regent Caddesi'nin arkasındaki binada düzenlenen parti sebebiyle onun da işin içinde olduğunu biliyordum. Mantıklı... Partilerinde zengin ve güzelleri eğlendirip onları izle. Daha fazlasını arayanları, dans ederken ve fiçılarca şampanya içerken gözleri parlayanları bul. İstedikleri her şeye sahipler ama hep daha fazlasını istiyorlar. Üzerinde kabartmalı bir web sitesinin adresinin yazdığı ve dev bir faturayla teslim edilen ağzı sıkı siyah bir telefon kartı veriliyor. Özel işaretli kartlar... Ekstra bir şeye ihtiyaç duyanlar için Hon Felix Forth için iyi bir yan ürün... Ve Lee müşterileri tanıyor. Başvurumu yaptım ve üç hafta cevap bekledim.

Nihayet bir davetiye aldığımda sadece tarih ve mekân vardı. Başka hiçbir şey yoktu, bir karşılama mesajı ya da talimat gibi bir şey... Kendi ağız topumu getirip getiremeyeceğimi soran bir e-posta göndermemem gerektiğini tahmin ettim, bu yüzden de Y kuşağının yapacağı bir şey yaparak Google'da arattım. İncelediğim üç yerden en ayrıcalıklı olanı burasıydı. Sleeksexperts isimli bir sitedeki incelemeler, davet almanın ne kadar zor olduğundan (sanırım bunun yanlışlığını kanıtladım), mekânın

aşırı zenginliğinden ve işlerin ne kadar “karanlık” olabileceğinden kendini beğenmiş şekilde bahsediyordu. Her şey belirsiz ve çileden çıkarıcıydı ancak ciddi bir karışıklığın teşvik edildiği bir yer arıyorsam doğru yolda olduğum aşikârdı. Trip Advisor taklidine benzeyen ve garip şekilde sıradan görünen bir inceleme sitesinde birden fazla kişi daha önce hiç bu kadar ciddi bir “ahlaksızlık” görmediklerini söylüyordu.

Lee'nin orada olup olmayacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu ama çok da önemli değildi. Esasında bu tür toplantılarda sınırların ne olduğunu görecektim. Bana boğulmayı sevdiğini söylese de bu gerçekte olduğundan daha haşın göstermeye çalıştığı bir böbürlenme miydi, yoksa gerçekten yaşamla ölüm arasındaki o tehlikeli çizgiye kendisini kaptırmış mıydı? Ve eğer öyleyse bu partiler mi yoksa kimsenin sözünü kesmeyeceği veya onaylamak durumunda kalmayacağı gizli otel odalarında mı uygulama yapmak zorunda kaldı?

Tottenham Court Caddesi'ne kadar metroyla gittim, yolun geri kalanını da yürüdüm. Şehirde dolaşmayı her zaman sevmişimdir. Daha gençken ve Latimer'lerin evi bana dar gelirken, -aşlı köpekleri Angus'la Hampstead Heath'te saatlerce dolaşır, düşüncelerimin aklımda uçuşmasına izin verir ve her adımda laha derine inerdim. Hareket ederken hiçbir şey beynime yapışmaz. Bu yüzden koşmayı seviyorum. Saplantılı düşüncelerimden uzaklaşabilir, yaptığım planlardan kopabilir, aceleciliğimi bastırabilir ve her şeye devam edebilirim. Zamanım olmasaydı sanırım beynim, atalet noktasına takılıp kalırdı.

23.45'te mekâna vardım. Gereğinden fazla istekli görünmek ve hızla kalitesizlerin avı olmamak için yeterince geç, içeri girip saniyeler içinde seksle karşılaşmamak için yeterince erken bir saat... Çin Mahallesi'ndeki bar, erotik partilerin düşük bütçeli uçak biletiyse; ücretsiz içecekler ve tabii ki bedava fın-

dıkla burası özel uçuştı. Geniş, çift kanatlı kapı, Chanel'in geçen sezon podyuma çıkardığı bir elbiseye fena halde benzeyen kıyafetli bir kadın tarafından içeriden açıldı. Mermer zemine çıktım ve ortadan ikiye bölünen büyük demir merdivenli bir alanda smokinli ve siyah maskeyle gözleri kapatılmış bir adamın sessizce şampanya sunduğu görkemli bir giriş masası beni karşıladı.

Zorunlu olduğunu düşündüğüm ve dayanıksız siyah ipekten yapılmış kendisinininkiyle aynı göz maskesini kaldırdı. Saçımı düzelttim ve çoktan bedenlerle dolup taşan, geniş pencereleri Regent Sokakındaki mağazaları gösteren ana odaya girdim. Zengin insanların orgazm olurken Apple mağazasını görebilmenin seksapelinin ve bunun neresinin erotik bulunacağını merak ettim.

Kadehimi bitirdim ve bir yardım balosuna gidiyormuş gibi giyinmiş siyah kravatlı bir kadından bir tane daha alıp odanın çevresini dolaştım. Solumda, birbirlerinin kollarını okşayan üç kişi vardı. Bir kadının diğerini öptüğünü gördüm, papyonlu bir adam yüzünü yüzlerine yaklaştırmış, katılmaya can atıyordu. Halı o kadar kalındı ki her adımda topuklarım halıya batıyordu. Okşamak ve öpmek sıkıcı, maskeler sevimsizdi. Bu kadar geç çıkacaksam biraz hareket görmeliydim.

Siyah kumaşla kaplı bir kapıya doğru gittim, bu da beni başka kapıların olduğu bir koridora götürdü. Odaların, loş ışıktaki neredeyse görebildiğim isimleri vardı. Bir zamanlar erdemli Victoria dönemi⁸⁴ insanları için ofisler olmalıydı. Şimdiyse "Oyun Odası"na girdiğimizi gösteren işaretler vardı. Yine de artık ince hastalık yok, bu noktada biraz ilerledik sanırım.

O odaya girmeyecek kadar kendime saygı duyuyordum, bu sebepten yürüdüm ve "Karanlık Oda"nın önünde durdum.

84 Kraliçe Victoria'nın saltanatı, ailevi değerlere, ahlaki kavramlara ve cinsel masumiyete aşırı düşkün bir dönem olarak bilinir.

Araştırmalarımda karanlık odaları duymuştum. Yetmişlerde gey barlarında ortaya çıkmışlardı ama artık bu tür partilerde olağan hale gelmişlerdi. Az ışık alan bir oda zararsız olabilir ama aynı zamanda daha büyük aktiviteler arayanlar için bir yer de olabilir. Odanın kullanımda olabileceğini ve ziyaretçilerin her zaman hoş karşılanmayacağını unutmamaya gayret ederek yavaşça kapıyı açtım.

İçeride, süpürgeliklerin yanlarında odanın etrafında kıvrılan mavi bir ışık vardı. Kapı arkamdan sessizce kapandı ve sırtımı kapıya vererek gözlerimin alışmasını bekledim. Birinin yüzünü ekşittiğini, yutkunarak hızlı hızlı nefes aldığını duyabiliyordum ve başka bir ses daha duydum, zincirlerin sesi... Yavaş yavaş gözlerim önümdeki manzarayı seçmeye başladı. Bir kadın, Leonardo da Vinci'nin Vitruvius Adamı'nın kaba bir taklidi gibi duvara asılmıştı. Sadece pantolonu ve maskesi olan bir adam, ağır bir zincirle yanında duruyor ve ona vurmaya hazırlanıyordu. Nefesimi tuttum ve ne olacağını görmek için bekledim.

Adam kolunu geri çekti ve sonra hızla kaldırdı. Zincir elinden fırladı ve kadının karnına indi. Ağzını ve gözlerini kapatmadan önce kısa bir çığlık attı. Ben onun nefes almasını izlerken yanına gidip omzunu öptü. Karanlıkta bile kadının karnında yara oluştuğunu görebiliyordum. Sanırım buradaki kural pazartesi günü ofise gittiğinizde kolaylıkla gizleyebileceğiniz yerleri işaretlemektir. Son zamanlarda yaptıklarına rağmen rıza ile yapılırsa dahi şiddet beni heyecanlandırmıyor. Seri katillerin, başka insanlara geçmeden önce çocukluklarını hayvanlara işkence ederek geçirmiş olmaları, başkalarının acı çekerken gördüklerinde hissettiği telaşı keşfetmelerinde neredeyse bir önkoşuldur.

Bu tür anlamsız hareketler beni şaşırtıyor. Bu kadın ve karnayan karnı da beni şaşırtmıştı. Belli durumlarda şiddet ve ceza gereklidir ama acı ve teröre neden olmayı anlayamıyorum çün-

kü anlık uygulamalarda keyif buluyorlar. Öç almaktan, bir yanlış düzeltmekten veya bunu gerçekten hak eden birini cezalandırmaktan zevk alırsınız. Yaptıklarım beni güçlendiriyor. Ama bunu birinin acı çekmesini görmek için yapmıyorum. Evet, başı kopmuş karısının yanında yatan kır saçlı yaşlı büyükbabamın her saniye daha da güçten düşmesini izlemek benim için küçük bir ödüldü ama bu başlattığım olaylar zincirinde çok basit kalıyordu. Zehirli bir grup insanı toplumdan uzaklaştırıyordum. Kendileri için alabildiğini alan ve diğer insanları küçümsemekten başka bir şey yapmamış bir aile...

Zihnim bu karanlık odadan o kadar uzaklaşmıştı ki zincirin tekrar şingirdediğini duyunca irkildim. Bu sefer kadın, "Kuvvetli!" dedi ve adam zinciri bırakıp yerden su şişesi aldı ve onu dudaklarına götürüp saçlarını okşadı. Zarif bir güvenli kelime. diye düşündüm kapıdan geri çıkarken. Ben orada durup performanslarını izlerken çift bana belli belirsiz bakmıştı. Aralarında şefkat ve güven vardı. Her ne olduysa ortak olduğuna dair bir anlayış geliştirmişlerdi. Seks partisi grubunun, bu söylenmemiş kurallara göre işlediğini görmeye başlıyordum. Normalde bu tür eylemlere eşlik edebilecek utanç duygusunu bu şekilde çiğneyip atabilir, hemen ardından birine zarar verebilir ve onu rahatlatılabilir ve beş dakika sonra kurbanın adını dahi bilmeden kapıdan çıkıp gidebilirdiniz. Ve elbette utanç, bu görkemli binanın dört duvarına kazınmıştı. Ama dışarıda? Orada devam ediyordu. Lee böyle bir yerde ölürse Artemis ailesinin bunu gizlemek ve hedef şaşırtmak için ellerinden geleni yapacağını biliyordum. Kimse Lee'nin bu karanlık odalarda ne aradığını anlamaya çalışmaz, kimse cevap aramazdı.

Birkaç odaya göz attım; lastik takım elbise deneyen bir çift ve garip bir şekilde grup seks yapmaya çalışan ama fiziksel lojistik tarafından engellenen bir grup insan... Ama kalbim onlarla

değildi. Ve görünüşe göre onların da değildi. Lee buradaysa, onu bu kasvetli odalarda görmem pek olası değildi, maskeli ve muhtemelen çıplak amcama bir an için olsa dahi dikkatli bakmak istemiyordum.

Bara geri döndüğümde tek başına duran başka bir kadınla sohbet etmeye başladım. Ona doğru gittim çünkü takım elbise-sine hayran kalmıştım, birkaç gün önce kendime aldığım keskin, siyah smokine benziyordu. Kalabalık bir seks partisinde dikilmek ve sadece terzilikle ilgilenmek! Bu da benim günahımdı. Gecenin nasıl geçtiğini sordum, omuzlarını silkmeden önce maskeli gözlerini bana çevirdi.

"Bunalmış bir bankacıyı kolayca becermek isteseydim bir perşembe gecesi Liverpool Caddesi İstasyonu'nda takılırdım..." dedi.

Söylediği beni güldürdü ve barmenin dikkatini çekince ona bir içki ısmarlamasını işaret ettim. "Peki nereye gideceksin?" dedim. "Demek istediğim, bundan fazlası için... Buradaki herkes sanki ne kadar sert olduklarıyla övünüyor ama bu partilerin hepsi, cin ya da başka biri için gösterişli bir reklama benziyor."

Haklı bularak başını salladı, bir saniye duraksadı ve ardından insanlar özel odalara yönelirken boşalan bara baktı.

"Dürüst olmak gerekirse burası sadece merkezi olduğu ve şarabın seni pişman etmeyeceği kadar iyi olduğu için iyi... Ama çok güvenli... Ahlaksızlık vaat ediyorlar ama bu, buradakilerin çoğu için ne kadar ezik olduklarını söyleyip onları boşaltmamız anlamına geliyor. Zengin erkeklerin karanlık saydığı şey bu... Ama senin gerçekten istediğin ne?"

Kadın, yüzünün yarısını kaplayan maskeyle bile gerçekten güzeldi. Gülümsediğinde kaybolmayan elmacıklkemikleri, onu normalde olduğundan daha tehlikesiz gösteren gamzeleri, o gece gördüğüm kadınların yarısında olduğu gibi dolgun ama dolgu maddeleriyle şekillendirilmemiş bir ağız... Bu gecelere

zengin adamlarla tanışmak için mi geldiğini, yoksa anlamadığım şekilde cidden cinsel tatmin mi aradığını merak ettim. Sebebi her neyse doğrudan yaklaşımı açıkça tercih ediyordu. Ben de bunu yaptım.

“Birini bağlayıp tamamen çaresiz bırakmak istiyorum. Onu o kadar sert boğmak istiyorum ki bayılıyor. Onun için seksi, benim içinse iyileşme sürecinin bir parçası... Böyle bir duruma ev sahipliği yapabilecek bir yer biliyor musun?”

Eve dönerken telefonumun tarayıcısını açtım ve bahsettiği kulübün adını aradım. “Pekâlâ, söyleyebileceğim bir yer var, bütün bunlarla vaktini boşa harcıyorsun...” diyerek etrafımızdaki görkemli alanı işaret etmişti. “Ama şunu söylemem gerekiyor ki buradaysan amatörsün demektir ve öğrendiklerinin işe yarayacağı bir yerden bahsediyorum. Gerçekten istemiyorsan gitme.”

Bunu ne kadar istediğimi bilmiyordu, neyse ki daha fazla zorlamadı ve içkisiyle Oyun Odası'na doğru sıvıştı. Söylediği gibi, tavsiye ettiği yer hakkında internette çok az şey vardı. Sadece konumun bir haritası –Mile End– ve bir cep telefonu numarası... Belki de nihayet doğru yoldaydım. Sadece Lee'nin benimle gelmesine ihtiyacım vardı. Onu bir yabancı tarafından boğulmaya razı etmek işin zor kısmı gibi görünüyordu. Daha ziyade ondan Doğu Yakası'na gitmesini istemek hususunda endişeliydim.

Sonunda şansım yaver gitti. Bir salı gecesi meslektaşlarımla bir şeyler içmeye zorlandım ama şanslı olduğum nokta bu değildi kuşkusuz. Barda otuz dakika nihayetinde biten bir şeydi. Masada yedi kadın ve Gavin vardı. Gavin olması gerekenden fazla hırka giyen şeker dijital kamp adamıydı. Kendime büyük bir bardak Brunello ismarladığım barın yakınından kahkaha sesleri geliyordu ve bu insanların bir şişe The House White'tan

başka bir şey ısmarladıkları akıl kârı bir dünya yoktu. Sonunda oturdukları yere geldiğimde içgüdülerimin yerinde olduğunu gördüm. Tek hatam sadece bir şişe aldıklarını hayal etmekte. Masanın üzerinde üç tane duruyordu ve biri boştu. Karşılama ünlemleri duyuldu, bir sandalye önerildi.

Ofiste benimle hiç konuşmayan Jenny, "Hangi Hemsworth kardeşin daha seksi olduğundan bahsediyoruz Grace..." diye geveledi. Ona şöyle bir göz attığımda kocaman gülümsedi.

Eşarbımı çıkarırken, "Ah pardon!" dedim. "Kim olduklarını bilmiyorum." Elbette biliyordum, popüler kültürü kasten görmezden gelmenin acınası olduğunu düşünüyorum ama bu tür sohbetlerden hoşlanan türden biri olduğumu düşünmelerini istemedim. Aniden işte daha fazla sohbe katılmamın bekleneneği kaygan bir yokuştur. Şirkette uzun bir kariyer planladığımdan değildi. Plan tamamlanır tamamlanmaz, bir nezaket e-postası dahi göndermeden oradan ayrılacaktım.

Sohbet bana yönelik devam etti ve Hemsworth kardeşler arasındaki önemli farkları bana göstermek için telefon ekranlarını gösterdiler. Bire bir konuşma girişimlerini görmezden gelerek onları dinledim ve Christie tuvalete ve Gavin bir tur daha bara gittiğinde fırsattan istifade kalktım. Kalmam için yalvaranlara neşeli davranmaya çalıştım ama korkarım ki Jenny elimden tutup eşarbımı çıkarmaya çalıştığında biraz ileri gittim. Avucuma uyguladığı baskıya karşılık verip ve kendimi güçlkle elinden kurtarıırken tırnaklarımı sertçe eline sapladım. Ben gruba iyi geceler derken yüzünü buruşturdu ve eline bakıp ovuşturdu. Kapiya doğru ilerlerken masaya baktım. Herkes boş bir şarap şişesiyle oral seks taklidi yaparak bir hikâye anlatan Magda'yı dinliyordu. Jenny hariç herkes... Hâlâ şoke olmuş vaziyette bana bakıyordu, elini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi koltuk altına sıkıştırmıştı. Arkamı dönüp kapıdan çıkarken ona göz kırpmak için tüm irademi kullandım.

Eve gitmek istemiyordum. Bu yüzden sigara içmek için ara verdim, sadece birinin çıkmagımı istemesinden rahatsız oldum, can sıkıcıydı. Adam bir parça yakışıklıydı ve belli ki sohbet etmeye hevesliydi ama onun son demlerini yaşadığını görebiliyordum. Önce saçları gidecekti, sonra gıdısı çıkacaktı. Bu gidişata bir dakika bile yatırım yapma eğilimim yoktu. Biraz Soho'da dolaştım, vitrinlere baktım ve akşam yemeği yiyip yemeyeceğimi düşündüm. Saat daha akşam sekizdi, bu yüzden en sevdiğim İtalyan restoranına yöneldim. Bar kısmında yer vardı. Tek başına yemek yemek tuhaf hissettirmiyor. Kimse sizinle konuşmadan yenen yemek hayatın en büyük zevklerinden biridir. İyi yemekli kötü bir randevudan daha kötü ne olabilir? Biri size okumanın eğlencesini gerçekten anlamadığını söylerken yediğiniz şeyin kıymetini nasıl bilebilirsiniz? Ya da daha kötüsü en sevdiği filmin *Sıkı Dostlar* olduğunu söyleyen biri... *Sıkı Dostlar*'ı diğer tüm filmlerden daha çok sevmek, adamın bir kişilik geliştirme zahmetine asla girmedığı anlamına gelir.

Bir kâse cacio e pepe⁸⁵ yedikten, bir kadeh daha şarap ve bir macchiato içtikten sonra saate baktım ve 22.00 olduğunu gördüm. Meslektaşlarımla otuz dakikanın sonsuzluk gibi gelmesinin yanında sadece kendi düşüncelerimle geçirdiğim iki mutlu saatin bir anda geçip gitmesi ne kadar komik... Sanırım akşam yemeği yerken oturduğum süre boyunca Lee'nin sık sık gittiği Çin Mahallesi'ne uğrayabileceğini biliyordum. Belki de bu yüzden bu kadar uzun süre oyalandım. Bunu bilinçli olarak planlamamıştım ama parayı ödeyip sokağa çıktığımda aklımda bu vardı. Amcam için hâlâ biraz erkendi ve barın salı günü açık olup olmadığını dahi bilmiyordum. Ama seks, sadece cumartesi geceleri yapılan bir şey değil ve Lee de pek uzak kalıyormuş gibi görünmüyordu, uzak kalsa da şansımı denemem gerektiğini dü-

85 Karabiber ve peynirle yapılan bir tür makarna.

şündüm. Ayrıca planın bir sonraki kısmına geçmek için can atıyordum ve bu noktadan sonra iddialı olmalıydım. Lee'yi benimle beraber Mile End'e gelmesi için ikna etmem gerekiyordu. Birbirimizi çok az tanıdığımızı göre bu imkânsız olabilirdi ama onun risk arama ihtiyacının ve can sıkıntısına karşı düşük toleransının, bunun peşine düşebileceği anlamına geldiğinden şüphelendim. Lee gibi adamlar diğer insanların sahip olduğu düzeyde güvene ihtiyaç duymazlar. Simon, benim Lee'ye teklif edeceğim şeyi asla kabul etmezdi. Ancak Lee, zeki olmamasına rağmen zeki olduğunu zannetmek arasında mükemmel bir kombinasyona sahipti. Teklifi kabul edeceğinden emin olmamı sağlayan oldukça kafa yoran bir karışım... Sadece onu avlamam gerekiyordu.

Bara yürüdüm. Bir seks partisi için giyinmemiştim; iş kıyafetlerim, yün atkım ve şapkam vardı ama salı gecesi idi ve bu kurum bol miktarda kırmızı halının bir zenginlik havası verdiğini hayal etse de mükemmel bir giyim talep etmiyordu.

Mekân oldukça boştu ki bu şaşırtıcı değildi. Birkaç çift, alçak kadife koltuklarda içerken deri ceketli biraz fazla sarhoş bir adam barda beni görünce canlandı.

Eşarbımı çıkarırken, "Oturabilir miyim?" dedi.

"Kesinle olmaz, hayır!" diye yanıtladım ve dümdüz karşıya baktım. Sizinle sohbet etmeye çalışan erkeklere karşı asla nazik olmayın. Kibarca baştan savmaya çalışmanız bile meydan okumaya dönüşebilir. Özellikle de bir seks kulübünde... Kendime bir saat verdim. Lee, 23.00'te orada olmadığı takdirde eve gidiyordum. Sabah ikiden sonra iyi bir şey olmayacağı sözüne kesinlikle katılıyordum ve bu yerde kuralı birkaç saat öne çekmek ihtiyatlı bir davranıştı.

Yanımdaki adama benimle daha fazla konuşma fırsatı vermemek için içkimi alıp dolaşmaya çıktım. Engelli tuvaletlerinin hemen bitişiğindeki odada (Westminster Belediyesi, bu kural-

ları seks kulüplerine de Starbucks'ta olduğu kadar sıkı şekilde uygulamış mıydı acaba?) iki erkek ve bir kadının üçlü seks yaptığını gördüm. Birbirlerini memnun etmeye çalışan bu kadar insan bana her zaman fazla gelmiştir. Başka birinin ihmal edilip edilmediğini düşünmek zorundayken kendi orgazmına nasıl konsantre olabilirsin? Bu durumda iki erkeğin çekicilik düzeyinde, diğerlerinin de bildiğini ama umursamadığını tahmin ettiğim aleni bir fark vardı. Adamlardan birinin spor salonunda bilenmiş bir vücudu vardı. Bu da güçlü görünmek için çok zaman harcadığı anlamına geliyordu ama muhtemelen çok daha az bir güce sahipti. Çıplak elleriyle odun parçalayabilirmiş gibi görünse de manikürlü parmakları bu fikrin onu dehşete düşüreceğini gösteriyordu. Diğer adamın ise oldukça büyük bir göbeği ve modern çağda herkese çekici gelse de kabul etmeyi reddettiğim sırt kulları vardı. Kendinizi sıcak tuttuğunuz için puan kazanamazsınız. Onunla ilgili en kötü şey de oldukça ciddi bir sivilce vakası olan götüydü. Her şeyi saklayan aydınlatma bile gizleyemiyordu. Sivilceli bir götle seks kulübüne gelebilen bir adamın özgüvenine sahip olmak isterdim. Gerçekten de çirkin tenli bir beden olumlamasıydı.

Kadın durumu pek umursamıyor gibi görünüyordu. Kadın arkasına yaslanıp zayıf ve yakışıklı olana hizmet ederken diğeri de en azından başını bacaklarının arasına gömmüş çaba harcıyordu. Etkisi biraz domino taşlarının düşüşüne benziyordu ve burkulmalar adama kesinlikle bel ağrısı veriyordu. Yakışıklı adam tüm bunlardan performatif anlamda kesinlikle zevk alıyordu ve bana bakıp beni de onlara katılmaya davet ederken karın kaslarını esnettiğini neredeyse görebiliyordum. Kadının başını kaldırıp kaşlarını çatmasına neden olan küçük bir kahkaha attım ve onu coşkusundan uzaklaştırdığım için kendimi oldukça kötü hissettim. Elbette bu insanlar buna katılmak isteyeceğimi düşünmüyorlardı. Absürd olurdu. Kışlık mont giyen

ve üç yabancının birbirini soymasını izleyen bendim, belki de bu yüzden kahkahalarım yersizdi.

Odadan çıktım ve deri ceketli adamın başka bir kadını esir aldığını gördüğüm bara geri dönüp kendime bir içki daha ısmarladım. İçkimi beklerken kapı açıldı ve çok güzel bir kadın içeri girdi. Arkasında da kovboy çizmeleriyle Lee vardı. Kalbim hopladı ve hemen sonra sakinleşti. Çünkü elini onun sırtına koydu ve kesinlikle karısı olmayan bu kadın tüm dikkati çekerken onu yalnız bırakmasının zor olacağını biliyordum. Ben bile başka yere bakmakta zorlanıyordum. Lee 54 yaşındaydı. O yıllardan bazılarını saç boyası ve düzenli spor yaparak yok sayıyor olabilirdi ama gerçek değişmiyordu. Ve bu genç kadının yanında durduğunda gerçek daha görünür hale geliyordu. Benden 15 santim uzundu ve Tanrı tarafından yontulmuş gibi duran dudakları vardı ama yine de çok gençti. İnsanlar, bu kadar genç kadınlarla dışarıda göründüklerinde yaşlı erkeklerin ortaya çıkan manzaradan memnun olmaları beni her zaman şaşırtmıştır. İnsanların nasıl güldüğünü görmüyorlar mı ya da kızlarının mı yoksa metreslerinin mi yanında olduklarını arkadaşları tahmin etmeye çalışmıyor mu? Ya da daha kötüsü ister finansal güç isterse duygusal deneyim yoluyla olsun, kızı buna zorladıklarını düşünüyoruz. Ama ben bir kadındım. Belki de benzer yaştaki diğer erkekler, gerçekten kıskançlık ve hayranlıkla bakıyorlardır. Erkeklerin zihninde neler olup bittiğini bilmemenin güzelliğini sık sık hissediyorum. Bunu yapabilseydik muhtemelen hayatımızın büyük bir kısmını korkunç bir çaresizlik içinde geçirirdik.

Kızı olacak yaştaki genç kadın ona bir şeyler söyledi ve yan kapıya yöneldi. Lee, bara gelirken onun küçük Chanel çantasını tutuyordu ve sanki kâğıttan yapılmış ve üç bin dolardan az değilmişçesine elinde buruşturdu. Belli ki oldukça sarhoştur,

gözleri cam gibiydi ve alnı terden parlıyordu. Beni görünce tanıyıp gülümsedi. İnsanları eski dostlarıymış gibi selamlamakta ustaydı, adınızı hiç bilmeyen ama bir sonraki kişiye geçmeden önce sizin için harcayacağı on beş saniye boyunca kendinizi değerli hissetmenizi sağlayan başarılı bir boşboğazdı.

"Tekrar merhaba..." dedi yanıma gelip başımın yan tarafına havadan bir öpücük atarken. "Buradan daha sert bir şeyler aradığını sanıyordum."

"Bulдум..." dedim. "Buraya seni davet etmeye gelmiştim ama görüyorum ki bu gece meşgulsün."

Kafası karışmış görünüyordu, sonra elindeki çantaya baktı. "Ah o... O iş üstünde, ne demek istediğimi anlıyorsun ya..."

Kendisinden otuz yaş küçük bir seks işçisini nasıl işe aldığı-
nın ayrıntılarına girmek istemediğim için başımı salladım ama benim hâlâ anlamadığımı düşünmüş olmalı ki bana doğru eğildi, elleri barda kaydı ve yüzüme doğru hamle yaptı.

Yüzüme üflediği viski kokulu nefesiyle, "Virginie bir fahişe..." diye fısıldadı. "Bir fahişe olmasına rağmen kendisi bir azone." Kendi tekerlemesine güldü ve onu görmezden gelen barmene gözlerini kısarak parmaklarını şaklattı.

"Bu yeni yeri benimle deneyecek misin, yoksa sevdiğin tüm karanlık ve çarpık şeyler hakkında büyük büyük konuşacak ve asla farklı bir yere gitmeyecek misin? Virginie ne istersem yapacak sanırım. Ama bu bana çok heyecan verici gelmiyor. Sonuçta bundan tahrik olmuyor, sadece kirasını alıyor."

Tekrar güldü ama çok sarhoştı ve arkadaşları onu bulmaya gelene kadar bunu nasıl çözeceğimi bilemedim.

"Siz kızlar hepiniz aynısınız. Gergin olduğunu çok belli ediyorsun ama ihtiyacım olanı yapmıyorsun. Bunun için ödeme yapmak kolay. Bunu kolaylaştırmak zorunda değilim, o sadece istediğimi verecek. Çatık kaşlı bir kuş o..."

“Pekâlâ, zamanımı boşa harcamayacağım. Her şeyin hoş karşılandığı, soru sorulmayan bir yer buldum. Burayı canı sıkılan ev kadınları için yoga dersi gibi gösteriyor. Kendi başıma gitmek istemiyorum, zira bunun eğlencesi nerede? Birlikte iyi vakit geçirebileceğimizi düşünüyorum. Saatlik ödeme yapmaktan sıkılırsan ve gerçekten her şeyini ortaya koyacak biriyle oynamak istersen beni ara.”

Hemen yanıma gelen barmene gülümsedim. “Bu adamın daha önce size çok kaba davranmasına üzüldüm. Özür dilemek istediğine inanıyorum. Buzlu bir viski ya da her ne içiyorsa onu alacak. Ve bir kalem ödünç alabilir miyim?” Barmen bana bir tükenmezkalem verdi ve ben de numaramı bir kokteyl peçetesine yazıp Lee’nin ceketinin cebine koydum. “Hizmetçi bulmadan kaydetmeyi unutma. Ya da daha kötüsü karın bulmadan... Gerçi bir kadının cep telefonu numarasını keşfetmenin onun için şaşırtıcı olmayacağını düşünüyorum.”

Bana baktı ve kaşlarını çattı. Tüm sarhoşların yaptığı gibi abartılı şekilde, “Orospunun tekisin, biliyorsun değil mi?” dedi.

“Evet, biliyorum...” dedim gitmek için arkamı dönerken. “Ama senin gerçekten istediğin de bu Lee, değil mi?”

Bardan çıkıp taksi çevirdim. Arayacaktı. Artık son hazırlıkları yapmam gerekiyordu.

Birini öldürmek için hazırlık yapmak tuhaf bir şey... Keşke ipucu verebileceğiniz ve acemilere tavsiyelerde bulunabileceğiniz çevrimiçi bir grup olsaydı. Size hangi eldivenlerin daha pratik olduğunu ve birini merdivenlerden aşağı itmenin can almanın etkili yolu olup olmadığına karar verebilirdiniz. Mumsnet,⁸⁶ ama

⁸⁶ İngiltere’nin en popüler ebeveynlik sitesi.

cinayetler için... Aslında Dark Web'de⁸⁷ bir yerlerde buna benzer bir şey olduğunu tahmin ediyordum ama aramadım. Bu yalnız bir iş ve bir süre beklemeyi, biraz da deneme-yanılmayı içeriyor.

Lee için yapacak iki şeyim vardı. İlk kısma çoktan tik atmıştım; ahirete intikal edeceği Mile End tesisine bir ziyaret. Burayı gördükten sonra ailesinin kendi kendine boğulmasındansa Mile End'de ölmesinden daha çok utanacağını düşünüyorum. Mekân, anayolun dışında, bir köprü'nün altındaydı ve neredeyse kemerlerin arasına gizlenmişti. Burada elinde ajanda olan çekici bir kız yoktu, sadece bir paravanın ardında yirmi sterlin isteyen iki hafif asık suratlı adam telefonumu aldı ve yerin altına inen bir merdiveni işaret etti. Tanrım, mükemmeldi... Yer karanlıktı, yapışkan zeminler vardı ve pencere yoktu. Bir araya toplanmış bedenlerin her açıdan bana gelen inlemelerinin yanında neredeyse sağır eden seste müzik... Temkinli bir şekilde ahlaksızlık edebileceğiniz kibar bir bar yoktu, çeşitli çıplaklık hallerindeki insanlarla doluydu. Ve gerçekten neşeli bir teslimiyetle bunun peşinden gidiyorlardı. Ve aslında muhteşemdi. Her türden ve boyuttan insan, sanki bir Bacchanal seks partisindeymiş⁸⁸ ve eski bir demiryolu deposunda gerçekleşiyormuş gibi etrafta kıvranıyordu. Kalabalığın arasından sıyrıldım, başıboş bir el ya da kucaklama için hazırlandım ancak rıza kurallarının ne kadar iyi uygulandığına hoş bir şekilde şaşırdım. İlgiilenmem de önce sorulması her zaman güzeldir.

87 İnterneti kullansa da indekslenmeyen ve yalnızca özel web tarayıcıları ile erişilebilen siteleri kapsayan ağlar.

88 Şarap tanrısı Bacchaus (Dionysos) adına yapılan dinsel ayındır. Roma'da önceleri gizli kutlanan ayın, et ve şaraptan oluşan ziyafetle başlayan ve birtakım cinsel etkinliklerle devam eden törenlerdi. Söz konusu ayine Yunancada orgia da denilmektedir. İngilizce orgy (grup seks) kelimesi, bu kelimeden gelmektedir.

Gittiğim diğer kulüpte olduğu gibi ana odanın kapıları vardı ve uygunluğunu ölçmek için her birini kontrol etmiştim. Çoğu küçük ve havasızdı, ilkel mobilyalar ve farklı temalar vardı. Bir oda siyah lastikle kaplıydı. Birinin ortasında, ağırlık limiti dört enerjik beden tarafından test edilen devasa bir salıncak vardı. Defalarca gidip geldim. Ana alandan uzaklaştıkça insanlar azaldı. Ve sonra doğru odayı buldum. Parlak siyaha boyanmış bir kapı beni eski bir kilere benzeyen bir odaya götürdü. Tuğla duvara tutturulmuş büyük, gümüş kancalar vardı ve her birine ipler bağlıydı. Doğrudan ona baktığımda tavandan umut verici bir şekilde sarkan başka bir kanca ile çıkıntıların insan şeklinde düzenlendiğini daha net görebildim. Duvara metal bir sandalye dayanmıştı. Oturdum ve bir süre odaya baktım. Kulübe kameraların girmesine izin verilmediğinden odanın nerede olduğunu ezberlemek zorunda kaldım. Sandalye planın ayrılmaz bir parçasıydı ve kimsenin onu kaldırmayacağını umuyordum. Gidip bir başkasını aramak zorunda kalmak kesinlikle Lee'nin havasını bozardı.

Birisi kapıyı itti ve sertçe cevap verdim. "Bu özel bir seans." Kapı kapandı. Herkes için ücretsiz olan bu etkinlikte son derece kibar bir davranış... Kurallar için böylesine tipik İngiliz saygısı... Tipik bir seks seansına benzeyeceği için rahatsız edilmemiz çok önemli değildi ama şanslı olacağımızı umuyordum.

Yapmam gereken ikinci şey ise pratik yapmaktı. Alıştırma yapmak, sonucu mükemmelleştirir. Bir gün sahafta gezerken mutlu bir tesadüfle keşfettiğim *Bilmeniz Gereken 25 Düğüm* isimli eski bir kitabı incelerken bir ipe ne kadar çok düğüm atarsanız, ipi o kadar zayıflattığınızı öğrendim. Yani güçlü bir düğüme ihtiyacım vardı. Tanrı yardımcım olsun, bunu büyüleyici buldum. Benim için en uygun düğümün, iskele düğümü olduğuna karar verdim. Kravatın adını, nereden aldığını uzun uzun açıklamaya gerek yok sanırım. Bu ilmek, oldukça karma-

şık görünüyordu. Açıklamam kesinlikle yetersiz kalacak ama hafızamdan şöyle bir şey geçti: İple bir ilmek oluşturunuz, bir ucunu ilmeğe birkaç kez sarıp ipi, eşiyle buluşturmak için geri getiriyorsunuz. Gevşek şekilde bağlanan ve bittiğinde sıkıca çekilen üç ilmek içeriyordu. Mükemmel hale getirmek için defalarca pratik yapmak zorunda kaldım, çünkü kancaya takıldıktan sonra yapılması gerekiyordu. Bütün bir pazar gününü bunu doğru yapmak için harcadım ve nihayet tek seferde doğru şekilde yapmak, saatler süren hayal kırıklığımı telafi etti. O zaman bile üç dakikadan fazla bir süremi almıştı. Orada üç dakikam olmayacaktı, istekli bir katılımcı olsa dahi bu üç dakika ziyadesiyle şevk katabilirdi. Bir saat sonra, süreyi kırk beş saniyeye indirdim ve bunun kabul edilebilir olduğuna karar verdim.

Bilmeniz Gereken 25 Düğüm'den aldığım diğer önemli tavsiye, düşen bir nesneyi durdurmak için kullanılan bir ipin, nesnenin ağırlığının birkaç katı yüke maruz kalabileceğiyle ilgiliydi. Bunu göz önünde bulundurarak 10 mm kalınlığında naylon ip aldım. Biraz daha pahalıydı ama gönül rahatlığına değer biçmezsin, değil mi?

Kadınlar doğuma giderken yanlarına almak için koridora bir çanta bırakırlar. Lee'nin temasa geçmesini beklerken benzer bir şey yaptım. Geniş ve fazla gösterişli olmadığı için bu iş için mükemmel görünen, hoş bir çikolata kahvesi rengi, orta boy Celine marka taşıma çantam vardı. Klasik Celine... İçinde ipim, karanlık bir sokakta daha az öldürücü ve daha çok moda kurbanı gibi görünmesini umduğum birkaç eldiven, beni dektif kostümüne girmek istiyor gibi gösteren geniş kenarlı yün bir şapka ve dezenfektan mendiller vardı. Bir randevu belirlenmeden bir çantayı toplamak gereksiz bir organizasyondur ama birini öldürmeye yaklaştığım her anda olduğu gibi sabırsızlandığım ve gergin hale geldiğim sahneye ilerliyordum.

Gergin enerjimin bir kısmından kurtulmak için on günümü Londra çevresinde amaçsızca koşarak, köprüleri geçerek ve tepeleri aşarak geçirdim. Jimmy ile barda bir akşam geçirdim ve uzaklara baktığım için bana defalarca güldü. Ona bir adamın aramasını beklediğimi söyledim ki tam olarak yalan sayılmazdı. Telefonumu saatlerce uçak moduna aldığım için sürekli yeni mesaj olup olmadığına bakamıyordum. Dayanılmaz olmaya başlamıştı. Sonra bir cuma sabahı, amcamdan gelen bir mesajla uyandım. Sabah 03.48'de gönderilmişti. Kısaca, "Tamam Bayan Kendini Beğenmiş. Sıkıldım. Hadi dışarı çıkalım..." demişti.

Yatakta oturdum ve tekrar okudum. Sonra telefonumu kapatıp uzun bir duş aldım, 100 squat⁸⁹ çektim ve kahve yaptım. Ancak o zaman telefona dönüp cevap verebildim. Yazdıktan sonra göndermek için çok erken olduğuna karar verdim. Muhtemelen Lee hâlâ uyuyordu ve çok hevesli görünmek istemiyordum. Öğle vakti, ofisten çıkıp düşünecek bir yer bulduğumda cevabımı kontrol edip gönder tuşuna bastım.

"Aklımdakilerin sıkıcı olmadığına söz veriyorum. Cumartesi gecesi benimle metro istasyonunda buluş. Mile End, gece yarısı. Oradayken bana mesaj at. Geç kalma."

İki saat sonra mesajla cevap verdi:

"Haritadan bakmak zorundayım. Mekân iyi çıkar umarım. Orada görüşürüz."

Cuma gecesi için randevum vardı ama iptal ettim. Rahatlamak zorundaydım, rahatlamaya ihtiyacım vardı. Kuvvetlendiğimi hissettim. Bu insanların planlaruma uymasını beklemekten çok sıkılmışımdı. Yakında bir tanenin daha gideceğini bilmek, listenin küçülmesini izlemek, aileden öğrenebildiğim herhangi bir tepkiyi aramak her zaman en lezzetli kısımdı. Beni

89 Çömelerek yapılan bir egzersiz hareketidir.

günlerce öforik hissettirebilirdi. Tabii ki bu planın işe yarayıp yaramayacağına, her şeye yeniden başlamam gerekeceğine dair bir korkuyla birbirine karışmıştı. Ama onu, bu kadar baş döndürücü yapan da buydu. Plan iyi işlerse randevu tarihini yeniden düzenleyebilirdim. Ama beni göremediği için hayal kırıklığına uğradığını belirten bir mesaj attı ve üzgün bir emoji ekledi, bu yüzden pek olası değildi.

Cumartesi günü Shadwell'den Battersea'ye koştum ve ardından St. Paul'e döndüm. Uygulamam bana en hızlı 15 km'lik koşumu yaptığımı söyledi. Biraz dinlenmeye ihtiyaç hissederek bir süre katedralin merdivenlerinde oturdum ve etrafta dolaşan turistleri seyrettim. Başka bir koşucu da birkaç adım ötede oturup bacaklarını esneterek aynı şeyi yaptı. Bana gülümsedi ve ben de istemsizce karşılık verdim. Yakışıklıydı, biraz kırmızıydı ama gözlerinde, gösterişli tavrının ilk başta ima ettiğinden daha fazla şey vardı. Oyalandığını görebiliyordum ve sıkıntıyla bir şeyler söylemeye çalıştığını fark ettim ama kalkıp metroya yöneldim. Yaptığım gerçekten ayıptı. Potansiyel taşıyordu ve korkunç biri değildi ama bir kilisenin güneşten ısınmış merdivenlerine oturup romantik oyunlar oynayacak zamanım ya da enerjim yoktu. Bugün, o gün değildi. Hiçbir gün, o gün değildi benim adıma. En fazla bir veya iki kez düzüşür, sonra bir noktada benden rugby maçından sonra arkadaşlarıyla buluşmak için Putney'e gelmemi isterdi ve ben de onun numarasını silmek zorunda kalırdım. Er ya da geç korkulan olacak, devre dışı kalması daha iyiydi.

Gece yarısına çeyrek kala ceketimi sıkıca ilikledim ve çantamdan şapkamı çıkardım. Neyse ki şapkalar iyi oturan bir kafam var. Ya olur ya da olmaz; eğer bir şapkada kötü görünürsen hepsinde kötü görünürsün. Pek çok kadın ponponlu berelerle sevimli göründüğünü düşünüyor ama olmuyor. Ponponlu bere giyen hiç kimse, umutsuzca sevimli görünmek dışında bir şey

istemez. Bu iğrençlikler bir yana şapkalar bana çok yakışıyor ve bu bana ihtiyaç duyduğum zamanlarda duruma fazladan gizlilik katmama yardımcı oluyor. Finsbury Park'taki güvenilir peruk dükkânı, beni gururlandırdı. Bu gece siyah saçlı harika bir sirenim.⁹⁰

Lee'nin ölümüyle bağlantılı olacak birini aramak için kimsenin çok fazla zaman harcamayacağına eminim ama aynı zamanda öldüğü yere onunla kol kola girmeyecektim. Şapka ve peruk güzel bir önlem...

Yakındaki bir barda mesajını bekledim (aslında Doğu Londra'da kibarlaştırılmamış ve dokunulmamış olarak gördüğüm ilk ve son bard; duvarda yaşlı bir geyik kafası ya da köşede yırtık pırtık masa oyunları yoktu), daha iyi bir plan bulduğundan unutabileceğini düşünüyordum. Ama gece yarısına beş kala mesaj atarak istasyonun dışında olduğunu söyledi.

"Harika. Benimle Bushell Caddesi'nde buluş" yazıp cevap verdim. İki dakika sonra 4x4 bir siyah Mercedes yanaştı. Hafifçe irkildim, o canavarla gelişini saklamanın bir yolu yoktu.

Şoför onun kapısını açtı ve gecenin karanlığına çıktı. Lee, sırtına büyük bir ejderha işlenmiş devasa koyun derisi bir paltoya sarınmıştı. Siyah kovboy çizmeleri, yılan derisine benziyordu, belli ki bu akşam için en şık çizmesini giymişti. Etrafına bakındı ve sadece birkaç metre ötede bir kapı eşiğinde dururken onun bir dakika tereddüt ettiğini hissettim. Her zamanki oyun alanından uzakta ve savunmasız durumdaydı. Bunu bilmesini istiyordum. Buradaki yetkilinin ben olduğumu anlamasını istiyordum. Yol gösteren kişi bendim. Bu yüzden birkaç saniye daha oyalandım. Ekilip ekilmediğini veya daha kötüsü

90 Yunan mitolojisinde yaşadıklarına inanan deniz yaratıklarıdır. Bulundukları sularda dolaşan denizcileri, söyledikleri şarkılarla büyüleyerek kayalıklara doğru ilerlemelerini sağlayıp kendilerine yem ettiklerine inanılır.

tuzaga düşürölüp düşürölmediğini merak ederek giderek daha bilinçli hale geliyor gibi görünüyordu. Arabanın güvenliğine sığınıp kapıları kilitlemeyi düşündüğünü görebiliyordum. Vazgeçip kaçmak üzereyken öne çıktım ve sanki kayıp bir köpeğe sesleniyormuş gibi alçak sesle ısıık çaldım.

Lee baktı ve rahatlayarak gülümsedi. Bana doğru geldi, uzanıp elimi tuttu ve öptü. "Tanrı'ya şükür... Burası bir çöplük ve boşuna geldiğimi düşündüm."

Mümkün olduğunca nazik şekilde elimi geri çektim ve ağzımı yukarı doğru kıvırmaya zorlayarak gülümsemeyle karşılık verdim. "Güzel saç, sana yakışmış. Daha genç görünmeni sağlıyor. Arabaya atla, burada dolaşmamamız lazım bebeğim, kolumdaki Patek Philippe⁹¹ bu mahallede ev tutacak değerde..."

Ona yürüyüşün sadece birkaç dakika süreceğini söyleyip korkaklığı konusunda onunla hafifçe dalga geçtim. Kaşlarını çatması bana bundan pek hoşlanmadığını söylese de sürücüyü işaret etti ve araba uzaklaştı.

"Nasıl çalışıyor?" diye sordum yürümeye başlarken. "Nereye gidersen git seni bekliyor mu? Yoksa ona saat başına ödeme yapıp bazen diğer gruplarla birlikte, gece otobüsle mi eve dönmek zorunda kalıyorsun?"

Bu onun kafasını geriye atarak kükreyerek kahkaha atması-na neden oldu. Lee'yi güldürmek her zaman kolaydı. Temelde sadece ne kadar zengin olduğu hakkında bir şeyler söylemeyi içeriyordu. Sanırım binmek zorunda kalmadıysanız, gece otobüsü konsepti komikti.

"Adamım Ke, benim için gece gündüz çalışıyor. Ben meşgul bir adamım ve dedikleri gibi vakit nakittir. Beni yirmi dakika içinde herhangi bir yerden alır. Ona ödediğim parayı düşünürsek günlerce arabanın içinde mutlu mesut beni bekler. İyi bir kız olursan işimiz bittiğinde seni de eve bırakırız."

91 Lüks bir saat markası.

Neyse ki iyi bir kız olmayacaktım, bu yüzden eve dönüş yolunda Ke efendisiz kalacaktı. Köşeyi dönüp nihai varış noktamızın girişi olan kemerli yola ulaştık. Eh, gerçekten de onun nihai varış noktasıydı.

"İşte!" dedim ve ellerimi havaya kaldırdım. Lee biraz dehşete düşmüş görünüyor ve hâlâ sokakta duruyordu.

"Komik değil bebeğim, ama bu da ne? Tünel filan mı?" Gözlerimi devirip acele etmesini işaret ediyorum.

"Bak, uşaksız kulüplere alışık olmadığını biliyorum ama aynı zamanda, kendi laflarınla söylemek gerekirse sıkılmışsın. Burası seni çileden çıkartacak ama sonunda bundan zevk alacağını garanti ederim. Yalnızca dene, Chelsea'ye dönmek istiyorsan güvenilir sürücün köşede."

Beni merdivenlerden aşağı, kulübe doğru takip ederken, "Söylediğin kadar edepsiz olduğundan emin olsan iyi olur..." diye mırıldandı.

Rahatlamıştım. Şimdiden bir güç içimde kabarıyordu. Bar alanında üç kişilik kuyruk vardı ve biz bir şeyler içmek için beklerken insanlar şimdiden soyunmaya başlamışlardı. Şapkamı çıkardım ve peruğumun kayıp kaymadığını kontrol etmek için ön tarafına hafifçe dokundum. Lee, kalabalığı inceleyerek saniyeler içinde neşelendi. Alıştığı gibi olmayabilir ama ahlaksızlığı gördüğünde anlıyordu. Paltosu kolunun üzerindeydi (vestiyere vermedi reddetmişti, canı sıkılan elemana bunun özel yapım bir Gucci olduğunu ve ona asla güvenmeyeceğini yarı şaka, yarı ciddi söylemişti) ve dimdik durarak midesinin bir kısmını içeri çekiyordu. 50 yaşın üzerindeki erkeklerin çoğunda spor salonuna gitseler de bel bölgelerinde hafif bir kalınlaşma olur. Siklerine her baktıklarında gençliklerini kaybettiklerini hatırlatan güzel bir işaret...

Odayı tararken gözlerinin kısıldığını görebiliyordum, şimdiden keşfetmek istediği bedenleri arıyordu. Onu burada bıraksam

neredeyse fark etmeyecekti. İkimiz için duble votkalar alıp onu odaya doğru yönlendirdim. Zaten biraz oynamasına izin verecektim. Son yemeğini yiyebilirdi, acele etmesine gerek yoktu.

"Ana oda sakin..." dedim ve yan kapıyı işaret ettim. "Hadi özel alanları deneyelim."

Adam daha istekli olamazdı, ilerlemem için beni itip kakıyordu. Girdiğimiz ilk odanın bir duvarı ihtişamlı deliklerle doluydu ve Lee yüzünü buruşturarak beni dışarı çıkardı.

"Benim değilse kadınların sık yalamalarını izlemekten hoşlanmıyorum, anlarsın ya?"

Şiddetle hakaret etme dürtümü bastırarak yan odaya devam ettik. Yan oda daha başarılıydı. Çıplak bir adam durup onlarla alay ederken, iri ve açıkçası abartılı şekilde dışarı çıkmaya çalışan üç kadının bulunduğu sahte bir hücre vardı. Lee'ye tuvalete gitmem ve onun devam etmesi gerektiğini söyledim. Ben uzaklaşırken etrafına bakmadan parmaklıklara doğru ilerledi ve kadınlardan birine bir şeyler söyledi. İğrenç bir şeyler yapması için on beş dakika verdim ama yine döndüğümde en kötüsüyle yüzleşmeye hazırlandım. Ama hücreye geri döndüğümde Lee gitmişti ve odada seksi mahkûmları oynayan yeni insanlar vardı. Hafifçe yükselen panik hissini bastırarak yan odaya koştum ve onu, kar maskeli bir kadının kırbaçla onu sertçe dövdüğü bir masanın üzerinde yüzüstü yatarken buldum. Kot pantolonu sanırım çizimelerini çıkarmamak için bileğindeydi ve siyah gömleği koltuk altlarına kadar kıvrıktı. Bütün bu görüntü o kadar saçmaydı ki neredeyse ona acıdım ve gülüşümü bastırmak zorunda kaldım. Lee başını bana doğru çevirdi ama gözleri mutlulukla tamamen kapalıydı, bu yüzden olayı kesmedim. Orada öylece durdum, önümdeki sahneden biraz kopuk, bütçeli bir porno filminde banka soymuş gibi görünen bir kadının amcama şaplak atmasını izliyorum. Ah anne, keşke beni görebilseydin...

Sonunda odaya birkaç kişi daha geldi ve inceden bir gerilim oluşmaya başladı. Yedek kulübesi için sıra oluştuğu belli oluyordu ve bir adam Lee'yi uyarmak için hafifçe öksürdü. Kuyruk... Nerede olursanız olun göz ardı edilmeyecek tek özel İngiliz duyarlılığı... Kırbaçlamanın durduğunu fark edince homurdanarak kalktı ve yukarı bakarak isteksizce pantolonunu çekti. Sabırsızlıkla sırasını bekleyen adam masanın üzerine atladı ve beklentiyle uzandı. Fark ettim ki kimsenin masayı sildiği yoktu.

"Sıradaki ne?" diye sordu Lee, gömleğini düzeltip ceketinin önünü kaparken. İçeceği elimden aldı. "Burası vahşi, yanılmamışsın. O lanet izleri haftalarca karımdan saklamak zorunda kalacağım. Pek dikkate alacağından değil. Perde kumaşları ve enayiler için para toplamak gerekmedikçe bugünlerde hiçbir şeyle pek ilgilenmiyor."

Bu cümle, oğullarının ölümüne dolaylı bir gönderme miydi? Tabii ki Lee'ye bundan bahsetmemiştim ve doğruyu söylemek gerekirse ona yaklaşmaya başladığımdan beri bu adamı herhangi bir şekilde Andrew'la ilişkilendirmekte neredeyse başarısız olmuştum. Lara, çocuğunun kaybını derinden ve acı verici şekilde hissetmişse de Lee fark etmemiş gibi davranıyordu. İnsanlar elbette farklı şekillerde yas tutuyorlar ve bu gece kaçışlarının tüm bunlarla başa çıkma yöntemi olabileceğini görebiliyorum ama ona bakınca pek olası gelmiyordu. Andrew'un, babasının hayatından tamamen silinmiş gibi görünmesine karşı aniden büyük bir öfke duydum. Bunu gerçekleştiren kişinin ben olduğum düşünülürse tamamıyla mantıksızdı. Ama onu büyüten kişi ben değildim ve kuzenimi tanıdığım kısa süre içinde bile ailesinin ona ne kadar zarar verdiğini görebilmiştim.

"Çocuğunuz var mı?" diye sordum, bir kadının bir erkeğin sırtında, tehlikeli derecede keskin topuklu ayakkabılar giyerek yürüdüğü bir odaya girerken (odaların çoğu erkek arkadaşlarını küçük düşüren kadınlarla doluydu).

Ayakkabısını adamın kalçasına sokmaya devam ederken kadın, "Özel oyun!" diye bağırdı. Kıkırdayarak geri çekildik ve bizimki olarak işaretlediğim odaya doğru yürüdük.

"Hayır..." dedi Lee bana bakmadan. "İki tane vardı. Biri be-bekken öldü, zavallı pislik. Diğer de kısa süre önce... Ama bizimle bir şey yapmak istemiyordu. Paramız olduğu için şeytan olduğumuzu düşünüyordu. Böyle düşünmesi yine de o paradan zevk almasını engellemedi. Karım ölümünü pek iyi karşılamadı ama bir olay seni ne kadar kırsa kırsın devam etmekten başka ne yapabilirsin? O bunu saklanmak için bahane olarak kullandı ve ben de hayatıma devam ettim."

"Odamızın" girişine vardık ve oğlunu sadece üç cümleyle silen bir adama ne diyeceğimi bilemeden duraksadım. Lee ve Simon her bakımdan kardeşiler.

"Burası neresi? Gireceğimiz yer gerçekten burası mı?" diyerek sıırıttı ve kapıyı iterek açtı. Gerçekten benim adıma riskli bir durumdu. Yüzde beş daha az canavar olsaydı, olayın tadını çıkaramayacak kadar üzülebilirdi ve şansımı muhtemelen kalıcı olarak kaybederdim. Ölen oğlu hakkında konuştuktan hemen sonra kendi zevklerinin peşinde koşmaya tereddüt etmeyen bir adamla karşı karşıya olduğum için şanslıydım. Oda boştu, muhtemelen bara en uzak yer olduğu için... Lee ışığı yakmaya gitti ve taburenin hâlâ yerinde olduğunu gördüm. Burnumdan derin bir nefes alıp çantamı yere bıraktım. Emreder gibi göründüğünü bildiğim bir tavırla eldivenlerimi giyip konuştum.

"Burası artık benim odam. İstedigimi yapacaksın, değil mi?" Tekrar gülümsedi. "Aslında bu bir soru değil. Tam olarak istediğimi yapacaksın. ŞİMDİ."

Lee sahte bir selam verdi ve ben de kolunu indirene kadar gözümü kırpmadan ona baktım.

"Kıyafetlerini çıkar!" dedim çantamdan ipi çıkarıp düğüm atmaya başlarken. Dediğimi yaptı, tahmin edildiği gibi çizmelerinde biraz zorlandı. O soyunmaya uğraşırken ben de düğümü bitirip sağlamlığını kontrol ettim. Daha küçük bir iple ellerini gevşek bir şekilde bağladım, böylece yanlış bir güvenlik duygusuna kapılacak ve düğümlerin kolayca çözülebileceğini varsayacaktı.

"Sandalyenin üzerine çık ve sana düzgün bir şekilde bakma izin ver."

Oynadığı role girdi ve hemen itaatkâr hale geldi. Düğümlü ipi ağzına tıktırdım ve etrafından dolaşırken pazısının üstündeki büyük örümcek ağı dövmesini fark ettim. Kolunun yan tarafında KA baş harfleri vardı, annesi... Annem şu halde beni görse dehşete düşerdi, Kathleen'in ise nasıl hissedebileceğini ancak hayal edebilirdim. Gördüğüm kadarıyla kalçaları şaşırtıcı derecede sıkıydı, ancak sık sık solaryuma girdiğinden olsa gerek derin mayo izleri görebiliyordum. Beklenti içinde olduğundan kalkmış penisine bakmaya kendimi zorladım. Kaçınmak için zayıf görünüyordu. İpi ağzından alıp ellerine soktum.

"Güvenli kelime?"

Tekrar sırtıttı ve seçtiği hiçbir kelimeye saygı duymayacağım için "Barbados" demeyi tercih ettiğini söyledi.

"Bu yaptığın için ödeme alabilirsin. Tam anlamıyla manken sayılmazsın ama eksiksizsin..." dedi bana bakarak. Onu görmezden geldim ve ilmeği kafasına geçirdim.

"Seni bu kancaya bağlayacağım ve kanca sıkıştıkça otuz bir çekeceksin. Seviyeyi kontrol edeceğim ve giderek senin daha fazla orgazma yaklaşmanı izleyeceğim. Kıvranıp duracaksın ama devam edeceksin. Gösteriyi tam anlamıyla istiyorum. Zamanımı boşa harcama. Ve bitirdiğinde sıra bende."

İpin ucunu kancaya doladım ve zanaatkarlığımı bir an gür duyarak bir düğüm daha attım. İplerin uçlarını elimde tutup ilmeği hafifçe çekerek sıkmaya başladım. Lee kendini okşamaya başladı, gözlerini kapattı ve derin nefes aldı. Onu daha sert çekince gözleri açıldı ama sert bir azarlamayla devam etmeye zorladım. Elimi sabit tuttum ve baskıya alışmasına izin verdim çünkü boynu hafifçe şişmişti ve yüzü solaryum bronzluğunun altında bile kızarmıştı. Otuz saniye sonra ona daha sert olmasını söylediğimde inledi. Sonra kızarmış suratına doğru eğilirken ayaklarının altındaki tabureyi tekmeledim. Aniden yere düştü ve ipi bıraktım. Düğümü tutsam da Lee ayaklarıyla öyle bir tekmeledi ki hızla uzaklaşmak zorunda kaldım. Elleri boynunu tuttu, ipi tırmaladı ama onun arkasına geçip ipi tekrar aşağı çektim. İz bırakmamak önemli... Uzun sürmedi. Hızlı ama ıstıraplı oldu; hem onun için hem de birkaç saniyede bir kapıyı kontrol ettiğimden benim için... Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyordu. Çaresizce nefes almaya çalışırken dili dudaklarının arasında şişmişti. Bir an ona kim olduğumu söylemeyi düşünsem de canımı sıkamak istemedim. Lee'yi hiç umursamadım. Onu öldürmek, daha büyük bir amaç için bir araçtı ve açıklama gerektirmiyordu. Kırk saniye içinde bilincini kaybetti ve öldü. Saatiye baktığımda Peckham'daki ilkyardım uzmanı Deirdre'nin nazik bir şekilde ifade ettiği gibi her şey dört dakikadan daha az sürdü. İşte! Oldukça iğrenç bir adam, oldukça iğrenç bir şekilde öldü. Kimse için pek mühim değil, Lee'yi saymazsak...

Öldüğüne emin olduktan sonra hızla hareket ettim. Küçük oyunumuz sırasında içeri biri girseydi, onlara buranın bir çiftin odası olduğunu söyleyebilirdim ve sorun çıkmazdı. Ama bu durumu açıklamak daha zor olurdu. Ellerini çözüp antibakteriyel mendille sildim. Tabureyi biraz daha yaklaştırdım, böyle-

ce kendi başına devirmiş gibi göründü ve sadece boynundaki ipi bırakarak eşyalarımı dikkatlice topladım. Bunu eldivenlerle halledip bir dakika içinde işimi bitirdim, umarım bu yeterli olurdu. Çantamı omzuma attım ve arkamda hâlâ asılı duran şekle son bir kez baktım. Buraya telefon getirmemize izin vermemeleri oldukça üzücüydü, Lee amcayı hatırlamak için son bir fotoğraf güzel olabilirdi. Yine de çerçevelenecek kadar değil, oldukça grotesk görünüyordu. Kapıyı arkamdan kapatıp insanların toplandığı, öpüştüğü, flört ettiği koridora yürüdüm. Hayvan maskesi takan uzun boylu bir adam duvara yaslanmıştı ve yanından geçerken beni boydan boya süzdü. Yanından geçerken elime uzanıp hafifçe parmaklarımı dokundu. Hangi azgın yabancının onu bulacağını merak ederek yürümeye devam ettim. O kıcsız pantolonlu kız mıydı, yoksa belki de lateks giymeden önce spor salonunda birkaç saat daha geçirmesi gereken ucuz balo maskeli çift mi? Artık iş tanrılara kalmıştı ama heyecanla meselenin bulvar gazetelerine düşeceğini umuyordum. Şapkamı sıkı sıkıya başıma geçirerek vestiyere geri döndüm ve telefonumu alıp gecenin karanlığına doğru yola çıktım.

...

Lee'yi öldürmeyi, partimin en zahmetli işi bulmama rağmen sonrası çok hoştu. Lüks barlarda beklemek ve kendilerini küçük düşüren çıplak yabancıların görüntüsüne katlanmak benim için bir sınamaysa da ölümünün gazetelerde yer alması bunu fazlasıyla telafi etmişti. Pazartesi sabahı tam işe giderken haber geldi. *Daily Mail*, "Kodaman işadamının erkek kardeşi yanlış giden seks oyununda öldü" diye yazdı. *Mirror*'ın tercih ettiği başlık, "Sapık Artemis, seks zindanında ölü bulundu" idi. *The Guardian* bile habere karşı koyamadı ama manşetleri üzerinde biraz çalışması gerekiyordu. "İşadamının kardeşi kazada

öldü” manşeti üzerine biraz düşündüm. Yine de tüm gazetele-
rin vurguladığı kaza kelimesini takdir ettim. Artemis ailesinin
halkla ilişkiler ekibindeki acele çalışma, oradaki olayın trajik
bir kaza olduğunu söylüyor ve milyarderin erkek kardeşinin
Mile End’de, bir seks kulübünde neden ölü bulunduğuna dair
suları boşuna bulandırmaya çalışıyordu. Adı açıklanmayan bir
aile dostu, “Anlaşılması zor...” demişti. “Lee mutlu evliliği olan
bir adamdı ve yakın arkadaşlarıyla sayfiyede hafta sonlarını ge-
çirmek dışında hiçbir şeyi sevmezdi. Sadece, oğlu Andrew’un
yıkıcı ölümünün yasını bu şekilde tuttuğu aklıma geliyor. Böyle
bir kaybın bir insana neler yapabileceğini asla bilemeyiz.” Te-
miz iş, diye düşündüm. Birisi ölen çocuğunu andıktan sonra o
kişiyi eleştiremezsiniz, değil mi?

Medyada yer alan haberler birkaç gün daha devam etti ancak
aile hazır oldaydı, konuşması muhtemel herkesi susturuyordu,
zaten adli tabibin raporu onlara devam edecek fazla bir şey bı-
rakmadı. Sahneyi biraz daha süslemediğim için pişman oldum.
Ağızda bir portakal ya da özenle seçilmiş bir çift stiletto, basına
biraz daha malzeme verirdi ama ben mantığın duyguya galip
gelmesine izin verdim. Ukalalık yapmaya gerek yoktu. Onun
aceleyle geçirtilirilecek şekilde ölmesini istiyordum. Sonraki haf-
talarda kendimi Lara’yı düşünürken buldum. Acaba içten içe
rahatlamış mıydı? Oğlunun kaybı onun için çok büyüktü. An-
cak ona, onlarca yıl duygusuz davranan olgunlaşmamış, fahişe
kocasının kaybı, muhtemelen hediye gibi geldi. Belki de artık
Artemis ailesinden tamamen kopabilir ve onlarla ilişki kurma-
dan sahip olduğu potansiyeli gerçekleştirebilirdi. Hâlâ listemde
olduğu düşünülürse onun için bir gelecek hayal etmem hayli
garipti. Ama zihnimde ne kadar çok evirip çevirirsem ona daha
çok kapılıyordum. Birçok yönden annem gibi bir kurbandı. Ha-
yatı, kendi mutluluğunu içermediği sürece onun mutluluğunu
pek umursamayan bencil ve düşüncesiz bir adam tarafından

yutuldu. Ve pratikte, onu Simon'ın servetiyle ilgili herhangi bir iddiadan muaf tutan, sağlam bir evlilik öncesi anlaşması şüphesiz vardı; yani son ikramiyemi kaybedeceğim için çok fazla endişelenmeme gerek yoktu.

Cenaze günü kararımı verdim; yarı ünlüler, birkaç moda yüzü ve bir sürü iriyarı işadaminin saygılarını sunmak için Kensington'daki St. Peter Kilisesi'ne gelmesiyle sona eren özel bir mesele. Cemaatin kendisine ne kadar saygı duyduğunu bilmiyordum ama bu insanlar için mesele bu değildi. Sabah, gazetede okumuştum, dışçı randevum olduğunu söyleyerek uzun bir öğle yemeği molası vermiştim ve içeri girip giremeyeceğimi görmek için metroya atlayıp gitmiştim. Ziyadesiyle kolay olmuştu. Dışarıda kulaklıklarla duran siyah polo yakalı sessiz adamlar; baştan aşağı kürk bir manto giyen ve Joan Collins'in bile şatafatlı bulacağı elmaslar takan bir kadının arkasından giren siyahlar içindeki şık bir genç kadını sorgulamadılar.

Tabii ki arkaya oturdum ve konuklar içeri doluşurken başımı öne eğip programı inceledim. Zaman zaman etrafıma bakınırken Janine ve Bryony'yi önde gördüm. Janine, solundaki gri saçlı bir adamla konuşurken Bryony olabildiğince gizli telefonuna bakıyordu. Arkasını dönüp kızının ne yaptığını görünce telefonu elinden alıp çantasına koydu ve ağzını büzerek Bryony'ye bir şeyler söyledi. Janine muhteşem görünüyordu. Saçları o kadar mükemmel fönlenmişti ki başını zar zor çeviriyordu. Parlak karamel tutamlar devasa zümrüt küpeleri tutan kulaklarının arkasına sıkıştırılmıştı. Üzerinde eleştirmeye doyamadığım krem rengi ipek bir bluz vardı ve tırnakları koyu kırmızıya boyanmıştı. Harcadığı para, belli ki kurnazca kullanılmıştı ama aynı zamanda gözden kaçırılmayacak şekilde teşhir ediyordu. Ama kıyafetleri hikâyenin sadece bir bölümüydü. Kilisenin arkasından bile yüzünün her yerinde bir cerrahın bıçağının izlerini görebiliyordum. Burun estetiği iyiydi; altın orana uygun, her türlü

kişiyi özgü detayı ortadan kaldırmak ve sadece genç kız gibi görünmek için yıllar önce yapılmış bir işlemdi. Ama yüzün geri kalanında incelikli bir şey yoktu. Derisi, elmacikkemiklerinin üzerine gerdirilmişti, bu da gözlerinin küçük ve öskeli görünmesine neden oluyordu. Ağzı, her zaman hafifçe açık kalacak şekilde şişirilmişti. Ve sanki yüzüne bir maske takıyormuşçasına cildi mumumsu bir parlaklığa sahipti. Toplamdaki etki, onu gülünç gösteriyordu. Tanıdığın herkes öyle görüldüğü için normal görünen bir yüz... Sanırım Monakoda yaşamak Janine'e iyi geldi. Ama kilisenin eski, güzel pencerelerinden içeri sızan ışığın altında biraz korkutucu görünüyordu.

Tören çok geç başladı, belki de hiçbir yere vaktinde gitmeye ihtiyaç duymayan bir adama da bu yakışırdı. En son gelenler Lara, Simon ve tanımadığım bir adamdı. Simon hafifçe kaşlarını çattı ve şaşırtıcı derecede genç bir papazın onları beklediği yere doğru ilerlerken arkalarından yürüdü.

Lara, Lee'nin yıkıp döktüğü bir kadına hiç benzemiyordu. Bordo bir pantolon takım elbise ve başka bir günde ona nereden aldığını sormaya cesaret edebileceğim parlak pembe ayakkabılarla sırtı dimdik yürüyordu. Sunağa doğru ona eşlik eden adam, kocasının neredeyse tam tersiydi. İnce, uzun boylu, iyi kesimli ama hafif buruşuk, kömür rengi bir takım elbise ve iyi ayakkabılar giyen biri... Aralarında kırçılar olan kahverengi saçları vardı ve çerçeveli, küçük gözlükler takıyordu. Başka hiçbir yerde göze çarpmazdı ama buradaki zitlik çarpıcıydı. Kurnaz tüccarlarla dolu bir odadaki profesöre benziyordu.

Tören sıkıcı ve gelenekseldi; ilahiler ve İncil'den pasajlar filan filan... Altın rengi ipek bir örtüyle sarılı tabut öne konmuştu ve insanlar Lee'nin nasıl muhteşem bir karakter, herhangi bir partinin kalbi ve ruhu olduğu hakkında konuşmak için onun yanında duruyorlardı. Hepsi basmakalıp sözlerdi, bir kişi bile

onun gerçek niteliklerinden bahsetmedi. Son ilahi bittiğinde, papaz son bir konuşma yapmak için ayağa kalktı ama duraksadı. Ben de ne olduğunu görmek için boynumu kaldırdım. Lara ayağa kalkmış, ona bir şeyler söylemiş ve tabuta doğru yürümüştü. Papaz tekrar yerine oturdu ve cemaat, Lara'nın konuşmasını beklerken ortalık sessizleşti. Bir saniye orada durdu, elleriyle pantolonunu düzeltti, biraz huzursuz görünüyordu. Bunun planlı olmadığını fark ettim ve yaşlı duldan söz edilip edilmediğini görmek için programı tekrar kontrol ettim. Hiçbir şey yok... İnanılır gibi değil!

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim..." dedi sakince. "Kocam, bu kadar çok insan tarafından ne kadar harika olduğunun söylenmesinden hoşlanırdı." Kısık kahkahalar geldi. "Ama gerçekten de öyle değil miydi? Evet, güzel bir gece gezmesine hayır demezdi. Aslında birçok gece dışarıdaydı. Her gece... Yani herhangi birinin tanımına göre düzgün bir insan değildi. Onu, gecenin sonunda faturayı ödediği ya da şirketinize yatırım yaptığı, sizi tatile götürdüğü için sevdiniz; hatta belki de sadece bunlardan birini yapabileceği için... Ama ben onunla yaşadım, bencilliğiyle ve saygısızlığıyla uğraştım. Günbegün... Her gün. Yıllarca..." Yanındaki tabuta baktı. "Tanıştığımızda gençtim, ama onun ne kadar çekici olabileceğini hepiniz biliyorsunuz, değil mi? Onun en kötü içgüdülerini görmezden gelmek ne de kolaydı. Kontrol altına alınmayan bu güdüler büyüdüler ve daha da büyüdüler, değil mi? Kızımız öldüğünde Lee'nin tepkisi üç gün boyunca âlem yapmaktı. Nihayet eve döndüğünde kafası hâlâ güzeldi, 19 yaşında seksi pantolon giyen bir kızla gelmiş ve hizmetçimizden onlara kahvaltı hazırlamasını istemişti. Kulağa ne kadar aptalca gelse de kederden olduğunu düşündüm. Ama yıllar sonra oğlumuzu kaybettiğimizde de buna benzer bir şey yaptı. Tutarlılığından ötürü tebrik etmeliyiz. İyi bir görünüşü olan zalim ve kalpsiz bir insan olduğu ortaya çıktı. Ama ben

bir bakıma daha da kötü bir yoldaydım. Çünkü onun yanında kalmaya devam ettim ve davranışlarına müdahale etmedim. Ve şimdi kendi eliyle öldü. Sürekli kişisel zevklerinin peşinde koşmaktan öldü. Ve burada durup hayatının sil baştan yeniden yazılmasını dinleyemem. Artık ondan bir şey alamazsınız, o yüzden durun. Sadece durun.”

Lara biraz titriyordu ama üzüntüden değil, adrenalin yüzünden olduğunu düşündüm. İnsanlar başlarını eğip dudaklarını ısırtıyorlardı. Tuhaflık her şeyin üstüne sinmişti. Harikaydı. Gözlüklü, uzun boylu adam ayağa kaktı ve Lara'nın elinden tuttu. Birlikte koridordan aşağı yürüyüp kiliseden çıktılar. Alış tutabilseydim yapardım. Bunun yerine rahip ayağa kalkıp çaresizce durumu toparlamaya çalışırken onları takip ettim. Dışarıda Lara ve profesör tipli adam sımsıkı sarılmışlardı. Onu övmesini, saçlarını okşamasını ve yanağından öpmesini izledim. Birlikte merdivenlerden inip onları bekleyen Mercedes'e binmeden önce küçük, ıslak bir gülümsemeyle yukarı baktı. Arabanın hareket edip uzaklaşmasını izlerken onu kendi haline bırakacağımı biliyordum. Lee tarafından hayatı yeterince elinden alınmıştı. Kendilerini bu ailenin tuzağına düşürmeyi başaran kadınlar benim asıl hedefim değildi. Ne de olsa annem de onlardan biriydi. Bunu asla bilmeyebilir ama Lara o gün kendi hayatını kurtardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Oscar Wilde, *De Profundis*'i iki yıllık hapis cezasının son üç ayında yazdı. Çok övüldü, Lord Alfred Douglas'ın fikirlerine dönüşümlü olarak bir karşı çıkıp bir benimsediği (bir çeşit) aşk mektubu... O Oscar Wilde'di, sırf bu yüzden yetenekli olduğunu söyleyebilirim (ölüm döşeğinde söylediği, "Bu duvar kâğıdı ve ben ölümüne bir düello yapıyoruz, ya o gider ya da ben giderim!" sözü inkâr edilemeyecek kadar iyi) ama aynı zamanda eğitilmiş bir beyazdı, yani dâhi sayılması için çıta o kadar da yüksek değildi.

Wilde, küçük bir hücredeki şiltesiz bir yatakta uyudu. Her gün egzersiz yapması için hücresinin dışında bir saat verildi ve sürekli karnı açtı. Herkesin dediğine göre hapisane onu mahvetti. Serbest bırakıldıktan üç yıl sonra öldü.

Beni, rahat bir ranzada yatarken, bulvar gazetelerinin her mahkûmun hapse girer girmez aldığı ısrar ettiği oyun konsoluyla hayal etmenin kolay olduğunu biliyorum. Rahat bir eşofman üstüyle, düz ekranda Netflix seyrederken ve haftalık harçlığımı kantinden aldığım Mars çikolatasını yerken kendimi hayal ediyorum. Pek çok insan kendisini liberal, açık fikirli, ilerici olarak hayal ediyor. Mahkûmları cezalandırmak yerine onları suçtan uzak tutmanın erdemleri hakkında yemek masasında bile tartışabilecek, bunun ne anlama geldiğini bilmeden İskandinav modelinden belli belirsiz bahseden tipler... Ama iç-

lerinde, zihinlerinin asla kabul edemeyeceği bir tarafında, bu kelime yüksek sesle söylendiğinde ürpermelerine neden olsa dahi, parmaklıklar ardına düşen bizlerin nihayetinde pislik olduğumuzu hâlâ düşünüyorlar. Onlar yapar. Tesettürlü kadınlara içten içe üzülen ve parkta görevli bir personel gördüklerinde onları yoldan çıkarmaya çalışanlar da onlar... Af Örgütü'ne bağışta bulunun, kimseye asla hapis hane duvarlarının sağlam ve yüksek olmasından memnun olduğunuzu veya Tory hükümetinin ilk kez suçluların hapis cezalarını uzatma yönünde oy kullandıklarını okuduğunuzda küçük, haklı bir baş sallamasıyla onay verdiğinizi söylemeyin.

İşin en kötü tarafı da tamamen haksız olmamaları. Mahkûmlar pislik... En azından benim buradaki deneyimlerime göre öyleler. Bu kadınlarda medeniyet cılasının birkaç katmanını eksik... Kötü dişleri, vahşi gözleri ve zamana aldırmandan agresif şekilde bağırma alışkanlıkları var. Onlara küçük bir şans verildiğinde yönetici sınıfların kurduğu her yapıyı görmezden gelirler ve sizin bilmediğiniz, söylenmemiş kurallarla yaşarlar. İzlemesi büyüleyici ama tahliye olduğumda ev güvenliğimi güçlendireceğim.

Madem bu konuda hemfikiriz, oyun konsolları ve rahatlık konusuna geri döneyim. O noktada liberal ikiyüzlüler yanılıyor. Oscar Wilde'ın hücresi, şilte olmamasına rağmen bunca yıl sonra dahi benimkine çok benziyor. Evet, üzerinde uzanacak ince, yumrulu, polyester bir matım var ama televizyon yok, otomat yok ve hâlâ çarşamba öğleden sonralarının dehşetine katlanmak zorunda olmaya devam ediyorum. Kelly çarşamba öğle yemeğinde servis edilen kırmızıbiber konservesini yedikten üç saat sonra (hapishanede her hafta aynı yemekler vardır, tıpkı bir okul yemekhanesi gibi, yalnız tek farkla; burada düzgün çatal bıçak yok, 1996'da meydana gelen ve hâlâ konuşulan çatal bıçakla adam öldürme olayı yüzünden) küçücük hücremizde-

ki tuvalette yarım saat inliyor ve hırlıyor. Chili con carne'in⁹² kendisine yaramadığını düşünmüyor bile. Tıpkı bu travmatik performansın bana yaramadığını düşünmediği gibi.

Wildeda olduğu gibi bizim de her gün egzersiz için resmi bir saatimiz oluyor. Buradaki kadınların çoğu tercih etmiyor. Ben kullanıyorum. Ona ihtiyacım var. Bütün günümü buna göre ayarladım. Normal hayatımda, yani doğal ışık alan, Tesco'dan alamayacağınız iyi şaraplarla ve kadın dergilerinin önermediği kitaplarla dolu bir apartman dairesinde yaşadığım hayatımda her gün koşardım. Öskeden kurtulmak, sabit düşüncelerimi ayırmak, karanlık ruh halimi sakinleştirmek ve dürüst olayım, ince kalmak için koştum. Buradaki kadınlar, chili con carne'ye olan açıklanamaz düşkünlüklerinin de kanıtladığı gibi son maddede çok telaşlı değiller ve saat 17.00'den sonra gösterdikleri öfkenin onlara karakter kattığını düşünerek itişiyorlar. Her gün aynı saatte, yani yoldaşlarımdan bir kafese tıkıldıklarını fark ettikleri bu zaman dilimde... Sanki sıradan şekilde 9-5 arası çalışıyorlar, eve geliyorlar ve televizyonun önüne yığılıyorlar. Sonra da eve dönüş olmadığını anlıyorlar. O, *Bugün Aslında Düdü*⁹³ anı her gün yaşıyor ve hiç kimse bu deneyimden hiçbir şey öğrenmiyor. Duvarların burada gerçekten kapandığı zaman, işte bu zaman...

Koşmuyorum, çünkü spor bahçesinde zavallı bir hamster gibi küçük turlar atmayı reddediyorum. Bu yüzden burpee, squat, yıldız atlayışı, ağırlık kaldırma gibi kalbimin atmasını sağlayacak her şeyi yapıyorum. Beni yeterince yorup Kelly'nin horlamasına rağmen beni uyutacak herhangi bir şey... Burada günde bir saat spor yapmak yetmiyor. Akli başında kalmak için

92 Biber, et, domates ve fasulye içeren baharatlı bir güveç.

93 *The Groundhog Day*, 1993 yapımı, nefret ettiği bir günü tekrar tekrar yaşamak zorunda kalan bir adamın maceralarını konu edinen komedi filmi.

iki saat daha yapmam gerekiyor. Kelly, derslerden birine gittiği zaman antrenmanıma koğuşumda devam ediyorum. Oscar Wilde, bana içeride geçirdiği zamanın çoğunu nasıl baklava kası yapacağını düşünerek geçiren biri gibi gelmese de buradaki egzersiz açlığımdan utanmıyorum. Bir zamanlar koşuyu desteklemek için yaptığım yoga sayesinde gergin ve hafif formdaki kollarım hacim kazanmaya başladı. Daha önce koşmaktan zayıflamış ama yeterince güçlü olmayan bacaklarım, şimdi ağır ve kurşuni geliyor, artık yalpalamıyorum. Kadınsı yumuşaklık eriyor. Ve bu halimi beğeniyorum. Bu olay takıntılı bir egzersiz rutiniyle sadece yeme bozukluğunu gizlemeye yarayan Instagramdaki “sıksa değil güçlü” saçmalıklarından değil – ki onlar nevrozun matruşkaları... Sertliğimin artması ve zırhımın kalınlaşmasıyla sadece zekâmla değil, fiziksel olarak da birini incitebileceğim hissine sahibim. Erkekler bunu doğuştan hissediyor olmalı... Ailemi alt etmek için fiziksel gücümü nasıl kullanacağımı bilseydim farklı bir yol izler miydim? Bu daha kolay ya da ödüllendirici olur muydu?

Bunun dışında zorunlu terapi seanslarına gidiyorum. Kelly ve onun grubuna elimden geldiğince katlanıyorum. Ve son birkaç gündür yazıyorum. Gardiyanlar tarafından hırpalanmayabilir ya da açlıktan yarı yarıya ölmeyebiliriz (yine de kantinde sunulanların, aç bırakmayı kasıtlı olarak bir seçenek gibi gösterdiğini iddia ediyorum); ancak Kelly'nin koğuş arkadaşım olduğu, çanak çömlek atölyelerine zorlandığım, lastik sandalet giyen bir grup ağlayan kadınla travma hakkında konuştuğum, hükümet kesintileri yüzünden bizi denetleyecek yeteri kadar gardiyan olmadığından etraftakiler çılgılık atıp inlerken her gün saatlerce koğuşlarımızda oturmak zorunda bırakıldığımız bir ortamda, Oscar Wilde'ın, benimkinden daha fazla acı çektiğinden emin değilim.

Esasen son yıllarda hapishanede her dakikanın aksiyonla dolu olduğunu düşündürten televizyon programlarının popü-

laritesine rağmen kaldığım süre sıkıcı geçti. Lezbiyen buluşmaları, ara sıra patlayan kavgalar oluyor elbette ama çoğunlukla saatlerce tek başına yatarak, on dakikaları sayarak, bir haftaya, aya, hatta bazı durumlarda yıllara doğru sürünerek geçiyor. Sanırım bir noktada saymayı bırakabilirsin. Ama ben yapamam. Zamanı ölçmeyi bırakmak, burada daha fazla kalma ihtimaline izin vermek olurdu.

Tüm bunlara rağmen kimse benim çalışmamı *De Profundis* ile kıyaslayamaz. Öncelikle erkek ve entelektüel olduğumu düşünecek kadar hayalperest değilim. Koğuşumdan aptalca aşk mektupları yazamam. Burada sıkışıp kaldığımdan büyük farkındalıklar, aydınlanmalar yaşıyorum. Ama buradan yarı yıkık da çıkmayacağım. Yaşamaya, gelişmeye devam edeceğim ve bu dönem, hayatıma damgasını vuramayacak.

Tüm bunların ötesinde, Wilde'a göre bir avantajım daha olduğuna inanıyorum. Wilde'ın hapisane hakkındaki yazıları, türünün en derin örneği olarak gösterilse de zamanının çoğunu kendisine haksızlık eden bir adam hakkında çaresizlikle debelenerek geçiriyor. Lort Douglas'ın şımarık, sürekli haklı, başkalarının duygularına aldırış etmeyen biri olduğu söyleniyor. Wilde'ın aşk mektuplarını, erkek fahişelere verdiği kıyafetlerde bıraktı. İlişkilerini reddetti ve ölümünden sonra Wilde'ı kınadı. Douglas tıpkı babam gibi konuşuyor. Büyüleyici, kibirli, evrenin merkezi... Birkaç saniyelğine ışıkları sizin üzerinize çeviren ve sizi hayatınızın geri kalanında o yapay sıcaklığın peşinde bırakan erkekler... Sizi mahvederler ve üzerinizde iz bırakmazlar. Ama bunu erken öğrendim. Wilde ise asla yapamadı. Belki de o, benden bir şeyler öğrenebilirdi. Bazı adamların, kısa zaman için üzerinizde parlatacağı ışığı önemsemeyin. Onun yerine o ışığı söndürün.

...

Bugün kahvaltı yaptım, mutfakları temizledim, ardından Kelly ve arkadaşı Nico ile buluşmaya gittim. Aslında istemiyordun ama Kelly bana kantinden sigara alacağına söz vermişti ve burada yapabildiğimiz en iyi şey sigara içmek... Dış dünyada artık neredeyse hiç hoş karşılanmıyor ama buradaki ibnelerle arkadaşlık kurmanın, iyilikler yapmanın ve hapishanenin can sıkıntısını aşmanın etkili bir yolu... Ben de ılık çayımızı içerken yanlarında oturdum. Nico pasta olduğunu söylediği bir şey teklif etti. Sunulan her şey karbonhidrat, karbonhidrat ve yanında reçel bulunan karbonhidrat... Her şey kahverengi... Beynimin büyük resimle bağlantısını kesip takıntılı bir şekilde yemek istediğim yemeklere, giymek istediğim kıyafetlere odaklanması garip bir duygu... La Bandita'da bir kâse makarna yemek istiyorum ve beni çıplak alevin yakınında olduğumda endişelendirmeyecek, vücudumda dalgalanan ve nefes alabilen bir kumaş giymek istiyorum. Günde en az on kez banyo yapmayı düşünüyorum ve bu şeylerin beni bunaltmasına izin vermemeye çalışsam da paniğin yükseldiğini hissediyorum. Bu şeylerin beni ezmesine izin vermemeye çalışsam da parmaklarım köprücükkemiklerimi tırmalıyor. Bu hayale yaslanamam ve kendime bunu yapmaya izin veremem. Sonuçta şu an yürüyüp gidemiyorum ve gün ışığına çıkıp gözlerimi kırıştıramıyorum. Kendimi yeniden uyumlamak için zaman harcayamam. Beynimi tekrar eski hızına kavuşturmaya çalışmak istemiyorum, bir an önce büyük bir şevkle hemen kolları sıvayıp işe girişmek istiyorum.

Nico'yu dinlemek, genizden gelmeyen sesiyle Kelly'den daha kolay... O da ilginç bir şey için burada, geçen yıl annesinin tacizci partnerini çekiçle öldürdü. Ona asla doğrudan sormadım, birinin suçunu onlar anlatmadan gündeme getirmenin daha iyi olduğunu biliyorum ama o zaten sık sık bundan bahsediyor. Annesinin nasıl danışmanlık aldığından ve şimdi de danışman olmak için nasıl çalıştığından gururla bahsediyor. Nico onu

haftada iki kez arar ve onu dinlerken genellikle ağlar. Bu kızdan hoşlanıyorum, ancak onun gibi yaralı ve gözü dönmüş birine dışarıda asla yaklaşmazdım ama yine de annesi için yaptıklarına saygı duyuyorum. Benim intikam planım kadar iyi uygulanmamıştı ama onun durumu tasarıdan ziyade hız gerektirmiş olmalı... Ne yazık ki hareketlerindeki düşünce eksikliği, polis on dakika sonra ortaya çıktığında, hâlâ adamın yanında durduğu anlamına geliyordu. Nico'nun inandırıcı bir mazereti yoktu ve bu yüzden on iki yıl daha burada kalacak. Annesi 60 yaşında. Nico dışarı çıktığında 72 yaşında olacak. Bir emekli ihtiyar için kendi gençliğinden vazgeçmiş. İşte bu sevgi... Ama aynı zamanda alenen aptallık...

Bugün Nico ve Kelly, memelerini tartışıyorlar. Kelly, hapten çıktığında vücudunu yenilemek için iddialı planlar içinde ve ilk Nobel ödülünü almaya çalışan araştırmacı bir bilim insanının titizliğiyle göğüs büyütme üzerine yazılar okudu. Görünürde gidilecek yer Türkiye, yarı fiyatına ve ameliyattan sonra ücretsiz tatil hakkınız oluyor. Clint ödeyecek. Ya da belki bir dahaki sefere, zavallı bir herife daha başarılı bir şekilde şantaj yapacak ve nakit ödeyecekler. Nico genel anestezi konusunda endişeli ve sadece enjeksiyonlarla memelerini bir beden büyütebilecek bir yöntem duymuş. Kelly bu fikre tepeden bakıyor. "Yüz için enjekte edilebilir bebeğim, memelere biraz daha çalışılması gerekiyor."

İkisi de bana bakmak için döndü. Memelerime inmeden önce yüzümü incelediler. "Sen ne yapardın Grace?" diye sordu Nico.

Ameliyat fikri aklıma hiç gelmemişti. Şişirilmiş modern plastik yüz fenomeninin herhangi bir bölümünü istemiyorum ancak bir iki küçük ince ayar olabilir. Bunun bir tür bozukluk ya da feminizme bir hakaret olduğunu düşünmüyorum. Her zaman beraber yaşamak zorunda olduğun bir şeyden nefret

bir burnum olduğu için onunla gurur duyardım. Ama bu durumda onu bir saniyede değiştirmek istiyorum. Daha önce birinci sınıf cerrahlara danıştım, birkaç küçük bıçak darbesiyle nasıl görünebileceğimi gördüm. Artemis'i tamamen kopartıp alın... Henüz yapmayışımın tek nedeni, babamın başında durup ona kim olduğumu söylerken beni tanımasını istememdi.

Önümdeki bardaktan başımı kaldırdım, Kelly ve Nico yüzüm ve vücudumla ilgili değerlendirmelerini tamamlamışlardı ve cevabımın önerileriyle nasıl örtüőeceğini görmek için beni bekliyorlardı.

"Hiçbir şey..." dedim ılık sudan bir yudum alarak. "Esasında ameliyata karşıyım."

Avukatım bu öğleden sonra beni görmeye geliyor ki Kelly'den ve sıkıcı, gülümsemeyen gardiyanlardan başka birini gördüğüm nadir anlardan... Dürüst olmak gerekirse bakım mesleklerinden birinde çalışmaktansa burada çalışmayı yeğlerdim. Sanırım bu kadınlardan bazılarının hemşire, öğretmen veya terapist olabilecekleri bir yol ayrımı vardı. Akıl hastalığı, fiziksel rahatsızlıklar ve hatta bir anlık rahatlamamanın peşindeki korkmuş genç kızlarla karşılaştıklarında gösterdiği tepki göz önüne alınırsa, bu alanlardan uzak durmayı tercih ettiklerini söyleyebilirim. Saat 11.00'de George Thorpe'un beni beklediği ziyaretçi odasına götürüldüm. Bugünkü kıyafeti her zamanki gibi güzel... Son sıcak günlere yakışan hafif lacivert bir yün takım ve sadece ayağa kalkarken görülen pişmiş toprak renginde donuk bir astar. Ayakkabılarına bakmıyorum. Ben ise onun aksine gri bir eşofman giyiyorum. Acaba bu odaya giren bir yabancı beni farklı biri olarak görür mü, tavrım ve duruşumla buradaki diğer kadınlardan başka olduğumdan söz eder miydi? Başkalarındaki zenginliği, yabancılardaki eğitimi, davranıştaki inceliği her zaman fark etmişimdir. Birinin sınıfsal açıdan tam

olarak nerede bulunduğunu bilmek oldukça İngiliz bir tavır değil mi? Bazı insanlar fark etmediklerini iddia ediyorlar ancak ırksal farklılıkları görmediklerini iddia eden de aynı sıkıcı insanlar ve bunun nedeni neredeyse hepsinin beyaz olmaları ve bunu yapmak için hiçbir sebepleri olmaması... Ama gri eşofman, toplumsal düzensizliği ortadan kaldıran harika bir şey... Yüz yıl boyunca çöplükte çürüyecek yanıcı malzemedan yapılmış bir kıyafetle, diğerleri gibi olmadığının sinyali vermek zor. Bu kıyafeti toprak bile istemiyor.

George Thorpe geçmişimin tamamen bilincindeydi ve saat başına ödediğim muazzam ücrete rağmen diğer mahkûmlar gibi olmadığımı ona göstermek için hâlâ saçma bir istek duyuyorum. Daha iyi olduğumu göstermek istiyorum. Artemis merdivenlerinden çıkarken bunu kolaylıkla yapmayı öğrendim. Tek yolu, ona bok gibi davranmak...

Beni selamlamak için ayağa kalktı ve elini uzattı. Umursamayp oturdum. "Vaktimizin geldiğini biliyorum George, o yüzden bana neden neler olup bittiğini anlatmıyorsun."

Görgü kuralları George Thorpe gibi adamların kanına işlemiştir. Devlet okulu, Oxbridge, onları büyüten ve eşlerine yükledikleri annelik kompleksleriyle baş başa kalmalarını sağlayan dadıları... Tüm bu nezaket, görgü kuralları ve işleri doğru şekilde yapmanın önemini vurguluyordu. Düzenini bozdum. Otururken hafifçe tökezledi. O evrak çantasını açıp bazı notlar çıkarırken sabırsız görünmeye özen gösteriyorum.

"Pekâlâ, ah, yani..." Gözlüğünü takarken sustu. İlk defa olmasa da bu adamın köpekbalığı⁹⁵ olup olmadığını merak ediyorum. Bir köpekbalığı istiyorum. Bir köpekbalığına ihtiyacım var. Bu boktan şov ortaya çıktığında takıntılı şekilde avukatları

95 Tuttuğunu koparan, kazanmak için her şeyi yapan avukatlar için kullanılan bir benzetme.

araştırdım ve değer verdiğim hemen herkes bana onun işinin erbabı olduğunu söyledi. Buna ek olarak ailenin birkaç üyesinin Britanya İmparatorluğu'nu yönetiyormuş gibi görünmesinin de faydası oldu. Çok fazla dava kazandı, insanları temyize götürdü. (Kötü, gerçekten ömür boyu hapse atılması gereken insanlar ve serbest dolaşıyorlar çünkü o çok çalışan, yorgun bir polis memurunun ifadesindeki her teknik ayrıntıyı, her zayıflığı, her kararsızlığı ve birini hapse atmanın vicdanıyla yaşamaktan korkan jüri üyelerini kullanıyor.) Yani en iyisiydi. Peki keskin dişleri? Onları saklamakta oldukça iyi iş çıkarıyor ve benim onun kanın tadını almasına ihtiyacım var.

George Thorpe temyiz sürecini benimle tekrar gözden geçirerek gelecek hafta nihai karar verilmesi için doğru yolda olduğumuza dair güvence verdi. Gerçek suç belgesellerinin, işin suç kısmını anlatıp yasal süreç söz konusu olduğunda ondan pek bahsetmemesinin bir nedeni var; karmaşık, sıkıcı, moral bozucu ve pratikte aylarca beklemekten ibaret... Cezanın üçüncü gününde temyize gittik. Temyize kadar kefaletle salınma başvurusunda bulunduk ama bir sonuç çıkmadı, sanırım davamla alakalı kamuoyunun ilgisi sebebiyle... Yani şimdi bir yıldan fazla bir süredir bu yerdeyim, bekliyorum ve çürüyorum. Bu, gözyaşları içinde yaşadığı korkunç cinsel tacizden bahseden bir kadının ve ardından onu tüm dikkati üzerine toplamakla suçlayan üç kadının olduğu grup terapilerinden umutsuzca kaçmaya çalışan beni yatakta uzanırken hayal eden okuyucu için fazla gerilimli veya heyecanlı olmazdı.

Sana burada neden olduğum hakkında pek bir şey anlatmadım, değil mi? Çünkü bunu yapmak zorunda kaldığım için kızıyorum. Beni geride tutan adaletsizliğe değil, yaptığım çok daha kötüyken zamanımı adaletsizliğe sövüp saymak oldukça aptalca olurdu. Hayır, tamamen bunun banallığından. Bana atfedilen suç acınasıydı. Yaptığımı iddia ettikleri eylem, nefret

ettiğim bir planlama eksikliğiyle, bir öfke anında yapılabilecek bir eylemdi. Ben Nico değilim. Ama bunu bir savunma olarak kullanamazsın değil mi? “Üzgünüm sayın hâkim, ama insanları öldürürken ben daha özenli yapıyorum, görüyorsunuz.” Bunun yerine dişlerimi sıkmak ve aylarca sürüklenen tüm yasal süreçten geçmek zorunda kalıyorum, hem de büyük bir masrafla... Ne deniyordu? Sen planlar yaparken Tanrı gülermiş. Yedi kişiyi öldürme planı yaptım ve dokunmadığım birinin ölümünden dolayı hapse girdim. Tanrı gülmekten yarılacaktı.

ONUNCU BÖLÜM

26 yaşımızdayken Jimmy bir kızla tanıştı. Daha önce kız arkadaşları olmuştu. Hoş, sessiz, üzerinde bağımsız kitapçı logoları olan bez çantalar taşıyan; hayır kurumlarında, sivil toplum örgütlerinde, küçük yayınevlerinde çalışan kızlar... Nasıl kızlardan bahsettiğimi biliyorsun. Gözlükler, gümüşten küçük halka küpeler takarlar, çay içmeyi çok severlerdi. Hepsi iyiydi. İyi, iyi, iyi... Ama Jim'in kendisi o kadar rahat, kibar ve iyi niyetliydi ki bu ilişkilerin onlar için gerçek olmadığı belliydi. Saplantılı bir şekilde meyve sebze bahçesiyle ilgilenen, ancak başka hiçbir şeye benzer bir tutku göstermeyip bir yıl içerisinde gözden kaybolan Louise vardı. Balham'da, Jim ve bazı üniversite arkadaşlarıyla bir süre aynı evi paylaşarak ondan daha fazla ilerleme kaydeden Harriet vardı. Süreç o kadar acısızdı ki ayrıldıkları neredeyse anlaşılmıyordu (benim açımdan.) Harriet evden taşındığında çok yoğun çalışıyordum ve bir şeyler içmek için bulduğumuzda Jimmy olayı tamamen unutmuş gibiydi. Değerli boş akşamımı, yüzünü artık tam olarak hayal edemediğim bir kadın yüzünden onu teselli ederek harcamak zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım.

Bir sonraki kız arkadaşı Simone'du ve hayatının kadını- nı bulduğunu düşünmüştüm. Bir sergi küratörüydü ve çeşitli renklerde ilginç (ilginç sadece köşeli anlamına geliyor) takılar takıyor ve kaba ayakkabılar giyiyordu. Ciddi biriydi, diğer hep-

si gibi... Ama mizah anlayışımı beğendi ve erkek arkadaşıyla paylaştığım uzun ve bazen "şüpheli" dostluğumuz konusunda çok rahattı. Daha da önemlisi Jimmy'den gerçekten hoşlanıyor gibiydi ve bazı kadınların bir erkeği korkutmamak için kullandığı o utanç verici uyarıların hiçbirisi olmadan geleceklere dair konuşabiliyordu. Hafta sonları Norfolk'a gittiler ve bir kedi evlat edindiler. Birlikte bir daire almaktan söz ediyorlardı. Ve Simone'a alıştım, Jimmy'yi onunla paylaşmak benim açımdan taviz vermek değildi. Birlikte yaşlanmalarını izlemekten memnun bile olabilirdim. Ama Simone tahmin ettiğimden hırslıydı ve tam apartman dairelerine bakmaya başladıklarında New York'ta yeni açılan bir galeride, küratörlük teklif edildi. Sanırım Jim'in her şeyini toplayıp hiçbir soru sormadan kendisiyle Brooklyn'e taşınacağını varsaymıştı, ama Jimmy tereddüt etti. *Guardian*'a yeni başlamıştı ve her zaman çalışmak istediği gazetedeki kadrolu değerli işinden vazgeçmek istemedi. Aynı seviyede çalışamayacağını söyledi. Serbest çalışanlarla dolu bir şehirde ortada debelenirdi. Simone sabırla dinledi, endişelerine seçeneklerle karşılık verdi ve bu olayın kendisi için ne kadar önemli olduğunu vurguladı ama Jimmy gitgide daha inatçı ve sessiz hale geldi. Bir hafta sonra onunla neredeyse hiç iletişim kurmuyordu. Kız vizesini halledip, mobilyalarını satıp, veda partisi verirken, önceki hayatlarının sessiz bir kopyasını yaşamaya devam ettiler. Jimmy ona hâlâ kesin olarak hayır dememişti. Bana kalırsa kız, Jimmy'nin sadece bocaladığını, onun yokluğunda bazı şeyleri fark edeceğini ve sonra pes edip peşinden New York'a kadar geleceğini bekliyordu. Ama öyle olmadı. Bunun yerine, Simone bir cumartesi günü uçtuktan sonra, Jimmy ertesi salı ona yapamayacağını, onu sevdiğini ve çok üzgün olduğunu söyleyen kısa bir e-mail yolladı. Bunu biliyorum, çünkü dakikalar sonra konu başlığına "Kendimden nefret ediyorum" yazarak aynı e-maili bana da yolladı.

Jimmy'nin sorunu konfor alanına fazla düşkün olmasının onu korkak yapması... Ailesi iyi, aile hayatı istikrarlı, sevgi dolu ve güvenliydi. Zeki ve dünyada istediği her şeyi yapabileceğini hissettiren etkili insanları tanıyarak büyüdü. Harika tatiller geçirdi, Almanca'yı akıcı şekilde konuşmayı ve iki enstrüman çalmayı öğrendi. Bütün bunlar onu dışarı çıkıp istediği dünyanın kralı olacak şekilde donattı. Ama aynı zamanda onu daha korkak yaptı, çünkü dünyanın başka neresinde bu kadar kendisinden emin ve iyi şartlarda olabilirdi? Tüm bu avantajlar ve ayrıcalıklara rağmen Jimmy'nin tek yapmak istediği, annesinden ve babasından iki sokak ötede ve tıpkı onlar gibi yaşamak... Ama yine de ona bağılıydım. Tanıdıklığı, kokusu, beni güvende hissettirmeye yetecek kadar güçlü kolları... Bu çok saçma hatta klişe ve ben böyle hissetmekten nefret ediyorum, ama hissediyorum. Jim'i tanıdığım kadar kimseyi tanıımıyordum. Ona tahammül ettiğim kadar kimseye tahammül etmedim. Sabırlı ve kibar olduğundan ona güvenmek için kendime, (büyük oranda) beni tanıması için de ona izin verdim ve sabit kalan o eski bağdan güç aldım. Ona babamın gerçekte kim olduğundan hiç bahsetmedim. Hayatımın o tarafını tamamen ayrı tutmayı tercih ettim. Ama bunun dışında başka kimsenin beceremediği ve beceremeyeceği şekilde beni tanıyordu. Ve eğer o dünyanın bir nevi kralı falan olmak istemiyorsa, o zaman ben de kendimi toplayıp yoluma devam ederken onun yanımda olmasına izin vermekle yetinmeyi öğrenecektim. Gün bittiğinde gergin olduğumu bildiğinden kolumu okşardı ben uykuya dalarken. Yanıma uzanır ve kolumdaki çilleri tek tek parmak uçlarıyla takip ederdi. "Çok yumuşaksın Gray, yumuşaaak!" diyerek sevdiğimiz bir şarkının melodisini söylerdi. İşte o zaman uyuyabilirdim.

Simone sonradan kendi galerisini açtı ve tanınmış bir oyun yazarıyla evlendi. Bir dobermanları var ve gerçekte sadece chihuahuaları barındırabilen bir şehirde yaşarken bu bana kibrin

dorukları gibi geliyor. Bunu biliyordum, çünkü Jimmy sarhoş olduğunda onun Instagram hesabını açıp yüzüme doğrultur, onun için mutlu olduğunu göstermeye çalışırken bir yandan da Simone'un kocasının giydiği V yakalı tişörtün onu dangalak gibi gösterip göstermediğini sorardı.

Simone, New York'a gittikten ve Jimmy, ailesinin yanındaki köşeye taşındıktan altı ay sonra başka biriyle tanıştı. Ayrıldıktan sonra korkaklığının bir kısmını üzerinden attığını ve sevgilisiyle Güney Londra'nın vahşi bir köşesinde, üç günlük bir iş gezisi sırasında tanıştığını söylemek isterdim ama o bunu yapmadı, çünkü artık Kuzey Londra'dan acayip kitap lansmanları hariç nadiren ayrılıyordu. Onunla vaftiz babasının Notting Hill'deki evinde verdiği bir akşam yemeği sırasında tanıştı. Horace bir tür becerikli müsteşar (Thorpe'u benim için görevlendirdi, iş, ebeveynlerinin bize verdiği orta sınıf bağlantılarını kullanmaya gelince sanırım ben de Jimmy kadar suçluyum) ve her ay "ilginç gençleri" bir araya getirip dünya hakkında konuşmaya davet ettiği akşam yemekleri düzenliyor. Bu korkunç görünen toplantılardan hiçbirine davet edilmedim. Onu Latimer'lerde son gördüğümde kendimi onu cüzdanından 50 sterlin çıkaran soğuk, yaşlı bir züppe olduğuna ikna etmiştim.

Yemekten sonra birkaç hafta Jimmy'yi görmedim çünkü o zamanlar aklımda daha büyük şeyler vardı. Bryony'yi yakın zamanda postalamıştım – o konuya daha sonra geleceğiz. Yaşananlar Jimmy için fazla zamanım olmadığı anlamına geliyordu. Tüm bunların ortasındaiken ve faaliyetlerimin en küçük ayırıntısını dahi en yakın arkadaşım ile konuşamazken muhabbet etmek çok zordu. Yine de bir şeyler olduğunu anlamalıydım, çünkü mesajları sekiz gün boyunca müthiş yavaşlamıştı. Sonra bir cumartesi sabahı, elinde kahve ve kruvasanla habersizce daireme geldi. Mesaj atmadan birinin kapı zilini çalmak kadar "Sana haberlerim var..." diye bağırın hiçbir şey yoktur. O kadar

kendini beğenmiş bir davranış ki bunun tek mazereti ya korkunç bir kazayı haber vermek ya da yeni bir ilişkiden bahsetmek olabilir. Yüzünden annesinin korkunç bir jet-ski kazasında ölmediğini anladığımdan diğer tek alternatif yeni biriydi. Nihayetinde hiçbir şey sormayarak ve bunun yerine mutfağımı yenileme planlarım hakkında durmaksızın konuşarak ona biraz işkence ettim. Mutfakımı yenilemek gibi bir planım yoktu. Bu dairede tam olarak işe yarar olduğu için yaşıyordum, Tanrı'ya şükür, çünkü tadilat planlarından bahsedilen insanlar katlanılmaz oluyorlar.

Tam ben çekmece kulpları hakkında monoton bir monologla işkenceme devam ederken nihayet çatladı ve bana, Caro hakkında her şeyi anlattı. Caro Morton, Horace'ın bürosunda çalışan genç bir avukattı. "İlginc gençler" yemeğinde yan yana oturmuşlardı ve Jimmy'nin birkaç dakika içinde ona asıldığı konusunda ısrar ediyordu. O zamandan bu yana birkaç kez randevuya çıkmışlardı ve şimdiden birlikte yaşamayı tartışmışlardı. Caro'nun soğukkanlı ve bağlılık aramıyormuş gibi davranan bir kadın olmadığı ortaya çıkmıştı.

"Onunla tanışmanı istiyorum Gray..." dedi. "John ve Sophie onunla tanıştılar ama senin onayından da geçmesi gerekiyor."

Sarsılmıştım. Aileyle tanışmak mı? Simone bu dönüm noktasına aylarca ulaşamadı. Ama Caro da aynı cemiyettendi, değil mi? Horace'ın bir arkadaşı, şüphesiz Oxbridge'e giden ve Latimer'lerin tanıdığı ya da tanıdığını iddia ettiği bir avukat... Simone ne kadar sevimli olursa olsun, olmazdı. Doğu Londra doğumlu, bir hemşire ve belediye çalışanının kızı olarak Jimmy'nin ailesine, hiçbir zaman kendi kabilelerinden birinin sağlayacağı kadar uyum sağlayamadı. Sophie ve John ona övgüler yağdırdılar, Sophie bir keresinde bir hafta sonu, bağ kurabilmek için onu Oxfordshire'da kiraladıkları kır evine götürmüştü

ve onları bütün gün marmelat yapmaya zorlamıştı, hiç rahat edemediler. Bilmeliydim. O ailede kucaklanmak, gerçekten kabul edilmekle aynı şey değildir. Kendini hegenmiş birinin sana yardım etmesi, seni sevmesi de değildir.

Caro... Bununla zaman kaybetmeyecektim. Onunla tanıştığım andan itibaren ondan nefret ettim. Yoğun şekilde... Onun varlığının, çocukluğumdan beri güvendiğim en eski arkadaşımı elimden almakla tehdit etmesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettiğini tahmin ediyorum. Sana sözüm şu: Biraz daha çabala. Bizde öyle banal sazan psikolojisi olmaz. Yeni kız arkadaşı duyduktan bir ay sonra buluşmaya hazırдық.

Bir çarşamba gecesi Maida Vale'de bir barda randevu ayarladık. Sessizce öfkeliydim zira büyük finalim için hâlâ ilerleme kaydedememiştim. Ama açıkçası önemsiz bir ricaydı ve tekrar ertelemek için yeterince iyi bir sebep bulamadım. Jimmy ve ben, onu beklerken bir şişe şarap içtik. İçinde ne kadar meşgul olduğunu söyledi bana, kızın nerede olduğuna dair bir güncelleme gelip gelmediğini görmek için telefonuna bakarken. On dakika sonra içeri bir kız girdi. Bana o olduğunun söylenmesine gerek yoktu, anlamıştım. Caro, oturmak için bekleyen insanların yanından tek kelime etmeden geçti. Telefonu kulağına dayamıştı, uzun kıvılcı saçları vardı (Son derece doğal görünüyordu ama daha sonra boyalı olduğunu öğrendim. Yapay bir kıvılcı asla güvenme... Farklı ve ilginç olma ihtiyaçları ikisi de olmalarını engelliyor); krem rengi ipek bir gömlek ve geniş paça pantolon giymişti. Fark edemediğim tek makyaj bir parça kırmızı rujdu. Ve onun güzel, zarif, büyüleyici falan filan olduğunu söylemeye gerek yok. O da bunu biliyordu. Kadınlar bunu her zaman bilir. Ve Jimmy, dar giysiler giymediği veya oje sürmediği için el değmemiş bir güzelliği keşfettiğini düşünüyordu. Erkekler her zaman, yüzeysel gösteriş eksikliğinin kazandıran bir özellik olduğunu düşünürler; sanki Caro gibi kadınların görünüşleri

için sarf ettikleri çaba, cumartesi gecesi herhangi bir İngiliz sokagında gördüğünüz süslü püslü kızlardan çok farklıymış gibi... Bu gösterişin sadece farklı bir yolu... Güzellik yine bariz ortada, ama erkekler nedense bunun daha saf buluyorlar, sanki saf güzellik bu kadınların güzel olmayı umursamıyormuş gibi görünmelerine bağlıymış gibi...

Ah bak, *zaman* kaybettim. Ama yine de işin sonunda ne olduğunu hatırlayıp kendimi tuttuğumdan dolayı kendimi tebrik etmek için olsa bile ona dair bir duyguya sahip olmak işe yaradı diyebilirim. Benden ve Jimmy'den daha gençti ama dikkat çekici şekilde soğukkanlıydı. Bahsettiğim gibi karmaşık iş devralmalarında uzmanlaşmış bir avukattı. İşini, "Nike, Adidas'ı satın almak istediğinde organizatörlük yapmak" olarak açıkladı. Açıklama istememiştim. Sanırım özellikle tepeden bakmak için yapılmış bu açıklama anı, ondan nefret ettiğimi fark ettiğim andı. Ne beni kazanmaya çalıştı ne de kendisine sahip olduğunu göstermek için Jimmy'yi boğdu. Ona karşı soğuktu, elbette bu yüzden Jimmy ona deli oluyordu. Benimle ise muammaydı. Birkaç saat birbirimizin etrafında dönerek geçirdik ama gerçekten en iyi atışımı yapmadım çünkü odaklanabildiğim tek şey Jim'in ne kadar kendinden geçmiş olduğuydu. Ve ne kadar gergin bir enerji yaydığıydı. Bağlanmamız, sıkı arkadaş olmamız, onun etrafında yer almamız için çırpınıyordu. Endişemin arttığını ve parmaklarımın çaresizce boynumda kaşımak için gezindiğini hissettim.

Saat 23'te, Jimmy'nin bir aile tatilinde nasıl yanlışlıkla dağa tırmandığımızla ilgili hikâyesinin ortasında Caro elini, onun elinin üzerine koydu; başparmağıyla diğer parmakları arasındaki deriyi ovuşturdu ve yatmak için gitmesi gerektiğini söyledi. Ve böylece akşam sona erdi. Fatura istendi, Uber'ler sipariş edildi, Jimmy kocaman kucaklarken Caro'dan bana dokunmasını gerektirmeyecek havadan bir öpücük aldım. Taksileri önce

geldi ve gittiler. Caro telefonuna bakıyordu. İkisi de bir daha buluşma önermediler.

Oyunu oynamanın ve kazanmanın bir yolu olmadığını biliyordum. Jimmy bu kadına bütünüyle ve delicesine âşıktı ve benden gelecek bir isteksizlik belirtisi onu daha hızlı kadına itebilirdi. İnsanların, partnerlerine yönelik eleştiriler konusunda neden bu kadar savunmacı davrandıklarını hep merak etmişimdir. Seni cıyaklayan, tulumlu bir patates olduğun zamanlardan beri tanıyan annen, birlikte olduğun kişinin biraz iş yaramaz olduğunu düşünüyorsa neden bunu dikkate almazsın? Âşık olduğum kişinin bir canavar gibi görünüp görünmediğini bana söyleyin. Listeler yapın. Derinlemesine dalın ve grafikler yapın. Tüm bilgileri istiyorum. Ama başka hiç kimse bunu istiyormuş gibi görünmüyor. Jimmy de farklı değildi. Tek yapabildiğim kibar olmak ve Caro'nun Jim'den sıkulmasını ummaktı. Ona karşı olan tavrı "sadakat" diye bağırıyordu ve ben bir süre bu bahaneye sarıldım.

Kısa süre sonra, Latimer'lerde bir gece o bahaneyi çürüttü. Uzun zaman önce yanlarından taşınmışım ama kaçmak için ödediğim kefareti (Orta sınıf çocuklar, Londra'da yirmili yaşları boyunca kendi evlerinde kalırlar. Başka bir yerde daire kiralsalar da o zaman dahi kısmen evde yaşarlar ki bunun sebebi de ailelerinin peşinat için bir miktar para biriktirmesi ve gerçekten kendi evlerinin olması içindir.) Sophie'ye ayda en az iki akşam yemeğe geleceğime söz vermektir. Bu, gerçekten tutmaya niyetli olmadığım bir sözdü. Modern hayatta insanlar yüzde 75 oranında planlarını iptal ediyor ve her iki taraf da rahatlamış hissediyor. Ama Sophie'nin olayların içinde kalma, tanıdıklarının hayatlarında her zaman hayati bir rol oynuyormuş gibi hissetme ihtiyacını hafife almıştım. Başlangıçta iptal etmeye çalıştım. Baş ağrısından dem vurdum ya da işte geçirdiğim saatlerden yakındım. İkimizi de bu mecburiyetten kurtaracak makul bir bahane

sunduğum her seferinde dertlerini dile getiriyor ve onun yerine başka bir tarih öneriyordu. Ve o tarihi de iptal edersem başka bir randevu teklif ediyordu. Beni gerçekten orada istemiyordu, anlarsınız ya, ama bencilce sahiplendiği yetime ayak uydurmak için iyi bir gösteriydi. Bana uygun tarihleri seçip gitmemin daha iyi olacağını hemen anladım. Yıllarca her ayın ikinci ve son pazar günleri demekti bu. Her zaman aile evinde... Bir Ottolenghi⁹⁶ tarifi her zaman, başkalarının elmaslarla dolu bir vitrin gördüklerinde akutabilecekleri salyalarla yerel marketleri dolaşan Sophie'nin bile bulamadığı baharatları gerektiriyordu. Nihayetinde her yemeğin tadı, her Waitrose'da bulabileceği için ağırlıklı olarak fesleğen tadındaydı.

Caro'nun daha önce fark ettiğimden çok daha derine sızdığını anladığım o pazar, alışılmadık bir pazardı. Çünkü ne John ne de Annabelle (ne de Jimmy bu durumda) ortadaydı. Normalde yerel kütüphanenin kapanmasının ne kadar korkunç olduğu ve kemer sıkma politikalarının gerçek kurbanları ortaya çıkarmadığı konusunda anlamsız konuşmalar yapan diğer insanlar tarafından örselenirdik. Belli türdeki insanların başarmasından başka hiçbir işe yaramayan cinsten siyasi konuşmalar... Çünkü sırf bunlardan bahsederek, bu konuda bir şeyler yapıyormuş gibi hissettiriyor. Tanrı bilir, orada geçirdiğim yılların hiçbirinde Latimer'lerden biri bile yerel kütüphaneye gitmemişti.

Sophie, artık birbirimizle yapmak zorunda kalacağımız yoğun sohbet için tamamen azimliydi. Sophie sohbet ederken kendini asla garip hissetmez. Olaya bakış açısına göre her zaman söyleyecek ilginç bir şeyi vardır ve bu yüzden kendisini yetersiz hissettiren ne olabilir ki?

Bana bir kadeh şarap doldurup yaşlı kediye kanepeden iterken Caro hakkında konuşmaya başladı. "Sevimli kız... Jimmy,

96 İsrail asıllı İngiliz şef ve yemek yazarı.

senin de onunla tanıştığını söyledi. O aslında Anne Morton'un kızı, bilirsin, son dışişleri bakanı ve Lionel Ferguson... İngiliz İmparatorluğu hakkında muhteşem kitaplar yazıyor. Annabelle'e hamileyken aldığımız bir NTC⁹⁷ dersinden onları oldukça iyi tanıyorduk. İkimiz de kocaman göbeklere sahiptik ve gülünç derecede yargılayıcı bir grup liderine bağlıydık. Onları yıllar boyunca çeşitli davetlerde gördük ama tabii ki Anne'in zorlu bir işi vardı ve sonrasında Richmond'a taşınmışlardı. Oğlumuzun nihayetinde küçük Caro ile çıkması o kadar olağanüstü ki..."

Aman Tanrım... Elbette... Caro'nun sahip olduğu tür özgüvenin nereden geldiği belliydi. Babasına lanet LIONEL deniyordu. Annesi bir politikacıydı. Ve doğuştan sahip olduğu ayrıcalığın yanı sıra çarpıcı ve zekiydi. Bazen ofiste *Tatler*'in sosyete sayfalarını karıştırdım; genellikle fotoğraflardaki kadınların standart olarak kontların ve düklerin kızlarının olduğu yerde Bryony'nin öne çıkıp çıkmayacağını görmek için... Ama aynı zamanda zarif, uzun bacaklı ve güzel olmaları beni rahatsız ederdi. Toplumdaki en şanslı kişiler, fiziksel olarak nasıl da üstün hale geldi? Bu tür insanlar için üreme havuzunun, genetik zayıflığı garanti edecek denli küçük olduğunu varsaymıştım ama işte hepsi buradaydı; Caro'lar, doğum havuzu ikramiyesini kazandıklarından emin, hayatları çabası ve mükemmel görünerek ortalıkta süzülüyorlardı.

Sophie coşmaya devam etti. Caro, geçen hafta ona Toni Morrison'ın denemelerinin sınırlı edisyonlarından birini göndermişti. Caro, Jimmy'de aile için yemek pişirmişti. Tavuk mükemmeldi. Caro baharda Fransa'da beraber bir hafta sonu geçirmeyi önermişti. Yaşlı ve huysuz kedinin kanepenin kolunda yap-

97 National Childbirth Trust, İngiltere'nin en büyük ebeveyn yardım kuruluşudur. Ebeveynleri doğum ve erken ebeveynlik hakkında desteklemiş ve kamu politikalarında büyük ilerlemeler sağlamıştır.

tığı tırmık izlerinde parmaklarımı gezdirdim ve başımı salladım. Sophie, benim konuşmaya herhangi bir katkıda bulunmamı pek istemiyordu. Ve zaten duymak isteyeceği bir düşüncem de yoktu.

“Evet, daha erken ama John ve ben de Angel'daki o küçük daireye taşınmadan öncesinde sadece birkaç ay birlikteydik...” dediğini duydum. Yukarı bakıp konuşmayı geri sardım. Birlikte eve çıkıyorlardı. Onlar tanışalı... Aklımı geri sardım... İki aydan biraz fazla olmuştu. En sevdikleri filmin *Zor Ölüm*⁹⁸ olduğunu ve ikinci randevuda dedikleri gibi *Postacı* olmadığını bile kabul etmeyen biriyle ne tür muhtaçlıkta bir deli takılırdı? Yani Jimmy'nin *Postacı*'yı⁹⁹ gördüğünü bile sanmıyordum. Muhtemelen bir Tarantino filmi söylerdi.

Caro bana muhtaç gibi gelmiyordu. İyi bir erkeğin yanında olmasını isteyen ve birlikte alacakları antika şifoniyerin boya örneklerine sonsuza dek bakabilecek kadar yüksekte uçan bir kadının çaresizliği yayılmıyordu. Bunu neden zorluyordu? Jimmy sıırıslıkam âşık olabilirdi ama taşınmayı önermezdi, girişimcilik ve direksiyonu eline almak onun huyu değildi. Jim için güzelce ilerleyen her şey ideal oyun alanıydı.

“Elbette onun kızın dairesine taşınması senin için gerçekten üzücü olmuştur... Clapham kesinlikle kilometrelerce uzakta... Ama kızın dairesi tapılası ve işine çok daha yakın, bu yüzden anlıyorum.”

Sophie risottoyu karıştırırken başını kaldırıp bana gülümsedi. “Jimmy'nin etrafta fazla olmaması seni biraz rahatsız eder herhalde. Sana da bir Caro bulmamız gerekecek.”

Rahatsızdım. Oğluyla ne kadar yakın olduğum konusunda her zaman biraz gergin olan Sophie'ye bunu itiraf edemezdim. Bu konuda hiçbir zaman açıkça bizi engellemedi, hiç net olmadı. Bence oğlunun tüm gençlik yıllarının bir kıza âşık olmadan

98 ABD yapımı aksiyon gerilim filmidir.

99 İtalyan yapımı dramatik bir dönem filmidir.

onunla takılarak geçirebilmesini garip bulmuştu. Ya da en azından bundan bahsedilmemesini. Sophie ve John'un karşı cinsten arkadaşları cidden yoktu; akşam yemeği davetlerine her zaman çiftler ya da beyhude bir normallikle birilerine ayarlamaya çalıştıkları bekâr arkadaşları gelirdi. Ergenlik yıllarımızı, çalışma odasının dışında dolaşıp kapıyı açtığında bizi çıplak bulmayı bekleyerek geçirdiğinden hâlâ şüpheleniyorum. Asla yapmadı. Bence bunu yapsaydı bile daha az rahatsız edici olurdu. En azından o zaman aramızdaki dinamizi anlardı.

Mesele şu ki Jimmy muhtemelen her zaman bana âşıktı. Ah, bunu hiç söylememişti. Muhtemelen bunun bilincinde de değildi. Jimmy, derinlemesine iç gözlem yapacak biri değil. Ama bunu hep biliyordum. Sadece bilirsin, değil mi? Ve normalde bu bir arkadaşlığı bozar. Bir noktada biri itiraf eder, hamle yapar veya rol yapmaya çalışır. Ama Jimmy değil. Cayır cayır beni seviyor. Ben onun bir parçasıyım. Ama hiçbir zaman kayda değer bir şeye dönüşmedi. Yani, tam da büyümenin zirvesinde bir kere beraber olduk ama onun tamamen benden uzaklaşmasını istemedim. Çoğunlukla sınırda kaldım; asla daha fazla bir şey olması için çabalamadım ya da aramızda olabilecekleri keşfetmesi için onu cesaretlendirmedim. Uzun bakışmalar olmadı, sarhoşken daha yoğun sarılmalar da... İyi oynadım ve arkadaşımı tuttum. Daha derin duyguların ve herhangi bir potansiyeelin keşfinin bizi düzeltmeyeceğimiz şekilde kıracağını biliyordum. Ve hiçbir şeyin anlamı yokken, ergenlik yıllarımızda yaşanacak aptalca bir ilişki için neden her şeyi batıracaktım ki? İkimiz de büyüdüğümüzde, hayatımın akışını yönlendiren görevim bittiğinde yaşayabileceğimiz bir şey olduğunu düşünerek onu her zaman kenarda tuttum. Yıllar boyunca kurduğum bağ, beni basit ve karmaşık olmayan bir gelecekle ödüllendirecekti. Ama yapacak bu kadar işim varken bunların hiçbirini henüz düşünmüyordum. Doğru düzgün eğlenememiştim bile, öyle bir

hayatın ayrıntılarını hayal dahi edememiştim. Bu belirsiz ama güçlü ve her zaman orada olan bir histi. Ve şimdi Caro'nun her şeyi raydan çıkarabileceğini görebiliyordum. Olayları ne kadar çok kontrol etmeye çalışırsanız çalışın, dünyadaki Caro gibileri açıklayamazsınız. Onun gibi insanlar dünyanıza girmekten ve oradan istediklerini almaktan zevk alır. Kasıtlı olarak bile olsa sizin kaybınız onlar için hoş bir ödüldür. Oldukça destansı bir intikamla onu aramızdan çıkarabilirdim ama aşkı nasıl durduracağımı bilmiyordum. Bu tamamen beni aşıyordu ve boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Raydan çıktım. Annem de bunu yapardı ve bu hep beni sinirlendirirdi. Süpermarkete yaptığı gezi hakkındaki bir hikâye döner dolaşır yerel bir kafe sahibinin üzücü hikâyesine, oradan da kendisinin sırt ağrılarına gelirdi ve acele etmesi için ona bağırarak isterdim. Aptal kafe sahibi kadın kimsenin umurunda değil, demek isterdim. Adını bile bilmeyen yabancılarla bu kadar ilgilenmeyi bırak ve ısıtmayı tekrar açmanın bir yolunu bul. Caro hakkında koca bir kitap yazabilirim ama anlatabileceğim en ilginç hikâye bu değil ve ayrıca o öldü. Yani kazanan ben oldum. Ama aynı zamanda ben de değildim. Çünkü Caro kolayca kazanmama asla izin vermeyecekti, değil mi?

Bunlar gerçekler... Jimmy, Caro'nun Clapham'daki tertemiz dairesine taşındı. Benimle iletişimiye anında çöktü. Gece geç saatlerde telefonda yapılan uzun sohbetler bitti önce. Sonra doğaçlama içilen kahveler ve yeterince büyüdüğümüzden beri uğrak yerimiz olan barlardaki buluşmalar... Ne de olsa Clapham, nehrin kuzeyinde başka bir ülkeydi. Mesajlaşmalar tamamen bitmedi ancak çoğu zaman başlatan bendim, bu da kendimi acıması ve öfkeli hissettiriyordu. Daha da kötüsü ne zaman Jim'i gör-

sem genellikle planlara Caro da dahil olmaya başladı. Buluşmalar (onun arkadaşlarıyla), Latimer'lerde akşam yemeği (kapıda beni Caro karşılardı). Ara sıra dairelerinde partiler verirlerdi; beni inanılmaz derecede sıkıcı, kırmızı suratlı, kadife pantolonlu arkadaşlarıyla tanıştırmak için şov yapardı. Sonra da çok eğlenmiş görünerek bizi baş başa bırakıp arkasını dönüp uzaklaşırdı.

Hepsini görmezden geldim. Oyuna dahil olmadım. Yapacak daha büyük işlerim vardı. Artemis ailesine yapacağım son saldırı için hazırlanıyordum ve uygun bir planımın olmaması beni yeterince hayal kırıklığına uğratiyordu. Jimmy'yi daha ziyade ödül gibi gösterecek kadar umursamamı isteyen havalı bir kızı şımartmak için planımdan ödün veremezdim. Bunun yerine onu izledim ve dört şey öğrendim.

Caro'nun şiddetli bir yeme bozukluğu vardı.

Caro'nun önemsiz olmayan bir uyuşturucu alışkanlığı vardı.

Caro, Jim'e öfkelenildiğinde bu genellikle kendisi tarafından fiziksel hale getiriliyordu.

Caro, aşırı mutsuzdu.

Ne boktan bir klişe...

Jim, ona doğum gününde evlenme teklif etti. Jimmy'de olmadığını ima etmek istemiyorum ama büyük ve anlamlı tarihlerde evlenme teklif eden insanlar hayal gücünden yoksundur. Babanın, sabah 11.00'de Buck's Fizz'den yola çıktığı ailesiyle bir Noel kutlamasından sonra diz çökmesinden daha kötü bir gün düşünemiyorum. Sophie heyecandan kendisinden geçmişti. John bile kutlamanın yapıldığı öğle yemeğinde gülümsüyordu. Morton ailesi davet edildi; eski aile bağları, kuskus ve Lionel'in mahzeninden getirdiği güzel İtalyan şarabı çeşitleriyle hızla yeniden canlandı. Caro her zamanki gibiydi. İpek bir tulum giymişti ve sadece istendiğinde yüzüğünü gösteriyordu, tırnakları kısa ve cilasızdı. Jimmy ona çokça

gölümsese de sessizdi, onun gibi davranıyor ve sadece soru sorulduğunda gerçekten konuşuyordu.

Öğle yemeğinde Caro'nun annesinin, Bryony Artemis'in ölümünün ne kadar şoke edici olduğundan bahsetmeye başladığı küçük bir an yaşandı. Grup hep birlikte masanın etrafında öne eğildi ve hiç tanışmadıkları genç bir kadın hakkında yaşlılar gibi dedikodu yaptılar, onun ölümüyle ilgili teoriler ileri sürdüler ve ailesinin ne kadar korkunç olduğundan bahsettiler.

"Duyduğuma göre lort olmak için hükümete 50.000 sterlin vermiş. Sanki mahallede daha fazla seyyar satıcıya ihtiyacımız varmış gibi... Böyle adamlar tüm sistemle alay ediyor."

Sessizce oturup şarabımı yudumladım, bu tür müstehcen hikâyelerden üstünmüş gibi davranan fakat birdenbire kendilerini tüm gün olduğundan daha hararetli konuşurken bulan bu insanların ikiye bölünmüşlüğü tadını çıkardım. Söyleyebilirim ki Ian McEwan'ın son romanıyla ilgili konuşma bile o kadar canlı değildi.

Kırılma noktası o öğle yemeğinden sonra yaşandı. Jim'den benimle Southbank'te buluşmasını istedim, onu kahveyle karıştırdım ve nehir kıyısında yürüdük. Tıpkı biz gençken ve ikimiz bir grupken yaptığı gibi dalgın dalgın kolumdaki çillerin izini sürdü. Bir ürpertici derecede heyecanla yüklü değil ama tanıdık ve sıcaktı. Bana her zaman yaptığı gibi "Gray" dedi ve yeni ayakkabılarımla dalga geçti.

"Çok göz alıyor Gray, ayakkabıların modern sanat eseri gibi görünmek zorunda değil."

Ben de buna, yeni ipek eşarabının onu yaşlı bir İtalyan kontu gibi gösterdiğini söyleyerek karşılık verdim. Epey utandı. İkimiz de o eşarba Caro'nun seçtiğini biliyorduk. Bir süre sonra konuya gireceğimi apaçık hissettiren hafif bir dokunuşla konuyu düğün planlarına getirdim. Caro'nun, Caro'nun babasına ait özel bir kulüpte yemeğin olmasını istediğinden bahsederken

anlaşılmaz duruyordu. Jim'in sesi pek hevesli değildi ve gözlerini nehrin sularından ayırmadı. Sohbetteki durgunluk beni asıl konuya gelmem için cesaretlendirdi.

Kızın taşkınlıklarının beni ilgilendirdiğini, öğle yemeğinde boynundaki çizikleri gördüğümü söyledim. Caro'nun onu tekeline aldığından, onu kendisi yapan her şeyi silip süpürdüğünden ve onunla evlenmenin kötü bir fikir olduğundan bahsettım. Bunun cesurca olduğunu ve ne olursa olsun söylememi isteyeceğini düşünüyordum. Ben konuşurken gözlerini kaçırdı, bardağını bir çöp kutusuna attı ve ardından nehrin korkuluklarına doğru yürüyerek derin bir nefes aldı.

"Bunun senin için tuhaf olduğunu biliyorum. Kuvvetli bir arkadaşlığımız var – ki bu harika... Sen benim ailem, en iyi arkadaşım ve sanırım vekil kız arkadaşımsın. Sanırım hayatımızın büyük bir bölümünde birlikte olmamız gerektiğini düşündüm ama sen buna asla izin vermedin, değil mi?"

Gücü yüzünden irkildim.

"Grace sen istemedin! Bizi güvende hissettiğin bir seviyede tuttun. İnsanlar seni sevmek istiyor ve sen bundan tiksiniyorsun." Elini saçlarından geçirip iç geçirdi. "Her neyse, tamam, sen durumu netleştirdin ve ben de kabul ettim, çünkü elinden geleni yaptığını biliyorum. Ama Caro daha fazlasını istiyor. Caro'yu seviyorum, o da beni seviyor. Ve artık buna izin vermem Grace, yapamam. Bu durumdan öylece mutlu olmayacağını biliyordum. Annem uyardı. Seni anlıyorum. Ama bu, bir daha böyle yapabileceğin anlamına gelmez."

Sonra yumuşak bir gülümsemeyle bana bakarak elimi ovuşturdu. "Değişmeyeceğiz. Ama artık onun hakkında bu şekilde konuşamazsın. Bunun ne olduğunu anlayan lazım. Seni terk etmiyorum. Ben senin baban değilim. Bu sadece hayat..."

Bana kısacık sarılıp Waterloo'ya doğru yürüyüp gitti. Tek kelime etmedim. Bu kadar zayıf olduğum için kendimden nefret ediyordum. Haklı olmasından nefret ediyordum. Kendimi daha önce tuttuğum için nefret ediyordum. Bütün hepsinden nefret ediyordum.

Caro ve Jimmy resmi nişan partilerini bir ay sonra düzenlediler. Arada geçen haftalarda pek konuşmamıştık, davetli olduğum için gitmişim – ki gitmezsem olay olacaktı. Daha kötüsü Caro mahvolduğumu düşünür ve bundan zevk alırdı. Tüm kıyafetimin ne kadara mal olduğu konusunda hissettiğim hafif mide bulantısını görmezden gelerek beyaz ipek bir gömlek ve koyu yeşil kadife bir takım giydim. Kırmızı ruj da sürüldü. Başka kadınlar için giyiniyoruz. Banal bir klişe ama doğru. O mesajımı alacaktı. Bu da kredi kartının yüksek ekstreğine değerdı.

Saat 22.00'de oraya vardım, çok erken geldiğime karar vererek mahalle barında bir içki içtim. Caro'nun partileri genellikle dokuz buçuğa kadar başlamazdı ve herkes hâlâ ayıkken, kendisinin kahkaha atan arkadaşlarıyla vakit kaybedemezdim. Daireleri park manzaralı bir blokun dördüncü katındaydı. Bina güzeldi; mermer basamakları ve pirinç kapıları olan orijinal bir asansörü vardı. Lobide veya koridorlarda başka kimseyi görmedim. Bu dairelerin sahibi zenginlerdi. Dünyanın çeşitli yerlerinde, "üs" dedikleri birkaç evi olan zengin insanlar... Ve evlerin hiçbirinde taşan çöp tenekeleri veya koridorları tıkanan eski bisikletler yok.

Kapıdan içeri girdiğimde partidekiler gevşemişti. Jimmy'nin arkadaşlarından oluşan küçük bir grup mutfakta toplanmıştı; yeterince sevdiğim birkaç okul arkadaşı ve üniversitede bırakmayı reddettiği bazı sıkıcı herifler... Ama esas olarak daire Caro'nun arkadaşlarıyla doluydu. Tehlikeli derecede zayıf kızlar, yumuşak tonlarda ipek elbiseler giymişlerdi. Hepsinin gös-

terişli saçları vardı; –bilirsin– kalın, parlak, uzun, özenilmemiş görünse de 500 sterline mal olduğundan dikkat çekiyor ve hiç de fena değildi. Erkeklerin hepsi kanvas pantolonlar ve mavi gömlekler giymişti. Arada mokasen ayakkabı giyenler olsa da gerçekte olduğundan daha rahat görünmeye çalışan spor ayakkabılardı ve çoğunluğu beyazdı. Müziğin sesi yüksekti ama kimse dans etmiyordu.

Tanıdığım birkaç kişiye uzaktan selam verip içki masasına doğru ilerledim ve bir kadeh kırmızı şarap alıp balkona çıktım. Hiçbir zaman partilerden hoşlanan biri değildim. Beyhude konuşmaların miktarı enerjimi tüketiyor ve gerilmeme neden oluyor. Utangaç olduğumdan değil ama çok sıkıcı olduğundan ölmek istiyorum. Hayat çok kısa ve biz onun büyük kısmını berbat insanlarla, onların önemsiz hayatlarının incelikleri hakkında konuşarak geçiriyoruz. Hapishane daha iyi değil elbette. Daha az saçmalığın olduğu sohbetler olacağını düşünebilirsiniz. Hapishanedesin; hava durumu, işe gidiş gelişin ya da çocuğunun sanat projesi hakkında konuşmana gerek yok. Fakat hapishane insanları, dışarıda olduğundan daha küçük bir hayatta mahkûm ediyor, normalin güven vericiliğine tutunmak zorunda kalıyorsun. Bu da kahvaltıda ne yeneceği hakkında sohbet veya o gece televizyonda neler olduğu hakkında tartışma olduğu anlamına gelir. Ve normal hayatın aksine buradakinden kaçamıyorsun.

Balkona gidip bir sigara yaktım, tanımadığım iki insan grubunun arasına girdim ve sohbe katılmaya çalışmadığımı anlatmak için başımı çevirdim. Sigaramı içiyor (Gwyneth Paltrow'un yaptığı gibi haftada bir tane içmeyi hedefliyorum. Kendisiyle ortak deneyimimizin sınırı bu kadar) ve etrafta-

kileri dinliyordum. Archie adında biri, yeni kız arkadaşıyla Paskalya'da kayak yapmaya gidecekti ve Laura adındaki kız bunu çok tatlı buluyormuş gibi yapsa giderek tizleşen cıvıltısı söz konusu kız arkadaşın dağdan düşmesini umduğunu gösteriyordu. Sağımdaki kişi, korkunç başbakanımızla bir zamanlar Kings Road'daki bir barda nasıl tanıştığını ve onun "gerçekten çok komik bir adam" olduğunu düşündüğünü anlatıyor. Caro balkona çıktığında tüm konuşmalar durdu; küçücük vücudu, sutyen gerektirmeyen (havalı kızların sutyene ihtiyacı yoktur) zümrüt yeşili dar elbisesi, gevşek saçları ve çıplak ayaklarıyla... Bu, bir tür daha üst düzey bir umursamazlığı akla getiriyor, değil mi? Sanki hizmetçilerin sürekli yerleri süpürdüğü ve genellikle birisinin size düzenli pedikür yapmaya geldiği villalarda tatil yapıyormuşsunuz gibi... Gruba adım attığında herkes alkışladı, kendisine hemen sigara ve şarap ikram edildi. Beni fark etti ve ince bileğiyle beni kendine doğru çekti.

"Merhaba tatlım, gelmene sevindim. Görüyorum ki içkin var. Jimmy içeride kadehler konusunda paniğe kapılmış durumda ama eminim seni gördüğüne çok sevinecek, git ve onu bul. Her şeyin yolunda olduğunu anlarsa rahatlayacağını biliyorum."

Kaşını hafifçe kaldırarak ve sırtarak bana baktı. Jimmy ona söylemiş. Elbette...

İçeri girdim, Jim'le konuşmak istemiyordum ama Archie'den, Laura'dan ve şimdi de yüksek sesle konuşup birinin Charlie'yi kaçırmaması gerektiğini öneren Philip isimdeki adamdan çaresizce uzaklaşmak istiyordum. Yıl 1989 değil Phil, seni lanet olası utanç kaynağı...

Jimmyyi, birlikte çalıştığı Iris adında hoş bir kızla kanepede otururken buluyorum. Beni, sadece iriyarı bir adamın yapabileceği türden kucakladı ve konuşmamızı unutmaya kararlı olduğunu, bana da aynısını yapmamı fiziksel olarak söylemeye çalıştığını biliyorum. Ben de öyle yaptım... Sırtımı sıvazladı ve

aramızda her şeyin yolunda olduğunu anlayıp rahatlayarak sırtıttı. Daire doldu, içkiler tüketildi, ta ki geriye sadece Tesco'da bulabileceğiniz türden şaraplar kalana kadar... Ben de votkaya geçtim. Saat 01.00'e kadar buradaki insanların çoğunun kafaları güzelleşmişti. Asla uyuşturucu kullanmadım –kontrolü elimde tutmak için klasik bir ihtiyaçtı– ve bana asla uyuşturucu teklif edilmedi. Ama camımsı gözbebeklerini, içeriden çiğnedikleri sakızı, saçma sapan konuşmaları buna işaret ediyordu (gerçi açıkçası bu grubun doğal hali de olabilir). Caro odanın ortasında sallanıyor ve kendi kolunu ovuşturuyordu. Jim ona doğru yürüdü ve elini tuttu. Aniden uzaklaştı, bir şeyler söyledi ve arkasını döndü. Tekrar denediğinde Caro onu itti. Sert değildi ama gözle görülebilir şekildeydi.

Caro, "Hadi, hepimiz biraz canlanalım, resmen uyuyorsunuz..." dedi ve mutfığa yöneldi. Karşıdan Jimmy'ye bakıp suratını buruşturdu, burada olduğumu ve nişanlısının kâbus gibi biri olduğunu belli etmeye çalışıyordum. Ama o bana aşağılayıcı bir bakış atıp oturdu. Caro, shot bardaklarla dolu gümüş bir tepsiyle mutfaktan çıktı ve insanlar onun etrafında toplandı.

"Nişanlıma!" dedi. Kadehini kenara bırakıp kolunu yanında ki kumral kıza attı. Jimmy'ye teklif bile etmedi. Orospunun teki olduğu için, ona böyle davranmasına izin verdiği için Jimmy'ye duyduğum öfkenin yeniden arttığını hissedebiliyordum. Birisi çikolatalı ganajla kaplı, pembe kremayla C ve J harflerinin yazılı olduğu bir pasta getirmişti. Çılgınca sarhoş olma arzusundaki bir fırıncı tarafından yapılmışa benziyordu. Bir bıçak alıp kaba dilimler halinde dilimlemeye başladım. Birini peçeteye koyarak havada tuttum.

"Caro, biraz pasta ye. Bunun her zamanki tarzın olmadığını biliyorum ama gücünü korumalısın, değil mi? O meşhur sağ kroşeni kaybetmek istemezsin."

Kapı eşiğinde toplanan grup kıkırdadı. Caro bana baktı, ağzı hiddetle kasılıp uzaklaştı. Ne dediğimi duyamayacak kadar uzaktaki Jimmy kararlı bir şekilde bana doğru yürüyüp beni tuvalete çekti.

“Ne yapıyorsun?” diye tıslayarak lavaboya yaslandı ve beni de sandalyeye oturttu. “Nişanımızda onunla kavga etmeye mi çalışıyorsun? En azından benim için mutlu olmaya çalışacağını konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Sen, senden birazcık bile hoşlanmayan bir narsisle evlenmeye karar vermişken bunu nasıl yapabilirim?” dedim ayağa kalkarak. “Sana saygı duymak istiyorum, pohpohlamak değil. Neden benden kibar olmamı bekliyorsun da aynısını Caro’dan isteyemiyorsun?” Onu iterek çıktım ve tuvaletin boşalmasını bekleyen insan topluluğunu geçtim.

Gece hızlanmıştı, her şey çılginca ve sivri geliyordu. Bu mutlu bir aşk gösterisi değildi, bir birlikteliği kutlamak için burada değildik, Caro’yu şımartmak için buradaydık. Ama ne içindi? Ayrılmak istesem de Jimmy’yi sarhoş nişanlısı ve muhtemelen onun tam adını bilmeyen bir grup insanla baş başa bırakmazdım. Oturma odasının bir köşesine oturdum ve en yakın grupla alakadarmışım gibi davrandım. E-maillerimi kontrol ediyormuş gibi yaptım, koyduğum sınırimi aşıp daha çok sigara içtim. Partinin kalabalığı azalıyordu. İnsanlar paltolarını almak için tökezleyerek yatak odasına gidiyor, Caro onlara kalmaları için yalvarırken bir yandan da paltolarını çekmeye çalışıyorlardı. Sadece kendisi hızına ayak uydurabiliyordu, küçük bedeni hareketsiz duramıyordu. Jimmy, onunla tekrar etkileşime geçmeye çalışmadı ama bana da bakmadı. Sonunda saat 03.00’te, dairede sadece üçümüz ve bir kadın daha kaldık. Kadın, Jimmy’yle ciddi bir konuşma içindeydi. Müziğin (Caro’nun köklediği) sesinden duyabildiğim kadarıyla bazı kelimeler kaptım: “Endişeliyim.” “Bir şeyler yedi mi?” “Yine aynısı...”

İkisinin de Caro'nun bu versiyonunu daha önce gördüğünü ve müdahale edip onu yatırmayı beklediklerini tahmin ediyordum. Ama Caro kendi dünyasında, her dakika şarkı değiştiriyor, bir içki daha dolduruyor ve kendini uyuşturuyordu. Oturup izledim, bir taksi çağırıp onları kendi hallerine bıraksam mı diye düşünürken aniden dans etmeyi bırakıp bana döndü.

“Sigaran var mı? Bir dala ihtiyacım var ve burası çok sıcak.”

Jimmy ayağa kalktı ve hepimize geceyi bitirmeyi önerdi ama Caro onun sözünü kesti. Ben de sigaramı çıkarıp onunla balkona çıkabileceğimi söyledim. Jimmy en sonunda yüzüme baktı.

“Tamam, sen burada kal. Ben hallederim...” deyip Caro'yu koridordan balkona çıkardım.

Caro sendeleyerek dışarı çıktı ve korkuluğa yaslandı. Sigaraları alıp ona da bir tane yaktım. Ne kadar küçük görüldüğünün farkında olarak ona tepeden baktım.

“Akıl hastası gibi davranıyorsun...” dedim sigaramı içerken. Bana bakmadı. “Bu geceyi kâbusa çevirdin. Sadece davranışından ötürü aşırı mutsuz olduğunu varsayabilirim. Neden Jim’le evleniyorsun? Ayrıldım. Sen de ailesinden güzel miras kalacak biriyle ve onun kolunda hoş görüldüğün sürece kendini doyasıya aç bırakmana izin verecek birini bul. Kolay olacak. Daha mutlu olacaksın. Jim de yavaş yavaş yok olmayacak. Ben de sana tahammül ediyormuş gibi davranmak zorunda kalmayacağım. Yoluna git Caro, haklı olduğumu biliyorsun.”

Kendini balkonun kenarında yukarı çekip ata biner gibi oturdu ve başını geriye atıp güldü. Bütün gece boyunca en doğal hali buydu... Caro öksürdü, dik oturdu ve saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Çok aptalsın!” diye homurdandı. “Çok aptalsın. Mirasyedi bir salakla evlenmek istemiyorum. Elbette yapmam gereken bu ama can sıkıntısından öldürdüm. Jimmy ile evlenmek istiyorum. O kibar biri ve bana bayılıyor. Beni kü-

çümseyen ve her fırsatta sekreterini beceren kibirli bir bankacı değil. Jimmy'yi istiyorum."

Gözlerimi devirmeden edemiyorum. "Ne büyük bir klişe bu Caro. Terapi daha ucuz olmaz mıydı? En azından diğer sorunlarına da yardımcı olabilir. Jim ne kadar yardım etmeye çalışırsa çalışsın çözülmeyecekler. Neden onu da bir enkaz haline getirmeye çalışıyorsun?"

Bence bu konuşmanın bir anlamı yoktu. Benden nefret ediyordu, birbirimizi kelimelerle yaralamaya çalışıyorduk ve ikimiz de ölümcül bir darbe indirmeyecektik. Caro'nun gözbebekleri siyah, kocaman ve bana göre sıkıcıydı.

"Kes şunu. Olana dair bir fikrin yok seni sıkık beyaz kadın. Kendi nişan partimde beni gölgede bırakmak için yeşil giymek... Tanrım, senin kıskançlığına ve hayallerine boyun eğmeme bile gerek yok. Herkes birer enkazdır Grace, bunu anlayan gerek. Ama biz yetişkiniz. İyi bir mutabakata varacağız. Ben parayı kazanacağım ve o da dürüst bir adam olacak. Hayatımız güzel olacak. Basit. Normal. Normal olanı istiyorum. O Lionel gibi değil! Asla ortada olmayan, sıcaklık vermeyen ve her zaman bir sonrası için debelenen Lionel gibi olmayacak." Sigarasından içiyor. "Her şey harika olacak. Fakat bunun için muhtemelen ihtiyacımız olan ve giderek daha aşıkâr olan BİR ŞEY var." Gülmeyi kesmişti ve "bir şey" kelimesini vurgulamıştı.

"Jimmy seni seviyor. Sen benim tuhaf kumamsın, değil mi? Her zaman onun yanında ama tam olarak onun değil. Ailenin bir parçası gibi, ama gerçekten değil... Sophie iyilik yapmaya takıntılı... Sen de o iyiliklerden biriydin sadece. Neden on sekiye bastığında pıllını pırtını alıp sıvışmadın? Sıkıcı bir işi olan büyümüş bir yetişkin, annesi ölmüş bir çocuk kadar büyük bir ödül değildir. Yani artık işe yaramazsın."

Sigarasını havada savurarak ve neredeyse bağıarak konuşuyordu. Ellerimi sımsıkı yumruk yapmıştım ve içimden boğazımı kaşıma dürtüsünün yükseldiğini hissedebiliyordum. Ona doğru ilerledim, Caro arkaya yaslandı, gözbebekleri bir parça genişlemişti. Başımın içi kaynıyordu, işe yaramayan derin bir nefesle vücuduma hücum ettiğini hissettiğim adrenalini dağıtmaya çalıştım.

...

O anda neyi farklı yapabilirdim? Onu göğsünden şiddetle itip balkondan aşağı atabilir miydim? O düşerken ayağını tutar mıydım ya da saniyeler içerisinde ani öfkemi fark edip düzeltmeye çalışır mıydım? Yoksa bir şekilde ondan bir iki değerli puan kazanma umuduyla ona diklenip aynı derecede yıkıcı bir şey mi söylerdim? Bu, pek çok kez üzerinde kafa yorduğum bir şey, gittiğiniz yolu dramatik ölçüde farklı sonlara götüren ilginç, küçük "kendi maceranızı seçin" kitapları gibi... Gözden geçirilmiş tüm senaryolarımda durumu daha şık ve daha az fevri ele alıyorum. Fakat zaten bu farkındalık senin için... Gerçekte hiçbir şey yapmadım. Caro, o balkondan tek başına düştü; ince, küçük vücudu düşüşünü engelleyemedi. Saniyeler içinde öldü. Sana kazandığımı söylemiştim. Elbette yapmadığımı da...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

George Thorpe, itirazımla ilgili her gelişmeyi inceliyor. Söylemem gerek ki titiz biri... O kadar titiz ki acele etmesini ve sadece önemli noktaların üzerinde durmasını isteyerek sessizce başımı sallıyorum. Adam beni buradan çıkaracağını umduğum kısma gelmeden önce, kendini, davanın her bir parçasını özetlemek zorunda hissediyor. Yani artık haksız mahkûmiyetimin dışında sıkıcı olan başka bir şey daha var!

Limehouse'taki ziyaret süresinin sona erdiğini bildiren zil sesi kısılp bittikten sonra sessizce hücrelerimize ilerliyoruz. Söylediklerini yazmak ve kendi içimde özümsemek istiyorum ama hapisane, yalnız kalma ihtiyacını kabul etmiyor. Elbette burada inanılmaz derecede yalnız olabilirsin, ama aslında hapisane kendi başına kalman için hiçbir zaman sana alan tanımaz. Bu benim için genellikle Kelly'nin etrafımda dolaacağı anlamına geliyor. Döndüğümde de onu ranzamda otururken buluyorum.

Tanrı'ya inanmıyorum ama yemin ederim bazen Kelly'nin intikamcı bir melek tarafından beni kızdırmak için gönderildiğini düşünüyorum. Eğer her şeyi gören bir Tanrı gerçekten de gökyüzünde yaşıyorsa; koğuştaki arkadaşları olarak Kelly McIntosh kılığında, yaptıklarıma uygun bir ceza yarattığını için bravo sana... Kelly ayacağının üzerine eğilmiş, ayak tırnaklarını yatağında törpülüyor. Yatağında tırnak kırpıntıları var.

"Selam!" diyor başını kaldırmadan. "Dava nasıl gidiyor?"

Bildiğim kadarıyla Kelly hiçbir zaman cezasına itiraz etme girişiminde bulunmadı, bir avukatla görüşmedi ve buradaki pek çok kişinin yaptığı gibi masumiyetini kanıtlamaya çalışmadı. Sanki başka biri, uğraşacakları kendi davaları varken senin durumunu umursuyormuş gibi... Bu diğer insanların çocuklarından bahsetmesi veya daha da kötüsü diğer insanların yorucu akıl sağlığı sorunlarını dinlemek gibi bir şey... Bu sefer seksi fotoğraflar üzerinden erkeklere şantaj yapmak için içerideydi, gençken Caledonian Yolu'ndaki insanları soymak için... Hapse düştüğünde şehirdeki suç oranının yüzde 80 düştüğünü söylemeyi seviyor. Kelly değişikliği seven bir kadın değil. Suç işe yarıyor diyor, tekrar tekrar hapsedilmesini kayıtsızca görmezden geliyor, neden *modus operandi*'nizi¹⁰⁰ değiştiresiniz ki? Tabii Kelly'nin buna *modus operandi* demediğini saymazsak, zira Kelly muhtemelen bunu bir Latin Amerika pembe dizisi ismi olarak düşünürdü.

Uygun miktarda tiksinti duymayı umduğum tırnaklarına anlamlı şekilde bakarken, "Her zamanki gibi..." dedim. Yine de Kelly'ye hiçbir şey işlemiyor. Onu mahcup edemezsin, üzemezsin, utandıramazsın. Bu kadar boş biri olmasaydı büyüleyici olurdu. Bir psikolog, ruhun derinliklerinde belki de her zaman gizli bir şeyler olmadığı sonucuna gönülsüzce varmadan önce, onunla saatler geçirebilir. Bazı insanlar sık sularda yaşarlar. Kelly de zamanının çoğunu bu sularda kürek çekerek geçiriyor.

"Peki çıkıyor musun? Adamın aradığını bulabildi mi? Sanırım bir tanığa ihtiyacın var, değil mi? Arkadaşın hâlâ seninle konuşmuyor mu?"

Kelly'nin bu kadar ilgilenmesi beni rahatsız ediyor. Ona neredeyse hiçbir şey söylemediğim ve yine de bilmesi gerekenden faz-

100 Bir kimsenin çalışma yöntemini ya da alışkanlığını tanımlamakta kullanılan Latince bir deyim.

lasını bildiğini gösteren sorular sorduğu için durumumu araştırdığından eminim. Hikâye her yerde, *Daily Mail* neredeyse davama özel muhabir atadı, diğer insanların daha fazla bilmek istememelerini bekleyemem. Ama dışarı çıktığımda, süslenebilecek bilgileri toparlayıp kimsenin bir gazeteciye vermesini istemiyorum. Eski hayatıma geri dönmek istiyorum. Ya da çok eski hayatım değil de bu aksaklık öncesinde başlamayı planladığım hayata...

Ona toplantımı, yakında bir karar verilmesini umduğumu, itirazımdan ne kadar emin olduğumu anlattım. Yatağımdan kalkıp küçük bir kız çocuğu gibi bağdaş kurarak yere oturdu. Çarşafımı sallayıp silkeledim ve çaresizde ayaklarını üzerine basmadığını umdum.

Ayak tırnaklarını korkunç bir mercan rengine boyamaya çalışırken, “Çılğunca değil mi?” diyor. “Bu kadar kötü şey yaptım ve kimse adımı bilmiyor. Sen ise yapmadığın bir şey yüzünden ünlü oldun.”

Kelly, gördüğüm şüpheli ilgiliyi hak etmiyormuşum gibi bu kadar çok kişiyi büyülememe açıkça kızdı. Sanki bir şov programına çıkıp bir saç bakım markasıyla anlaşma yapacak ve *OK!* dergisinde yaşadıklarım hakkında ağlayarak konuştuğum fotoğraflarım çekilecekmiş gibi... Aylarca yan yana yaşadıktan sonra bunun tam olarak Kelly'nin rüyası olduğunu biliyorum.

Onun gibi kadınlardan düzinelerce olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bulvar gazetelerinin ön sayfalarında yer almayacak çünkü hikâyesinde cidden müstehcen bir şey yok. Elbette bir noktaya kadar çekici ve işlediği suçların bir de cinsel yönü var (ki bu her zaman yardım eder), ancak hayata kötü bir başlangıç yaptıktan sonra para peşinde koşan birinin diğerlerine benzemeyen hiçbir yanı yok. Nell Gwyn¹⁰¹ bunu yüzyıllar önce ve Kelly'nin sahip olabileceğinden daha tarz şekilde yaptı.

101 Restorasyon dönemi İngiltere'sinin popüler figürlerinden biridir. Oyunculuk yapmıştır ve Kral 2. Charles'ın metresidir.

“Sanırım şansım yaver gitti...” dedim gözlerimi devirerek.

“Ama daha önce hiç kötü bir şey yapmadın mı? Tuhaf bir mağaza hırsızlığı bile mi? Mahalledeki Sassy Girl'e kızmıştık. Eskiden eşofman altıma tonlarca şey tıkar ve cumartesi günleri ikinci el pazarında satardım. Annem harçlığımı ne kadar iyi biriktirdiğime inanamazdı. O dükkân daha sonra daha süslü oldu, ürünlere etiketler yapıştırmaya başladılar, biz de yolumuza devam etmek zorunda kaldık.” Bu anıya, sanki Enid Blyton'ın¹⁰² uydurduğu saf bir hikâyeymiş gibi gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum, gerçekmiş gibi gösterme konusunda çok tecrübeliyim. Sahte bir gülümseme çaba gerektirir; çünkü gözlerinize tam olarak ulaşmaz ve yüz kaslarınız sadece hareketlerden oluştuğunu anlar, bu yüzden zorla yaptığınız belli olur. Yine de gönülsüz gülümsemeler çoğu zaman alaycı görünmez.

“Hayır...” diyorum. “Gerçekten hiçbir şey yapmadım. Oldukça sıkıcı bir hayat yaşadım.”

Bunun tesadüfi olduğunu biliyorum. *Sassy Girl* demesinin tek sebebi her anacaddede bir tane olmasıydı. Simon Artemis'in babam olduğunu bilmediğinden eminim. Simon Artemis'in kim olduğunu bile bilmiyor. O mağazanın kime ait olduğunu, bir cumartesi sabahı kimin eşyalarını eşofmanına soktuğunu bilmiyor. Kelly'ye bakıyorum ama bana ilgisini kaybetmiş, yeni boyanmış ayak tırnaklarına ikinci katı sürmekle meşgul... Not defterimi alıp Thorpe ile görüşmemi gözden geçirmek için bilgisayar odasına yöneldim. Ama parmaklarımın şimdiden boğazımdaki deriyi hafifçe çekmeye başladığını hissediyorum. Tesadüfleri sevmiyorum.

...

102 İngiliz çocuk kitapları yazarı.

Sözde bilgisayar odasında, diğerlerinden olabildiğince uzakta bir yer bulup oturuyorum. Odada, seksenlerin başında *Amstrad* tarafından bağışlanmış gibi görünen üç büyük monitör var. Güya bazı yerlerde bilgisayarların yavaş yavaş koğuşlara girmesine izin veriliyor, ancak Limehouse bu tür ayrıcalıklara kavuşacak hapishaneler listesinde muhtemelen son sıralarda... Burada bilgisayar okuryazarlığı kursları var, sanki herkes e-mail göndermeyi ve bir Word dokümanı oluşturmayı istiyormuş gibi... Aslında çoğumuz Facebook'ta gezinmek ve mutlu olup olmadıklarını görmek, bizi insan kaynaklarındaki kız için terk eden eski sevgiliyi aramak için buradayız.

Avukatımın söylediği gibi her şeyi maddeler halinde yazıyorum ve hepsinin tekrar tekrar üzerinden geçiyorum. Saçma değil mi? Son birkaç yılda yaptığım her şey, tüm planlar, tüm ölümler... Çok değer verdiğim, çalıştığım ve başarıya ulaştığım sınırlı bakış açısı hırsı ve sonra, bu.

Caro düştü, ben tutuklandım, suçlandım ve cinayetle yargılandım. Sarhoş, zayıf bir pislik düştü; masumiyetimi kanıtlamak için kaplumbağa gözlüklü bir adama saatte yüzlerce pound ödüyorum ve bir eşofmanla burada oturuyorum. Tek tanık kendinizseniz, bir şeyin olmadığını nasıl kanıtlayabilirsiniz? Caro, o geceyle ilgili asla bir şey söyleyemeyecek, zaten söyleyebilse bile söylemeyeceğinden şüpheleniyorum. Bunu eğlenceli bulurdu.

Sapıkça böbürlenmemi bağışlayın, ölüme çok yaklaştım. Ölümü gerçek zamanlı görmenin insanları genellikle paniğe sürüklediğini, çıldırttığını, ağlattığını, çığlık attırdığını, bayılttığını ve daireler çizerek koşturduğunu gördüm. Çok şükür bende hiç böyle bir etki yaratmadı. Geleceğini hep biliyordum, belki de fark buydu. Ama Caro konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kesinlikle yalpalıyordu ama gerçekten düşebileceği fikri hiç

aklıma gelmemiştii. Belki de çok bariz görünüyordu; insanlar Clapham'da değil, Magaluf'ta sarhoşken balkonlardan düşüyor. İnanılmaz derecede ani ve aşırı sessizdi. Çığlık atmadı ya da inlemedi. Filmlerdeki gibi onu tutacak bir el yoktu. Bir dakika oradaydı, sonra yoktu. Onu izlemeseydim, yüzünden birkaç santim uzakta olmasaydım inanmazdım. Ben de panikledim. Bir hayatın sonuna tanık olmaya yönelik alışıldık mesafeli yaklaşımım beni terk etti ve bulanık görmeye başladım. Korkuluklara tutunarak dizlerimin üstüne çöktüm ve onu görebilmek için aralarından baktım. Ama tek görebildiğim daireleri çevreleyen iyi kırılmış çalılardı. Bağırmadım ya da birini getirmek için koşmadım. Elimdeki telefonu fark etmemiştim bile. Orada ne kadar oturduğumu gerçekten kimse bilmiyor ama birkaç dakikadan fazla geçmiş olamaz. Jimmy, polise, sigara içmek için gereken süreden çok sonra neden hâlâ dışarıda olduğumuzu öğrenmek için geldiğini söyledi. Kızdan nefret ettiğimi söyledi. Jimmy polise pek çok şey söyledi.

Ayak sesleri duydum ve Fransız pencerelere doğru döndüm. Jimmy orada duruyordu ve kafamı yukarı kaldırıp onu gördüğümde gerçeğin farkına vardım.

"Caro nerede Grace?" Cevap beklemedi. Balkonu işaret ettim (sanırım işaret ettim) ve üzerime basıp aşağı baktı. Onun gördüğünü ben hiç görmedim. Bakmadım. Sabah olup daireden ayrılmamıza izin verildiğinde ise Caro'yu kaldırmışlardı. Ama Jimmy onu gördü. Ve zannettiğiniz gibi çığlık atmadı, inlemedi veya gırtlğından ses çıkmadı. Bana doğru döndü, çömeldi ve kollarımı eklem yerlerinden koparmak ister gibi tuttu.

"Ne yaptın?" diye fısıldadı. Yüzü şaşkınlık ve çok içinde buruşmuştu. "Ne halt ETTİN sen?"

Ona sadece baktım. Ayağa fırlayıp Fransız kapıdan çıktı, sonra daire kapısının çarptığını duydum. Yüzünü tamamen unuttuğum içerideki kız, polisi aramış olmalıydı. Sirenler duyulup üniformalı üç polis geldiğinde ben hâlâ balkonda otuyordum. Onları hızla bir ambulans izledi, bu da bana garip bir şekilde komik geldi, umudun deneyime karşı gerçek zaferi... Kız zaten ölmüştü değil mi? Ne performans ama...

Bana bir battaniye verildi, ayaklarımdan tutulup oturma odasına götürüldüm ve biraz su içmem için ısrar eden kadın memurla yalnız bırakıldım. Bana adının Asha olduğunu söyledi ve şokta olduğumu açıkladı. Bu çok saçmaydı. Caro'yu sevmemiştim, benim için çok büyük bir sorun ortadan kalkmıştı ve ayrıca gerçekten de hiçbir şey görmemiştim. Ama geriye dönüp baktığımda memur kadın muhtemelen haklıydı. Acı verici şekilde üşüyordum, titrememi durduramıyordum ve her on beş dakikada bir işemem gerekiyordu. Jimmy yukarı çıkmadı ve ben onun nerede olduğunu sorup durdum. O sırada diğer kız ortadan kaybolmuştu ve Asha aşağı inip onları bulamayacağımı söylediğinde itiraz edemeyecek kadar yorgun hissediyordum. Olabildiğince sakin şekilde Caro'nun düştüğü anı kafamda canlandırdım. Ne kadar yakındım? Korkmuş görünüyor muydu? Bir şey yapabilir miydim?

Olayların üstünden geçerken vücudumun gevşediğini ve kaygının uçup gittiğini hissetmeye başladım. Olaylar zinciri üzerine odaklanarak kontrolü geri kazanmaya çalışıyordum. Bir anlık paniğe kapılmak kabul edilebilirdi; ölmesini dilediğiniz bir kadın her gün tam da gözlerinizin önünde ölmüyor neticede, ama bir andan daha fazlasını ayırmak aşırı hoşgörölü ve daha da kötüsü zarar verici olurdu. Bariz bir kaza olmasına rağmen soruları cevaplamam gerekiyordu. Polisin gözetimi altındaydım, bu da potansiyel olarak felaketle sonuçlanabilecek bir şeydi. Kendimi toparlamazsam bu durumu kendi adıma daha da kötü hale getirebilirdim.

O sırada bir dedektif üst kata geldi. Ben ısınmış, ayılmış ve hikâyemi sağlamlaştırmıştım. Adam kendisini Greg Baker olarak tanıttı ama benimkini sormasına gerek yoktu, mavi kadife kanepeye oturup sarı çoraplarını görebileceğim şekilde pantolonunu yukarı çektiği anda bana Grace diye seslendi. Çorabın üstünde küçük sosisli sandviçler vardı. Umarım çocukları, Babalar Günü için almıştır. Umarım karanlıkta hazırlanırken bunları giymiştir. Yetişkin bir adama komik çoraplar giydirmenin hiçbir mazereti olamazdı. Özellikle sabah 05.00'te trajik bir ölümü araştıran biri için...

Dedektif Baker oldukça sertti ama kaba şekilde değil. Aslında takdir ettim; Asha'nın kısık ses tonundan ve kollarını okşamasından bıkmıştım. Bazen zor bir hayat geçiren kurtarma köpeklerine taktıkları gibi kendime bir rozet takmayı istiyorum: "Agresif, evcil değildir."

"Caroline Morton'un bu sabah erken saatlerde paramedik meslektaşlarım tarafından onaylandığı üzere öldüğünü bildir-diğim için üzgünüm. Belli ki korkunç bir şok geçiriyorsunuz Bayan Bernard, ama bu gece burada ne olduğuna dair net bir fikir edinmemiz şart ve bunun için sizi er ya da geç sorgulamak zorundayız."

Gri gözlerini bana dikti. O sırada onu geriye itmeyi, eve gitmeyi, duş almayı ve gündüz ışığında oldukça dandik görünen bu kıyafeti çıkarmayı talep etmeyi düşündüm. Üzerime kalın bir kazak ve yüksek belli bir pantolon giymek istedim. Polisle konuşmadan önce vücudumu saran bir blazer ceket istiyordum. Ama Greg Baker hâlâ bana bakuyordu. Tanıkların polise bir şey söyleyip söylemediğini merak ettim. Ne de olsa polisler açık fikir-lilikleriyle veya varsayımlarda bulunmayı kararlı şekilde reddet-mesiyle tanınmaz, bu yüzden protokolü takip etme konusundaki herhangi bir isteksizlik bana olumsuz olarak dönecekti.

"Çok korkunç!" dedim avucumla sol kaşımı yukarı iterek. "Çok fena... Zavallı Caro... Zavallı Jim... Konuşmadan önce Jim'i görebilir miyim?" Bunun üzerine Baker gözlerini devirdi. "Korkarım bugün mümkün değil. Ama Bay Latimer'in ailesi arandı ve o emin ellerde olduğu için endişelenmeyin."

Onun kahrolası ailesi bendim. Annesi bir gulyabaniye dönüşecek, ağlayacak ve her şeyin ne kadar korkunç olduğundan tekrar tekrar bahsedecekti. Kız kardeşi giderek daha fazla endişelenecek ve kendi içine çekilecekti. Ve John pratik olmaya çalışacaktı. İşleri düzenlemek için yardım edecekti. Aile dostları sanki ihtiyaç varmış gibi ortaya çıkacak ve varlıklarını erkenden duyurarak sadece kendi iyiliklerine işaret etmek için orada olacaktı. Cenazelerine erken gelen, önde oturan ve arkada oturanlara önemli olduklarını gösteren türde insanlar... Ama Jimmy'nin bağırarak birine ihtiyacı vardı. Ya eski yatak odasına oturup *The Sopranos*'un eski bölümlerini sessizce beraber izleyecek... Çünkü bazen yardımcı olan sadece budur.

Şimdi... Israr veya kabul et... Bu sefer ısrar etmemin beni sadece umursayan biri gibi göstereceğini umdum.

"Efendim..." (Erkekler her zaman efendim diye hitap edilmekten hoşlanırlar.) "Arkadaşımın iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Nişanlısını yeni kaybetti. Sadece beş dakikalığına onu görmek istiyorum. Eğer ailesi henüz gelmediyse sanırım bana ihtiyacı olacak."

Baker bakışlarını kulağımın hemen altına yerleştirdi ve küçük bir homurtu çıkardı. "Korkarım bugün mümkün değil. Sizi temin ederim, memurlarım onunla ilgilenecek."

Tamam... Peki, bu Jimmy'nin çoktan oradan ayrıldığı anlamına mı geliyordu? Yoksa bu polisin ifadelerimizi ayrı ayrı almadan önce konuşmamızı istemediği anlamına mı geliyordu? Ya da kötüsü... Çok daha kötüsü... Bu, Jimmy'nin benimle konuşmak istemediği anlamına mı geliyordu?

“Ne halt ETTİN sen?” Bana söylediği son şey... Panik içinde, inanmadan söylediğini varsaymışım. Normalde aklınızın almayacağı bir şey olduğunda, beyninizin size dayattığı o anlık çılgınlık... Ama ya sadece o anlık değilse? Bu düşünceye inanmış olabilir miydi? Şimdi bile Jimmy’nin dürüst beynine kök salmış, ilk şokun etkisi geçtiğinde ve biraz uyumayı başardığında uyanıp buna inanacak kadar derinlere inmiş olabilir miydi?

Jimmy kendi düşüncelerine güvenmeyen bir insan değildi. Benim her zaman çarpık, kendi kendini baltalayan, hain olduklarını bildiğim halde kenarda tuttuğum düşüncelerim vardı. Kendi düşüncelerinizmiş gibi hissettiren ama aslında öyle olmayan agresif düşünceler... Beyninize güçlü bir şekilde yerleşen ve düşünceleriniz gibi giyinen fikirler... “Annen bir fahişeydi...” “O yaşlı adamı bayılana kadar düzmek istiyorsun...” gibi. Bu tür şeyleri bilirsiniz. Jimmy düşüncelerine güvenmemesi gerektiğini bilmiyordu çünkü beyninin her zaman müttefiki olmadığını anlayacak kadar korkutucu veya sapkın bir düşüncesi hiç olmamıştı. Caro’nun ölümünde bir şekilde rol oynayıp oynamadığını merak ediyorsa o zaman neden soru sorsun ki? Beyni tohumu bulmuştu, peki bu onun için yeterli miydi?

Polisin önünde kendime ihanet etmediğimi umuyordum. Hâlâ beni izliyor ve cevabımı bekliyordu. Dışarıda güneş gökyüzünde gitgide yükseliyordu.

“Tamam...” dedim. “Herkes nasıl yardımcı olabilirim?”

...

Battersea’daki karakola götürüldüm ve nehri bir daha geçmemeyi zihnime not ettim. Sarhoş erkekler kırmızı kadife pantolonlar içinde tökezledi ve sarhoş kızlar balkonlardan düştü. Orada iyi bir şey olmuyordu.

Özenle seçilmiş gri atmosfere rağmen -sürekli çay ikram ediliyor, masanın arkasındaki neşeli kadın bana süveter vermeyi teklif ediyordu- her şey aniden bir tuzak gibi geldi. Neden ben, Jimmy ve Caro'nun o mülayim arkadaşı bir araya gelip şokumuzu paylaşmıyor, geceyi anlatmıyor ve sonra birlikte iyileşmek için serbest bırakılmıyorduk? Televizyondaki vasat bir kriminal drama için alelacele inşa edilmiş görünen bir sorgu odasına götürüldüm ve on beş dakika orada bekletildim. Biri- nin potansiyel olarak beni gözlemleyebileceği aynalı bir duvar ya da kendi başına beş dakika bırakıldığında yaptıklarını ağız- zından kaçırmaya yatkın bir suçluyu kısırmak için tasarlanmış bariz bir mikrofon için etrafa bakınsam da hiçbir şey yoktu. Sadece ben ve nedense kabul etmek zorunda kaldığım kötü çay... Hapishaneyle karşı karşıya olan birine neden çay ikram edersiniz ki? Bana biraz votka verseydiniz en azından sorular devam ederken biraz eğlenebilirdim.

Kapı nihayet açıldığında gelen Dedektif Baker değil, polo yakalı bir tişört ve ipek etek giyen bir kadındı. Hem cinsiyeti hem de kıyafetiyle normalde es geçeceğim içselleştirilmiş kadın düşmanlığını açığa çıkardı, neticede bir kadın, kadın düşmanlığını biraz bile özümsemeden nasıl büyüyebilirdi? Örneğin kadın pilot görünce irkiliyorum. Bu huyumu da bırakabileceğimi sanmıyorum.

Dedektif, yakından incelediğimde o kadar genç değildi ama tam olarak kır saçlı bir Jane Tennison'a¹⁰³ da benzemiyordu. Alyansı yoktu. Güzel tırnaklar... Bunun ne kırmızısı olduğunu merak ettim, kızıl dalga meddücezri? Her zaman mükemmel kırmızıyı arıyordum.

"Selam Grace. Beklettiğim için çok üzgünüm, bu sabah dükkân epey kalabalık, pazar günleri normalde bugünkü kadar

103 *Prime Suspect* dizisindeki kurgusal bir karakter.

yoğun olmaz. Tüm nezarethaneler dolu ve adeta yakalamaca oynuyoruz. Ben Gemma Adebayo ve meslektaşım Sandra Chisholm.” O konuşurken polis kıyafetli tıknaz, sarışın bir kadın odaya girdi ve Adebayo'nun yanına oturdu. Zorla gülümsedi.

“Bu sabahki üzücü olaylar hakkında konuşmak için buradayız. Kendini kasmaya gerek yok Grace. Sadece olay örgüsünü anlamamız ve Caroline'ın ailesinin biraz huzur bulması umuduyla ifadeni almamız gerekiyor.” Gemma cesaret verici olarak algıladığım bir hareketle kaşlarını kaldırdı ve tarihi, saati ve orada bulunan kişileri belirterek kayıt cihazını çalıştırdı.

Partide olan her şeyi açıklayarak yavaşça konuştum. Memurlara o gün Caro'nun çok içtiğini, uyuşturucu kullandığını, sinirli ve gergin görüldüğünü söyledim. Onlara konuştuğumuz hiçbir şeyi söylemedim, bunun yerine sanki onun özel gününde birbirine bağlanan eşlermişçesine sarhoş şekilde düğünler ve elbiseler hakkında sohbet ettiğimizi söyledim. Bu, bir gelinin, nişanlısının en iyi arkadaşıyla nişan partisinde yapacağı bir şey gibi görünüyordu. Yani gelin, aşk kuşları ve altın kabartmalı harflerle tasarlanmış davetiyelere sahip olmaktan heyecan duyan normal, sade bir kız olsaydı ve sırf babasına benzemediği için kendisini sevmesini istediğinden en iyi arkadaşıyla evlenmeye hak kazanmış bir enkaz olmasaydı öyle olurdu. Tanrım, hayattan beklentisi bu kadar az olan kadınların nesi var? “Babana benzememesi” oldukça düşük ve alçak bir çıta değil mi? Babası yüzünden düşük düzeyde de olsa hayal kırıklığına uğramış birileri var mıdır? Oscar Wilde (yine o) bir keresinde şunu demiş: “Bütün kadınlar anneleri gibi olur. Bu onların trajedisi... Hiçbir erkek annelerine benzemez, bu da erkeklerin trajedisi...” Bu noktadan çıkarılacak çok fazla yanlış var ama basitçe söylemek gerekirse sonları babaları gibi olan adamlara baksalar daha iyi olurdu. Araştırma o noktaya odaklanırsa toplumun sorunlarını çözme ye yaklaştırmış oluruz.

Caro'nun sıcacık sohbetimizin ortasında düşmesine duyduğum mutlak (ve gerçek) şoku dile getirdim. "Dairelerine sadece iki kere gitmiştim ve daha önce balkona bakmamıştım. Gerçekten yüksekliği bilmiyorum, bu yüzden düşüşün ne kadar yüksek olduğu veya pozisyonun ne kadar tehlikeli olduğu konusunda net değildim ama onun herhangi bir tehlikede olduğunu düşündüğümü kesinlikle hatırlamıyorum. Bu sadece, çok korkunç..."

Şimdi bir şeyler söyleme sırası onlardaydı. Ellerimi yüzüme koydum, burnumdan nefes aldım ve nefes verirken hafifçe titredim. Her şeyi görmüş bu kadınlar için bile uygun şekilde travma geçirdiğimi hayal ediyordum. Yaşlı sarışın başını salladı, açıkça bana ısınmıştı. Sempatik bir figürdüm; sarsılmış, yorgun, arkadaşı için endişelenen ve her şeyi bunaltıcı bulan bir kız... Ve bunların bir kısmı doğrudu. Adebayo hemen gülümsedi ama rahatlatmak için acele etmedi.

"Teşekkürler Grace, yorgun olduğunu biliyorum. Sadece bazı soruları gözden geçireceğiz ve sonra da gitmene izin vereceğiz. Muhtemelen eve gitmek istiyorsundur."

Düzenleme

Ny.Ozlem

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bryony, Caro'nun kazasından önce öldü. Geri dönüp baktığımda, Caro ve ailesinin, kendi mutsuz sonundan haftalar önce Bryony'nin trajik ölümü hakkında dedikodu yaptığını düşünmek komik... Acaba Caro'nun ölümü onları Bryony'nin Simon'ı vurduğu kadar etkiledi mi? Bryony'nin onun için her zaman en önemli kişi olduğundan şüphelendim (doğruydu). Her zaman tekrar evlenebilirsin ve eh, babam gibi bir adam uzun süre beklemez. Mezar taşının yapılmasına fırsat kalmadan yarı yaşında yeni biri ortaya çıkardı, bundan emindim. Ancak Bryony onun tek çocuğuydu ve zamanını Monako'daki plastik cerrahlar ve havasız restoranlar arasında gidip gelerek geçiren karısının aksine Bryony esasında Simon'la yaşamayı seçmişti. Onun ölümünün, Simon'ı bir şekilde harekete geçirebileceğini düşündüm. O halde önce Janine gidecekti.

Aileden başka birini düşünmeden önce Janine'i nasıl öldüreceğime karar vermiştim. Bu gerçekten saçma görünse de ortadaydı. Bu insanları öldürmek için gençliğimde sürekli yaptığım titiz ve ustaca yöntemlerle hazırlanmış komplolara rağmen planlarımın çoğu şansa kaldı. Janine'in öldürülmesi, görünüşe göre her şeyde olduğu gibi biraz da şansa bağlıydı ya da sabah saat 03.00'te aklıma gelen bir fikre... Belki de her ikisinden de parçalar taşıyordu. Üç yıl önce bir pazar ekinde "nesnelerin interneti"nin yükselişiyle ilgili bir makale okumuştum; bu te-

rim heyecanlı nerd'ler tarafından çok konuşuluyordu. Temelde internete bağlı ve birbirleriyle iletişim kurabilen bir grup cihaz anlamına gelen bir terim... Otomatik sistemlere sahiptiler, bilgi toplayabilir ve görevleri yerine getirebilirlerdi. Örneğin temizlik malzemeleriniz bittiğinde bir alışveriş listesi yapabilir ya da tatilden döndüğünüzde kaloriferi açabilirler. Yakın gelecek için sahip olduğumuz vizyon Jetgiller değil ve hâlâ uçan kaykaylarımız yok ama artık evlerimizin daha fazla işi üstlenmesini bekleyebiliriz. Parmak izi alındığında ön kapı için anahtar gerekmeyecek, siz dışarıdayken bir robot sizin yerinize evi süpüreceği için zaman harcamayacaksınız. Şu anda akıllı bir eve sahip olan normal insanlar Alexa veya benzer bir alet alarak, kibirli bir şekilde müzik çalmasını veya Google'da bir şeyler aramasını söylüyorlar. Çoğunlukla da orada bulunmak istemeyen sıkılmış arkadaşlarının önünde... Ancak aşırı zenginler için bu olay, tüm evinizi ve içindeki her şeyi birbirine bağlamak anlamına gelebilirdi.

Janine'in Monako'daki çatı katına ne yaptığını tahmin edin? Şans derken bunu kastediyorum. O yazıyı bir sabah, hafif akşamdan kalmayken ve üstünkörü bir ilgiyle okudum. Üç hafta sonra Janine, ağırlıklı olarak çok zengin kadınların yumuşak kanepelerde fotoğraflandığı ve istedikleri şey hakkında konuşmalarına izin verilen röportajlar içeren aylık, kuşe kâğıtlı *Lifestyle!* dergisine çıktı. Normalde bu bir hayır yemeği ya da çok fazla mermer, cam ile "otantik" kelimesinin aşırı kullanımını içeren bir yenileme projesiydi. Bence bu dergiyi gerçekten tek satın alanlar, toplumdaki rakipleri hakkında nefret dolu yazılar okumak isteyen diğer zengin kadınlardı ama seçkin iç tasarım şirketleri ve zanaatkarlar çok fazla sayıda reklam yayımladıklarından şeytanın bacağına kurdılar ve dergi piyasada kaldı.

Janine'in röportajı, sabah güneşi altında bir yerde yoga yapmak istediğini anlayanca aklına gelen bir şeyleri eklediği yeni

terasında başlıyordu. Çatı bahçesinin biraz eğimli olduğunu ve akşam ışığına çok daha elverişli bulduğunu anlatmıştı. Görüşmeyi yapan kişinin, muhtemelen böylesine korkunç bir yük karşısında içten içe sempati duyup duymadığını ve nasıl tepki verdiğini merak ettim. Ama tur; büyük toprak çömler ve bir tür Yunan mimarisi vizyonuna göre modellenmiş duran, her şeyin iki katı büyüklüğündeki beyaz mermer bir çeşme ile bitmemişti. Üç kata yayılan ve dokuz yatak odası, altı banyo ve sıkı durun, sadece krem rengi kanepeler ve boydan boya bir ayna dışında herhangi bir eşya içermediğinden sakın görünen “huzur odası”nı barındıran çatı katının geri kalanında tur atıldı. Janine, “hayat bunaltıcı hale geldiğinde ve odaklanması gerektiğinde” çekildiği odanın burası olduğunu söylese de bu aynayı açıklamıyordu ama belki de bazen sormamak daha iyi... Monako’ya taşınmasının sebebinin sağlığı olduğunu söyledi. İçindeki bir korku “nasıl yaşadığını yeniden değerlendirmesine” neden olmuş. Monako Prenslığı’nda çok fazla sağlıksal fayda olmalı... Peki ya vergi boşlukları? Ondan bahsedilmemişti.

Röportaj 5000’den fazla kelimeden oluştuğundan, röportajı yapan kişi belli ki yeni ve orijinal bir soru için çaresiz kalıp Janine’i akıllı gardırobu hakkında konuşmaya teşvik etmişti. “Bize rüya dolabından bahset... Bazı özellikleri var ve bunu okuyan her kadının duymak için can attığını hayal edebiliyorum.” Janine, muazzam büyüklükte bir gömme dolabın fotoğrafları eşliğinde dolaplarındaki her şeyin listelendiğini, her açıdan fotoğraflandığını ve iPad’den erişilebildiği bir veritabanında saklandığını açıkladı. Dergiye, sabahları giyinmenin bir rüya haline geldiğini, çünkü sistemin ona hangi kıyafeti neyle eşleştirebileceğini söyleyebildiğini anlattı. “Bana unuttuğum kıyafetleri hatırlatıyor. Daha geçen hafta kraliyet mavisi Chanel buklet ceket aldım fakat onu veritabanına eklediğimde bende tıpatıp aynısından iki tane olduğunu gördüm! O ceketler 5000

sterline satılıyordu. Hepimiz o kadar güldük ki..." Teknoloji sadece dolaplarda değildi, dolap sadece başlangıçtı. Janine evdeki her şeyin internete bağlı olduğunu açıkladı. Işıklar artık duvardaki düğmelerle açılmıyordu, fırının tuşları yoktu ("Uzun zamandır yemek pişirmedimden değil..." dedi titreyerek) ve sabah saunasının sıcaklığı bile akıllı merkez tarafından kontrol ediliyordu. Bir güvenlik ihlali durumunda her oda uzaktan kilitlenebiliyordu ve bunu bilmek onu o kadar rahatlatmıştı ki "Gerçekten tam olarak nasıl çalıştığını anlamıyorum ama harika hizmetçimiz bu konuda gerçekten ustalaştı ve benim bir şey yapmama gerek kalmıyor..." dedi. Janine'in hayatının sloganı gerçekten buydu.

İlgimi cidden çeken şey saunaydı. Bir polisiye romanına benziyordu ve onu saunaya kapatmadan ve merhamet dilemesini izlemeden önce evine bir hizmetçi olarak sızdığımı hayal ettim. Belki de bu tam olarak mümkün değildi. Ancak uzaktan idare etmek çekici geldi ve internete bağlı bir evi en azından biraz araştırmaya değerdi. Bu teknolojiyi hain amaçlar için kullanabilir misiniz? Tamamen güvenli miydi yoksa çok az bir çabayla hack'lenebilir miydi?

İnternet; kırılan, işlevsiz kalan ve dağılan akıllı cihazlarla ilgili hikâyelerle doluydu. Yapay zekâ cihazları yanlışlıkla metresinin adını söyleyince ayrılan çiftler, küfürlere maruz kalan çocuklar, saatlerce kaynayan kazanlar ve çalıştırılması imkânsız ısıtma sistemleri... Ancak bu tür akıllı tasarımlardaki ilginç kusurlar, güvenlik hatalarıydı. İnternette, bebek telsizi akışlarına giren insanlar ve cihazlar aracılığıyla geceleri çocuğuyla konuşan yabancıları duyan ebeveynler hakkında bir sürü korkutucu hikâye vardı. Hırsız alarmlarının, davetsiz misafirler eve girmeden çok önce kolayca hack'lenip susturulduğuna dair raporlar vardı. Yıpranmış aileler; akıllı cihazlarının gece gündüz sürekli sıcaklığı değiştirmesi ve müzik çalmayı durdurması için fideye

talep eden suçlular tarafından ele geçirildiğini iddia etti. Çoğu durumda bunun nedeni, cihazların üzerinde çalıştığı sistemin şifrelenmemiş veya güncellenmemiş olmasıydı. Elbette, şirketlerden bazıları bunu ciddiye aldı ancak çoğu işletme size sadece bir kit sattı ve iyi bir parolanız olduğundan emin olmanızı istedi.

Janine'in evindeki sisteme girmenin mümkün olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu ama nereden başlamalıydim? Google'a "Hacker nasıl bulunur?" yazıp şansımı deneyemedim. (Aslında başlangıçta yaptım ve sonraki günlerde kendimi inanılmaz derecede aptal hissettim.) Devam edip akıllı cihazlar üzerine araştırma yapan akademisyenleri aradım ve akıllı evler çağında ev güvenliğinin gelecekteki etkileri hakkında makale yazan bir kadın buldum. UCL'de¹⁰⁴ çalışıyordu ve Tanrı yükseköğrenim sistemimizi korusun, herkesin ulaşabilmesi için e-maili web sitesinde adının hemen altında yazıyordu. Kendime açtığım Sarah.summers@joumo.com adresinden Kiran Singh'e hemen bir e-mail gönderdim ve bir röportaj için zamanı olup olmadığını sordum. Ona *Evening Standard*'a bu tür bir teknolojiyi evlerimize davet etmenin tehlikeleri üzerine bir yazı hazırlamayı planladığımı söyledim.

Herkes adını basılı medyada görmek ister. Matbaacılık can çekirse de insanlar basılı medyada kendilerinden söz edildiğini gördüklerinde hâlâ heyecanlanıyorlar. Çevrimiçi haberlerde çoğunlukla birkaç dakikanın içinde kayboluyorsunuz. Ama büyükkannen bir gazete sayfasını yırtıp arkadaşlarına gösterebilir. Belki de işlemek için oraya her gittiğinizde kâğıdın sarardığını ve kıvrıldığını göreceğiniz alt kattaki tuvalete çerçeveletip koyabilirsiniz. Akademisyenler de farklı değildi. Kiran bir saat içerisinde bana e-mail göndererek benimle konuşmaktan mutlu olacağını ve önümüzdeki cuma uygun olup olmadığını sordu.

104 London's Global University

British Museum'daki kafede buluştuk. Onun fikriydi ve şehirdeki Pret A Manger'lardan¹⁰⁵ birinden öğle yemeği yemenin sıradanlığının yanında güzel bir değişiklik... O sabah Tottenham Court Caddesi'ndeki bir teknoloji marketten beni gazeteci gibi göstermesini umduğum bir defter ve teyp almıştım. Kayıt cihazının kullanımının basit olduğu garanti edilmişti. Vitrinlerinde özdeş soluk pembe kadife kanepeler sergilenen iki dev mobilya mağazasının arasına yerleştirilmiş boş dükkânda bunu satan çaresiz adam tarafından söylenmişti. Kayıt tuşuna bastım ve en iyisini diledim.

Kiran ciddi biri olsa da hoş bir kadındı, oraya vardığımda bir masaya oturmuş yeşil çay içiyordu ama akademisyen olduğu kolaylıkla anlaşılabilirdi. Normal insanlar fitilli kadife giymezler. Bunu tabii ki düşünürler, hatta belki de Gap'teki yarı fiyatına yakın indirimlerde alıyorlardır da... Ama sonunda size yapıştığını, dünyada hiçbir kumaşın yapmadığı kadar tüy topladıklarını ve daha da kötüsü sizi akademisyen gibi gösterdiklerini fark ederler. Havadan sudan sohbet ettiğimiz kısa sürenin sonunda konuya geçmekten mutlu oldu ve bana, bu teknolojiyi birini incitmek için kullanmanın mümkün olup olmadığı konusunda bir sürü yararlı bilgi verdi. Kiran bir hacker'ın, akıllı ev cihazlarını kötü niyetle kullanmasının bariz bir yolu olduğunu söyledi. Ev sahibinin kullandığı merkeze erişerseniz o zaman her şey mümkündür.

Ondan geri dönüp tekrar açıklamasını istediğimde sabırla merkezin, akıllı evdeki tüm aletleri çalıştıran beyin olduğunu anlattı. Emirler gönderir ve itaat ederler... Merkez, termostata bir evdeki sıcaklığı artırması talimatını verebilir veya televizyon kanallarını güncellemesini söyleyebilir. Bir cihaz merkez tarafından "güvenilir" olarak işaretlendikten sonra ağa dahil olur ve diğer tüm araçlarla iletişim kurabilir.

¹⁰⁵ Onlu bir sandviççi zinciri.

Bu akıllı cihazlardan bazıları uçtan uca şifreleme kullanabilir. Parmagını yukarı kaldırarak, "Amazon genellikle bulut güvenliği noktasında iyidir ama Ergos'un cihazlarından çekinirim..." dedi. Şirketlerin çoğunun küçük ve kaynaklarının kısıtlı olmasından bunu yapmadığını söyledi. Merkeze erişim sağlamanın kolay yolları var, dedi Kiran bana, sahibinden seri numarasını alabilirsen o zaman çok kolay.

Gözlerini devirerek, "İnsanların bunu internette paylaştığını sürekli görüyorum..." dedi. "Size bir tabakta sunulmasa dahi, temel bilgisayar korsanlığı becerileriniz varsa onu zorla almanın yolları vardır."

Bir hacker, akıllı merkezin ve ona bağlı cihazların kontrolünü ele geçirdiğinde akıllı ev, oturan kişi için silah haline gelebilir.

"Onları gözetlemek için ev sahibinin kameralarını kullanabilirsin..." dedi. "Ya da günün belli saatlerinde müziği açıp kapıları kapatarak, panjurları açarak birilerini taciz edebilirsin." Gülümsememi bastırdım, hipotezinin ne kadar harika olduğunu bilmesine gerek yoktu. "Ama çoğunlukla henüz bu aşamada değiliz. Çoğu kişi bir Alexa veya Google cihazı satın alıyor ve bunu süt siparişi vermek için kullanıyor. Elbette bu cihazlar da hack'lenebilir ancak asıl tehlike evinizdeki her şeyin birbirine bağlı olması ve henüz o noktaya hazır olmamamız. Bu teknoloji henüz emekleme aşamasında, sadece çok zenginler kullanıyor."

Ona bu tür bilgisayar korsanlığını kimlerin yaptığını sordum ve sanki etrafımız nereden başlanacağını bilmek isteyen insanlarla çevriliymiş gibi hızla etrafına bakındı. Bir yanda böğürtlenli pasta yiyen, çiçekli mantolu yaşlı bir kadın; diğer yanda selfie çekmekle meşgul Japon bir çiftle koyu renk saçlı, düzgün kesimli ceketli kitabına dalmış genç bir adamın olduğu üç masa doluydu.

"Büyük işleri, inkâr etseler de Çin, Rusya, ABD gibi ulus devletler yapıyor. İkinci tip korsanlık, gasp odaklı gruplar... Örne-

ğin Ortadoğu'daki LGBT bireylere şantaj yapmak için bilgisayar kameralarını kullanıyorlar. Sonra kendi kendilerini yetiştiren ve sıkıldıklarından bunu gülmek için yapan izole gençler var, kim bilir... Kapı ziline müdahale ederek veya ısıtma sistemini kapatarak birinin kafasını karıştırmak için zamanları var ve ardından Reddit, 4Chan ve Babel gibi yerlerde bununla övünüyorlar..."

Birkaç soru daha sorduktan ve makale bittiğinde iletişime geçeceğime söz verdikten sonra, çiftin hâlâ mükemmel selfie'yi elde etmedeki kararlılığına dikkat ederek oradan ayrıldım ve işe geri döndüm. Janine'in evini hack'lememe yardım etmesi için bir suç ortağı bulma riskini alıp alamayacağımı düşünerek Oxford Caddesi'nin arkasındaki arka sokaklarda hızlı adımlarla yürüdüm. Başından beri planımın herhangi bir bölümü için dış kaynak kullanmaktan nefret ediyordum, zaten çok fazla risk varken herhangi birini eklemek istemiyordum. Ama bunu tek başına yapamayacağımdan emindim, teknoloji bilgim telefonun yazılımını güncellemem gerektiğinde başlıyor ve orada bitiyordu. Ama Janine'in kendi evinin ona sırt çevirmesi fikrine çoktan âşık olmuştum. Acaba bunu yapmama yardım edecek güvenilir birini bulabilir miydim?

...

O hafta sonu, her beş dakikada bir gözlerimi ovuşturdum ve enerji seviyeme bağlı olarak kahveyle şarap arasında gidip gelerek yirmi sekiz saatimi internette geçirdim. Kiran'ın bahsettiği sitelere baktım, başarılarıyla övünen amatör hacker'ların bana neredeyse tamamen yabancı bir dilde gibi gelen ve bulutlar, merkezler, telefonlar ve kameralar hakkında binlerce gönderi okudum. Hepsinin haftalardır gün ışığı görmemiş 16 yaşındaki cılız çocuklar olduğunu hayal etmek kolaya kaçmak mıydı? Belki, ama yine de doğru olduğundan şüphem yoktu. Hacker'lardan,

çoğunlukla hile yaptığından şüphelenilen sevgilileri gözetlemek için kendilerine yardım etmelerini isteyen pek çok gönderi vardı. "Kız (22), erkek arkadaşının (28) iş arkadaşıyla beraber olduğunu kanıtlamak için yardıma ihtiyaç duyuyor. İmdat!" Böyle bir rica tipik bir örnekti. Normalde yanıtlar, konuşmaya özelden devam etmeyi teklif ediyordu. Bu yüzden sonucunun ne olduğunu ve birinin yardım edip etmediğini göremedim.

Ama bitkindim, kafeine doymuştum, bu yüzden mesaj attım. Kimsenin ilgisini çekmese de önemli değildi, ama denemeye değerdi. Belirsiz ve kısıydı, kadın olduğumu (16 yaşındaydım, bunun beyaz atlı bir nerd'in hoşuna gidebileceğini düşündüm) ve korkunç üvey annemle uğraşmak için yardıma ihtiyacım olduğunu anlatıyordu. Aldığım bazı mesajların detaylarına girmeyeceğim. Yalvarışım arılar için bal gibiydi. Bal, savunmasız bir genç kuzsa arılar da lanet olası yaşlı adam sürüsüydü. Mesajların en az iğrençlerini yanıtladım ve diğer herkesi engelledim. Sonraki üç haftayı nasıl tepki vereceklerini, hacker'lık hakkında ne bildiklerini ve karşılığında ne isteyeceklerini görmek için üç kullanıcıya daha fazla ayrıntı vererek geçirdim. En az umut bağladığım kişi ColdStoner17, uygun sözcükleri kullanmayan ve günün gelişi güzel saatlerinde genellikle anlamadığım gif'lerle yanıt veriyordu. Bir gün sabah 07.00'de işe gitmek için hazırlanırken bana mesaj attığında ondan vazgeçmek üzereydim.

"Hey" diye yazdı. "Yaşlı kadını ne zaman korkutuyoruz? Üvey annemden nefret ediyorum. Bu, babamın parasını ödemeyeceği bir terapi gibi bile olabilir." Dil basitti ama tam cümle kurması bir başlangıçtı. 17 yaşında olduğunu (ki kullanıcı adından da anlaşılıyordu), babası ve bahsettiği şeytani üvey annesiyle Iowa'da yaşadığını ve okuldaki ödevlerini yapması gerekirken internette çok zaman geçirdiğini fark ettim. Ona açıkça süperstar bir hacker olma ihtimalinin düşük olduğunu söyledim ama görünüşe göre 17 yaşındakileri pek anlamıyordum. Bütün

sabahı dizüstü bilgisayar kameralarına sızabileceğini, bebek monitörlerine ulaşabileceğini ve insanların ısıtmasını kapatabileceğini kanıtlamaya çalışarak geçirdi. Hafif bir şeydi ama yine de benim yapabileceğim her şeyden daha etkileyici geliyordu ve bu yüzden onu küçümsemek yerine ona bağlandım.

Gecenin geç saatlerine kadar şifreli bir anlık mesajlaşma programında o bana ne kadar yalnız olduğunu ben de ona ailemden ne kadar nefret ettiğimle alakalı uydurma hikâyeler anlattık. Ne kadar çok konuşursak o kadar rahatladı ve doğru heceleme yaptı. Bana okumayı ne kadar sevdiğini söyledi ve Jack Kerouac'a olan sevgimiz nedeniyle birbirimize bağlandık. (Hiç Kerouac okumadım ama Google beni son gelişmelerden haberdar etti.) Planımla ilgili herhangi bir uygun ayrıntıyı kasıtlı olarak erteledim, yalanlara ve cinsiyetçi peri masallarındaki üvey anne mecazlarına dayalı da olsa onunla ilişki kurmaktan mutlu oldum.

Bu durum, benim 16 yaşında hayali bir çocuk gibi davranmaya çalıştığım ve aynı zamanda bana borçlu hissettiğinden yardım edeceğini düşündüğüm güven artışını sağlamak için birkaç hafta devam etti. Ailesi boşandığı için daha küçük yaşlarda zorbalığa uğradığını anlattı (sanırım Iowa ilerici bir yer değildi) ve asla kız arkadaşı olmayacağına dair korkularından bahsetti. Tamamen iffetli durmaya çalışmama rağmen bazen onu ne kadar neşelendirdiğime dair küçük şarkılar söylediği sesli notlarla uyandırıldığımda, onları gülen emojiyle savuşturdum. Âşık olmaya başlamıştı. Ergen erkekleri manipüle etmenin ne kadar kolay olduğunu unutmuştum ama bu bana bile oldukça hızlı geldi. Pete ile doğru yolda olduğumu hissettim. (Dördüncü gün bana gerçek adını söyledi, ben de ona adımın Eve olduğunu söyledim.) Devam etmek için korkunç üvey annem Janine'e ne yapmak istediğimden biraz daha bahsetmeye karar verdim.

Monako'da yaşadığını (bir nevi Fransa, evet) ve yıllar içerisinde babamı bana karşı doldurduğunu, bu yüzden tamamen

yabancılaştığımızı (tamamen yalan değil) açıkladım. Onu korkutmak ve biraz ders vermek istiyordum. Akıllı evler hakkında bir şey biliyor muydu? Biraz bildiğini söyledi ama bir gün sonra akıllı hizmetler konusunda teknoloji sunan şirketlerin kullandığı farklı yöntemler hakkında epey bilgi sahibi olarak bana dönüş yaptı. Çocuk bütün gece Janine'inki gibi bir eve nasıl sızabileceğini okumuş olmalıydı ve onun merkezine girebileceğimizden emindi.

"En iyi yol eve yeni bir cihaz almak, sisteme başka bir cihaz dahil edersek her şeyin kontrolünü ele geçirebiliriz. Yakın zamanda bir ziyaret planlıyor musun?"

Bu beni biraz gerdi. Mülkün içine adım atmak zorunda kalmadan merkeze erişebileceğimizi ummuştum ve hiçbir şeyi riske etmeden Janine'in dairesine nasıl girebileceğime dair bir fikrim yoktu. Ev hırsız değilim ve ne kadar güvenli olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama Janine'in nasıl yaşadığını görmek için hiç Monako'ya gitmemiştim. Tatil hakkım vardı, bu özel planı gerçekleştirmenin hiçbir yolu olmadığını kesin olarak öğrenmek anlamına gelse bile arazinin durumunu görmekten zarar gelmezdi.

Pete'e birkaç hafta içinde orada olacağımı ama gerçekten davet edilip edilmeyeceğimden emin olmadığımı söyledim. Benden nefret ediyor, genellikle annemle bir otelde kalıyorum ve o yokken babamı görüyorum, yazmıştım. Zayıf bir bahaneydi ama Pete bunun tuhaf olduğunu düşündüyse de söylemedi. Neredeyse bir yetişkin olmasına rağmen ailesinin onu haftada iki gün ve tatillerde her gün kiliseye gitmeye zorladığını düşünürsek sanırım neyin sağlıklı olduğu konusunda çok da bir fikri yoktu.

İşten bir hafta izin aldım ve Monako'da bir otel ayarladım, bu da mali durumu zora soktu. Tüm bu proje, özenle biriktirdiğim

paranın büyük bir kısmını tüketmişti ve güçlükle kazandığım miktarın bu şekilde tükendiğini görmek bana acı veriyordu. Sophie ve John'dan harçlık almaya başladığımdan beri her ay belli bir miktar kenara koyuyordum. (Açıkçası bu konuda bana, kendilerinden biri gibi davranmak zorunda hissettiler. Rahatsız olsam da parayı aldım.) Ve bu bana başka hiçbir şeyin hissettirmedığı bir güven duygusu verirdi. Birikim hesabımı her kontrol ettiğimde, Artemis'lerin finansal durumu ile benimki arasındaki dengesizliğe karşı yeni bir öfke duygusu hissederdim. Paramı onları öldürmek için harcadığım düşünüldüğünde bunun saçma olduğunu kabul etsem de her duygu mantıklı değildi.

Yine de güneşli bir hafta, tamamen umutsuzluğa kapılmamı gerektiren bir şey değildi. Monako küçüktü, kabaca Central Park büyüklüğündeydi, bu yüzden Janine şehirde olduğu müddetçe ona kasten çarpmak sorun olmayacaktı. Ne yazık ki süper zenginlerin bir an önce uçup gitme eğilimi göz önüne alındığında, onu bulacağımın garantisi yoktu. Instagram hesabı gizliydi ama sosyete sitelerinden çalınan resimlerle oluşturduğum "Monaco deluxe" hesabından kendisini takip etme isteğimi kabul etmişti. Partilerde ve yardım etkinliklerinde zengin ve cömert ünlüleri gösterdim. "Çocuk bakım fonuna cömertçe güzel bir vizon manto bağışlayan Bayan Daphne Baptise" veya "Çatı katında sokak köpekleri için zarif bir akşama ev sahipliği yapan Bayan Lorna Gold"a övgüler yağdırıp yeniden yayımlamak kolaydı. Bu kadınlar sayfama bir kere baksalar övgüyü olduğu gibi kabul ederlerdi. Monako sosyetesinin temel direğiydiler, elbette insanlar teşekkür etmek isterlerdi. O hesaptan ne yaptığını az biraz görebiliyordum ama Janine, ne sık sık paylaşım yapıyordu ne de yetenekli bir fotoğrafçıydı. Profesyoneller tarafından çekilmiş birkaç poz dışında çoğunlukla özel jet pencerelerinden çekilmiş bulanık günbatımı fotoğrafları vardı. Bir yemek masasının tuhaf bir şekilde çıkan resimlerin altına "Bob ve Lily

ile Cafe Flore'da sohbet ederken harika zaman geçirdik" gibi bir şey yazmıştı. Birkaç tane de aile etkinlikleriyle ilgili fotoğraf bulunuyordu. Bryony ise hayatını tamzamanlı olarak Instagram'da yaşıyordu ve bu paha biçilemezdi. Janine eski kafalıydı. Son fotoğrafı üç gün öncesindendi ve koyu kırmızı manikürünü gösteren hafif tombul elindeki mücevherin yakından görünüşüydü. Altında "@MonacoManis'e çıkardığı iyi iş için tekrar teşekkürler" yazıyordu, yani en azından şimdilik oradaydı.

Pazartesi günü uçtum ve ekonomi sınıfındaki uçuşla servis otobüsünün hüznünü üzerimden atar atmaz keşfe çıktım. Elbette Janine'in dairesinin nerede olduğunu biliyordum. İnsanların nerede yaşadığını öğrenmenin kolay olması dikkat çekici... Seçmen kütüğünde olmasalar bile pek çok kişi kendi bölgelerinin konumlarını coğrafi olarak etiketliyor veya sosyal medya hesaplarını takip ediyor. Adında "Islington" geçen sekiz farklı hesaba takip ediyorsanız sabah gazetenizi nereden aldığınızı öğrenmeyen kimse kalmaz. Daha kötüsü insanlar herkese o kadar güveniyor ki yatak odalarının pencerelerinden veya kendi ön kapılarında çektikleri manzaranın fotoğraflarını yayımlıyorlar. Ünlüleri bulmak daha da kolay... Çoğu zaman medya, birinin evinin tam yerini bildirir. Gerçekten bir skandala karışmışlarsa, üzerlerinden helikopter bile uçurabilir veya bir kat planını taklit edebilirler. Janine bana adresini doğrudan verdi. İki yıl önce, egzamaya olası bir çare bulduğu için çok övgü toplayan bir Türk işkadınının onuruna verilen bir resepsiyon için evinin kapılarını açtığı anda, adresini tüm *Hello!* okuyucularına vermişti. Yazı kelimenin tam anlamıyla "Janine Artemis, bizi Monako'nun ışıltılı merkezinde yer alan Exodora binasındaki güzel çatı katında karşılıyor" ile açılıyor. Bu arada işkadını, daha sonra 100 milyon sterline yakın fon almaktan vc sahte araştırma düzenlemekten sekiz yıl hapis cezasına çarptırıldı. Yani egzamayı yok etme mücadelesi hâlâ devam ediyor.

Sıcak, güzel bir gündü ve Exodora binasına gitmek için telefonumdaki haritayı kullandım. Kedi suratlı kadınlarla kontrast yakalı gömlekler giymiş tombul erkeklerin oturduğu kafelerin yanından geçtim ki hepsi hayatlarında daha önce 50 faktör kullanmış olabilirler. Bina, otelime sadece on dakika uzaklıktaydı. Bu beni rahatlatmıştı çünkü sıcaklık yükseliyordu ve yanımdan her geçişlerinde arkalarında pis kokulu egzoz dumanı bırakan süper lüks arabalar güzel bir yürüyüş umudunu gölgeliyordu. Monako'da yaşayan her üç kişiden birinin milyoner olduğu söyleniyor. Zengin insanların çoğunlukla paralarını ellerinde tutmak için hayatta kaldıklarını ve bunun gibi bir vergi cennetinin bunu yapmalarına yardımcı oluşunu anlıyorum ama açık alana veya temiz havaya ihtiyaç duymayan bir topluluk gibi hissettiriyor, zira helikopterle yirmi dakikada havalanabilir ve canınız çekiyorsa sizi İsviçre'ye ya da Provence'e götürebilir.

Janine'in yaşadığı bina bir tür McMansion¹⁰⁶ tarzında ve muhteşemdi. Ev yanlış bir tanımlama olsa da krem rengi bir evdi. Artemis'lerin tenhada bir villa yerine neden bir daire seçtiklerini merak etmiştim ama görünce anladım. Bina çok genişti, en az altı ev uzunluğundaydı ve yükseldikçe balkonlar ortaya çıkıyor, ev büyüyor da büyüyordu. Yanlarında açan güller, sanki vahşi şekilde büyümelerine izin verilmiş gibi aşağı doğru dökülse de simetrik görünümlerini korumuşlardı. Salaş görünmeleri için özenle düzenlenmişti. Pencerele boydan boyaydı ama hepsi panjurlarla kapatılmıştı ve binanın tepesinde, Monako Prensligi'nin renklerinin dalgalandığı büyük bir bayrak direği vardı. Geri çekilip katları saydım. Toplamda sekiz kattı ve tasarım dergisinden Artemis'lerin mülklerden üçünü aldığını biliyordum. Boynumu yukarı çevirdiğimde, Janine'in sabah

106 Çoğunlukla Amerika Birleşik Devletleri'nde üst orta sınıfa pazarlanan büyük bir "seri üretim" konut için aşağılayıcı bir terimdir.

güneşi altında yoga yapmaktan hoşlandığı en üst kattaki cam terası görebiliyordum. Mülkün arkasına doğru yürüdüm ancak büyük ve heybetli bir duvarla kapatılmıştı, kapı da muhtemelen otoparka açılıyordu. Bir tarafta da bir yük asansörünün varlığını düşündüren büyük, metal bir giriş kapısı vardı.

Doğal olarak güvenlik kameraları her yerdeydi, en az beş yerde görebiliyordum. Tüm bunlara rağmen ana kapıya erişmek son derece kolaydı, sadece dövme demir kapı ve benimle kapı ahizesi arasında büyük bir altın kapı tokmağı... Ve kapıda nöbet tutan bir adam. Hâlâ içeri girebileceğimi düşünüyorsam boku yemişim demektir. Burayı seçmelerinin sebebi kesinlikle güvenlikti.

Cesaretim kırılmıştı, caddede yürüdüm ve bir kahve dükkânı buldum. Bir tane cafe creme sipariş ettim ve Pete'e mesaj attım. Babamla büyük bir kavga ettik ve burada kalamam, kötü üvey annemlere gitme şansım yok. Sanırım hepsi bitti. Tam etki için ağlayan bir emoji ekleyip bir sigara yaktım. Hemen cevap attı:

Ah hayır, bu berbat... Babana eve götürmesi için bir şeyler verebilir misin?

Şimdi üstüne kafa yorabileceğim bir düşüncem vardı. Belki daireye giremezdim ama bütün gün gidip gelen personeller olmalıydı. Janine, tuttuğu yardımcılara işaret etmek dışında birkaç on yıldır parmağını bile kıpırdatmamıştı. Uygun bir miktar karşılığında mülke küçük bir cihaz almaya hazır biri olabilirdi.

Sonraki iki günü yan kapıdan binaya giren insanları izleyerek geçirdim. İlk başta hangi dairelere gideceklerini anlamak zordu ama kimin nerede çalıştığını anlamak için kartal gözlerimi ve sezgilerimi kullanarak onların profilini çıkardım. Tabii ki öyle olmadı. Janine'in personelinin hepsinin, göğsüne italik olarak Artemis yazan nakışlı üniformalar giymek zorunda olduğu ortaya çıktı. Hiçbir şey, düşük maaşlı göçmen işçilerin

kalplerine adınızı yazdırmak kadar "İnsanlığımı kaybettim!" diyemez. Bu, ailenin markasıydı. Çoğunlukla gergin görünen kadınlar, ellerinde çamaşır torbalarıyla çıkıp onları kuru temizleme kamyonetlerinin şoförlerine teslim ediyorlardı ya da teslimatçıların getirdiği kolileri imzalayıp kurulmuş bebek gibi çabucak eve dönüyorlardı. Hiçbiriyle konuşma fırsatım olmadı, o kadar aceleleri vardı ki... Ama her gün sabah 08.00, öğlen 14.00 ve akşam 18.00'de ortaya çıkan bir hanımefendi vardı. Kabarık küçük bir Bichon Frise cinsi köpeklerle caddeden aşağı yürüyüş yoluna dönüyordu. Tüylü köpeklerden nefret ederim. Her zaman geveze ve kendilerini beğenmiş olurlar. Sahipleri de öyle olduğu için bu şekilde davrandıklarını varsayıyorum. Bichon Frise besleyen asla hoş ve sakın bir insan bulamazsınız. Hayal kırıklıklarını köpekler aracılığıyla iletenler, daima kalıcı olarak memnuniyetsiz orta yaşlı kadınlardır. "Betty burada oturamaz. Hava çok sıcak ve tedirgin oluyor." Betty gayet iyi... Öte yandan sizin bir terapistle görüşmeniz iyi olabilir.

Takibin ikinci günü kahve içmeye gittim ve saat 18.00'de gezi yoluna çıktım. Köpek yürüyüşü... Gerçekten de insanlıktan çıkmış üniformalı bayan gönülsüz, kabarık bohçayı sürükleyerek görüş alanıma girdi. Beni geçmesini bekledim ve yanına gitmeden önce birkaç dakika onu takip ettim.

"Sevimli köpek..." deyip gülümsedim. Ufak tefek kadın, koyu siyah saçlarını alçak bir topuz yapmıştı. Doğru düzgün tepki vermedi, köpek üzerime atlayıp açık renk pantolonumda belli belirsiz kir izleri bırakmasaydı yürümeye devam edecekti.

Son derece kayıtsız görünen köpeği uyarmak için eğilerek, "Hayır Henry!" diye bağırdı. İyi olduğuma dair ona güvence verdim ama bir duvarın yanında durarak cebinden bir mendil çıkardı ve bacaklarımı şiddetle fırçalamaya başladı.

Hayvana karşı herhangi bir sempati beslemediği yüz ifadesinden belli olsa da, "Senin köpeğin mi?" diye sordum. Bana

işverenin olduğunu söyledi. Ben de ona her gün bir köpeği gezdirmenin sıkıcı olduğunu, özellikle kaba bir köpeği gezdirmenin zor olduğunu söyleyerek sempatimi dile getirdim. Janine önümüze atlayacak ve küçük adamı övmediği için onu kovacakmış gibi hızla etrafına bakmadan önce söylediğime gülümsedi.

Ona Monako'yu nasıl bulduğunu sordum, oraya daha yeni geldiğimi ve her şeyi biraz bunaltıcı bulduğumu söyleyerek yanında yürümeye devam ettim.

"İnsanlar kaba..." dedi aniden. "Herkes paranın her şey olduğunu düşünüyor ve kimse nazik değil." Peki işverenin, diye sordum, nazik değil mi? Ve sonra hepsi ortaya çıktı. Janine'in ona en ufak şey hakkında bile nasıl nutuk attığını, haftada altı gün çalıştığını ve sadece perşembe günleri izin kullandığını ama o zaman bile gerekirse arandığını anlattı. "Geçen hafta kuru temizlemecide gömleği küçüldü diye maaşımdan kesti!" diye haykırdı başını sallayarak. Lacey, adı buydu, eve para gönderiyor ve üç küçük çocuğuna bakıyordu. Burada üç yıldır çalışıyordu, ondan önce de başka bir aile için Dubai'de çalışıyordu. Daha iyi değillerdi ama en azından orada kalacak yeri vardı. Köpek sürekli sızlanarak arkasını dönene kadar yol boyunca yürüdük.

Sempatimi dile getirdim ve adını söylememeye ya da onu tanıdığıma dair herhangi bir imada bulunmamaya gayret ederek Janine'in kulağa tam bir canavar gibi geldiğini söyledim. Bunun gibi şeyler söylerken bir anda yakınlaştığımızı hissettim.

"İngiltere'de bir gazetede çalışıyorum. Bunun gibi zengin kadınların, çalışan hizmetçilerini sömürmelerinin bir hikâyesi olduğunu düşünüyorum. Bu insanları ifşa edebilir ve onları daha düzgün davranmaları adına utandırabiliriz."

Başını sallayıp, "Hayır bu işe ihtiyacım var. Seninle daha fazla konuşamam..." dedi.

Lacey adımlarını hızlandırdı ama ona yine de ayak uydurdum.

"Asla senin adını kullanmam veya kimin için çalıştığını söylemem. Ancak bu davranışı gösterebiliriz. Çalıştığım gazete ünlü ve bu kadınlar okuyacaktır. Toplumun bunu kabul edilmez bulduğunu bilselerdi daha iyi olurdu; senin için olmasa bile en azından insanlar kendilerinin iyi işverenler olduklarını düşünsünler diye."

Bu elbette bütünüyle saçmalıktı. Aşırı zenginlerin çalışanlarına nasıl davrandığına dair yüzlerce makale yazılmıştı ve hiçbir şey değişmemişti. Bilakis korkunç ve insanlık dışı koşullardan kaçıp eski patronları hiçbir bedel ödmeden acı çeken hizmetçilerle ilgili sürekli ortaya çıkan hikâyelerle durum daha da kötüye gidiyordu. Ben de onu sömürüyordum, bunu biliyorum. Ama ihtiyaçları var ve işbirliği adına en azından ona bir şeyler sunabilirim.

Başını iki yana sallayıp daha şiddetli şekilde, "Yapamam, bu işe ihtiyacım var..." dedi. Neredeyse eve dönmüştük.

"Tamam, buna saygı duyuyorum. Ama senden neredeyse hiçbir şey istemem ve tabii zahmetin için sana para öderiz. Bu ailen için nakit para olur Lacey." Yavaşladı ama bakmadı. "Düşünür müsün?" dedim. "Eğer ilgilenirsen saat ikide burada beklerim. Yarın... Aynı durumda olan pek çok kişiye yardım edebilirsin." Tasmayı son bir kez çekiştirdikten sonra o ve Henry, çatı katına geri döndüler. Bana baktığını gördüğümde bunu yapacağını düşündüm. Janine ona birazcık terbiyeli davranmış olsaydı, buraya asla giremezdim. Şanslıyım ki Janine bunu yapmamıştı.

O gece kendimi yemeğe çıkardım ve duruma uygun giyindim. Diz boyu siyah elbisem ve neon pembe topuklu ayakkabılarım içinde Monako standartlarında bile oldukça rahat görünüyordum. Sıcağa rağmen bolca kürk şal vardı, PETA¹⁰⁷ son zamanlar-

107 Hayvanlara etik muamele için mücadele eden bir hayvan hakları organizasyonudur.

da buralara uğramamıştı. Kulak memelerinde ve parmaklarındaki her boğumda, bildircin yumurtası büyüklüğünde elmaslar; tanımlayamadığım ama bir dairenin peşinatını fazlasıyla ödeyeceğini bildiğim saatler vardı. Param olsa böyle olur muydum? Farklı bir yol seçmiş süper zengin birini düşünmek zordu. Belki Bill Gates, ama kim kadife pantolonla çirkin spor ayakkabılar giyip bu kadar ciddi olmak ister ki? Bu insanların hiçbiri mutlu görünmüyordu. Paranın mutluluğu satın alamadığı klişeydi (bunu asgari ücretle geçinmeye çalışan birine söyleyin) ama birçokları için de memnuniyetsizlik yarattığı açık bir gerçek... Belki de fark, paranın benim olması olurdu. Bu kadınların çoğu kocaları sayesinde zengindi ve bu ömür boyu güvencesi olmaması anlamına geliyor olmalıydı. Zengin erkekler tek eşe bağlı kalmazlar sonuçta, değil mi? Değiştirirler, yükseltirler ve çok nadiren, "Yanımda olduğun için teşekkür ederim sevgilim. Dikkatim dağылmadan çalışmamı sağladın, çocuklarımızı büyüttün, evimizi yönettin ve bunun için duygusal emek harcadın. Şimdi yeni bir şey zamanı, burada birlikte inşa ettiğimiz her şeyin yarısı senin..." der. Hayır... Avukat tutarlar ve paralarını off-shore hesaplarda saklayarak, hiçbir şeyde payımızın olmadığını savunarak, çocukların o kadar çok şeye ihtiyacı olmadığını söyleyerek sizi mahvetmeye çalışırlar. Ya da babamın yaptığını yapıp mümkün olan en kısa sürede tüm sorumluluklarından vazgeçerler.

Monako'ya giderken gümrüksüz satış mağazasında, dolaptaki yüzüklere bakan iki kadın gördüm. Birinin diğerine, "Bir kere olsun kocama sormadan kendime böyle bir şey alabilmek isterdim..." dediğini duydum. Bu sorunu asla yaşamazdım. Başka birine böyle takılmaz, çekinmez veya bağlanmazdım. Ve sonunda birini bulursam para konusunda cömert davranırdım. Eşit olurduk ve bize sunduklarının tadını birlikte çıkarırdık. Sokakta soyulmaktan korkulacak pırlanta yüzükler değil, deneyimler ve konfor... Sonsuz olasılıklarla dolu bir hayat... Belki

para benim olana kadar beni nasıl etkileyeceğini bilmiyordum ama restoranda etrafımdaki insanlara baktığımda, bunu nasıl yapacağımı hatırlamaya çalışacağımdan emindim. Ve Artemis ailesinin aklımın bir köşesinde olması buna yardımcı olabilir. Ara sıra nakitlerinin çoğunu nefret edeceklerinden emin olduğum hayır kurumlarına dağıtırdım. Bu onların dünyadaki izlerini iyileştirmez ancak gecekondlu sakinlerinin tahliye bildirimleriyle mücadele etmesine yardımcı olmak için adlarının eklendiği bir fon başlatmak küçük bir zevk verir.

Otele geri döndüğümde telefonumu kapatıp derin bir uykuya dalmadan önce Pete'e mesaj atarak babamdan eve bir şeyler götürmesini sağlayabileceğimi söyledim ve ona en iyi neyin işe yarayacağını sordum.

Ertesi sabah erkenden uyandım. Pete, tamamını deşifre edemediğim teknik bir dille yazılmış, merkezler, şifrelenmemiş cihazlar ve yönlendiriciler hakkında bir dizi mesajla yanıt vermişti. Ondan daha net olmasını isteyen kısa bir mesaj gönderip koşmaya gittim. Bir saat sonra yanıma bir kitap aldım, yürüyüş yoluna gittim ve Lacey'yi beklemek için bir kafeye oturdum. Bütün sabah boyunca hiçbir şey yapmamak güzeldi ve midemde gergin olduğumu hissettiren gazı göz ardı ederseniz neredeyse tatildeymişim gibi hissediyordum. Yıllar önce Artemis ailesi konusunda ne yapacağımı düşünürken karşılaştığım *Israel Rank: The Autobiography of a Criminal*¹⁰⁸ kitabından birkaç bölüm okudum. Bir süredir kitaplığımda duruyordu, Monako için valiz hazırlarken tekrar fark edip çantama tıkmıştım. Edward dönemi İngiltere'sinde intikam için ailesini öldüren bir adam hakkında bir kitap... Acaba temyizi deşifre edebilir misin? Öğleden sonra 13.45'te üç fincan kahve ve mini bir çörek için 26 euroluk hesabı görüp paramparça olduktan sonra garsonu

108 *Israel Rank: Bir Suçlunun Otobiyografisi*, Ray Horniman

tekmelememeye çalışarak hesabı ödedim ve Janine'in dairesine doğru yürüdüm.

Öğleden sonra 14.00'te, Lacey ve Henry'nin görüş alanına girdiğini gördüm. Yaklaştığında hafifçe el salladım ve ona ayak uydurdum. Kısaca selamlaştık ve köpek, rahatlamak için bizi durmaya zorlayana kadar birkaç dakika sıcaktan bahsettim.

Lacey, cebinde plastik bir poşet ararken, "Benden ne istiyorsun?" diye endişeyle sordu. Ona sarılmak istedim ki kendiliğinden fiziksel temastan hoşlanan biri değilim.

"Bence en kolay yol, daireye küçük bir mikrofon koyup seninle nasıl konuştuğunu kaydetmek... Bu şekilde hikâye için sağlam bir kanıtımız olur ama yine de adını kullanmayacağız veya herhangi bir şekilde ortalığı karıştırmayacağız. Ondan sonra sen ve ben sektörde nelerin değişmesi gerektiği hakkında sohbet edebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

Lacey köpek pisiğini almak için eğildi ve tam olarak duymadığım bir şeyler söyledi. Tekrar söylemesini istediğimde, "Ne kadar dedim..." diye tekrarladı. Hızlıca düşündüm. Mali nedenlerden dolayı alçalmak zorunda kalacaktım ama acaba ne kadar bekliyordu? Çok yükseğe çıkarsam daha fazlasının geleceğini varsayabilirdi.

"Bin..." dedim. "İstediğin para biriminde, elden, nakit olarak alabilirsin. Ancak editörüm daha fazlasını onaylamıyor. Bunun ailene bir faydası olur mu Lacey?" İfadesinden onun gözünde makul bir miktar olup olmadığını anlayamadım ve yürümeye devam ettim.

"Tamam..." dedi sonunda. "Ama parayı peşin almak istiyorum ve benim ya da madamın adını kullanmayacağına ya da Henry hakkında bir şey söylemeyeceğine söz ver." Kafam karışmıştı ve yüzümden açıkça belli oluyordu. "Kaba bir köpek ama onu seviyorum..." dedi sadece.

"Tamam Henry hakkında bir şey yok..." diye söz verdim çok şaşırdığımı belli etmemeye çalışarak. Korkunç işverenin evine, bir yabancıнын kayıt cihazı koymasına izin verecekti ve ondan açıkça nefret eden boklu bir köpek için endişeleniyordu. İnsanlar gerçekten bir muammaydı.

Onunla ertesi gün aynı saatte buluşacağımı ve merkeze bağlanması gereken bir cihaz vereceğimi açıkladım, bunu nasıl yapacağını biliyor muydu? Biliyordu. Akıllı ev teknolojisini kullanmayı öğrenen kişinin kendisi olduğu ortaya çıktı.

"Madam anlamıyor ama artık sesli komutları kullanabiliyor." Aman ne güzel.

Bağlandıktan sonra başka hiçbir şey yapması gerekmiyordu, cihaz konuşmayı alıyor ve makale için bana geri gönderiyordu. İzin gününde sohbet edebilirdik. Lacey başını salladı ve eve gitmek için yola koyuldu.

"Parayı getir, euro olarak. Parayı getirmeden önce yapmayacağım." Açık göz... Saygı duydum.

"Elbette..." dedim ve ona iyi günler diledim. Henry minik dişlerini gösterdi ve vedalaştık.

Sonraki bir saati nihayet uyanan Pete'e hangi cihazın en iyi şekilde çalışacağı konusunda mesaj göndererek geçirdim. Ona bunun babama makul şekilde hediye verebileceğim bir şey olması gerektiğini söyledim ve uygun olduğunu düşündüğümüz alternatifler üzerinde durduk. Küçük olması gerektiğini vurguladım, böylece kötü üvey annem onu fark etmez ve soru sormazdı. Gerçekten Lacey'nin herhangi bir endişe duymadan eve girmesinin kolay olmasını istedim. Akülü elektrik süpürgesi çok büyük, ampul çok gelişigüzel. Sonunda Pete birkaç dakikalığına ortadan kayboldu ve Wi-Fi kontrollü bir uzatma kablosunun linkiyle geri döndü. İngilizcede bu sadece bir çift prizdi ve cebe kolaylıkla sığırdı.

Pete bir dâhiydi. Monako'da böyle bir şeyi nerede bulacağımı Google'da aramaya başladığımı söyledim. Pete daha fazla konuşmak istiyordu; yaklaşan bir sınavı vardı, bu konuda endişeliydi ama ben şarjımın bitmek üzere olduğunu söyleyerek oturumu kapattı. Teklif ettiği sohbet buysa kız arkadaş bulamamaktan endişelenmesine şaşırmamalı... Monako'da buna uygun bir dükkân olmadığı ortaya çıktı, bu yüzden önemli bir masrafla uzatma kablosunu ertesi gün teslim edilebilecek şekilde sipariş ettim. Sonra Janine'in yeni Instagram gönderisine baktım. Yan yana asılı iki elbisenin fotoğrafıydı. Biri uzun kollu, payetli, tam boy ve soluk altın sarısıydı; diğeri ise benzer bir şekilde koyu kırmızıydı ve payetler yerine göğüs çevresinde ince bir tüy şeridi var. Görünüşe göre Janine'in hoşlanmadığı bir şey yoktu. Resmin altındaki yazıda "Akşam yemeğine hazırlanıyorum, hangi güzelliği seçeyim?" yazıyordu. Yorumlar yağıyor, hepsi aralarında seçim yapmanın zor olduğunu söylüyor ve her ikisinin de onda harika görüneceğine dair güvence veriliyordu. Dolly Parton¹⁰⁹ bunları onaylardı. Söylediği ünlü sözü tekrarlarsam: "Bu kadar ucuz görünmek çok para gerektirir."

Şansımı denemeye karar verdim. Beyaz bir tişört üzerine siyah bir takım giydim ve önceki gecenin neon topuklarını ekledim. Akşam yedi buçukta taksi beni Janine'in evine götürdü ve şoförden arkadaşımı yolun karşısında beklemesini istedim. 19.45'te Janine, yanında gümüş ceketli gösterişli bir adamla birlikte ön kapıdan çıktı (altın rengi elbiseyi seçmişti) ve merdivenlerden inerek bir Mercedes'e yöneldi. Araba hareket ettiğinde teatral bir iç çektim ve şoföre arkadaşımın onu alacağını muhtemelen unuttuğunu söyledim. Arabayı yaklaşık sekiz dakika takip ettik, büyük kırmızı tenteli ve kapısının etrafında çiçek buketleri olan bir restoranın önünde durduk. Janine'in

109 Amerikalı country müzik şarkıcısı.

genç arkadaşı, arabadan inmesine yardım etti ve restorana girdiler, yanından geçerken bir kapıcı ona bir şey demeden hafifçe eğildi. Bir dakika bekledim ve takip ettim. Dar polo yakalı bir kadın beni ciddi bir şekilde karşıladı. Bunun gibi insanlar sizi korkutmaya çalıştığında yapılacak tek şey onların davranışlarını yansıtmak. Merhaba demeden bir masa istedim.

Tepeden tırnağa süzerek, "Rezervasyon yaptırdınız mı?" dedi.

"Hayır? Sadece bir kişi için gerekli olduğu aklıma bile gelmedi..." diye yanıtladım telefonumu kontrol ediyormuş gibi yaparak. Burnunu çekti ve baş garsona doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra barda bir koltuk verildi ve yalnız bırakıldım. Janine kırmızı kadifeden bir kabinde oturuyordu, rengi ve kumaşı ona elbisesiyle ne yazık ki şenlikli bir görünüm veriyordu. Yanına şatafatlı arkadaşı oturdu ve parti gelen iki kadınla tamamlandı. Konuşmalarının çoğunu duyamayacak kadar uzaktaydım, o yüzden izlemekle yetindim. İlginç bir şeyden bahsetmeleri pek olası değildi ama onu düzgün şekilde yakından görmek güzeldi. Onu öldürmeden önce mumumsu derisini görmemek, özen göstermemiş gibi hissettirecekti, bir şekilde onu uygun uğurladığımı hissetmeliydim.

İğrenç bir tavuk yemeğinin yanında iki kadeh şarap içtim, ara sıra adamın Janine'in saçını düzeltmesini ya da ona yemeğinden bir lokma ikram etmesini izledim. Açıkça gey ve ondan en az yirmi yaş küçük olmasına rağmen tuhaf bir şekilde çapkındı. Belki de anlaşma, ona şehirde eşlik etmesi ve Simon'ın ona göstermediği ilgiyi kendine vermesiydi. Karşılığında akşam yemeğinin parasını ödüyor ve ona küçük hediyeler mi alıyordu? Ne kadar modası geçmiş... Ara sıra hepsi ufak kahkahalar atıyor ve Janine gülümseyerek yüzünü geriyordu. Hesap için işaret ettiklerini görünce ben de aynısını yaptım ve onları gece karanlığında takip ettim. Kadınlar sohbet ederken adam

bir sigara yaktı ve içlerinden biri Janine'e perşembe günü kahve içmek için uğrayacağını söyledi. Janine başını salladı:

"Hayır, yarın gel. Hizmetçi perşembeleri izinli ve ben de bütün gün uyuyacağım. Cuma günü Fas'a gidiyorum, uçuşum erken ve öncesinde dinlenmem gerekiyor."

Otelime geri döndüm. Pete her şeyi perşembeye kadar ayarlayabilir miydi? Belki de aceleye getirilen bir işti ve acelenin hatalara neden olabileceğini biliyordum. Ama öldüğünde burada olma düşüncesi bana çekici geldi, bu planın içinde olmayan kontrol duygusunu bana verecekti. Ve ne kadar süreliğine gideceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bir sonraki fırsat için haftalarca beklemek anlamına gelebilirdi. Bu arada Lacey'nin korkmayacağını kim bilebilirdi? Otelin yanındaki ATM'den 500 euro çektim ki normalde bankanın tek seferde çekmeme izin verdiği en yüksek miktardı. Monako sakinleri, böyle bir kural karşısında dehşete düşerdi. Para çekme için ilk seçenek 500'den başlardı. Sanırım yatlarda garsonlara bahşiş vermek için ihtiyacınız olan önemsiz bir para...

Pete bütün akşam çevrimdışı olduğum için sinirlenmişti ve onu işe geri döndürmeden önce babası yatak odasının kapısını kilitlemesine izin vermediğinden şikâyet etmesine yirmi dakika katlanmak zorunda kaldım. Gençler inanılmaz derecede bencil ve ilgi düşkünüdürler, üstelik hayatlarının en sıkıcı dönemlerinde olmalarına rağmen. On Dördüncü Değişiklik¹¹⁰ hakkında ne kadar konuşursa konuşsun ona her saat mastürbasyon yapma özgürlüğünün temel insani hak ve kapısının kilitlenmesine izin verilmemesinin mahremiyet ihlali olmadığını söylememek için kendimi zor tuttum. Ona sipariş ettiğim fişten bahsettim ve yarın evde olacağını söyledim. Sonra cumartesi günü ayrılma-

110 On Dördüncü Değişiklik, ABD Anayasası'nda vatandaşlığın ve vatandaşlık haklarının birçok yönünü ele alan maddedir.

dan önce üvey annemi korkutmak istediğimi açıkladım. Basit bir ters psikoloji tekniğinin Pete üzerinde işe yarayabileceğini düşündüm ve ona, tüm bu teknolojik zorluklara ayak uyduramıyorsa yapmamasının sorun olmayacağını söyledim.

Senin gibi bir arkadaş edinmiş olmak güzel, muhtemelen yardım edebilecek başka birini bulabilirim.

Yazdığım onu oyuna geri döndürdü. Gerçekten fazla tahmin edilebilirdi. Kırık bir kalp emojisiyle cevap verdi ve bana kesinlikle hazır olduğunu, plan üzerinde çalışmak için bütün gece ayakta kalacağını söyledi. Bir noktaya kadar ona ne yapmak istediğini söyledim. Janine'i saunaya kilitleyip ısıyı artırmayı planladığımı biliyordu ama o ölünceye kadar onu orada tutmak istediğimi bilmiyordu. Ve bu süreci hızlandırabilecek bir kalp rahatsızlığı olduğunu da... Tüm ergen kabadayılığına rağmen beni ne kadar etkilemek istese de gerçek niyetimi tam olarak benimseyeceğini düşünmemiştim. Çok ileri gitmiş gibi davranmanın ve daha sonra paniğe kapılırsa sorumluluğu ona yüklemenin daha iyi olacağını düşündüm.

"Onun nerede olduğunu öğrenmek için güvenlik kamerasına erişmemiz gerekiyor" dedi ve harekete geçti. "Bizimle aynı ağda olması gerekir, ama bunu yalnızca fiş takıldığında kesin olarak anlayabiliriz. Sonra mekânı telefonlarımızdan kontrol edeceğiz. Bana gerçekten ne yapmak istediğini söyleyebilirsen, ben yaparım. Hatta istersen onunla konuşabilirsin, bu onu gerçekten mahveder, ne dersin?"

Gece yarısından sonra iki üç saat konuştuk, Pete bana bunun nasıl olacağını anlattı, ben de ondan defalarca düz İngilizce konuşmasını istedim. Sabah 03.000'te konuşmayı daha kişisel bir noktaya getirmeye çalışıyordu, korkunç sesli notları tekrar tekrar gönderiyordu. Ben de interneti kapatıp iyi geceler demeden uyumaya gittim.

Penceremden içeri giren güneş ışığıyla uyandım ve ilerleyişim konusunda olumlu hissederek yatmaya devam ettim. Janine'i alaşağı etmek büyük olay olacaktı. Simon sadık ya da kendini adanmış bir koca olmayabilirdi ama onlarca yıldır evlilerdi ve kadın birçok yönden onun kara kutusuydu. Ailesinin kaybı üzücüydü, erkek kardeşinin ise muhtemelen o kadar değil... Yeğeninin ölümünü kayda değer bir şekilde değerlendirdiğinden bile emin değildim. Ama karısını kaybetmek onu ters köşeye yatırırdı. Her şeyi bir seri olarak görmeye, art arda olanları sorgulamaya başlar mıydı? Herhangi bir lanet fikrine inanacak biri gibi gelmiyordu ama oralarda bir yerlerde ailesini yok eden ama kendisini asla tanıtmayan bir düşmanı olduğunu düşünür müydü? Bu düşüncelerin tohumlarının ekildiğini umuyordum. Harekete geçmesi için yeterli değildi belki, ama beynine sızıp başka bir şey düşünmesini zorlaştıracak kadar olay vardı. İş dünyasında düşmanlar edinmişti; anlaşmalarla düzdüğü insanlar, satın alıp yeniden yapılandığı şirketler vardı – ki bu pek çok insanı kovduğunu söylemenin kibar bir yoludur. Gazeteler, annemden beri metresleri olduğunu ima ediyordu. Geriye dönüp içlerinden herhangi birinin bu kadar dramatik bir intikam alacak kadar ondan nefret edip etmediğini merak eder miydi? Zengin insanlar, güvenlik sistemleri ve zırhlı arabalarıyla en sorunsuz zamanlarda bile paranoyaktır. Belki güvenliği güçlendirir, olası düşmanlarını araştırmak için özel dedektif tutardı. Belki polise bile giderdi. Tüm taktikler mantıklı ama anlamsızdı. Jeremy ve Kathleen uzun süredir gömülüler ve trafik kazalarının kendi dikkatsizliklerinden başka bir şey olmadığı asla kanıtlanamazdı. Andrew, ailenin gözünde sorunlu bir ucubeydi, ölümü trajedi olsa da pek şüpheli değildi. Lee'nin pis sonu hakkında yetkililer ne kadar az araştırma yaparsa o kadar iyiydi zaten... Ve Janine'in köklü kalp sorunla-

rı vardı, aslında saunaya bile girmemeliydi. Şu soru insanların dudaklarında kalmalıydı: "Ama dikkat etmesi gerekmiyor muydu?" Kurbanı biraz suçlamak her zaman güzeldir.

Cep telefonumu kontrol ettim. Jimmy'den bu gece içki içip içmek istemediğimi soran bir mesaj, komşumdan dairesinde beni bekleyen bir paket olduğunu söyleyen başka bir mesaj... Görmezden geldiğim iki iş maili... Ardından Artemis ailesiyle ilgili işler için kullandığım diğer telefonda interneti açtım ve bir dizi bip sesiyle yeni mesajlar hakkında uyarıldım. Pete'ten dokuz mesaj... Biri, bana merkezin hangi sistemde olduğunu bulmam gerektiğini söyleyen bir mesajdı. Lacey'den bu bilgiyi almasını isteyebilirim. Sonraki birkaç mesaj hack'lenen kapı zilleriyle ilgili makalelerin bağlantılarıydı ve ardından nereye gittiğimi soran bir mesaj vardı. Üzerine tıkladığımda Pete'i aynanın önünde gösteren bir fotoğraf çıktı. Kafası kırpılmıştı ama eşofman altı aşağı çekilmiş, penisini özel bir adak gibi kameralara doğrultmuş olduğunu görebiliyordum. Neden erkekler sikkelerinin istenmeyen resimlerini kadınlara gönderirler? Tamam, çok fazla kadınla arkadaş canlısı ilişkiler kurmuyorum ama kimsenin böyle bir şeyle uyanmak istemediğini söylediğimde hemcinslerimin çoğunun aynı cevabı verebileceğine güveniyorum. Özellikle de çok fazla kasık kılı ve üzücü bir göğüs arası sivilce vakası olan henüz reşit bir gençten... Bunu görmek zorunda kaldığım için hem moralim bozuldu hem de bir kızla konuşurken bunun zorunlu bir geçiş töreni olduğunu düşünen Pete için üzüldüm. Fotoğrafı kaydettim ve gerçek telefonuma gönderdim. Pete'in vicdan azabı çekme ihtimaline karşı saklanabilirdi. Ona nazıkçe mesaj attım ve bunu biraz daha yavaşlatabilir miyiz diye sordum. Mesajımın ona utançtan biraz daha fazlasını hissettirmesini umdum ve daha sonraki tarihte bir tür karşılık vereceğime dair ona umut veren bir şeyler yazdım. Elbette benden hiçbir karşılık alamazdı ama yalnız bir genç için

çok da üzülemezdim. Bilgisayar korsanlığına dayalı bir arkadaşlık kuruyorsan dolandırılmayı göze alıyordur. Aslında bunu bir nevi baştan kabul etmiş oluyorsun.

...

Paket gelir gelmez odama çıkardım, kutusunu açtım ve talimatları okudum. Küçük bir kâğıda talimatları kısaltılmış halde yazdım ve sonra fişi kıvrıp parayla birlikte küçük bir makyaj çantasına koydum. Oldukça derli topluydu, Janine onu yürüyüşten döndüğünde görse bile Lacey'nin cebinde herhangi bir şüphe çekmeden rahatlıkla durabilirdi. Bir 500 euro daha çekip çantaya koydum ve yürüyüş yolunda ilerledim, uzaktan Lacey'nin belirdiğini gördüm. Bugün ruh hali daha iyiydi, belli ki parayı nasıl kullanacağını planlamak için zaman harcamıştı. Ya da belki Janine o sabah çok kötü davranmıştı ve Lacey sadece biraz intikam almak istiyordu. Muhtemelen ikisinden de biraz vardı.

Ona parayı verdim ve ne yapması gerektiğini söyledim. "İhtiyacın olursa çantada talimatlar ve numaram var, aleti kurdugunda lütfen bana merkezin markasını ve yan taraftaki seri numarasını mesaj at. On altı basamaklı olacak." Başını salladı ve bana Janine'in cuma günü gideceğini söyledi. O yokken dinleme modunu kapatacağımıza ve ancak döndüğünde tekrar etkinleştireceğimize dair ona söz verdim. Janine şehir dışındayken Lacey'nin orada kalıp kalmadığını, minderlerle dolu salon-da ayak tırnaklarını boyayıp boyamadığını, mutfakta sigara içip içmediğini, Janine'in küvetinde uzun süre banyo yapıp yapmadığını merak ettim. Öyle umuyordum ama esasında muhtemelen sadece çok korkmuştu.

"Yalnızca bir hafta kadar ses kaydına ihtiyacımız var, bu süre içinde eminim ki bize türlü kalitesiz davranışlara dair yeterin-

ce örnek verecektir. İşimiz bitince fişi çöpe atabilirsin, tamam mı?" Kadın tekrar başını salladı ve Henry'nin tek kulağının altım okşamak için eğildi.

"Bunu ailem ve diğer kadınlar, kötü bir patronla benim gibi acı çekmesinler diye yapıyorum. Birine yardım etmek beni iyi hissettiriyor." Henry onun parmaklarını ısırmaya çalışmakla meşguldü. Birdenbire küçük bir suçluluk duygusu hissettim. Aslında benden başka kimseye yardım etmiyordu. Ve yakında işsiz kalacaktı.

"Soyadın ne Lacey?" dedim aniden. Bana derin bir şüpheyile baktı. Henry de şüpheli görünüyordu ama o küçük piç için normaldi. "Kayıtlarımda başka bir şey olmadığına söz veriyorum, hiçbir yerde kullanmayacağım." Hâlâ rahatsız görünüyordu. "Hikâye dünya çapında satılırsa ondan pay alırsın..." dedim hızlı düşünmeye çalışarak. Bu işe yaradı, para genellikle işe yarardı.

"Phan..." dedi bana heceleyerek. Ona teşekkür ettim ve o gün fişi taktığında bana mesaj göndermesi için tekrar söz verdim. Ciddi görünüyordu, yapacağını söyledi. Ayrıldık ve beklemek için otelime döndüm.

Dört saat sonra çevrimiçi antrenmanı tamamladım, banyo yaptım ve Bryony'nin Instagram'daki eski videolarını inceleyerek bir saat geçirdim.

"Her şey tamam, fiş algılandı. Yüklendi, mavi ışık yanıp sönüyor. Kutudaki marka Henbarg... Kod 1365448449412564."

Otuz saniye boyunca yastıkları yumruklayarak yatakta yuvarlandım ve ardından doğrulup derin bir nefes aldım. Bütün gece sessizliğini koruyan Pete'e mesaj attım. Zaman farkı olsa da bu durum hiç onluk değildi. Normalde gecenin bir yarısında uyanık olurdu, oyun alanında veya internette takılırdı. Son mesajımdaki mavi tikler mesajlarımı okuduğunu gösteriyordu. Muhtemelen utanmıştı, incinmişti ya da kızmıştı. Bir erkeği

kızdırmak için kibarca karşılık vermek gibisi yoktur. Fişin ta-
kıldığını yazıp merkezin bilgisini verdim.

*"O zaman yarın biraz yaygara koparıyor muyuz? O ihtiyarı
panik etmek çooook komik olacak lol."*¹¹¹

Saat yediye yakındı ve zorlu antrenmanıma rağmen hâlâ ad-
renalinle doluydum, bu yüzden spora geri döndüm ve bir koşu
daha yaptım. Düzgün parke taşları ve iyi bakılmış bitkilerle
kaplı temiz sokaklarda 10 km daha koştum. Gerçekten oyuncak
bir kasaba gibiydi, sanki dünyanın geri kalanı çok uzaktaymış
da sizi lekeleyemiyormuş gibi hissedebileceğiniz bir yer... Ken-
dime dondurma aldım ve damağımdaki şekerin tadını çıkarır-
ken yürüyerek otele döndüm.

Pete'ten hâlâ bir haber gelmemişti ama son mesajı görmüş-
tü. Ekranımda iki mavi tik görünüyordu. Babası telefonu elin-
den mi almıştı acaba? Sistemi nasıl hack'leyeceğini düşünmekle
mi meşguldü? Yoksa sessizliğinin daha karanlık bir sebebi mi
vardı? Janine'in kim olduğunu öğrenmek için seri numarasını
kullanmış mıydı? Öyle olsaydı araştırma yapardı ve kim oldu-
ğum, ondan ne istediğim konusunda yalan söylediğimi kesin-
likle anlardı.

Bunun her zaman bir olasılık olacağını biliyordum. 17 ya-
sındaki bir çocuğa iğrenç vücut sıvıları dışında her konuda
uzman diyebilirsiniz, teknoloji uzmanlığına sahip olan oydu.
Ama bu aynı zamanda kontrolü bıraktığım ve ne kadar derin-
lemesine inceleyeceğini tam olarak bilmediğim anlamına geli-
yordu. Janine'in evini hack'lememe yardım edeceğini, Janine
öldüğünde şok olacağını ve her şeyden uzaklaşacağını umuyor-
dum. En iyi senaryo buydu, "küçük bir şok"tan fazlasını istedi-
ğimi anlaması ve benden cevaplar istemesinin olası olduğunu
biliyordum. Ya da daha kötüsü doğruca yetkililere gidebilirdi.

¹¹¹ Ing. laugh out loud (yüksek sesle gülmek)

Başka birinden yardım istemenin sıkıntılı tarafı buydu. Her şeyi göz önünde bulundurduğunuzda aptal bir çocuktan yardım istemenin, istediğimi elde etmek için bir parça manipülasyon kullanmanın ve nihai sonuç hakkında cehalet iddiasında bulunmanın, sonsuza kadar üzerime yapışacak "profesyonel" birini işe almaktan daha iyi olduğunu hissettim. Bu tür insanlar benim hakkımda bulabilecekleri her şeyi araştırır ve sonsuza dek bana karşı kullanırdı. Muhtemelen fahiş miktarda para talep etmek için... Pete düşündüğüm gibi sıkılmış ve üzgün bir gençse, onu susturmak çok da zor olmamalı...

Ama hangi cehennemdeydi? Duş alıp yemek yemeye hazırlanırken akşam 21.00 olmuştu ve hâlâ cevap yazmamıştı. Tekrar mesaj attım, onu üzüp üzmediğimi sordum ve onu özlediğimi söyledim.

*"Bana mesaj at, burada çok sıkıldım ve sana ihtiyacım var xx."*¹¹²

Turistik bir barda, mönüsünde yemek fotoğrafları olan bir yerde akşam yemeği yedim. Bu dev bir hataydı ama dikkatim dağılmıştı ve geceyi alelacele bitirmek istiyordum. Sönmüş bir salata ve iki kadeh şarabın ardından hesabı ödedim ve otele geri döndüm. Yolda, Lacey'ye yarın evde kimin olacağını soran bir mesaj attım ve aldığımız sesi anlayabilmek için kimin konuştuğunu belirlemenin iyi olacağını açıkladım. Hızlı şekilde cevap verdi ve sabah 09.00'dan akşam 18.00'e kadar evde olacağını söyledi O izinliyken sabah Janine'in kahvaltısını hazırlamak ve evi hızlıca toplamak için bir kız gelecekti ama akşama kadar etrafta kimse olmayacaktı.

"Madam, perşembe günlerini evde dinlenerek geçirmeyi sever. Evinin kendisine ait olmasının güzel olduğunu söylüyor. Bazen tırnaklarını yaptırıyor ya da kuaförü geliyor. Döndüğümde her şeyi yeniden toparlıyorum."

¹¹² Xx'ler internet dilinde öpücük anlamına gelmektedir.

Tüm hayatı adeta bir tatil gibiyken, Janine'in her hafta tam bir gününü rahatlamak için kendine ayırması gerekmiyor gibi görünüyordu ama bu durum, tam da istediğim gibi onun evde olmasını sağlıyordu, bu yüzden kişisel bakımına bu kadar titizlikle önem vermesine sevindim.

Saat 23.00'te yatağa girdim ki bu gülünç derecede erkendi. Gündüz insanları savaşı uzun süre önce kazandı ama ben yine de onların yaptıklarına direndim. Normalde ikide yatar ve mümkünse on birden önce kalkmazdım. Ama Noel Baba'yı bekleyen ve sadece hediyelere uyanmak için kendini zorlayan bir çocuk gibi geceyi bitirmeye hevesliydim. Ama uyuyamadım. Pete on altı saattir bana mesaj göndermemişti ve yakında benimle iletişime geçmezse yarın Janine'i öldürme şansımın olmayacağını farkına vararak yatakta yattım. Ertesi günden sonra bu özel plan uygulanamaz hale gelecek ve en baştan başlamam gerekecekti. Sahile vuran dalgaların sakinleştirici ritmini dinlemeye çalıştım ama bu sadece çişimin gelmesine neden oldu. Yıllar önce kendi kendime öğrettiğim nefes egzersizlerini yaptım ama göğüs kafesimin altında bir yerlerde zıplayan kelebekleri bastırmadı. Sabah 02.00'de kalktım ve Pete'e sesli mesaj gönderdim. Olduğumdan daha genç görünmek için bir oktav yukarı çıktım ve uygun şekilde titrek bir ses tonu benimsedim.

"Neredesin, iyi misin bilmiyorum. Seni incittiğim ya da her şeyi mahvettiğim için endişelendiğimden saatlerdir ağlıyorum. Sana olan hislerimden korkuyorum bebegim, bu sem kendimden uzaklaştırmama neden oldu ama seni üzmem istemedim. Lütfen bağlantıyı koparma. Kötü üvey annemle ilgili planlarımız umurunda değil, sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum. Ne zaman istersen buradayım, lütfen cevap ver."

Beş dakika sonra geri mesaj attı.

"Bana daha yavaş gitmemi söylediğinde mahvolmuştum lol. Benden tiksindiğini düşündüm ve kendimi kötü hissettim. Sinirlendim, incel"¹¹³ deliğine düştüm, kızları siktir ettim, iyi bir adam olmayı siktir ettim. İnsanlar sahte, biliyor musun? Sahte olduğunu düşündüm ve kendini kötü hissetmeni istedim. Lol çok saçmaladım. Seni önemsiyorum bb."¹¹⁴ Fazla ileri gittiğim için özür dilerim, sesini duyduğumda ne kadar aptal olduğumu anladım. Ama bunu telafi edeceğim."

Zihnimdeki içgörü gerçekten rahatsız edici... Penisinin fotoğrafını hemen kucaklamayan bir kızı cezalandırmaya istekli olması tüyler ürperticiydi ve bunu altı kişiyi öldürmüş biri olarak söylüyorum. Her şey bittiğinde, onun acınası çükünün resmini teminat olarak saklayarak hayatından kaybolabileceğim için memnunum.

Bir saat kadar konuştuk, ben incinmiş ve utangaç bir genç kız rolünü oynuyordum, o da bana şefkat göstererek böbürleniyor ve bir kez daha koruyucum olmaya can atıyordu. Pete'in bilgisayar konusuna gelmesine izin verdim, kontrolün onda olduğunu hissetmesini istiyordum. Akıllı sistem üzerine konuştuğumuz gibi nasıl çalıştığını, her zamanki gibi tam olarak anlamadığım bir dil kullanarak anlatıyordu. Bir noktada konuyu kaybettim. Janine'in evini kontrol eden sisteme nasıl erişeceğini çözmeye çalışırken sohbede uzun başlıklar olmuştu ve görevin önemine rağmen beklemek sıkıcı olmaya başlamıştı.

Sabah 09.00'da irkilerek uyandım, beynim o gün neyin bu kadar önemli olduğunu hatırlamak için kendini yokluyordu. Operasyon telefonuma uzandım ve Pete'ten yirmi iki yeni mesaj

¹¹³ İngilizce "istemsiz bekâr" anlamına gelen "involuntary celibate" kelimelerinin birleştirilmesi ile oluşturulmuş, kendileri istemelerine rağmen romantik veya cinsel partner bulamamaları ile tanınan bir internet alt kültürünün üyelerini tanımlar.

¹¹⁴ Bebek kelimesinin internet dilinde kısaltılmış versiyonudur.

gördüm. Planla mı ilgiliydi, yoksa penis mi olacaktı? İlk mesaj elinde altın bir kupa ve altılı bira olan çıplak bir çizgi karakterin fotoğrafıydı. Tipik bir genç olan Pete, dil yerine meme'ler¹¹⁵ yoluyla iletişim kurmayı seçiyordu. Görüntünün başarı anlamına geldiğini ve sapkın eğilimlerini ifşa etmenin farklı bir yolu olmadığını umdum. Sonraki mesaj bir videoydu, küçük resim bulanıktı. Kendimi hazırlayıp oynata bastım. Video karanlıktı ve anlaşılması zordu. Gözlerimi kısarak ekranın ortasındaki solgun şekli anlamaya çalıştım. Nesnede bir hareket, bir sarsıntı ve ardından küçük bir ses oldu. O kadardı. Tekrar oynattım. Bu bir yataktı. Evet, bir yataktı. Ve gördüğüm karaltı da bir insandı. Bu sefer şiltenin dış hatlarını görmek daha kolaydı ve sarsıntı bir kol ya da belki bir bacadı. Pete, onun uyuduğu videoları bana şimdi mi gönderiyordu? Tanrım, bu hiç de akıllıca değildi.

Biraz paniğe kapılarak bir ses dosyası olan üçüncü mesajı açtım. "Gidiyorsan yatağını önceden topla lütfen. Bütün gün buruşuk çarşafı görmek zorunda kalmak istemiyorum. Ah bir de manikürcüyü ara ve öğlene kadar gelmemelerini söyle. Hayır, kiminle konuştuğumu bilmiyorum, muhtemelen Moca Manikür'dür. Sadece öğren, zor değil Lacey! Ben duşa giriyorum, teslimat geldiğinde kapıcının aramasını söyle."

Orada tamamen hareketsiz oturdum, buyurgan ses tonu hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Bu Janine'di. Tereddütsüz... Geri dönüp videoyu tekrar izledim. Uyuyordu, Pete'in gönderdiği saati kontrol ettim, sabah altı... Ve ses kaydı sabah sekizde... Sadece bir saat önceydi. Sonraki birkaç mesaj dairenin güvenlik kameralarından alınmış fotoğraflardı. Versay'ın DFS versiyonuymuşçasına bej salona düşüncesizce altın vurgular, koridor-

¹¹⁵ İnternet üzerinde anonim olarak genellikle popüler resim, video, kelime ya da cümleler şeklinde yayılan ve geniş kitlelerce manası bilinen olgulara verilen isimdir.

larda yaldızlı çerçevelerde sanatla ilgilenmeyen ama kültürlü görünmek için bir şeyler satın alacağı türden tablolar eklemişti. Manzara resimleri, atlar, birkaç çift balerin eskizi... Beyaz dolapları ve mermeri zeminiyle mutfak, dairedeki en şık alandı. Hiç kullanılmamış gibiydi. Tam bir yemek takımıyla döşenmiş devasa maun masa, masanın altındaki kabarık halı ve koyu kırmızı duvarlarıyla yemek odası göze çarpıyordu. Kalıcı olarak yemek takımıyla döşenmiş bir masanın sofistike zevklerin zirvesi olduğunu düşünmekten daha trajik bir şey var mı? Sanki küçük bir asilzade her an içeri girip yemek tabakları olmadığı için hayal kırıklığına uğrayabilirmiş gibi... Duşakabin fotoğrafı benim için ödüldü. Büyük, yuvarlak bir duş başlığı, ayaklı küvet ve süslü bir aynanın altında iki lavabosu bulunan alan neredeyse dairem büyüklüğünde; geniş, mermer bir odayı gösteriyordu. Aynanın arkasında, tatlı su havuzunda yıkanan perileri gösteren mozaik karolarla kaplı bir duvar vardı. Duşun içindeki cam kapı, geleneksel olarak ahşap kaplı saunaya açılıyordu.

Pete, gif'ler aracılığıyla çalışmalarından duyduğu gururu fade eden birkaç mesaj daha göndermişti. Son başlık şuydu: *Ve başyapıtım...*

Son videoya tıkladım. Yine yatak odasından bir kareydi, bu sefer perdeler açıldı, Lacey yatağı yapmıştı. Kapı açılıp kapanırken ve sonra tekrar açılırken ekranı izledim. Pete neler yapabileceğini gösteriyordu. Evin kontrolü ondaydı. Ve Janine'in hayatının kontrolü bende...

Pete'e elimden gelen en minnet dolu mesajı gönderdim. Ona ponponlarını havaya fırlatan seksi bir amigo kızın gif'ini yolladım. Hemen çevrimiçi oldu ve uyumadığını söyledi.

Bu çılgınca, bu evde gerçekten istediğim her şeyi yapabiliyim. Sistemde uçtan uca şifreleme yoktu. Şirketi araştırdım ve kazandığımı anladım. Almanyada, yalnızca çılgın zenginlikte

insanlara bunu satan yaşlı bir herif tarafından yönetiliyor fakat teknolojiye herhangi bir güncelleme yapmak veya verileri güvence altına almakla uğraşmıyor. Bu aptal zenginler boktan Fitbit'ten¹¹⁶ bile daha az güvenli bir şey için 100 bin ödüyorlar.

Ona sistem aracılığıyla Janine ile konuşmanın mümkün olup olmadığını sordum ve her şeyi korkunç bir şekilde kavradığım için benimle alay etti.

"Sistem aracılığıyla derken tıpkı annem gibi konuşuyorsun. Ama evet, saunada kilitliken onu biraz korkutabilirsin. Bu arada duvar resmini gördün mü? Amma da seksi periler öyle... Planımızda üvey annen çıplak mı olacak?"

Bu soruyu görmezden geldim ve sisteme telefonumdan nasıl erişebileceğimi konusunda mesajlaştık. Bana bir dosyanın bağlantısını gönderdi ve indirmemi söyledi. Küçük simge yeşile döndü, onu tıkladım ve bana Janine'in evindeki koridorun canlı halini gösteren bir web sayfası açtı. Pete, görebildiklerim ve farklı odalardaki kameralara nasıl erişebileceğim konusunda bana yol gösterdi.

"Diğer şeyleri buradan kontrol edeceğim, sen telefonla konuşabilirsin, istediğin zaman evle bağlantı kuracağım."

Merakla daireyi tıklayarak sordum. "O şu an evde mi?"

"Hayır, yaklaşık on dakika önce ayrıldı. Bana babanın ne kadar zengin olduğunu söylememiştin. Burası manyak bir yer."

"Bu kadının kendi parası" diye cevap yazdım. Benim bir tür mirasçı olduğum fikrinden onu vazgeçirmek istiyordum.

"O zaman baban şanslı. Ev boşken bazı havalı numaralar görmek ister misin?"

¹¹⁶ Egzersiz ekipmanı, etkinlik izleyicisi, pedometre, kalp atış hızı, uyku kalitesi, tırmanılan adımlar ve zindelleme ile ilgili diğer kişisel ölçütler gibi verileri ölçen, kablosuz etkin giyilebilir teknoloji cihazları üreten şirket.

Görünmeyen bir hoparlörden yüksek sesli house müzik yükselirken salonda panjurların bir aşağı bir yukarı hareket etmesini izledim. Bunu gerçekten yapabiliyordu, boş bir böbürlenme değildi. Janine eve geldiğinde komşuların fark edip uyarmasını istemediğim için ona durmasını söyledim. Janine'in sabahları çok nadiren house müzik çaldığından şüpheleniyordum. Gerçekten hiç kimse son ses house müzik açmamalı...

Pete'e araştırmaya devam etmesini ve Janine daireye geri döner dönmez bana mesaj atmasını söyledim. Beş dakikadan kısa sürede duş alıp giyindim ve telefonumu, şarj aletini ve kulaklığımı alıp sahile indim. Orada en güzel görünen kafeyi seçtim ve dışarıda şemsiyenin altında oturup dalgaların kıyıyı kucaklamasını izledim. Dikkatimi tekrar Janine'in dairesinin görüntülerine verdim ve ondan bir iz var mı diye odalara baktım. Hâlâ bir şey yoktu. Pete de mesaj atmamıştı, ben de kendime bir kahve ve kruvasan ısmarlayıp on saniyede bir kendimi telefonu kontrol etmemeye zorlayarak, denize bakarak oturdum. Bu disiplini çok uzun süre sürdüremedim. Tam kruvasanın son parçasını yerken telefonum çaldı ve mesajı açmadan önce tereyağlı ellerimi aceleyle peçeteye sildim.

"O döndüüüüü" diye yazdı Pete.

Kamera görüntüsüne geri döndüm ve Janine'in yatak odasına girdiğini gördüm. Büyük turuncu Hermès çantasını, küçük bir kâğıt poşetin yanına koydu ve yatağın yanındaki masanın üzerine koyduğu altın hazneli bir mum çıkardı. Birkaç dakika odanın içinde dolaştı, altın püsküllü bir kurlenti çırpıtı ve pencere pervazında parmağını gezdirdikten sonra toz olup olmadığına baktı. Sanırım sıkıldı. Vaktinizi boşuna harcıyormuş gibi hissettiğiniz nadir bir boş günün can sıkıntısı değil. Bu yıllarca birikmiş bir can sıkıntısıydı; öğle yemekleri ve organizasyon personelleriyle dolu ve fiziksel bakım için çok fazla zaman har-

canan bir hayatın sıkıntısı... Bir mum al, fön çekti, yoga dersi al, diğer evine uç ve rutini sürekli tekrarla... Saatlerini aktivitelerle doldursa da hiçbirinden gerçekten anlam ifade etmiyordu. Bu sadece bayağılığın oyuncaklığıydı. İşte burada, çevresinde personeli ve arkadaşı olmayan bir günde, dairesinde dolaşarak Lacey'yi azarlayacak bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Hayatının iç karartıcı gerçekliğine dair bir içgörüsü olsaydı kendini yoga balkonundan atardı.

Pete bana mesaj gönderdi.

Gelen: Çantalı bir kadın, kapı kamerasında görebilirsin.

Janine koridorda yürüdü, Henry aniden arkasında vahşice havlayarak belirdi. Köpeği savurdu ve kapıyı açtı. Siyah tişörtlü ve kot pantolonlu genç bir kadın içeri girdi ve onu salona kadar takip etti. Çantasını açarken manikürcünün, Janine'in gününün bir saatini doldurmaya geldiğini anladım.

O tırnaklarını yaptıırken Pete ve ben sohbet ediyor, oturma odasındaki dekorla dalga geçiyor ve oradaki en kötü şeyin ne olduğu konusunda fikir alışverişinde bulunuyorduk. Benim oyum duvarda italik harflerle "Aşk" yazan küçük neon tabelaydı, birkaç yıl öncesine ait bir Tracey Emin¹¹⁷ tasarımının kopyası ve mekânda moderniteye verilen tek taviz... Gerçek bir Emin de olsa bu onu daha az çirkin yapmazdı. Pete cam sehpanın kazanan olduğu konusunda kararlıydı ve yükü kaldırmak için canla başla çalışan minik melekleri gösteren bacakları görmek için yakınlaştırmamı söyledi. Bir kahve daha söyledim kendime; biz, kılını bile kıpırdatmadan evin içine giren iki yabancı, sadece bekliyor ve izliyorduk.

Sonunda manikürcü işini bitirip ayrıldı ancak Henry ona saldırmadan önce değil, kadının bluzunda birkaç damla dökülecek şekilde bir şişe okeyi devirdikten sonra... Janine, Henry

117 Ressam ve enstalasyon sanatçısı.

kıza saldırdığında ondan çekindiği için kızı azarladı ve köpeklerden korkuyorsa ona bir daha gelmemesini söyledi.

"Gerçekten daha profesyonel olmalısın, halının üzerine de dökülebilirdi..." dedi kızı çıkarırken.

Janine, terbiyesini bozmayan manikürcüye kapıyı kapatırken içini çekerek balkona yöneldi. Banyonun suyunu açtı ve aynada saçlarını dikkatlice topladı.

"Şimdi, ona çaktırmadan saunayı açabilir misin?" diye Pete'e mesaj attım. Kameraya geri döndüm. Janine yüzüne yağlı bir krem sürüyordu.

"Tamam, halloldu bil" diye yanıtladı Pete.

"Güzel. Banyodaki işini bitirdiğinde saunadaki ışıkları yak; ışıkları söndürmek için içeri girdiğinde biz de kapıyı kapatacağız." Yukarı bakan bir başparmak emojişi gönderdi.

Janine'in banyo yapmasını izlememeye karar verdim, sanki son anlarında biraz yalnız kalmaya izin vermeliymişim gibi hissediyordum. Ama Pete'in böyle bir derdi yoktu; nasıl yıkandığını anlattı ve sırtüstü suda yatarken Celine Dion şarkıları söylemesine güldü. Bazı insanlar banyoda oyalanmayı sever, buna kişisel bakım derler ve bunun ailenizden değerli bir saat boyunca kaçmak istemenizle hiçbir alakası yokmuş gibi davranırlar. Bir köpeğin kıcını saymazsanız, kaçacak kimsesi olmamasına rağmen Janine onlardan biriydi. Küvette yaklaşık bir saat geçirdi, sıcak su doldurdu ve çeşitli yağlar ekledi. Beklerken kahvenin beni gerdüğünü fark edip kafeini dengelemek için bir bardak roze şarap sipariş ettim.

Sonunda Pete beni banyodan çıkacağı konusunda uyardı ve memeleri hakkında kaba bir şaka yaptı. Bu da neredeyse beni çük resmi hakkında yaptığım yoruma geri götürecekken kendimi zor tutum. Pete, bende Janine'i savunma isteği uyandırıyor- du ki bu ikisinin de bir an önce hayatımdan çıkmaları gerektiğinin işaretiydi.

Sauna epey sıcaktı. Derin bir nefes aldım ve Pete'e ışıkları açmasını söyledim. Kamera görüntülerini izledim ve çerçeve içinde aniden saunayı çok net gördüm. Ama Janine fark etmemişti. Bir havluya sarınmış halde, lavabonun üzerinden aldığı bir bezle yüzünü temizliyordu.

"*Açıp kapa*" yazdım ve ışıklar usulüne uygun şekilde açılıp kapandı. Janine temizlenmeyi bıraktı ve kaşlarını çattı. Yüzünde sıkıntı ifadesiyle saunaya doğru yürüdü.

"*Kapıyı kapatmaya hazır ol Pete, lütfen hazır ol.*"

"*Tamam, sakın ol bebeğim, buranın kralı benim*" diye cevap geldi.

Saunaya girdi. Nefesimi tutup boynumu kaşıdım. Kapı arkasından sessizce kapandı. İlk başta fark etmemiş gibi göründü. Işığı kapatmak için uzanırken başının üstünü görebiliyordum. Isının sonuna kadar yandığını fark edince yelpazesini açtı. Kapıyı açmaya çalışmasını izledim. Cam hafifçe sallanıyordu ama eğilmiyordu.

"*LOL, sıkıştığını fark etti.*" Pete, mesaj attı, ama onu görmezden geldim. Giderek paniğe kapılan ve şu an bir düğmeye art arda basan Janine'i gördüğümde şaşkınlıkla bakakaldım. "*Alarm ha?*" dedi Pete. "*Açıkçası devre dışı bıraktım. Çığlıklarınızı kimse duyamaz bayan.*"

Janine şimdi oturdu ve artık onu göremeyeceğim bir açıda gizlendi ama cama vurmaya devam ediyordu ve Henry gürültüden irkilerek banyoya koştu. Onu duyabiliyordu. Ayağa kalkıp kapıdaki buzlu şeride baktı. Ona yardım istemesini söyledi, kadının artık aklını kaybettiğini gösteren saçma bir emir... Henry kulaklarını geriye doğru attı ve küçük vücudu heyecandan titreyerek ona baktı. Sonra başını yana yatırdı, arkasını döndü ve banyodan çıktı. Görüntüleri kaydardım ve onun koridordaki küçük yatağına uzandığını ve hemen uykuya daldığını gördüm. Belki de Henry düşündüğümünden daha iyi karakter değerlendirmesi yapıyordu.

Telefondan saate baktım. On beş dakikadır saunadaydı. "Oradaki sıcaklık nedir?" diye Pete'e sordum.

"Dur, kontrol edeyim." İki dakika sonra tekrar yazdı. "Geciktim pardon, dereceyi sizin tuhaf biriminize çevirmeye çalışıyorum. 110 derece. Daha yüksek ister misin? Bayılabilir ama..."

Düşündüm. Oturup yavaş yavaş ölümüne pişmesini bekleyecek saatlerimiz yoktu. Ama kötü bir şekilde yanacağı noktaya gelmesine de izin vermek istemedim. Bu dışarı çıkamayacağını düşündürebilecek bir işaret...

"Biraz aç, bayılsa da umurumda değil. İneğe iyi gelir."

Janine'in tüm vücuduyla haykıracağını tahmin ederek şarabımı yudumladım ve esintinin tadını çıkardım. Iowa'ya olası bir seyahatten bahsederek Pete'in dikkatini güvenlik kamerasından uzaklaştırdım ve o da hemen yemi yuttu. Gerçek hayatta takılmanın ne kadar harika olacağını söyledi. Birlikte ne yapacağımız konusunda ileri gittik, o giderek çapkınlaştı, ben de kilise liderinin onaylayacağı sağlıklı faaliyetler önerdim.

Bu arada o küçük, sıcak dolaba tıklıp kalmış Janine'e de göz kulak oldum. Görebildiğim kadarıyla hiçbir hareket yoktu ve onunla konuşmak istersem bunu şimdi yapmam gerektiğini anladım. Söyleyeceklerimin daha sonra bazı sorunlara yol açacağını farkında olarak Pete'e beni bağlamasını söyledim.

Kısa bir duraklama oldu ve ardından Pete konuşabileceğimi söyledi. Şaraptan bir yudum aldım ve kimsenin duyma mesafesinde olmadığımdan emin olmak için etrafa bakındım. Telefonu çeneme dayayıp alçak ama net bir şekilde konuştum.

"Muhtemelen şu anda samimi bir sohbete girecek havada değilsin." Başını buzlucamın üzerine kaldırdı ve tek eliyle buharı sildi. "Ama sadece bunun neden başına geldiğini bilmeni istedim. Bu bir kaza değil. Muhtemelen şimdiye kadar bunu fark etmişsinizdir. Ama senin elmaslarını çalmak isteyen bir suç deshası da değilim. Bana bunu durdurabilecek bir şey veremezsin."

Bağırmaya başladı, çılgınca cam kapıya vurdu.

"Sessiz ol. Yaygara için enerjin yok. Kocan, annemi bir bebekle terk etti. Onu terk etti, beni reddetti. Ve ailen o zamandan beri zevk ve refah içinde yaşadı. Sence bu adil mi? Annemin bir dizi boktan işe girip çalıştığı her gün daha da güçsüzleşmesini izlerken bana hiç de öyle gelmedi. Senin kızın isteyebileceği her şeye sahipken, benim sadece kendilerini iyi hissetmek için bana bakan insanlar tarafından yetiştirilmem adil mi?"

Tamamen çıldırmış gibiydi, bir eliyle boynunu tırmalıyordu.

"Nefes almak gittikçe zorlaşıyor, değil mi? Pekâlâ, daha fazla sorun olmayacak, bu yüzden sakın olmaya çalış, paniklemen daha kötü olur sanırım. Dürüst olacağım, bunların hiçbirini açıklamamayı düşündüm ama arka planı nezaketen bilmeni istedim. Babam. Senin kocan. Şu an orada kilitli olmanın tek sebebi. Kimi suçlayacağını bilmek güzel, değil mi?"

O sırada Pete bana mesaj attı. *"Mega komik ama artık çok uzun zaman oldu. Bence gerçekten mücadele ediyor bebeğim, çıkmasına izin verelim mi? Ne bok olduğu umurumda değil, bu senin kararın."*

"Bir dakika daha ver. O iyi. Biraz zaman ver" yazdım.

Parmağıyla camda bir şeyler yapan Janine'e bakarak cevap verdim. Gözlerimi zorlayarak anlamaya çalıştım. Bir ses çıkarsa da boğuktu.

"Bir şey mi söylemek istiyorsun?" dedim. Tekrar fısıldadı. Tahrişin arttığını hissettim. "Daha yüksek sesle lütfen, muhtemelen fazla vaktin yok. Bu yüzden bir şey söylemek istiyorsan YUKARI konuş."

Ama dinlemiyordu, dikkatle parmağını tekrar camdan yukarı hareket ettirmeye başladı. Çok yavaş hareket edebiliyordu. İlk şekil netleşene kadar sessizce izledik. Bir G harfi, titrek ve küçük ama yeterince net... Hafif bir mide bulantısı hissetmeye

başladım. Ne yapıyordu, bir acil durum mesajı mıydı? Bir sonraki harf şekillenmeye başladı. Uzun bir çizgi ve sonra kendini kapıya dayamaya çalışırken bir daire yaptı. Bir R çizdi. Görüşüm bulanıklaştıkça dalgalar kumsala çarpıyordu. Grace yazacaktı. Biliyordu. Her şeyi biliyordu. Muhtemelen her zaman biliyordu. Beni, annemi, kızı her şeye sahipken bizim yoksulluk içinde yaşamamıza izin verdiği için mutluydu. Ve beni ifşa edecekti. Simon da mesajı bulduğunda anlayacaktı. Belki hemen değil ama iki ile ikiyi bir araya getirecek, diğer ölümleri düşünecek ve neler olduğunu anlayacaktı. O ve Bryony güvende olacaktı ve ben de hayatımın geri kalanını hapiste geçirecektim.

Pete'e, "SONUNA KADAR AÇ" yazdım. "Ne kadar oluyorsa olsun... Orospu bunu hak ediyor."

"Tanrım ondan gerçekten nefret ediyorsun ha? Bu hikâye çılgınca, üvey annemi lanet olası bir melek gibi gösteriyor. Motoru köklüyorum o zaman."

Janine, R'yi bitirmeye çalışıyordu. Mükemmel şekillendirilmiş saçları alacalı yüzüne yapışmış, bazı kısımları tuhaf bir şekilde morumsu bir maviye dönüşmeye başlamıştı. Orada güneşin altında otururken bir elim telefonda diğer elim boynumu öyle sıkı tutuyordu ki gözlerimin şiştiğini hissedebiliyordum. Sonra ben izlerken parmağı camdan aşağı kaydı, başı gözden kayboldu ve yüksek bir gümbürtü duyuldu. Sessizlik... Bir bardak su içtim. Hareket yoktu.

Telefonuma mesaj geldi. "Bu çok DRAMATİKti. Sanırım şimdi bayıldı. Kapıları açmamı ister misin?"

Garsona bana bir kadeh daha şarap getirmesini işaret ettim. Hadi yapalım.

Gümbürtü sadece vücudunun yere düşmesiyle ilgili değildi. Çok gürültülüydü. Kafasını vurmıştı. Saatime baktım, Lacey iki saat daha gelmiyordu. Zaten ölmemişse bile geri dönüşü ol-

mayan bir şekilde zarar görmesi için yeterli bir süreydi. Saunanın kapısı açıldı ve buhar dışarı çıkarak manzarayı bir dakikalığına engelledi. Garson bana yeni bir kadeh getirirken banyonun yeniden görünmeye başladığını gördüm. Janine'in ayakları saunanın kapısının yanında duruyordu, bedeniye gözden biraz uzak, hareketsiz ve ufak... Titrcycn G ise zaten hiçliğe dönüşmeye başlamıştı.

Henry her şey boyunca uyudu. Cidden köpekleri hak etmiyoruz.

...

Nihayetinde o öldü. Hafif bir kalp şikâyeti olmasa bile ısı, şok ve yanıklar ona etki edecekti. Sanırım bir fıırına sıkışıp kaldığınızda hiçbir kalp şikâyeti hafife alınamaz. Ertesi gün yürüyüş yolunun dışında beklerken bana tek bir soru bile sormayan Lacey'yi Tanrı korusun. Bir şeyden şüphelenmiş miydi? Söylemesi zor... Ama haberler karşısında şoke olmuş ve sempati duymuş numarası yaptım. Ama Lacey, kendisini karşılayan dehşet sahnesinden rahatsız olmuşa benzemiyordu. Bilakis daha dik yürüyordu, artık üniformasıyla değil, kot pantolon, tişört ve dikkat çekici derecede turuncu ayak tırnaklarını gösteren altın parmak arası terlikle dolaşıyordu. Henry'yi aldı ve onun ipeksi küçük kulaklarını okşadı.

"Sana biraz para vereceğim Lacey, bu zor zamanlarda yapabileceğim en azından bu..." dedim endişeli görünerek. "Artık eve mi döneceksin? Yoksa ailenin yanında devam mı edeceksin?"

"Bay Artemis bana bir aylık maaş verdi ve bir hafta kalabileceğimi söyledi ama sorun değil. Madam Janine'in en iyi arkadaşı Susan dün gece gelip onun için çalışmamı istedi. Tepelerde çok daha büyük bir evi var ve bana daha fazla para teklif ediyor. Bir süredir bana iş teklif etmeyi planladığını söyledi." İşli

ışıl gülümsedi. "Ve o, ölen kadın gibi orospu da değil. Üstelik Henry'yi alıyorum. Kimse beni durduramaz." Susan'ın, en iyi arkadaşının ölümünden yirmi dört saat sonra hizmetçisini işe alan müthiş küstahlığına hayret ederek Lacey'ye el salladım.

Başka bir hayatta arkadaş olabilirdik.

Pete biraz daha zor bir görevdi. Olabileceğinden endişelen-
diğim gibi yaptığımız şeye dair parça parça olmadı ve paniğe
kapılmadı. Bunun yerine öforik bir ruh hali içindeydi; günün
olaylarını tekrar tekrar anlatmak, barbekülerle ilgili meme'ler
göndermek ve bundan sonra kimi hedefleyeceğimizi soruyordu.

Bir kadeh eşliğinde ayak turnaklarımı ne renge boyayacağı-
mı düşünürken, "Bu bir iş olabilir bebeğim" diye bir hafta son-
ra bana mesaj attı. Ergenlik çağındaki bir çocuğun hormonla-
rı altüst edilmemeli, bu yüzden telefonu bir nehre atıp ondan
tamamen kopmadım. Oğlan delicesine âşıktı ve onun teknik
sınırlarını test etmek istemediğimden hassas şekilde hallettim.
Temelde Tanrı'yı bularak... Bana çapkınca her mesaj attığında
aniden İncil'den pasajlar atmak, iletişim sıklığını gerçekten ya-
vaşlattı. Azgın bir gencin kendiliğinden olan ereksiyonundan
kurtulmak için biraz fiske gibisi yoktur. Ama üç ay sonra hâlâ
tamamen pes etmemişti. Yaşadığımız maceranın dumanında
iz arıyordu ve beni tamamen yalnız bırakmayacaktı. Bu yüz-
den daha zorlu bir yol seçtim. Onu "avlamış" gibi yaptım. Yani
onu gerçekten avlamıştım zaten ama eli iki kat artırdım. Ona
gerçekte erkek olduğumu ve onu kandırdığımı söylemeye ka-
rar verdim. Tersine görsel aramanın onun için kolay olacağının
farkında olarak gezegendeki herhangi biriyle görüntülü sohbet
edebileceğiniz çevrimiçi bir sohbet forumuna katıldım ve temel
İngilizce konuşabilen en çirkin herifi bulabilene kadar tıkladım.

Çoğunlukla ona memelerimi göstermem için bana yalvarmasından oluşan arkadaşlığına beş dakika katlandım. Ondan önce bana bir selfie göndermesini istedim, telefonuma kaydettim ve ardından hesabımı sildim. Ortaya çıkıp sırıtan ve el sallayan kel bir dağ adamını gösteren fotoğrafla Pete'ten gelecek müstehcen (mastürbasyon) videosunu bekledim. Bir tane mastürbasyon videosu geldi. Hemen fotoğrafı geri gönderdim.

“Biz kolektif bir oluşumuz. Zavallı videolarınız ve yaptıklarınızın kanıtları elimizde. Bu dosyaların ailenize gönderilmesini istemiyorsanız iletişimi kesecek ve normal hayatınıza geri döneceksiniz. Ve buna izin verdiğimiz için her gün minnettar olacaksınız.” O akşam yirmi iki kez aradı ve SON UYARI ekiyle birlikte mesajı tekrar gönderdim. Kimseye söylemeyeceğini söyleyerek cevap verdi ve videoları babasına göndermemem için bana yalvardı. Sanırım tüm böhörlenmelerine rağmen yüz yirmi kiloluk orta yaşlı bir adama mastürbasyon klipleri gönderdiğini babasının öğrenmesi fikrine katlanamadı. Bir yabancıının öldürülmesine yardım etmiş olabilir ama bazı şeyler asla değişmez. Bir ebeveynin cinsel hayatınız olduğunu öğrenmesi fikri çok daha kötüydü. Ve bu ColdStoner17'den haber aldığım son zamandı. Gençlikte ilişkiler böyle olmalı; kısa ama parlak ateşli...

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kelly'nin bir telefonu var. Haftalardır bunun hakkında konuşuyor ama sadece bana, sanırım ilk defa hayatında bir şeyleri gizli tutabildiği nadir anlardan... Gizli tutmakta haklıydı, zira buradaki diğer kadınlar telefonu ele geçirmek için her şeyi yapabiliyorlardı. Kelly, ağzındaki kemiği koruyan bir terrier gibi onu bütün gücüyle koruyordu. Kafasını önüne eğiyor ve sürekli yazıyor; uzun tırnakları tıkırdıyor ve küçük ekranın parıltısı örtünün altından görülebiliyordu. Nereden ve nasıl bulduğunu sormadım. Ahlaksız Clint'in bunu bir şekilde ona ulaştırmayı başardığını düşünüyorum ama birbirlerine bu kadar çok karşılıklı cevap yazacak ne söylemeleri gerektiğini anlamıyorum. Umarım cinsel yazışmalar değildir. Saçlarını jöleleyen bir adamla mesajlaşarak seks yapan biriyle küçücük bir alanı paylaşmayı kaldıramam. Normalde Kelly eşyaları konusunda cömerttir ama yeni değerli eşyasını ödünç almama bir kere bile izin vermedi. Arayacak kimsem olsa dahi sormazdım. Kelly gibi birine minnet duymak istemezsin. Tasdikli bir ahmak olabilir ama yine de bir iyiliğin karşılığını istemekte tereddüt etmezdi. Başıma bir yastık bastırarak sesi engellemeye çalıştım ve aynısını ona da yapabilmeyi hararetle diledim.

...

Siz komik bir şey söyleyeyim mi? Kız kardeşimle ilk kez bir manikür salonunda tanıştım. Onunla şüphelenmeyeceği şekilde karşılaşmak için hiçbir plan, dikkatlice düzenlenmiş hiçbir entrika yoktu. Tamamen rasgele bir karşılaşmaydı. Kadere inanmam, aşağı yukarı aynı yaştaki iki kadının Londra'nın merkezinde yollarının kesişmesi garip değil. Rasgele karşılaşmalar hiçbir anlam ifade etmez; yıldız falı ve tarotla ilgilenen eşiniz Sarah her ne kadar ısrar etse de bunun özünde mistik bir şey yoktur. Ama yine de komikti. Bir kere olsun planın benim adıma yapılması güzeldi. Şoförlü arabalarda ve özel uçaklarda seyahat eden, güvenlik kapıları ve güvenlik köpekleri olan bir ailenin mensubuydu. Bizden üç basamak yukarıda yaşıyordu. Başka bir gezegende henüz koloni kuramayan ultra zenginler, diğer herkesle aynı civarda yaşamak zorunda kalsa da ancak asla tam olarak kavrayabileceğimiz bir noktada değiller. Sizinle aynı caddede bulunabilirler (o da yalnızca Kings Road ise) ama aynı şekilde deneyimlemiyorlar. Mağaza kapıları sessizce saliseler içinde onlara açılıyor; kaldırımlar sadece onları bekleyen arabalar için pist, restoranlar özel odalarını gösteriyorlar, müzeler her an açık... Bir yeri görme şeklin onların gördüğü gibi değil. Şemsiyenizdeki yağmuru silkeleyip bir masa için baş garsona yalvarana kadar onlar çoktan bir sonraki aşamaya geçiyorlar. Onlara dokunamazsın. Gel gör ki şimdi yanımda oturmuş jel manikür istiyordu. Hem de lütfen demeden...

Bryony Artemis, daha önce gördüğünüz yüzlerden birine sahipti. Bildiğiniz bir kıza benzediğini söylemiyorum, kesinlikle değil, ama sosyal medyanın her yerde hazır ve nazır ettiği bir görünüşü vardı. Yastık gibi dudakları, bir tutam parlak, dalgalı saç, atletik kıyafetlerle kaplı bir vücudu vardı. Çok inceydi ama sahibinin güçlü olduklarını söylemek için elinden geleni yapan pazıları, "ganimetlerini" vurguluyordu. Bu kadınların sanki tek düşündükleri şey bu değilmiş gibi, umurlarında olmadığı-

nı iddia ettikleri türden sıskaydı... Bryony gibi kadınlar fotoğraflarda şaşırtıcı derecede güzel görünürken gerçek hayattaki görünüşleri "tekinsiz vadi" gibidir. Bu tanımlamayı seviyorum. Robot uzmanı Masahiro Mori, insana benzeyen (aslında çok da benzemeyen) robotlara ve bilgisayar yapımı görüntülere karşı duyduğumuz tiksintiyi anlatmak için 1970 yılında bu tanımlı icat etti, ama pek değil... Dünyadaki Bryony'ler kusursuz, yüz hatları dolgun ve pürüzsüz... Fotoğraflarda işe yarıyor. Gerçek hayatta ise can sıkıcı... Kadınların özgüvensizliklerinin en azından görünüşlerinde bariz belli olduğu aşırı büyük meme implantlarının ve korkunç yüz germelerin yapıldığı o günleri özlüyorum. Wildenstein Geline'ne¹¹⁸ gülebilir ya da bunu kendine yaptığı için üzülebilirdin. Bu kabilenin yüzlerinden hiçbir şey belli olmaz; sizi empati kurmaya, acımaya ve hatta alay etmeye sevk edecek hiçbir şey yoktur.

Bir spor salonunun içini görmeyen türden pahalı spor ayakkabılar giymişti, yanlarında elektrik mavisi çizgileri olan dar bir tayt ve minicik bir üst vardı. Üstündeki devasa şişme ceket fermuarlı değildi ve vücudunu sarıp dev çapraz çantanın altından tutturulmuştu. Instagram'daki diğer kızlara benziyordu. Çantanın Chanel olması ve görünüşünü altın yüzükler, pırlanta düğmeler ve küçük bir Rolex saatle süslemesi dışında aynıydı. Bir yılda kazandığınızdan daha fazlasına mal olduğu için asla "onun stilini satın alamayacağınızı" gösteren işaretler... Kızın üstündekiler, ailenizin zamanında oturduğunuz evi almak için ödediğinden daha pahalıydı. Üstündekiler, sizin kendi evinizi satın almak için bir araya getirebileceğiniz rakamdan da daha pahalıydı. Şaka yapıyorum, asla bir ev alacak kadar paranız olmayacak.

118 Jocelyn Wildenstein, yanlış yapılmış kapsamlı estetik ameliyatıyla tanınan İsviçreli bir sosyettidir; 1999'da milyarder sanat simsarı ve işadamı Alec Wildenstein'den boşanmıştır.

Saniyeler içinde o olduğunu anlamıştım. Her açıdan nasıl görüldüğünü bilmeden onun internette büyümesini izleyerek yıllarımı harcamadım. Ne iç karartıcı bir beyin israfı...

"Yirmilerini ne yaparak geçirdin Grace?"

"Eh ben de dudak kremiyle ilgili vlog'lar çeken, zengin bir aptağı izledim ve onun en iyi beş güneş gözlüğü şekli hakkında söylediklerini öğrendim." Belki ben de kendimi kesmeliydim.

Sanki ona bir hediye veriyormuşçasına bir elini manikür-cünün önüne uzatmış yere bakıyor ve dikkatle telefonuna bir şeyler yazıyordu. Böyle salonlarda çalışan kadınların günün sonunda müşterileri hakkında ne söylediklerini merak ediyorum. Asla göz teması kurmayan kaba müşterilere öfkeleniyorlar mı? Onlara gülüyorlar mı? Yoksa onlardan bahsedemeyecek kadar uyuşuyorlar mı?

Eğildim ve oje renk kartelasını ödünç almak istedim, başını kaldırmadan verdi. Kulağından sarkan kulaklık, konuşmak için uygun olmadığını gösteriyordu; bu taktiği kendim için de kullandığımdan yargılamayacaktım. Bizimle iletişime geçmeye çalışan erkekler için uygun olmadıklarını belirtmek için dünyanın her yerindeki kadınların kulaklıkları kullanacağını düşünmeden kulaklık tasarlayan adamı (erkek olduğunu tahmin ediyorum) Tanrı korusun.

Salon, kadınlara özel alanlarda her zaman olduğu gibi vizitiliydi ama bunu engelledim ve tamamen ona odaklandım. Bryony'yi izlemek kolaydı, yanından geçen her yabancidan onu okşamak isteyeceklerini umarak yavaşlayan bir köpek gibiydi. İnsanların kendisine hayranlıkla bakmasına alışmıştı, bunu bekliyordu, hoş karşılıyordu. Onu göz ardı etmek daha rahatsız edici olurdu muhtemelen. Bu elbette geriye bakacağım anlamına gelmiyordu, sadece fark edilmeden gözlemlemek için tam yetkim vardı. Bu fırsat, vücudumu adrenaline doldurmuştu.

Her saniyem boşa gidiyormuş gibi hissediyordum, bir şeyler olması gerekiyordu. Kısa süre sonra ben oturmuş tırnaklarımın kurumasını beklerken o salondan süzülüp doğruca sıcak bir arabaya atlayacaktı.

Bu kız benim yarı kardeşimdi! Uzun süredir kayıp olan kardeşinle tanışmak nasıl bir duyguydu? Gergin bir şekilde birbirimizi inceleyeceğimizi, aptalca bir şaka yapabileceğimizi, geçici olarak yardım eli uzatabileceğimizi hayal etmiştim. Sonunda birbirinizin kollarına atılana kadar her şey önsözdü; bu kişinin varlığının, hayatınızın yapbozunun eksik parçası olduğunu ve nihayetinde yerine oturduğunu kabul etmenize izin vermeniz gerekiyordu.

"AH!" Bryony öfkeyle elini manikürcüden çekti, tırnak etine bakıp ovuşturdu. "Kestin, FFS.¹¹⁹ Dikkatli olabilir misin?" Manikürcü başını eğdi ve herhangi bir kan izi görmememe rağmen özür diledi. Bryony içini çekti ve başka bir kadın resepsiyon masasından aceleyle gelirken elini tekrar uzattı. Müdür olduğunu tahmin ettiğim kadın eğilip parmaklarına baktı ve hasarı inceledi. "Çok üzgünüm hanımefendi, çok üzgünüm. Size biraz su getireceğim, tamam mı?"

Kardeşim bir daha başını kaldırmadı ama onaylayarak başını salladı. Instagram hesabında geziniyor, karanlık gece kulüplerinde deri banketlerin üzerinde duran sarışın kızların fotoğraflarını beğeniyordu. Ardından kamera uygulamasını açtı, yüzüne kaldırdı ve yüz hatlarına sakın bir küçümseme ifadesi geldi. Sonunda bir tanesine karar vermeden ve ince parmaklarını hızla kaydırmadan önce birbiri ardına fotoğraf çekmesini izledim. Bryony tekrar içini çekti ve telefonunu kapattı. Yine de durmadı ve diğer elini uygulamayı tekrar tekrar yenilemek için kullandı. Kendi telefonumu çıkardım ve Instagram'ı açtım.

¹¹⁹ For fuck's sake, argoda "Tanrı aşkına" anlamına gelmektedir.

Hesapta bir takma ad kullanıyordum, iki küçük oğlu olan genç bir annenin genel bir fotoğrafı... Profilimde şöyle yazıyordu: "Kocaman bir adamın karısı ve iki küçük teröristin annesi, Hertfordshire'da yaşıyor ve her zaman (buraya banal bir şarap emojisi ekledim) peşinde..." Burada geldiğim temel seviyeden gurur duyuyordum. Jane Field'in, onun canlı videolarını birden fazla kez izlediğini kimse fark etmeyecekti. Kimse onu geri takip etmek istemeyecekti. Bryony'nin Instagram hikâyelerine tıkladım ve az önce çekmesini izlediğim fotoğraf ortaya çıktı. Kaşı tiksintiyle kalkmış, dudakları kıvrılmış, cildinin ısıltılı görünmesi için yoğun şekilde filtrelenmişti. Resmin üzerinde yazan mesaj şuydu:

"Çok ihtiyaç duyduğun ve rahatlamak için gittiğin manikürde beceriksiz bir kadının neredeyse parmağını koparması. #kotuhizmet #moron."

Birbirimizin kollarına atılma senaryosunun neden asla olmayacağı böylece daha açık hale gelmişti. Ona karşı tam ama mesafeli bir büyülenme dışında hiçbir duygum yoktu. Ailesinin paralı bağrında büyüseydim onun gibi olur muydum? Muhtemelen... Hayranlık duyduğun kaç tane fevkalade insan tanıyor-sun? Oprah'ı değil, zenginliğin içinde doğanları kastediyorum. Her şeyi farklı yapardım diye kendimi kandırıyorum. Kuzeni denedi, Tanrı onu kutsasın, ama kurbağalar gerçekten hayatı değildi. Sadece kendisine verilen hayatı, güçlü bir şeyi reddediyordu, hayatının geri kalanında uzak durmak için savaşmak zorunda kalacağı bir şey... Ve bu dövüş çok yorucu olurdu. Bir gün, bir dizi korkunç apartman dairesinde yaşamaktan ve ona teşekkür etmeyen iğrenç hayvanlara yardım etmekten yorulduğunda, babası ona bir akşam yemeği teklif edecekti. Ve o yıpranmış haldeyken, önceki hayatının kötülüklerinden onu koruması için geliştirdiği zırhta bir çatlak ortaya çıkacaktı. Ailesi biraz yardım teklif edebilirdi, bunda anlaşılacak bir

şey yoktu, ailesi bunun onu ne kadar zorlayabileceğini bilirdi. Örneğin belki sadece o ayki kirayı karşılayabilirlerdi... Ufak bir yardım... Bu teklifi kabul etme düşüncesiyle boğuşa da sadece biraz ara vermek, dinlenmek istediğinden kabul ederdi. Böylece kapı açılmış olacaktı. Artemis ailesi onu geri çekecekti, seçtiği yol ne de olsa onlarınkine bir hakaretti. Bir süre sonra o da direnişinden vazgeçerdi. Belki personele küfretmez ve art arda genç ve daha genç mankenlerle flört etmezdi; geçmişine rağmen biraz ahlaki pusula geliştirmişti ama neticede şirketin bir kolunu yöneten, belki de geçiş sürecini daha yumuşak hale getirmek için düzenli olarak hayır kurumlarına bağış toplayan biri olurdu.

Andrew bundan tamamıyla kaçamamıştı ve Bryony bunu tamamen benimsemişti. Eminim ben ikisinin arasında bir yerde olurdum.

Manikürcü tırnaklarımı koyu kırmızıya boyadı, kız kardeşimin uyguladığı rengin aynısı... Dünyanın her yerindeki kadınların zevk aldığı bu küçük ritüellerin anlamsız bir yanı yok... Bu bizim üstlendiğimiz görevde kısa bir mola... Bizi duygusal emeği taşımaya ve profesyonel bir yol çizmeye zorlarken çok da duygusal olmadığımızı gösteren toplumdan küçük bir kaçış... Oje boş bir şey değildir. Bu bir cila, koruyucu bir tabaka...

Tam bir işe yaramazdım. Bu tesadüfi karşılaşmadan hiçbir şey elde edemiyordum. Orada bir top gibi oturuyordum ve Bryony'nin aptalca telefonuna odaklanmasını, ara sıra iç çekmesini ve sürekli saçını düzeltmesini izliyordum. Ama sonra sorunun bende olmadığını fark ettim, belki de bu kız hakkında gerçekten öğrenilecek bir şey yoktu. Belki de kadınların çıktıkları erkeğin neden kendilerini aramadığını merak ederek kafayı yemeleri ve insanların "Senden çok hoşlanıyor ama erken yaşta babasını kaybettikten sonra duygusal yakınlık kurmakla ilgili

karmaşık sorunları var ve aramamak aslında sana aşık olduğunun bir işareti... Muhtemelen sadece zamana ihtiyacı var ama çok fazla değil, ona kendi saçından bir hediye göndermelisin" derken aslında adamın seninle ilgili her şeyi çoktan tamamen unutmuş olması gibi bir durum.

Sanırım onun hakkında gerçekten bir şey öğrenmeme gerek yoktu. Ailenin bir kısmını, onları öldürecek kadar yaklaşmak adına, daha iyi anlamaya çalıştım. Bryony ise tüm hayatını internette yaşıyordu. Hepsini görebiliyordum, fazla bir şey yoktu. Yaşayan en zengin insanların normalde herhangi bir zenginler listesinde yer almak istemediklerini öğrenmiştim. Normal insanların neye sahip olduklarını ve nereye gittiklerini bildikleri bir spot ışığında yaşamak istemiyorlar. Artemis klanı da böyle olsaydı işim çok daha zor olurdu. Aklıma o korkunç deyim geliyordu: "Para konuşur, zenginlik fısıldar." Brynoy, ne mutlu ki sadece konuşmak değil, bağırmak da istiyordu. Özellikle Instagram'da, her zaman... Sanki özgün birer fikirmiş ve kimi distopik Netflix dizilerinin bir bölümü değilmişçesine, hepimizin sadece telefonlarımız aracılığıyla var olduğumuz kasvetli gelecek hakkında herkesin yaptığı kasvetli tahminler var ya... Aslında Bryony'nin hayatıydı.

Manikürcü ellerine yağ sürüp işini bitirdiğini söylediğinde Bryony sanki çok büyük çaba sarf ediyormuşçasına başını kaldırdı ve tırnaklarını inceledi. Sandalyesinde doğrulup gülmeden önce her bir parmağını tek tek kontrol etmek için çok fazla zaman harcadı. Neşeli değil, kesinlikle alay konusu olduğunu gösteren bir kahkahaydı. Kaşlarını çattı ve karşısında oturan kadına baktı.

"Tırnak etlerimi yırttın. Bütün hepsini. Bunu yapmayı nasıl becerdin? Hayır, gerçekten, ciddiğim, her bir tırnak etime zarar vermeyi nasıl başardın? Levye mi kullandın?"

Manikürcü çılgınca yöneticisine işaret etti; ya sersemlemişti ya da aynı şekilde yanıt verecek doğru kelime dağarcığından yoksundu. Salon saniyeler içinde susmuştu, herkes Bryony'ye bilerek bakmıyordu ama neler olduğunu duymak için hareket-siz kalıyordu. Normalde bu tür bir ilgi kişinin geri çekilmesine neden olabilirdi ama Bryony'nin çok az utanma duygusu olduğu açıktı. Eton¹²⁰ hakkında bir teori var; en zekileri değil, kendine en fazla güvenen çocukları yetiştiriyormuş. Bu yüzden sinir sistemi olan vasat Pillsbury Doughboy'ların¹²¹ hepsi, sanki başbakan olmak için gereken kapasiteden fazlası varmış gibi hissediyor. Bunun için para ödüyorsun. Bryony'de de böyle bir özgüven vardı. Korkunç davranabilir ama umurunda bile olmazdı.

Müdür geldi ve Bryony'yi resepsiyon masasına götürdü. Olay çıkarmaya hazır bir müşteri olduğunun farkındaydı ve onu diğer ödeme yapan müşterilerden uzaklaştırmaya can atıyordu. Ama işe yaramadı. Bryony'nin etkileyici bir sesi vardı ve sonuna kadar kullandı.

"Bu sadece utanç verici, bana müşterilerinizin değilmiş tırnaklarla salonunuzu terk etmesine izin vermekten mutlu olduğunuzu mu söylüyorsunuz? Bana buranın iyi olduğu söylendi ama arkadaşım sarhoş olmalı zira hiç bu kadar korkunç bir manikür yaptırmadım. Daha sonra bir video çekmem gerekiyor, ellerimi kameranın karşısında böyle mi göstermem bekleniyor?"

Yönetici sakinleştirici sesler çıkarıyordu; sanırım teklifler yapılıyor, özürler dileniyordu. Tırnaklarında sorun olmadığını söylememe gerek yok, değil mi? İyi görünüyorlardı, hatta epey iyi... Sadece gücü yettiği için kullanan sıkılmış bir genç kadındı çünkü memnuniyetsizlik, nezaketin olmadığı yerde para birimidir. "Bunun için ödeme yapmayacağımı söylememe gerek

120 Elitlerin çocukları için özel okul.

121 Pillsbury Company'nin reklamlarının çoğunda görünen maskot.

yok.” Bryony kadına bakmıyordu bile, sergilenen ojelere göz atıyordu. “Ve tırnaklarım saatler içerisinde kaçınılmaz olarak kırılacağı için bu rengi eve götüreceğim. Tüm bunları sosyal medyama koymayacağım için şanslısın...” dedi ve bir şişe oje alıp kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Ve tabii ki sosyal medyasına koydu.

Size Bryony hakkında bilinecek pek bir şey olmadığını söylemiştim. Ve bu doğrudu... Derin biri değildi. Öğrenebildiğim kadarıyla tam olarak aptal da değildi, sadece hiçbir zaman zeki olmak zorunda kalmamıştı. İsteddiği her şeyle çok güzel bir hayat yaşadı ve sonuç olarak pek iyi biri değildi. Aslında daha ileri gidebilirdim. Tam bir sürtük gibi görünüyordu. Harika bir kelime, değişen gaddarlığı ifade etmek için birkaç farklı şekilde kullanılabilir ve pek çok insanı mükemmel bir şekilde özetler. İnsanlara nahoş veya yakışsız diyerek gerçeği tam olarak ifade edemem. Jane Austen, küfre başvurmadan sizi nefessiz bırakacak kadar aşağılayıcı bir dil kullanabilirdi ama nihayetinde Limehouse'a gelmedi. Gelseydi, Wickham'a¹²² “aylak ve uçarı”dan daha kötü bir sıfat yakıştıracaklarını tahmin ediyorum. Belki de onu daha iyi tanımalıydım. Bazı insanlar, internette kimsenin gerçek benliğini tamamen yansıtmayışını evrensel bir yorum olarak değerlendirebilir ve neredeyse tamamen çevrimiçi varlığına göre neden yargıladığını merak edebilir. Bu cinayet, diğerlerinden daha fazla insanı giderek tedirgin edebilir. “Çürük yaşlıları, büyükanne ve büyükbabayı öldürmeyi anlıyorum ama bu kız çok genç, muhtemelen onların ortak noktalarından daha fazla, onları ayıran yönler var.” Ancak bu hikâye, aileyle yeniden iletişim kurmak hakkında değil. Bu hikâye, beni

¹²² Jane Austen'in yazdığı *Aşk ve Gurur* kitabındaki karakterlerden biri.

kucaklamayı bekleyen bir sürü akrabam olduğunu öğrendiğim bir hikâye de değil. Ve ben umutsuzca barınak isteyen yaralı bir kuş değilim. İstedğim bu insanların ölmesiydi. 1. Elizabeth'ten özür dilemekle birlikte, bu insanların ruhlarına açılan pence-reyle ya da olmayan ruhlarını keşfetmekle ilgilenmiyorum.¹²³

...

Bryony hâlâ aile evinde yaşıyordu. Sanırım on altı yatak odalı ve iki merdivenli bir evde yaşadığınızda, bir şekilde yalnız yaşıyormuş gibi davranabilirsiniz. Artemis McMansion'da bir katı veya bir kanadı işgal ettiğini tahmin ediyordum. Ama hâlâ bir yetişkin olarak aile evinde yaşıyordu. Londra'da bir mücevher tasarımı kursu aldığından ve gerçek üniversite hayatı deneyimini geri çevirdiğinden asla taşınmadı. Bir kez bile. Ailesi, o 21 yaşına geldiğinde ona Chelseâ'de bir ev satın aldı ama orada hiçbir zaman birkaç gecedan fazla kalmadı. Bunun yerine orada genç ve güzel kişiler için partiler verdi ama her zaman ailesinin evine geri döndü. Bu sana onun karakteri hakkında bir şey söylemiyor mu? Belki de yine hiçbir anlamın olmadığı yerde anlam arıyordum ama yetişkin dünyasının bütün potansiyelini reddetmek bir kayıp gibi görünüyordu. Ve annen baban, Janine ve Simon Artemis iken anne babanın yanında kalmak, kişiliğine dair gerçek bir tehlike gibi görünüyordu.

Bryony'nin bir sevgilisi ya da en azından bahsettiği biri yoktu. Bu onun bekâr olduğu anlamına geliyordu, çünkü önceki ilişkisi ve ilgi alanları, sosyal medyasında ve cemiyet haberlerinde yoğun şekilde yer aldı. Kendisinden panseksüel olarak bahsediyordu ama sadece erkeklerle görülüyordu. Elbette...

123 Kraliçe 1. Elizabeth'in "I have no desire to make windows into men's souls"(Erkeklerin ruhlarına pencereler açmak gibi bir tutkum yok) sözüne gönderme yapılmaktadır.

Hayatının bir noktasında sürekli yanında olan ve sonra da olmayan küçük bir köpek vardı. Bununla ilgili çok konuşuldu ve #FENDINEREDE hashtag'i bir süre Twitter'da trend topic oldu. Öngörülemeyen öske sorunları nedeniyle (onun değil, köpeğin) köpeği, kişisel antrenörüne verdiğini itiraf etmeye zorlandı.

Milyonlarca arkadaşı vardı ama aslında hiç yoktu. Şehirdeki diğer zengin, boş bakan kadınlarla yanak yanağa ama aslında dokunmadıkları fotoğrafları vardı ama resimlerinin çoğu hayali bir fotoğrafçıya poz veriyormuş gibi aynaya verirken olanlardı ve yalnız başınıydı.

Bryony'nin bir işi yoktu. Tabii ki mankenlikle uğraşmıştı. (Modaya yön veren markalardan söz etmiyorum, köhne şekilde büyümüş eski bir İngiliz tasarım evi için bir sezon marka elçisi olmaktan bahsediyorum. Cemiyet haberlerinde umutsuzca klasını artırmak istediği için yapılmıştı. Diğer elçiler arasında yaşlanan bir rock yıldızının oğlu ve Prens Andrew'a hiç benzemeyecek kadar genç bir asilzade vardı.) Ama asla insanları şaşırtacak bir iş yapmadı. Bir multimilyonerin kızı mı? Ah, mahalle emlakçısında çalışıp yükselmek için gerçekten çok çalışıyor... Hayır, tabii ki değildi. *Sassy Girl* için özel işlemeli saç bantları tasarlayacağı duyurulduğu zaman tuhaf şekilde kötü bir zaman yaşadı ve halkla ilişkiler departmanından kovulmak için çaresizce çabalayan biri basın bültenlerinde onu "mücevher sanatçısı" olarak tanımlayarak cesur bir adım attı. Sıra-
dan bir mücevher tasarım kursundaki kısa eğitimini (altı hafta) meydana çıkardıkları ve ona "babasının tacı" adını taktıkları için gazeteleri suçlayabilir miyiz?

Eleştiriye tamamen bağışıklığı olmasa da yine de Bryony bir hiçti. Aşırı ayrıcalıklı beyaz bir kızı geride tutamazsınız. Tamzamanlı bir işe ihtiyacı olmayabilir ama kadınların süre-

li "patron kız" yapılmaya teşvik edildiği bir dünyada, çantalarla ve arka arkaya yaptığı egzersiz dersleriyle geçen hayatını haklı çıkarmak için bir şeyler yapması gerekiyordu. (Kısa süre Mayfair'de sadece üyelerin kabul edildiği The SS Collective adlı bir stüdyoya gitmesi –ki ismi "ince, güçlü kolektif" anlamına geliyordu– okullarda tarih bilgisinin gerçekten yeterince öğretilmediğini göstermeye hizmet etti.)¹²⁴ Böylece Bryony, modern çağda kendisine saygısı olmayan herhangi birinin yaptığı şeyi yaptı, influencer oldu.

Birçok insan bunun ne olduğunu bilmeyebilir. Böyle bir bilgi eksikliğinden dolayı kendini beğenmiş bir şekilde gurur duymanız için hiçbir neden yok. Tüm popüler kültürü coşkuyla yiyip bitirip kusan birinden (kadınlar tarafından yapılan en yeni spor ayakkabıları satın almak için kırk beş dakika sıra beklerken "Hepimiz feminist olmalıyız" yazan bir tişört giymek gibi) daha kötü olan tek şey, yeni trendleri anlamamaktan gurur duyan biridir. Onlardan daha iyi değilsiniz. Etrafınızda olup bitenleri öğrenmekten kasten kaçınmaya çalıştığınız için puan alamazsınız. Ve geçen ay Mail Online'a¹²⁵ muhtemelen baktınız, bu yüzden kendinizi beğenmeyi kesin. Influencer, büyük bir sosyal medya varlığına sahip ve bunu, para karşılığında markaları desteklemek için kullanan kişidir. Büyük isimli aktörlerin, diğer ülkelerde mega ücretler için dış macunu sattığı 90'ların baş döndürücü günlerinden hiçbir farkı yok. Eh, bu

124 SS, slim (ince), strong (güçlü) anlamına gelmekle beraber Nazi Almanyası'nda ve 2. Dünya Savaşı'nda Almanya'nın işgal ettiği yerlerde görev yapan paramiliter örgüt Schutzstaffel'in (Al. koruma timi) kısaltması olarak da kullanılır. Kolektif kelimesi de "birçok kimseyi ve nesneyi içine alan" anlamına gelmektedir ki The SS Collective kelimesi bu bağlamda Nazi sempatisini bir anlamı da çağrıştırmaktadır.

125 Mail Online, İngiltere'deki sansasyonel haberler yapan ünlü bulvar gazetelerinden *Daily Mail*'in internet sitesidir.

grubun influence etmek¹²⁶ dışında hiçbir şeyle ünlü olmaması dışında... Arkasında yatan hiçbir yetenek yok; onları ilerlemeye iten, başlamaları için sıçrama tahtası olarak kullandıkları şarkı söyleme, sanat ya da yazı yazma gibi yetenekleri yok. Genellikle olağanüstü derecede parlak gülümsemeleri ve sinir bozucu derecede bej evleri olan ve Minyonları¹²⁷, kendilerinin taklit edilmesi gereken bir yaşam tarzına sahip olduklarına ikna etmeye çalışan zayıf, beyaz kadınlardır (veya iri, beyaz erkeklerdir). Genellikle influencer'lar şükran veya anı yaşamak hakkında da konuşur ve onu takip edenlerle daha yakın görünmek için hafif bir anksiyeteden mustarip ya da belirsiz bir zorlukla mücadele ediyormuş gibi davranır. Bu insanların fıskırttığı basmakalıp sözler, Thames Nehri'ni taşıyabilir. Bu şeylerden bazılarını izlemek, nehrin gerçekten de taşmasını dilemenize neden olabilir.

Yani Bryony için mükemmel bir işti. İş muhtemelen bir kılıftı. Bryony için mükemmel bir seçimdi. Günlük aktivitelerini detaylandıran videolar çekti (180.000 görüntülenen bir video, tamamen osteopata yaptığı bir geziyle ilgiliydi), çeşitli sahne ve arka planlar kullanarak sıkışmış görünen çeşitli pozlarda kendi fotoğraflarını yayımladı. Sahne derken, aptalca kabarık halısını, aynalı duvarını ve gömme dolabını kastediyorum. Arka plan olarak da özel tatil yerlerinden... Genellikle bir molaya acil ihtiyacı olduğunu ima eden hastag'lerin eşlik ettiği -#lazımdı-sanki yüz bakımı, spor dersleri ve gece kulüplerinden oluşan oyuncak havuzu onu tehlikeli bir şekilde yakıyormuş gibi paylaşılan gönderiler... Birçoğu muhtemelen berbat maaşlar ve sıfır

126 Influence kelimesi "etkileyen", influencing "etkilemek" anlamına gelmektedir. İki kelime arasındaki bağlantıyı koparmamak için "etkilemek" yerine Türkiye'deki jargona binaen "influence etmek" olarak çevrilmiştir.

127 2015 yapımı aynı isimli animasyon filminde yer alan *Minyonlar*'ın konusu şöyledir: Her zaman efendilerin en çılğınına hizmet ederler ve hizmet edecekleri kimseleri kalmayınca büyük bir depresyona girerler.

saatli sözleşmeli olan takipçilerinin sempatiyle başını sallayacağı ve kişisel bakıma mantıklı bir şekilde öncelik vermesini öveceğini hayal edebiliyorum.

Bu tür tatil fotoğraflarının arasına akışının geri kalanı gibi görünen sponsorlu gönderileri serpiştirirdi. Bu reklamların size nasıl biraz daha Bryony olacağınızı göstermesi gerekiyordu; diş beyazlatma kitleri, ertesi gün teslim edilebilecek ince elbiseler, "olmazsa olmaz" olarak tanımladığı ve üzerinde kendi baş harflerinin yazdığı kaplamalı bir yüzük... Bu tür şeyler; uyum sağlamaya hevesli, neyin iyi, neyin işe yarayan, onları hayatlarından neyin uzaklaştıracağını söylemesine ihtiyaç duyan Instagram sürüsü tarafından yutuluyordu. Ya da hayatındaki herhangi bir şeyden keyif alabilseydi alırdı. Belki gülmüyordu ama alay ediyordu. Çünkü yarı kardeşim, dişlerini beyazlatmak isteseydi, Harley Caddesi'ndeki en iyi dişçiye giderdi. Ve yeni bir elbise almak isteseydi bin dolar yatırır ve kumaş, astarlı bir kutuda kuryeyle bir saat içerisinde teslim edilmesini sağlardı. Takıları parmağında asla yeşil iz bırakmazdı, çünkü hepsi Cartier'dendi. Tanıttığı şeyler fotoğraflanır, yüklenir ve sonra çöpe atılırdı. Onları ailenin hizmetçisine verdiğini düşünebiliyordum ama doğrudan çöp kutusuna gittiğine de aynı derece inanıyordum.

Yaşam tarzı beni hem tiksindiriyor hem de eşit ölçüde büyülüyordu. Hayır, tam olarak bu doğru değil. Daha çok büyülüyordu. Hayatımdan bir sürü saati onun seçilmiş çevrimiçi hayatında gezinerek, sıkıcı makyaj videolarını izleyerek, her akşam saat yedide on beş dakikalığına yaptığı soru-cevap oturumlarına girerek, her gece hayranlarından gelen "Saçların nasıl bu kadar parlak?" gibi zor soruları savaş suçları mahkemesinde ifade veren birinin duygusallığı ve ciddiyeti ile yanıtladığı gönderilere bakarak harcadım. İnternet, kahramanlarımıza yaklaşmak için bir alan olsa da aynı zamanda gerçek hayattan kaçmak için elinizden gelenin en iyisini yapacağınız, insanları saplantılı bir

şekilde nefret izlemesi yapabileceğimiz bir yer... Kendime her zaman bunun değerli bir araştırma olduğunu söyledim, ancak onunla bu kadar uzun süre uğraşmak, moral bozucu ve kirli hissetmeme neden oldu. Bu tekrar tekrar bir yarayı yolmak ve sonunda neden çirkin bir yara izi kaldığını merak etmek gibi...

Bryony'nin sosyal medyadaki açıklığı hana pek çok seçenek sunmuştu. Çok fazla senaryom vardı; o kadar karmaşık senaryolara düştüm ki bir ara ne kadar çabuk helikopter pilotu lisansı alabileceğimi araştırıyordum. Yeniden değerlendirmek zorunda kaldım. Tüm planlarım zarif olmasa da etkili olmuştu. Stil eksikliği bazen beni rahatsız etmişti. Ne de olsa kim azıcık zekâsı olan birini öldürmek istemez ki? Ancak tüm hassas planlarımı, durumun görselleri etrafında toplamak kibrin doruk noktası olurdu. Ve kibir sizi yakalatabilir. Suç mahallinde dolaşıp yaptıklarına hayran kaldıkları ve bariz şekilde dikkat çektikleri için hapse düşen katillere sorun...

Tesadüf eseri karar verdiğim planın mizahi bir unsuru vardı. Bryony hakkında bildiğim bir şey daha vardı ve başlangıçta bunun abarttığı bir şey olduğunu sanıyordum. Sosyal medyadaki tüm influencer'lar, küçük bir sorunları olduğunu göstermeye çalışır. Markaya yardımcı olurlar. Bazıları bahsettiğim gibi hoş bir akıl hastalığı varmış gibi davranır; anksiyete genellikle işe yarar, asla psikoz olmaz. Bazıları Lyme hastalığı ya da kronikleşmiş ağrı gibi kimsenin çürütemeyeceği kadar belirsiz bir şekilde rahatsızlıklarından bahseder. Bryony yeni bir şeyle ortaya çıktı. Bir süre önce dünyasını sarsan yeni teşhis hakkında çok kişisel (düz, siyah bir kazak giydiği ve minimal makyaj yaptığı için ciddi olduğunu biliyordunuz) bir video yaptı. Titreyerek doğrudan kameraya konuştu ve Vardo'da (Chelsea'de son zamanlarda büyük bir tantanayla açılan bir restoran) bir akşam yere yığıldığını ve nefes alamadığını söyledi. Kapsamlı testlerden sonra suçlu ortaya çıktı. Bir daha asla şeftali yiyemeyecekti.

Gözyaşları akıyordu, çünkü en sevdiği meyve şeftaliydi. Bu trajik hikâyeyi izlediğimde gözlerimi devirip yoluma devam ettim. Ancak sert çekirdekli meyvelerin tehlikeleri hakkında kamu spotunu bırakmadı. Ulusal Gıda Alerjisi Vakfı onunla temasa geçti, o da kendisini sivil ve ciddi gösterecek küçük bir neden buldu. Araştırma için para toplamak adına bir gala gecesi düzenledi. Arkadaşlarıyla birlikte British Museum'daki bir odadan geçip mermer heykellerin etrafına sarındığı ve antik lahitlerin yanında poz verdiği (daha önce bir firavunun laneti olmasaydı kesin şimdi olurdu) bir etkinlik için tasarımcıları kıyafet bağışlamaya çağırdı. Arada sırada takipçilerine, arkadaşları arasında alerjisi olanlar varsa onlara dikkat etmelerini söyledi. Özel bir alerji testi şirketiyle işbirliği yapıp onların 79 sterlinlik kitini tavsiye etti ve görünüşte masum görünen bir meyvenin sizi öldürüp öldürmeyeceğini sizin de bilebilmeniz için bu hizmetin altını biraz oymuştu.

Instagram akışı kısa sürede moda ve günbatımı fotoğraflarıyla doldu ve bir gece acil servisi ziyaretini canlı yayımlayana kadar onun çekirdekli meyvelere Haçlı seferini neredeyse unutmuştum. Adil olmak gerekirse filtreye bile korkunç görünüyordu. Gözleri şişmişti, cildi lekeliydi ve bir gece kulübünde nefessiz kaldıktan sonra nasıl üç doz adrenalin almak zorunda kaldığını kameraya fısıldarken sesi hırıltılıydı. Birisi ona bir kokteyl vermiş, şeftalisiz olduğunu söylemiş ama o keskin tadı fark etmeden ve çılgın bir panik içinde çıkışa koşmadan önce onu yutmuştu. Arkadaşları aptal olduğu ya da daha acıklısı belki de onu gerçekten tanımadıkları için, kimse ikiyle ikiye bir araya getirip onun ciddi bir alerjik reaksiyon gösterdiğini anlamamıştı. Bunun yerine bir koruma onun panik atak geçirdiğini varsaymış, diğeri de sadece sarhoş olduğuna hükmetmiş. Ancak morarıp yere düştüğünde ambulans çağırmışlar. Bir devlet hastanesinde acil servis deneyiminin Bryoyn için alerjinin

kendisinden neredeyse daha travmatik olup olmadığını merak ediyordum. Mahremiyet için sadece bir perdesi olan bir hastane koğuşunda kaldığını ve ne kadar korktuğunu kameraya fısıldamıştı. Neredeyse ölmek üzere olduğu için değil, yanındaki yatakta kanlar içerisinde yatan sarhoş adam Bowie şarkısı söylemekten vazgeçemediği için... Bunun bir Bowie şarkısı olduğunu bilmiyordu, sanırım bilseydi Bowie'yi bir ucube olarak anlatırdı. Her zaman öncelikleri olan biriydi.

Bunun nereye gittiğini biliyorsun değil mi? Tahmin edebilirsin, inanılmaz derecede açık... Bunu okurken sürekli elini tutmak zorunda kalmak istemiyorum. İlham aldım diyebilirim. Fikrin bana tabakta teslim edilmediğini söyleyemem. Tanrı bana bir tekne gönderdi. Her yıl on kişi gıda kaynaklı anafilakside ölüyor. Onca para ve ayrıcalığa rağmen neden o da onlardan biri olmasın? Ve ölümcül bir şeftali alerjisi ile görünmeyen bir düşmanı bağdaştırmak zordur.

Ama bu neden kolay olmasın? Bu ölümlerden bazıları düzgün bir planlama yapmayı gerektirdi. Haftalarca süren tatsız kurbağaları ve Londra'nın seks partisi ortamına balıklama dalışı unutmayalım. Janine'e ulaşabilmek için internette bir çocuğu ne kadar manipüle edebileceğimi öğrenmeye aylar harcadım. Tamzamanlı bir işiniz, giderek saplantı haline gelen uzun mesafe koşma alışkanlığınız (Lady Macbeth uyurgezerdi, ellerindeki hayali kanı temizlemeye çalışırdı, ben suçumdan kilometrelerce uzağa koşarım; evet, terapist gerekmez, teşekkürler) olduğunda, bir yandan da her ne kadar bir karakter kusuru sayılmasa da kaygıyla boğuştuğunuzda, sorumluluklarınızın altından kalkmak hiç de kolay olmuyor.

Bryony'nin ailesiyle ne kadar yakın olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlamadım. Aileyi incelememe ve personeliyle arkadaş olmama rağmen ne kadar yükseğe tırmanırsam tırma-

nayım ya da ne kadar takip edersem edeyim onlar benim asla erişemeyeceğim bir dünyada yaşıyorlardı. Emin olduğum tek şey onun yegâne çocuk olduğu, hâlâ aile evinde yaşadığı, sosyal medyada anne babasından hiç bahsetmediğiydi. Diğer başlıklarla olayı karıştırmıştı. Annesi zamanının çoğunu Monako'da geçirmişti (vergiden kaçmaya çok istekli olmadıkça kimse bunu yapmaz), beş yıl boyunca, yılın en az sekiz ayı orada yaşamıştı. Simon gidip geliyordu ama tamzamanlı olarak Londra'da çalışıyor görünüyordu. Bryony, onun dünyasındaki diğer tüm kızlar gibi St. Tropez'e sık sık gidiyordu ama görünüşe göre annesine pek gidip gelmiyordu. Son resmi ziyaret (Instagram'da paylaştığı resmi ziyaret), Janine talihsiz bir kaza geçirmeden iki yıl önceydi. Janine öldükten sonra bile Bryony'nin sosyal medyasında ondan doğrudan bahsedilmedi. Gönderi yayımlamaya üç hafta ara verdi ve ardından batan bir güneşe karşı silüetini bir kalp emojisiyle tamamlayarak Instagram'a geri döndü ve iki gün sonra sponsorlu içerik paylaştı. Janine, İngiltere'de gömüldü ve Monako'daki ev o zamandan beri boş... Bunun herhangi bir duygusal nedenden olduğunu sanmıyorum, çünkü ev, işinin kayıtlı olduğu yeri.

Sonra bir de tüm bu bilgilere dayanan bir teori vardı. Simon ve Janine'in muhtemelen uzun bir süredir tamamen ayrı hayatlar yaşadıklarından şüpheleniyordum. Bunun nedeni sadece Monako'da olması değildi. (Teoriyi açıkça desteklese de gerekmedikçe kim yılın çoğunu kocasından uzakta geçirir?) Uzun süredir Janine'in, Simon'ın daimi sadakatsizliğinden bıktığı, sonunda kendisini ve işteki hissesini korumak için harekete geçtiği dedikodusu vardı. Söylentideki asıl olay (bir gün işten sonra bir şeyler içmek için buluştuğumda heyecanlı bir fısıltıyla anlatan Tina da bunu destekliyordu), Simon'ın, metresi için bir başka yat tuttuğu ve ailesi tatildeyken onu iki yat arasında taşımak için bir sürat teknesi kullandığı keşfedilmediydi.

Ondan boşanmakla ve parasının yarısını almakla tehdit eden Janine, kör bir bahis oynadı ve bir şekilde (yani bir kamyon dolu su muhasebecinin yardımıyla) Simon'ı başka bir seçenek olduğuna ikna etmeyi başardı. Boşanma ya da mal kaybı yoktu ama işi Janine'e devretmek zorunda kaldı. Simon hesabını yapmış, bu anlaşmanın onu Janine'in tutsağı haline getirdiğini fark etmiş ama yine de kâğıtları imzalamış olmalı... Zengin bir mahkûm olmak, özel hayatını kasıp kavuran bulvar gazetelerinin aşağılayıcılığına maruz kalmaktan ve bir tomar nakit vermek zorunda kalmaktan daha iyidir. Bir avantajı daha vardı; Monako'da yaşayan Janine'in artık vergi ödemeyeceği anlamına geliyordu. Zengin insanlar vergiyi, bazılarının iklim değişikliğini gördüğü gibi görüyor. Bu uğrunda sokaklara dökülmeye değer bir sosyal adalet meselesi... Çok zenginler, çoğunlukla paralarını kazandıkları izlenimi verirler. Herhangi birinin böylesine bireysel bir zenginlik birikimini hak etmesinin gerçekten mümkün olup olmadığı konusunda herhangi bir teorik tartışmaya ayıracak zamanları yok. Bir kere o zenginliğe sahip olduklarında, mallarını ve servetlerini koruma konusunda Gollum¹²⁸ gibi vahşileşiyorlar.

Yani Janine'in Monako'da güzel bir hayatı vardı; öğle yemeklerinin haftalarca önce planlandığı, personelin sorumlulukları hakkında sürekli şikâyet ettiği ve Simon'ın Londra'da istediğini yapmakta özgür olduğu bir hayat... Bryony denkleme dahil değildi. Aile adını taşıdığı ve ebeveynleri arasında köprü oluşturan kişiydi ancak Noel'de, ateşin etrafında onlarla Monopoly oynuyor gibi de görünmüyordu. Tanıdığınız türden, işlevli ya da işlevsiz bir aileye benzemiyorlardı. Buna rağmen ailenin mensupları; kıskanılacak türden bir bağlılığın tüm yönlerine sahipmiş gibi hissediyorlardı ama bu bağı gerçek kılacak duyguların hiçbirisi onlarda yoktu.

128 J. R. R. Tolkien'in yazdığı *Yüzüklerin Efendisi* serisinde bir karakter.

Belki de ben yanıliyordum. Tüm bunları uzaktan yapmanın sorunu, bu insanları ve onların en derin düşüncelerini asla gerçekten tanıyamamaktı. Sonra Jimmy'yi bütünüyle anladığımı ve beni yine de şaşırttığı aklıma geldi. İhaneti, onu en az yüzde beş daha ilginç yapıyordu. Belki de Janine ve Simon, Bryony'yi gerçekten çok seviyorlardı. Yine de gözlemlerime dayanarak devam ettim. Bunun bir fark yarattığından değil, kendimi temize çıkarmaya veya kızını kaybetmenin Simon'a zarar vermeyeceğini ummaya çalışmıyordum. Onu bu acıdan azat etmek isteseydim, önce onu öldürürdüm. Hayır, sevdiklerini öldürme sırası çok önemliydi. Bu yüzden en son sırada o vardı. Hepsini tecrübe etmesi gerekiyordu. Gördükleri onun kırılma noktası olacaktı.

...

Uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum, böyle özensiz bir yaklaşıma güvenemezdin ama yine de içimdeki dürtü, farklı bir yoldan da olsa denemeden duramadı. Bunun için zaman kaybedemezdin; bu, tek seferlik bir girişimdi ve fazla düşünmeden hızlı şekilde yapılması gerekiyordu. Birkaç farklı mağazadan nakit olarak altı lüks güzellik ürünü almak için öğle yemeğinde yola çıktım. Şeftali çekirdeği özü içeren bir dizi yüz kremi aldım. Ofise döndüğümde kendimi engelliler tuvaletine kilitleyip onları yere serdim ve işe koyuldum. En pahalı şişe incilerden yapılmış bir yüz maskesiydi. (Markaların bir güzellik ürününü daha çekici kılmak için ekleyemeyeceği bir şey var mı? Bir noktada akıllı bir pazarlama müdürü, gece serumunda antimadde¹²⁹ kullanılmasını önerecek ve Londra, Moskova ve New York'taki zengin kadınlar da bunu yutacak.) Ve Bryony'nin kutuyu açma zahmetine katlansa bile gözünün en lüks ürüne kayacağını tahmin etme cüretinde bulundum. Bu benim her

¹²⁹ En basit haliyle normal maddenin zıddı olarak tanımlanabilir.

şeyi göze aldığım şişeydi. Ormanda saklanan ağaçtı, dolayısıyla diğer ürünlerin yanında dikkat çekecek şekilde sık bir kutuda paketlenmeye hazırды. Hepsi güzel ürünlerdi ama çoğunu zaten denemişti. Kendini beğenmiş bir Instagramcı için daha önce görülmemiş bir parlaklık düzeyi vaat eden yeni bir ürün kadar çekici bir şey yoktur.

Şeftali çekirdeği özü içeren yüz maskesi ve krem, aynı şirket tarafından yapılmıştı. Gelecekteki herhangi bir soruşturma için bu önemli bir detaydı. Diğer ürünler, çeşitli markaların bir karışımıydı. Birkaç hafta önce veteriner muayenesinden (zavallı köpeğimin göz rahatsızlığı için; hayvan severler, hastalıklardan bahsetmeye her zaman bayılırlar ve durumu tamamen büyüleyici bulan ve yabanıl görünen hemşireye hayali köpeğimin ağlayan gözünü anlatabilmek için çok çalışmak zorunda kaldım) aldığım bir damlalıkla, gösterişli yüz maskesi şişesine dört damla krem döktüm ve şiddetle şişeyi salladım. Tekrar açıp sıvıyı kokladım. Şeftali gibi kokarsa başım belaya girerdi. Hemen hemen herhangi sıradan bir yüz losyonu gibi kokuyordu. Tatlı ama belirgin bir şekilde meyvemsi değil... Yine de biraz daha güvenceye ihtiyacım vardı ve emin olmak için keklere eklenen badem özünden bir damla ekledim. Bu şey bir tarifteki diğer her şeyin üstesinden gelirdi. Bir kez daha sallayınca tekrar kokladım. Başardım... Sıvı şimdi bana bir fırını hatırlatıyordu, sıcak ve güven vericiydi; niyetim göz önüne alındığında, hoş bir şekilde uygunsuz geliyordu.

Şişeyi ıslak mendille dikkatli şekilde temizledim ve şeftali özlü kremi çöpe attım. Ürünler daha sonra pelür kâğıtla düz beyaz bir karton kutuya girdi. Ekteki mesajda basitçe, "Bryony, umarız bu güzellikleri beğenirsin. İnci maskesi bir rüya! XX" yazıyordu. Aslında uğruna ÖLÜNECEK olduğunu söylemek istedim ama bu kadar gerginliğe izin veremezdim.

Normalde işten 17.30'da ayrılan biri değildim, bunu yapanlar genellikle en sıkıcı ve en sinir bozucu iş arkadaşlarıdır, önemsiz toplantılarda oturup duran ve ortak buzdolabı düzeni için ısrar eden, sonra da anlamlı işlere girişip reddeden türde insanlar... Ayrıca sözleşme gerekliliklerini baştan sona okuduklarından ve nelerden paçayı sıyabileceklerini tam olarak bildiklerinden normalde işten çıkarılma olasılığı en az olan çalışanlardır. Önemli olduklarından değil, ama bu tür meslektaşlar hiçbir zaman çekici ve karizmatik olmaz. Heyecan verici bir partiye gitmek için üstlerini değiştirmeye bile zahmet etmezler.

17.30'da eşyalarımı topladım ve yola koyuldum, birilerinin kaşını kaldırması ihtimaline karşı belli belirsiz bir doktor randevusundan bahsettim ama kimse ilgilenmedi. İnsanlar her zaman randevulara gidip duruyorlar ve bazı personellerin diş beyazlatma seansı veya kaş boyası için ofisten çıkup "şımartma saatleri" yapması alışılmadık bir durum değildi. Patronum, "Müşteri ilişkileri için harika!" derdi, bu da onun iş saatinde gidip botoks yaptırmasına imkân tanınması dışında bir anlam taşımazdı.

Kapanmadan beş dakika önce kargo merkezine girmeyi başardım. Artemis'lerin hizmetçisinin imzalayacağını varsayarak teslimatı taahhütlü gönderdim ve hiçbir gönderici ayrıntısı vermedim. Onları aramazdı, Bryony gibi insanlar haftada yüz hediye kutusu alır. Sonbaharın soluk sarı ışığına adım attığımda, kapı arkamdan çarparak kapandı ve kapıdaki çan ses çıkardı. Bunu bir işaret olarak gördüm. Ölümünü öğrenmek için Bryony'nin sosyal medya hesaplarına bakamazdım. Bir atış şansım vardı ve onu kullanmıştım. Olacaklar artık benim elimde değildi.

Sonraki ayı işle meşgul geçirdim. İndirim sezonu yaklaşıyordu ve sosyal medya kampanyalarını organize edip indirim e-postalarını, kaydolan müşterilere gönderilmesini sağlıyor-

dum. Araştırmalarımın o maillerin yüzden 95'inin okunmadığını, geldikleri anda spam kutularına düştüğünü biliyordum. Anlamsız bir eylemdi ama bize topladığımız verilerin paha biçilmez olduğu söyleniyordu. Gönderdiğimiz mesajların üslubu en ateşli alışveriş tutkunlarını bile tüketim karşıtı yapmaya yetirdi. Kapatmadan önce bir e-mailde "Yaşasın cuma" gibi bir tabir kullanılmıştı. Ofiste İngiliz dilinin haysiyetini ve kendi haysiyetimi korumaya çalışmadığım zamanlarda, Bryony'yi öldürmenin yeni yollarını arıyordum.

Önceki tüm ölümlerde olduğu gibi bunun Bryony'nin normal bir şey yaparken gerçekleşmesi önemliydi. Kaza senaryosuna daha fazla güvenilirlik kazandırır ve daha az ayrıntılı planlama gerektirirdi. Bu cinayetlerin yapılmasını istiyordum. Evet, iyi yapılmasını istiyordum ama öldürmenin en büyüleyici ve ürkütücü yollarını araştıran hevesli bir cinayet hayranı da değildim. İyi bir cinayetin belli bir sanatı vardır. Bazı insanların kat ettikleri mesafeden etkilendiğimi kabul etmeliyim ama nihayetinde Londra'nın merkezinde bir çelik halatla asılı kalma ve teatral etki için samuray kılıcıyla birinin kafasını kesme neden olacak daha aşırı planlara kapılmak istemiyordum.

Pek çok yanlış başlangıçtan sonra potansiyel bir fırsatla karşılaştım. Bazılarınızın tanıdığı, sağlık sektörünün demirbaşı haline gelen bir adam var. Adı Russell Chan ve "Göster ve Korum" (GK) adlı bir beslenme programından milyonlar kazandı. Bu saçmalığı duymadıysanız, şirketinin ne yaptığını adından tahmin etmeye çalışarak bin yıl geçirebilirsiniz, bu yüzden anlatacağım.

Üç dakika izlediğim ve keşke ölseydim de izlemeseydim dediğim TED konuşmasında markası ya da kendi deyimiyle "icadının" iki ana unsurdan oluştuğunu anlatıyordu. İlki kaydolduktan sonra size gönderdiği özel pastel renkli post-itleri evin

her yerine yapıştırdığınıza dair olumlu geri dönüşleri almak istemesiydi. İkincisi, size günde seksen beş dakika egzersiz yapmanız gerektiğini söylüyordu ve her sabah size meyve suyu tarifleri veriyordu. Yılın 365 günü (Noel'de izin kullanamazsınız) farklı meyve ve sebze karışımlarıyla ortaya çıkan yaratıcılık baş döndürücü... Baş döndürücü derken kötü bir beslenme uzmanının, üniversite mezuniyetini boşa harcamasını kastediyorum. Post-it notlar, bunun bir diyet planı olduğu gerçeğini gizliyor. GK uygulamasının indirilmesi 8,99 sterlin ve hayatınızın geri kalanında ayda 4 sterline mal oluyor. İnsanlar aboneliklerini iptal etmeye çalıştı ama bunu becerebilen kimseyle tanışmadım. Ama çoğu iptal etmez çünkü aptallar Russell Chan'ı SEVİYOR. Kilo verdiklerinde inanılmaz görünüyorlar, sanki keşfettikleri şey gizli bilimsel bir işmiş ve tüm kalori seçeneklerini kaldırıp yerine geçen bir şey bulmuş gibi yapıyorlar. Kitapsız evlerinin duvarlarına yapıştırdıkları (sanırım) bilgisayar tarafından oluşturulmuş ilham verici alıntılardan aldıkları özgüven hakkında muhabbet ediyorlar, muhtemelen "Aşk" yazan eski ahşap tabela ile pembe altın sepetler arasındaki boşluk için savaşıyorlar.

Chan'e hayranım. O korkunç bir canavar ama sadece heveslileri düdüklüyor. Birkaç yıl önceki büyük çöküşten önce finans sektöründen ayrıldı ve ekonomik güvensizlik döneminde kitlelerin ne isteyeceği konusunda bankacı beynini kullanıp spekülasyon yapmak için doğrudan sağlık sektörüne girdi. Sürünün kendilerine küçük ama rahatlatıcı şekillerde davrandığı, basmakalıp sözlerle iç huzuru bulduğu ve en önemlisi daha iyi görünmek isteyeceğini isabetli şekilde tahmin ederek milyonlar kazandı. Artık ev alamazsınız ama bu yeni keşfettiğiniz özgüvenle parlak taytlar giyebilirsiniz.

Dolayısıyla GK ideolojisi kitleler tarafından kullanılabilirdi ama ayrıcalıklı görünmeliydi. Chan en başından beri planının, güzel insanlar onu tekrarladığı takdirde işe yarayacağını bili-

yordu. Her yıl mayıs civarında bir hafta sonu, "harekete geçiren ve sarsıcı" 100 influencer'ı ev sahibi olarak egzersiz dersleri, meyve suyu atölyeleri ve pozitiflik seminerleri için Ibiza'daki sığınağına davet ediyor. *Daily Mail* ve diğer av köpeği gazeteler istisnasız her yıl söz konusu etkinliğe gidenlerin Instagram hesaplarını nefes almadan araştırıyor ve sonsuzluk havuzunun yanında güneşi selamlayan, yetersiz beslenmiş bronz uzuvları birbirine dolanmış şekilde sarılan ve genellikle üç günlük yolculuktan ruhları hakkında ne kadar çok şey öğrendiklerini sık sık paylaşan insanların haberlerini yapıyor. Güzellik alanında halkla ilişkilerde çalışan bir tanıdığıma göre kampın son gecesi bir parti vardı ve meyveli smoothie'lere bol miktarda alkol ve uyuşturucu karıştırılıyordu, herkesin foyası ortaya çıkıyor ve tüm telefonlar yasaklanıyordu. Sanırım söz konusu parti, iki gün boyunca yapmak zorunda kaldıkları tüm sıkıcı yürüyüşler için bir özür işlevi görüyordu.

Bilin bakalım bir sonraki inzivaya kim gidiyordu?

Bryony'nin planlarını öğrendim çünkü sıkıcı annesinin Instagram hesabı, Bryony'nin takip ettiği her şeyi takip ediyor ve ben de onlara göz atıyordum. Aylar önce Chan, planladığı Ibiza hafta sonunun fotoğraflarıyla 8 milyon takipçisiyle dalga geçmekle meşguldü; güneşlenme güvertesindeki düzgünce sıralanmış yoga matlarının fotoğraflarının ve çimleri biçen beyaz keten kıyafetli personelin videolarının altında şüpheli şekilde #hedonizmitemizle hastag'ile paylaşıyordu. Bryony bir ağaca bağlı neon balonların altına yorum atmıştı.

"Ruh aileme katılmak için sabırsızlanıyorum."

Konuyla ilgilendim. Hafta sonu yasak olacaktı ama parti, çalışabileceğim bir şey gibi geldi. O geceki partiyi kimin düzenlediğini öğrenmek için etrafa bakındım; imkânsız değil çünkü herkes gerçek bir iş için indirim almanın bir yolu olarak sosyal

medyada herkesi etiketliyordu. Elbette, etkinlik Watford merkezli Bespoke Bangers adlı bir şirket tarafından yürütülüyordu. Gerçek Belear¹³⁰ enerjisi... Yirmili yaşların başında pek çok etkinlikte kadroluydum ve bir grup kokainli mankene hizmet etme şansımın olduğundan emindim. Web sitelerinde bir başvuru formu vardı ve onu doldurarak çalıştığım pek çok özel (ve hayali) partiyi vurguladım. Parti tarihlerinde Ibiza'da çalışacağımı vurguladım ve adada müşterileri olduğunu duyduğumu ve fazladan vardiya aradığımı açıkladım. Sasha adında biri yirmi dört saat içinde e-posta gönderdi ve iş için yeterince çekici görünüp görünmediğimden emin olmak için görüntülü sohbet etmek istedi. Benim için sorun değildi, sahte bir isim beni örttü ve kolayca bulunabilecek bir fotoğraf gönderecek kadar aptal olamazdım.

Sohbet için makyaj yaptım, kaşlarımı koyulaştırdım ve kırmızı ruj sürdüm; yüzü ince ama etkili şekilde değiştiren iki şey... Sasha söylediğinden doksan dakika sonra aradı, bu da aramayı cevaplamak için bir otobüsten atlayıp kafeye dalmam gerektiği anlamına geliyordu. Sert ve kararlıydı, şirket için iyi bir eşleşme olacağımdan emin olmak için önümüzdeki hafta Londra'da birkaç vardiya yapmamı istedi. Tüm görüşme beş dakikadan az sürdü, asıl amacın dış görünüş olduğu konusunda haklıydım. Ertesi salı Shard'da bir etkinlikte çalışacağım konusunda anlaşmıştık. Ayrıntılar belirsizdi, ancak bronzlaşma ürünü piyasaya süren tanınmış bir Youtuber için yapılan bir etkinlikti. Akşam 17.00'de orada olacaktım ve siyah pantolon giymem istenmişti, bir gömlek sağlanacağı söylendi.

"Bardağını fullemeyi sormadıkça konuklara bakmayın. Kimse tüyler ürpertici bir garsonun gözlerini görmeyi istemez..." dedi Sasha, göz teması konusunda kendi tavsiyesini uyup klavyesinden kafasını kaldırmadan.

130 İspanya'da, Ibiza'nın da dahil olduğu adalar grubuna verilen isim.

Davet sorunsuz geçti. İşten aceleyle çıkmam gerekti, bir gün daha erken çıktım ama başka ne yapabiliyordum? Oda şeftalimsi bir ışıqla yıkanıyordu, alanın etrafında çeşitli çiçek aranjmanları ve marka logosu ve buzlu bisküvilerle masaların altına istiflenmiş şekerleme çantaları vardı. Dolu olmaktan çok uzaktı ama herkes balonlarla süslü duvarı canlı yayımlamakla meşgul konuklardan memnun görünen ev sahibiyle hevesle selfie çekiyordu. Şampanya doldurdum ve başımı uygun şekilde eğdim. Bu insanların birini bile tanıdığım yoktu. Warhol'un şöhretle ilgili söyledikleri,¹³¹ internet kişiliklerinin yükselişiyle tamamen gerçeğe dönüştü. Bu boş kafalı çocukları umutsuzca viral hale getirmeye çalışılan bir video gördüğünüzde, o on beş dakika garip şekilde tuhaf görünüyor.

Çalışmam Sasha'yı açıkça tatmin etti ve üç Londra etkinliği için daha anlaştım. Nakitleri vardı, rahatlamışlardı ve genellikle iki saat içinde bitiyordu. Londra'nın gençleri parayı fazla önemsemez, eve gitmeyi ve Netflix'e en son düşen şeyleri izlerken kâğıt maske yapmayı tercih ederler.

Bir ay sonra Sasha'dan bana Ibiza'da çalışabileceğim üç etkinlik olduğunu söyleyen bir mesaj aldım. Tarihleri gönderdi ve bunlardan biri sağlıklı yaşam inzivasının son gecesi idi. Daha fazla bilgim yoktu ama aynı gece Bespoke Bangers'ın iki parti düzenlemeyeceğinden neredeyse emindim. Hemen cevap verdim, müsait olduğumu bildirdim ve o gece Ibiza'da kalmak için uçuş ve konakla rezervasyonu yaptırdım. Fikrin özgün halinden çok uzağa gitmeyecektim. Bryony içkiyi severdi ve MM kadar hedonik bir parti muhtemelen oldukça çabuk dağılırdı. Bir kokteylden sonra sarhoş olmak için üç günlük meyve suyu orucu gibisi yoktur. Bir bardakta birkaç damla şeftali püresi, birkaç dakika içinde dans pistinde işini bitirirdi. Etrafını saran

131 Herkes hayatında 15 dakikalığına da olsa şöhreti tadar.

bir grup sağlık takıntılı insan olsa da yine de hiçbirinin ona yar-
dım edecek uygunlukta tıp eğitimi almadığına hayatım üzerine
bahse girebilirdim. Bekleyeceğim altı haftam vardı.

Nihayetinde olmadı. Çünkü Bryony aynı gece, geç saatlerde öldü.

Ertesi akşama kadar haberim bile olmadı. Tüm gün boyunca
haber bombardımanına tutulduğumuz halde telefonunuzu şarj
etmeyi unutmak kadar basit bir şey yaparsanız, tüm haberle-
ri devre dış bırakmak son derece kolay olur. O arşamba, "iş
dünyasında kadınları güçlendirmek" için tasarlanmış bir eği-
tim için ofis dışındaydım. Zorunluydu ki iş hayatında kadınları
terfi ettirmekten ziyade, bir ekip liderine yönelik yakın tarihli
cinsel taciz iddialarını düzeltmekle ilgili olduğu öne sürüldü.
On drdmzn bir çember oluşturup birbirimizle zorlu ofis
senaryoları oynadığımız atölyede geçirilen sekiz saatten sonra
kahve ve kek seçeneğinden vazgeçip hızla metroya yürüdüm.
Telefonum kapalıydı, bu yüzden yolculuğumu genç bir çiftin ev
bitkisini canlı tutmadaki başarılarının köpek sahibi olmaya ha-
zır olup olmadıkları anlamına gelip gelmediği konusunda kav-
galarını dinleyerek geçirdim. Kadın gözlerini çok fazla devirdi,
erkekse daha da uzağa baktı. O hayali köpek için endişelendim.
Ev bitkisi adına bile acı çektim.

Metro istasyonundan çıkarken bir *Evening Standard* aldım
ve rulo yapıp çantama koydum. Yirmi dakika sonra evdeydim
ve mahalledeki sağlıklı gıda dükkânından aldığım yiyecekleri
paketlerinden çıkarmaya ve kombiyi açmaya koyuldum. Ancak
o zaman gazeteyi elime aldım ve mutfak masasına oturdum.
İlk sayfadaki ana hikâye, belediye meclisindeki sıkıntıyla ilgi-
li ve tipik sıkıcı bir haberdı. Gözden geçirdim çünkü herkes
Standard'ın yalnızca bu haberlerle başladığını biliyor, böylece

geri kalanını Kensington'da on sterlinlik yeni bir dondurma dükkanıyla veya altın ağırlıklar kullandığınız bir spor dersiyle ilgili eften püften haberlerle doldurulabilir. Yanda bir kızın küçük bir fotoğrafı vardı, yüzde 75'i ağızdan oluşan bir selfie. Adrenalinin tanıdık hissi damarlarımda dolaşmaya başladı. Adrenalin, zamanı dondururken enerji seviyenizi yüzde 100'e kadar yükseltir. Her şey yavaşlar, tüyler ürperir, tepkiler körelir. İçgüdüsel olarak kime baktığımı biliyordum ama beynimi saran sis bir an için olanları tam olarak anlamamı engelledi. *"Mirasçı, 27 yaşında öldü."* Gazeteyi açtım ve orada, üçüncü sayfada, bir etkinlikte anne ve babasının arasında dururken, bu sefer çok daha genç olduğu bir fotoğraf vardı.

Bryony.

Detaylar yetersizdi. Saat 19.30'da bir personel (hizmetçi olarak oku) tarafından yatak odasında baygın bulunmuştu. Olay yerine sağlık ekipleri çağırılmış ama kadının hayatını kaybettiği anlaşılmış. Makale annesinin aylar önceki trajik ölümünden bahsediyor ve intiharın bir olasılık olduğunu ima ediyordu. Bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Bryony kederden kendini öldürmezdi. Öyle bir duygusal seviyesi yoktu; onun için her şey can sıkıntısı, alay ya da arzuydu. Temel seviye... Aile sözcüsü bu zor zamanlarda mahremiyet gösterilmesi için yalvardı, Simon ve onun yaldızlı hayatı hakkındaki temel bilgiler dışında başka bilgi de verilmedi.

Instagram'ı, haber sitelerini ve dedikodu bloglarını okuyarak çılgınca bir saat geçirdim. Son gönderisi saat 16.00'da, halının üzerinde yanında oturan küçük sosis köpeğe (neyse ki bu seferki ödünçtü: #FENDINEREDE) bakarken çekilmiş bir fotoğrafı. Fotoğrafın altında *"tatlım aşk istediğinde"* yazıyordu. Bu nedenle zengin kız trajedisi anlatılarında basına yardımcı olacak hiçbir ipucu yoktu. Başka yerlerde Instagram'da birkaç arkadaşı dua eden el emojipleri ve ağlayan yüzlerle şoklarını dile

getirmişti. Her zaman nefret ettiğim bir ifade olan R.I.P. çokça dolaşıyordu. Huzur içinde yatsın... Ne kadar canlı veya yaşamak için umutsuz olursan ol, şimdi dinlen... Sıradan, anlamsız bir yorum. Ancak yeni ayrıntılar, öğrenilecek hiçbir şey yoktu. Simon neredeydi? Olay olduğunda evde miydi, yoksa yeni bir kaçamak için dışarıda mı? Özel üyeleri kabul eden bir kulüpte yemek mi yiyordu, iş anlaşması mı yapıyordu? Nasıl öğrendi, onu hizmetçi mi aradı, polis mi? Karısı ve tek resmi kızı olmadan, anne babası gitmişken artık yalnız mıydı? Kardeşi de öldü. Henüz neler olduğuna dair bir fikri var mıydı? Nasıl yapabiliyordu? Ayrıcalıkları hayatındaki diğer tüm sıkıntılı meseleleri çözdüğü gibi, benim varlığımı da görmezden gelmişti.

Ben de yalnızdım. İşlediğim her cinayette, son nefeste oradaydım; bu yüzden kontrol bendeymiş gibi hissetmiştim. Burada ise eline gazete alan herkes gibiydim. Hiçbir şey bilmiyordum ve kimseye söyleyemezdim. Uzun zamandır ilk kez anemi yanımda istiyordum. Hayatta olanın kızı olduğunu, bunu onun için yaptığımı, hayatının bu insanlar tarafından bir kenara atılmasına ve unutulmasına asla izin vermeyeceğimi bilmesini istedim. Ama ölen sevdiklerinin onlara gülümsediğini hissedebileceklerini düşünen insanlardan olmayacaktım ve kendimi bir acıma törenine itmeyecektim. Bir şişe şarap açtım ve banyo yaptım. Bryony ölmüştü, ayrıntılar bekleyebilirdi. Onun ölümü listemden birini daha silmekten fazlasıydı. Bu olay, listenin neredeyse tamamlandığı anlamına geliyordu. Bir tane kalmıştı. Sevgili babacığım, senin için geliyordum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bütün bunları yazmak beni güldürdü. Baştan başa abartılı bir arkası yarın... Ama Bryony'nin ölüm hikâyesini gece saat ikide, sessizlik ve karanlıkta bitirmiştim. Kelly bile horlamıyordu. Sonunda sadece bir hedefim kaldığını fark ettiğim anı hatırlamak, beni strese sokmuştu. Bu hücrenin sınırları dışındayken keşke o anların tadını biraz daha çıkarsaydım. Her cinayetten sonra dansa gitmeli ya da listeden sildiğim her hedef için kendime değerli bir takı almalıydım. Bir listem vardı, bundan bahsetmiş miydim? Fiziksel bir liste demek istiyorum. Benim ve annemin bir fotoğrafının arkasına kurşunkalemle yazılmıştı. Latimer'lerin evlerine taşındıktan kısa süre sonra bir Noel'de hediye etmişlerdi. Benim fotoğrafım olduğu düşünülüyordu büyük bir sürpriz değildi. Ama Sophie onu masamın çekmecesinde bulmuş ve düzgün şekilde sergilenmesi için çerçeveciye götürmüştü. Açtığımda, "Bunu her gün görmelisin tatlım..." demişti. "Annen seni çok seviyordu." Elbette biliyordum ve Sophie'nin bana bunu söylemesine gerek yoktu. Ayrıca Sophie'nin annemle gerçekten bir muhabbeti olduğundan da emin değilim, her zaman Latimer'lerin evinde gerçekleşen (Marie'ye, "Burası daha büyük, çocuklar için daha iyi olur..." derdi) çocuk oyun buluşmalarındaki kısa görüşmeler dışında... Yani bana çok sevildiğimi sürekli hatırlatmaktaki ısrarı sinir bozucuydu. Sophie, Marie'nin, benim sınav sonuçlarımdan veya "mükemmel"

cupcake'lerimden ne kadar gurur duyacağından söz ettiğinde Jimmy gözlerini devirirdi. Jimmy için alkış...

Ama güzel bir çerçeveydi ve Latimer'lerdeki yatağımın başucuna asmıştım. Dışarı çıktığımda, uyandığımda her zaman görebileceğim bir yerde duruyordu. Kathleen ve Jeremy'yi nasıl öldüreceğimi planlarken onu duvardan alıp durmuş, bir süre Marie'nin yüzüne bakmış ve niyetimin onun için ne anlama geleceğini merak etmiştim. Muhtemelen dehşete kapılır ve ıstırap çekerdi, kendi intikamı için hayatımı boşa harcamaya karar verdiğimden yıkılırdı. Ama bunu söylemek için yanımda değildi, o yüzden onun fikrini fazla önemsememe gerek kalmadı. Üstelik bunu kendim için de yapıyordum. Marie ölmüş ve gitmişti. Hayatta kendisine yapılan yanlışları asla düzeltmek istemedi. Ama bana yapılan yanlışları da asla düzeltmek istememişti. Adil olan seçeneği talep edemeyecek kadar zayıf olduğu için ikimiz de acı çektik. Benim olmayan, kendimi güvende ve selamette hissetmediğim bir ailede figüran olarak kalmıştım. Annemi kaybetme anı ve babamın meşru ailesini şehrin her yerinde gezdirdiğini görmenin acısı ile... Dengeyi sağlayacağımı bilseydi, zorluk, ıkararak itiraz edebilirdi.

Fotoğrafı tekrar duvara asmadan önce kurşunkalemi alıp çerçevenin arkasına öldürmek zorunda kalacağımı düşündüğüm tüm Artemis'lerin adını karalamıştım. Harfler o kadar belirsizdi ki gerçekten bakmadan zar zor fark edilebiliyordu ama ne zaman bir ismin üzerine çizgi çeksem kalemi bastırıp tamamen yok olana kadar her harfin üzerinde sürüklemiştim. Küçük ama önemli bir semboldü bu. Ama bunun yerine kendime güzel mücevherler de alabilirdim.

Bryony'nin hikâyesini ve şeftali serumuyla yaşadığı üzücü karşılaşmayı anlatmayı bitirdikten sonra uyuyakalmış, sabah zili çaldığında panikle uyanmıştım. Not defterimi hâlâ tutuyor-

dum ve Kelly koğuşta dolaşarak "One Direction" şarkısının ięrenę bir yorumunu sylyyordu. Orijinalinin yeterince korkunę olduğunu varsayıyorum, ancak sesi her şeyi daha da ktleştiriyordu. Kâğıdı şilte ile karyola arasında sıkıştırıp *günaydın* dedim. Kelly'nin yazdıklarını görmesini riske atmak aptalca, dikkatsizce bir hata olurdu... Dişlerini fıręalamasını ve tenine biraz fazla koyu kaçan fondteni sürmesini izledim. Buraya ilk geldiğimde bu kadar kadının, kilitli olmasına rağmen güzel görünmek için çabaladığını görünce şaşırdım ama şimdi daha iyi anlıyorum. Dikkatli olmazsanız hapishane her paranıza hükmetmeye çalışacaktır. Kaç ift orabınız olabilir gibi sıradan şeylerden hayalini kurduğunuz şeyleri değiştirmek gibi samimi şeylere kadar... Buraya gelmeden önce neredeyse her gece canlı ve gerçeküstü rüyalar görüyordum. şimdi tek bir şeyi hayal ediyorum: Nehir yolunda koşarken arkamda rüzgâr ve her yerde gökyüzü... Bunu analiz etmek için Freud'a ihtiyaç yok. Bu sebeple eğer makyaj toparlanmana biraz da olsa yardımcı oluyorsa anlarım. Ama en azından cildine daha iyi yedirmelisin Kelly, inan aslında tek ihtiyaın bu.

Not defterimi görmediğinden neredeyse eminim. Tavrı her zamanki gibi yumuşak ve neşeliydi; o gün geç saatlerde gelecek bir ziyaretçi hakkında gevezelik etti. Örümcek ağna benzetircesine kat kat rimel sürerken, "Bir arkadaş..." dedi. "Ama belki daha fazlasını istiyordur." Onu suçlayamazdım. Kelly aynada bana baktı, ziyaretçisi hakkında daha fazla soru sormam için neredeyse yalvarıyordu. Ama Kelly'nin karşı cins için ne kadar çekici olduğuna dair gerekdişi bir monolog dinleyecek havada değildim. Bu yüzden eşofmanımı giydim, ona iyi geçmesini umduğumu söyledim ve kütüphaneye doğru yola ıktım.

MaxMara'dan güzel bir parça yerine polyester eşofman giydiğim bu yere tıklma sebebim olduğundan, Caro'ya ne olduğunu anlatmayı bitirmeliyim. Kelly'nin bana yakın olmasının

tek nedeni, Jimmy'nin mektuplarına cevap vermemesi ve aslında çok arkadaşım olmamasından kaynaklı. Bunun zaten farkındaydım, tüm bu yaşananlardan önce bile zamanımı hiçbir zaman gerçekten yakın ilişkiler kurmak için harcamadığımı biliyordum. Ele geçirildim, bunu şimdi görüyorum. Sadece Artemis ailesini yok etme planıma odaklanmak ve her şey bittiğinde beni bekleyecek bir hayat inşa edecek öngörüye bile sahip olmamak... Tabii ki aptalca... İşim bittiğinde Jimmy'nin hayatımda olacağına ve bunun benim için yeterli olacağına, gerisinin de kolayca geleceğine güvenmiştim. Bir de tabii çoğu insan genelde berbat. Kaba yahut salak veya her ikisinin iğrenç bir kombinasyonu... Buna asla tahammül edemeyeceğimden yakın ilişkileri denemedim. Şu an içinde bulunduğum durum bile bu düşüncemi neredeyse hiç değiştirmedii.

Ama Jimmy, hayatımda olacağını düşündüğüm o sabit kişi değilmiş. Gemma Adebayo adlı dedektif bana gitmekte özgür olduğumu söyledikten iki gün sonra ön kapımın vurulmasıyla erkenden uyandım. Yalpalaya yalpalaya kapıyı açtım ve Caro Morton'u öldürmekten tutuklandım. Polis karakoluna geri götürüldüm, bu sefer rahatım ve esenliğim için daha az endişe duyuyorlardı ve açıkça suçlanıyordum. O gün dedektiflerle birkaç saat geçirdikten sonra her şey ortaya çıkmaya başladı. Jimmy, polise bunun bir cinayet olduğunu düşündüğünü ve Caro'dan ne kadar nefret ettiğimi bağırarak söylemiş. Kıskançlığımın, onu şiddetle balkondan aşağı itmeme ve bunun trajik bir kaza gibi görüneceğini ummama neden olduğunu ileri sürmüştü. Partiden ayrılan diğer kız, Jimmy ile nişanı hakkında tartıştığımı ve ardından Caro'dan benimle gelip dışarıda sigara içmesini istediğimi söyleyen imzalı bir ifade verdi. Daha sonra adının Angelica olduğunu öğrendiğim ve görünüşünün ima ettiğinden kesinlikle daha işe yaramaz bu huysuz kız bana karşı açılan davada etkili oldu. Alice

saç bantlarından oluşan bir koleksiyona sahip kızın içinde böyle bir kötülük olduğunu kim bilebilirdi ki?

Halk için bir risk oluşturduğum hararetle tartışıldıktan sonra kefaletle serbest bırakılışım reddedildi, bu da beni suratımı buruşturmama ve yargıcın pek tasvip etmediği şekilde yüksek sesle küfretmeye yöneltti. Avukatım mahkeme salonuna girmeden önce notlarımı bile okumamış, kararı tersine döndürmek için hiçbir şey yapmamış ve binadan çıktığım anda kovulmuştu.

Hapishaneyi ilk kez o zaman tattım. Başlangıçta büyük bir şoktu. Gönderildiğim merkez, Güney Londra'da devasa bir duvarın arkasındaki korkunç bir beton bloktu. Çıplak olarak arandım, eşyalarım alındı ve bir nezarethaneye gönderildim. Hava dondurucu derecede soğuktu ve üç günümü dairemde polisi gerçek cinayetlerime yönlendirebilecek herhangi bir şey bırakıp bırakmadığıma kafayı takarak geçirdim. Evimin her köşesini gözümde canlandırdım, ortada bırakacak kadar özensiz davranabileceğim her şeyi hatırlamak için zihinsel olarak dairemin içinde dolaşıyordum. Uyuyamadım ve zihnim canlandırmaya çalıştığım görüntüleri çarpıtmaya devam etti ve hayal kırıklığından ağlayana kadar beni tekrar tekrar irkiltti. Üçüncü gün kendimi bir saat derin nefes almaya zorlayarak sakinleştirdim. O zamana kadar hiçbir şeyin Artemis'lerin ölümlerine işaret etmeyeceğinden emindim. Polisin, Caro ile bağlantısı olmayan herhangi bir şey aramadığı, zaten kimsenin cinayetlerle bağlantısını bilmediği bilgisiyle desteklendi. Onlara göre aşk unsurunu bir kıskançlık nöbetiyle balkondan aşağı itmiştim. Ayrıntılı bir günah çıkarma günlüğü tutan türden biri olduğumu ummadıkları sürece buna dair herhangi bir kanıt çok azdı. Ayrıntılı bir günah çıkarma günlüğü yazmaya ancak adalet sisteminin derinliklerine indiğimde karar vermiş olmam ne saçma...

Victoria Herbert adında yeni bir avukat tuttum ve söz verdiği gibi Rottweiler olması için dua ettim. Hermès eşarplı ve

Louboutin topuklu ayakkabılı bir Rottweiler... Sevdığım şekildedeydi. Herbert kurtulma şansım konusunda iyimserdi. Caro ve benim gece boyunca kurduğumuz temaslar dışında hiçbir adli kanıt yoktu ve davanın büyük bir kısmı Angelica Saunders ve Jimmy'nin ifadelerine dayanıyordu. Jimmy, aleyhime kanıt sunuyordu. Gerçekten önemsedığım tek kişi olan Jimmy, mahkemede nişanlısını balkondan aşağı ittiğime inandığını söyledi ve duruşma sırasında bana bir kez bile bakmadı. Jimmy, bir cuma günü *Sun*'da Angelica ile el ele mahkemeye çıkarken resmedildi. İğrenç tüvit bir kalem etek ve bale ayakkabılarıyla gururlu görünüyordu. Jimmy beni yarı yolda bırakmış hatta sırtımdan hançerlemişti, ama Angelica'nın mücadelesine saygı duymaya başlamıştım.

Jüri, altı saat tartıştı. Bir yıl gibi gelen bu bekleyiş sırasında Victoria benimle oturdu. Jürinin kararını açıklamaya hazır olduğu söylendiğinde çok coşkuluydu ve hızlı bir geri dönüşün kesinlikle iyiye işaret olduğuna dair güvence verdi. Tüm yaygarasına rağmen bu konuda tamamen yanılıyordu. Suçlu. Suçlu. Suçlu. İnsanlar nefes nefese kalırken ve izleyicilerin arasından bir adam öfkeyle bir şeyler haykırırken kelime mahkeme salonunda yankılandı. Orada durdum, elim boğazıma uzandı, nefes almayı hatırlamaya çalıştım ama başarısız oldum. John mekanik şekilde koluna vururken başı Sophie'nin omzunda duran Jimmy'ye baktım. Yalnızca Jimmy'nin kız kardeşi Annabelle bana baktı, sanki beni ilk kez ölçüyormuş gibiydi.

Ve o kadardı. On altı yıl hapis cezasına çarptırıldım ve bir hafta sonra Limehouse'a gönderildim. İtiraz için gereken anı kaçırdım, şoke olmuştum ve sonra da ne yapacağımı bilemedim. Ama sonra George Thorpe geldi, orta yaşlı, beyaz bir adam... Bu iş için doğmuş gibi günü kurtarmak için buradaydı. O sırada polis tarafından aranmayan başka bir görgü tanığının ifadesi olduğunu öne sürerek temyiz başvurusunu kabul ettirdi.

Buraya geldikten sonra Thorpe'u hatırı sayılır bir ücretle atadım. Victoria Herbert'in, saldırgan bir köpek olmaktan ziyade göz alıcı saldırgan bir köpek olarak tanınmakla ilgilendiğini fark ettim. Grazi'a'da davamın arkasında göründü, övgüyü savuşturuyormuş gibi yaptı ve "güçlendirilmiş" kelimesini çok fazla kullandı. Yeni avukatımın aldığı şaşırtıcı ücret, önce al sonra öde temelinde teklif yaptığı için mümkün oldu. Gerekçesini görebiliyordum, biraz reklam istiyordu ve bunu ona fazlasıyla verebilirdim. Sanırım QC'yi¹³² hedefliyordu ve yüksek faizli bir cinayet davasının şansını artırabileceğini hissetti. Tam bir şovmendi. Üzerinde çalıştığı birçok ünlü davada medya, müvekkillerini tutkulu şekilde savunurken argümanlarını, dilini ve masaya yumruk atma alışkanlığını anlatıyordu. Thorpe'un mükemmel bir başarı oranı vardı, bu da onun son faturası konusunda kendimi rahat hissedeceğim anlamına geliyordu. Ne olursa olsun Artemis İmparatorluğu üzerinde hak iddia ettiğimde onu kalıcı olarak görevlendirmek için yeterli param olacaktı. Thorpe'a övgüler dizilmeli, duruşmadaki tüm olası kusurları ortaya çıkardı ve Morton katili hakkında ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını bildiğinden bu kusurları vurgulamak için basını kullandı. Duruşma sırasında beni üvey kardeşine âşık (elbette değildi ama bulvar gazeteleri ensestvari yaklaşımlara bayılıyor), acılı ve zarar görmüş bir kız olarak resmetmişlerdi. Ama bir kere cezaya çarptırılmışım, yeni bir acıya ihtiyaç vardı. Şimdi zarar görmüştüm ama artık acı çekmiyordum. Kırılганlığımıza oynadılar, "Jimmy dışında hiç kimsesi yoktu", sert ve kibirli olanlardan ziyade çok utangaç ve savunmasız görüldüğüm resimler basıldı. Bu fotoğraflar, giydiğim kıyafetlere bakılırsa eski iş arkadaşlarımdan temin edilmişti ve

132 Queen's Counsel ya da şu anki adıyla King's Counsel, hükümdarın danışmanı anlamına gelir ve kraliyet tarafından verilen ve mahkemeler tarafından tanınan bir makamdır.

ben sadece zorunlu olduğumdan bu fotoğraflardaydım. Sadece basit bir fotoğraftan, birinin kişiliğine karar verebilmek inanılmaz... Thorpe'un halkla ilişkilerde çalışan eski bir okul arkadaşı vardı ve Caro'nun akıl sağlığı sorunları konusunda bazı hikâyeler ortaya attı. Yeme bozukluğu, iyi partilere düşkünlüğü (uyuşturucular olarak okuyun) ve öfkesi hakkında ipuçları verildi. Gerçekten berbat taktikler ama bu durum medya etiğiyle ilgili bir tartışma değil. Ayrıca davama yardımı dokunacağını bilsem Caro'yu rezil rüsva eden yüz hikâye anlatırdım. Davama yardım etmeseler bile onları bir bir ortaya dökerdim.

On dört aydır Limehouse'da çile çekiyorum ve bu sürenin neredeyse yarısında temyiz başvurusunu bekledim. İlk işe aldığımda George Thorpe'u her gün arar ve onu balkonu keşfetmeye ya da Caro'nun terapistini kızın zihinsel durumuna tanıklık etmesi için zorlamaya teşvik eden uzun mektuplar yazardım. Haftalar değil, günler içinde çıkmak istiyordum ve avukat bana sabırlı olmamı söyledikçe öfkeleniyordum. Bir süre daha burada kalacağım netleşince bir tür depresyona girdim. Ben depresyona giren biri değilim. Bazen boğazımdan yükselen paniği ve kaçma ihtiyacı hissini yaşasam da hayattan elini eteğini çekecek kadar üzülen insanları hiç anlamamıştım. Belki de hapishane hepimizi empati kurmaya zorluyor ya da şerit aydınlatma ve ortak duşların olduğu bir yerde depresyona girmek doğal. Daha fazla uyumaya başladım ve bir süreliğine beynim pekmez içinde yüzüyormuş gibi hissettim. Düşüncelerim yavaşladı, egzersizi bıraktım ve süründüğüm bir gün TV'de yayımlanan *Emmerdale*'in tüm bölümlerini başından sonuna kadar izledim ve Kelly sağ olsun, kafasını bir kere bile duvara çarpmak istemeden, kimin kim olduğunu bıkmadan anlattı.

Sekiz ay sonra bir gün uyandım ve 500 sınav çektim. Bu yabancı ruh halinden bıkmıştım ve kendimi bu noktadan çıkarmaya zorlamazsam sonsuza dek içinde çürüyeceğimden korku-

yordum. Bu yüzden sıkı bir diyetle başladım, her gün aynı saatte uyanıp koğuşumda egzersizler yaparak ve bahçede dolaşarak vücudumu gittikçe daha çok zorlamaya başladım. Kütüphanede saatler boyunca kafa dağıtacak şeyleri okudum ve avukatımı, bu sefer daha fazla odaklanarak rahatsız ettim.

Ve şimdi temyiz kararına yakınım ve kafamı dağıtmak için bunları yazıyorum. Serbest bırakılacağımdan eminim ve mahkemede okumak için savunmamı çoktan yazdım. Sanırım doğru tonu yakaladım, yaralı ama cömert... Ve çekici görünmek için yeterince makyaj yapacaksam da on dört ayımı güzel vakit geçirmiş gibi gösterecek kadar yapmayacaktım. Gözlerimin altındaki mor halkaları görebilmelerini ve çektiğim çileden neredeyse yıkıldığımı (ama tam olarak değil!) bilmelerini istiyordum. Hapsedilme travmasına rağmen tüm bu yaşananların içinde başka bir kurban olduğunu hatırlamaları gerektiğinden bahsedeceğim. Caro, diyeceğim doğrudan kameralara bakarak; bu adaletsizlik yüzünden hayatımın yaklaşık iki yılını kaybettim ama Caro o gece tüm hayatını kaybetti ve bunu asla unutmamalıyız. Belki de savunmasız bir kadına yardım edebileceğimi umarak onun adına, yeme bozukluğu olan kadın mahkûmlar için rehberlik programı kuracağımı açıklayarak düzgün şekilde bitireceğim. Savunmasız olarak nitelendirilmekten nefret ederdi. Bu arada, serbest bırakılma konusundaki güvenimin yersiz olduğunu düşünmüyorum. Polis, kurnaz Angelica'nın yardımıyla bunun gerçekten bir cinayet olduğuna karar verdi ve varsayımlarını test etmek için çok az şey yaptı. Hayatımın her noktasında mükemmel bir masum olduğumu iddia edemem ama bu konuda gerçekten büyük bir adli hatanın kurbanıyım. İpte yürümek ne tuhaf... George Thorpe davanın ne kadar kötü ele alındığını hemen gördü ve sürecin hemen her kısmındaki kusurları ortaya çıkardı. Bunların hepsi temyiz başvurusunu sağlamak için kesinlikle yeterliydi ama sihirli değnek değildi.

Bu sadece birkaç hafta önceydi ama mahkûmiyet kararımı bozabilirdi. Thorpe uzun süre önce planlanmış bir güncelleme için beni görmeye gelmişti, önemli bir haber beklemiyordum. Ama içeri girdiği anda büyük bir şey olduğunu tahmin ettim. Boynu kıpkırmızıydı ve uzun yün paltosu arkasında uçuşarak diğer insanların yanından sabırsız şekilde geçti. Ziyaretçi odasında kararlı adımlarla bana doğru gelirken yüzünden belliydi. Bu durumun, ekibi tarafından yapılan iki aylık amansız kazının sonucu olduğunu söyledi.

“Bayan Morton’un talihsiz kazasının olduğu gece, polis apartmandaki diğer tüm daireleri araştırdı. Binadaki diğer mülklerin bir listesini çıkardı. Her katta neredeyse beşgen gibi düzenlenmiş beş daire var ama sadece üçü bahçeye, diğer ikisi yola bakıyor. Bayan Morton’un dairesi, bahçeye bakan üç mülkün ortasındaydı. Sağdaki komşuları, yüksek gelirli profesyonellerin Clapham’da mülk satın almaya başlamasından çok önce taşınan ve otuz yıldır mahallede oturan altmışlı yaşlarda bir çiftti ve olay gecesi evdeydiler.” Thorpe, daha kibar bir tanım bulabildiğinde asla ölüm kelimesini kullanmazdı.

“Bayan Morton’un partilerine çok alışmışlardı ve belki de bunun bir sonucu olarak onun trajik kazasına karşı kayda değer bir sempati eksikliği gösterdiler. Hiçbir şey görmedikleri veya duymadıkları konusunda çok netlerdi çünkü akşam saat onda kulak tıkaçlarıyla yatağa çekildiler.” Thorpe bu noktada kaşlarını kaldırdı ama o kızla komşu olmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu anlayabiliyordum. “Polis, Bayan Morton’un 22 numaralı dairesinin solundaki dairede de soruşturma yapmaya çalıştı ama o sabah ve ertesinde daireden yanıt gelmedi. Daireyi ve sahiplerini daha ayrıntılı araştırdılar, ancak binanın yöneticisi sahiplerinin yurtdışında yaşadığını ve asla ülkede bulunmadığını söyleyince polis aramayı o noktada bıraktı.” Altın dolmakalemini kâğıda sapladı. “Bu BÜYÜK bir ihmaldi ama

ne yazık ki polis kuvvetlerimizin tipik bir örneği... Bunu daha önce incelememizin sebebi, 22 numaranın sahipleriyle temasa geçildiğini ve onların ülke dışında olduklarına dair güvence verildiği öne sürülmüştü. Önceki avukatınızın bunu derinlemesine araştırmadığından şüphe etmemiz için hiçbir neden yoktu, ancak ofisimdeki zeki bir adam, söz konusu akşama dair raporları inceledi ve yan daireye fazla bakılmadığını gördü." Victoria Herbert'in baş döndürücü topuklu ayakkabılarını bir kere daha düşündüm ve onların içindeyken bir yürüyen merdivenden aşağı düşmesini hararetle umdum. Buradan çıktığımda belki de bunun olmasına yardım ederdim. Thorpe bana sorgulayan şekilde baktığında aniden dikkatimi topladım. "İlginç nokta burası... Dediğim gibi ekibimden biri biraz araştırma yaptı ve dairenin Cayman Adaları merkezli bir şirkete kayıtlı olduğunu öğrendi. Bir denizaşırı şirketin ne anlama geldiğini biliyor musun Grace?" Gözlerimi devirip tatlı bir gülümsemeyle cevap vererek bunun ne olduğunu bildiğime dair güvence verdim. Kendini beğenmiş aptal... "Mevcut Birleşik Krallık yasalarına göre yabancı kuruluşlar kim olduklarını açıklamadan burada mülk satın alabilirler. Tabii ki skandala açık ve her türlü tehlikeli anlaşmaya izin veren bir sistem, özellikle kara para aklama... Hükümet bu isimsiz mülk sahiplerini kendilerini ifşa etmeye zorlamayı planlıyor ama bu zor ve muhtemelen zaman alacak."

Sözünü kestim. "Pekâlâ, toprak kanunları hakkında yeterince şey duyduğumu düşünüyorum. Adamın ne buldu?" Boğazını temizledi ve uygun bir şekilde yola gelmiş göründü. Ama bu jest sosyetik erkeklerin varsayılan ifadesi de olabilirdi, bu yüzden bir şey söylemek zor...

"Dediğim gibi zor bir işti. Karışık bir yumak... David, ortağımın adı bu, bunun için iki ayını harcadı, şirketle bağlantı kurmaya çalıştı ama Cayman Adaları'nda çalışmayan bir telefon numarasıyla devam etmesi mümkün değildi. Çoğu zaman

bu şirketlerin gerçek bir ofisi bile yoktur, sadece bir adresleri olsun diye bir oda kiralarlar. Sonunda şirketin kime ait olduğunu ve nerede olduklarını ortaya çıkarmak için bu tür şeylerle ilgilenen bir dedektif tuttu.”

Sabırsızlanmaya başlamıştım ve ziyaret süresi hızla geçiyordu. “Kusura bakma George. Seni tüm bunlarla başa çıkman için tuttum ve kulağa harika iş çıkarıyormuşsun gibi geliyor ama bazen sosisin nasıl yapıldığını bilmene gerek yok, değil mi? Ayrıca öğleden sonra kaplıcada masaj randevum var, ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?”

“Doğru, evet, üzgünüm. Kısacası tam bir dipsiz kuyuydu. David bir sürü yanlış yönlendirme ve oyalanmadan sonra nihayet dairenin sahiplerini buldu. Moskovada yaşıyorlar ve hiçbir e-maillerini yanıtlamaya hevesli değil. Bu yüzden geçen hafta oraya gitti ve perşembe günü onlarla temasa geçti. İçinde bulunduğumuz kötü durumu açıklayıp yardımcı olabilecekleri herhangi bir yol olup olmadığını sordu. Örneğin dairede bulunan bir hizmetçi ya da güvenlik kamerası gibi... Elbette uzak bir ihtimaldi ama denemeye değerdi. Ve ne oldu biliyor musun?” Thorpe şimdi bir okul çocuğu kadar neşeli görünüyordu. “David’e, balkonda bir güvenlik kamerası olduğunu söylediler! Tüm özelliklerinin standart olduğunu söylemişler. Balkonlarında bir çalı tarafından gizlenmiş bir kamera olduğunu söylediklerinde David sakın profesyonellik iddiasını sürdürmekte güçlük çekmiş. Ve kasetleri sakladınız mı, diye sormuş David. Evet, demiş Ruslar. Elbette her şeyi bir veritabanında tutmuşlar. En iyisi buymuş, ancak tam olarak neden en iyisinin bu olduğunu açıklamadılar.” Ben nefesimi tutarken, Thorpe nefes almak için durdu. “David’de bir kopyası var Grace. Onları izledi ve görüntüler bir uzman tarafından doğrulanır doğrulanmaz mahkemeye sunulacaklar. Tüm balkon göstermiyor ama yeterince gösteriyor. Caro son selamını

verdiğinde sahnede değilsin.”

Rahatlamaktan neredeyse yere düşüyordum. Yazın ilk gününde vücudunu ısıtan güneş gibi bir duygu tüm bedenimi sarıdı ve ne yaptığımı düşünmeden Thorpe’un elini tuttum.

“Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilmiyorum ama teşekkür ederim. David’e de... Ve Ruslara da... Teşekkür ederim.” Memnun görünüyordu, yüzü bir kez daha kızardı. “İşimizi yaptık ve bu çok iyi bir haber... Ne yazık ki bugün seni çıkaramayacağım ama burada sadece birkaç hafta kaldı ve bu görüntülerin seni tamamen temize çıkaracağına hiç şüphe yok.” Zil çaldı, saatine baktı ve kâğıtlarını topladı. “Haber alır almaz seninle iletişime geçeceğim. Bu arada sağlam kal. Ve resmiyet kazanana kadar bunu gizli tut...” Tekrar teşekkür edip elini sıktım. Gitmek için arkasını döndüğünde George Thorpe bana baktı ve biraz utanarak, “Burada gerçekten bir kaplıca var mı?” diye sordu.

...

Dedikleri böyleydi. Koğuşuma geri döndüm, yumruklarımı heyecanla sıktım; nereye gittiğime ya da ne yaptığıma zorlukla odaklanabiliyordum. Kelly alt ranzada oturuyor, kaşlarını almak için bir ip kullanıyor ve saçma bir tonda Beyoncé şarkıları söylüyordu.

“Hayalet gibi bembeyaz görünüyorsun dostum...” dedi bana bakarak. “Bilgilendirmeden kötü haber mi geldi?”

Ona Thorpe’un ortaya koyduğu şeyi anlattım. Gizli tutmak için çok heyecanlıydım, ama her zamanki savunmam yok olmuştu. Kelly’ye bir şey söylemek gerçekten aptalca ama şu an ne zararı olabilir ki? Bu konuda gerçekten çok tatlıydı, elimi tuttu ve referansa ihtiyaç duymadan oda kiralayan Angel’daki bir arkadaşıyla konuşmayı teklif etti. Buradayken dairemi açık

tutmayı başarmıştım, biraz zordu ama dışarı çıktığımda bekleyen bir şey olduğunu bilmek benim için önemliydi. Uzun süre benim evim olmayacağını bilmeme rağmen... Para geldikten sonra olabildiğince hızlı bir şekilde ev değiştirmek isterdim. Evim olmasaydı bile Kelly'nin tehlikeli bir arkadaşından oda kiralamaya hiç niyetim yoktu. Hayatta hiçbir şey için o kadar çaresiz değildim. Gizli telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı, muhtemelen ben onu ikna etmeden önce gecekondu mahallesindeki ev sahibi arkadaşını olası bir yeni kiracı konusunda uyarmak istiyordu. Teklifin, ilişkimizi dış dünyada sürdüreceğimizi düşündüğü anlamına gelmediğini umuyordum. Kelly bir deniz salyangozuydu, buradan ayrılmayı yeterince zor bulmasa, seyahat etme özgürlüğü olsa ve cep telefonu kullanabilseydi, tamamen onun insafına kalırdım. Yüz maskeleri ve ucuz bir şişe şarapla evime geldiğine dair hayaller uğursuzca aklımda belirdi. Hayal ettiğim türde bir yeni hayat değil.

Ah, biraz geriye saralım. Hapishanede zaman bir garip... O kadar yavaş ilerliyor ki başlangıçta gerçekten delireceğimi sandım. Sonra yaptığımız itiraz ilgi gördü ve bu hikâyeyi bitirip içinde cinayet gibi korkunç ama bazen gerekli kötülüklerin olmadığı yeni bir hayata başlamak için elimden geleni yaptım.

Mahkûmiyetimin bozulduğu anda, Jimmy benimle temasa geçti. Aslında savcılık, yeni kanıtlar hakkında onu bilgilendirmek için nihai karardan bir hafta önce onunla temasa geçmişti. Thorpe'un bana hemen vermesi için bir mektup yazmıştı. Arkalı önlü üç sayfa sürdüğü için her şeyi aktarmayacağım. Jimmy doğallıkla yazan biri değil. Bence kasıtlı olarak dilbilgisini kötü kullanıyor, onun e-maillerini ve mesajlarını okumamı her zaman zorlaştırırdı. Sanırım *Guardian*, gramer hataları konusunda bazı yayınlardan daha rahat... Bir sürü küçük hata, normalde oldukça hareketli olabilecek bir mektubun etrafını sarmıştı. Doğal olarak her satırda irkildim. Sözün özü pişmanlık doluydu.

Beni devasa şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı ki bu doğrudu; hüküm giydiğimden beri neredeyse hiç uyumamıştı ki bunun saçmalık olduğunu biliyordum. En zor zamanlarda uykuya dalma konusunda adamın özel bir yeteneği var ama bu duyarlılığı takdir ettim. Sonsuz kere özür diledikten sonra Latimer'lerin yanına geri taşındığını ve Caro'nun yasını tutmak için iştten iki ay izin aldığını söyledi. Pantolonunun içine girmeye çalışan sinsi bir yılan olduğu ortaya çıkınca reddedildiğini varsaydığım Angelica'dan hiç bahsetmedi. Aslında maskesini düşürmeden önce pantolonuna çoktan girdiğini varsayıyorum, ama kederin insanlara komik şeyler yaptırdığını söylüyorlar. Üstelik Jim üzüntüsünü farklı bir yöne kanalize ediyordu. Kulağa pek olası gelmese de bir döşeme kursu... Sanırım bu, Noel için hepimizin biraz sakat koltuklar alacağı anlamına geliyor. Caro'nun ölümü boşuna değildi. Bedava mobilyalar olmasa bile ölümü boşuna değildi. Caro artık yoktu. Bu başlı başına bir nimetti.

Mektubu onu affetmemi beklemediğine dair klişe bir pasajla bitirdi (insanlar sizinle temasa geçmelerinin, açıkça affedilmeyi bekledikleri anlamına gelmesine rağmen neden bunu söylüyorlar?) ama hayatının geri kalanını bunu telafi etmeye çalışarak geçirecekti ve ben tahliye edilirken hapisane kapısında olacaktı. *Seni seviyorum Gray, çıkınca tekrar uyumana yardım edeceğim*, diye imzalamıştı. Sophie'nin, tıpkı ben gençken yaptığı gibi hikâyemi geçerli kılmak için umutsuzca durumuma sahip çıkmakta ısrar edip etmeyeceğini merak ettim. Belki hepimiz bir kutlama kahvaltısı için mahalledeki fırına giderdik. Jimmy kaçınılmaz olarak cüzdanını unutacaktı. Sophie, çileden çıkmış şekilde başını sallayacak ve uzun süredir acı çeken kafe sahibine en sevdiği tabiriyle çocuklarının "tam bir rezil" olduğunu söyleyerek bizim yerimize para ödeyecekti. Çok uzun süredir hapisteydim, bunu düşünürken bile küçük bir sıcaklık dalgası hissettim. Bir ailenin sahte bir kopyasıydı belki ama

hissettiğim buydu.

Mektuptan sonra garip bir rahatlıkla eski ilişkimize döndük. Okuduktan iki gün sonra onu aradım ve bir parça paniğe kapılmasına izin verdim. O zamandan beri her fırsatta görüştük. Ben yüce gönüllü oldum. Sanki aylardır cüzamlı bir kolonide mahsur kalmışım ve beni cinayetle suçladığı için hapiste değilmişim gibi suçluluk duygusuyla sarsılmıştı; beni dairesine taşımak ve hayata döndürmek için bir plan yapmıştı. Bu durumu engelledim. Bir sonraki hamlemi planlarken tanıdık bir yerde olmak istiyordum ve Jimmy'nin bana çay getirmesi bunu biraz engelleyebilirdi. Daha sonra, mutlu olacağımız kadar büyük bir evde yaşayabileceğimiz zaman, birlikte yaşamak için zamanımız olacaktı.

Thorpe aynı zamanda medyaya, özellikle de davama bakan muhabirlerin kaslarını incitecek kadar hızlı 180 derecelik dönüş yapan bulvar gazetelerine gelen telefonlara da cevap veriyordu. "Morton katili" anlatısı, en azından benim zihnimde aynı derecede korkunç bir şeyle değişmek üzereydi. Yeni lakabım hakkında boş yere spekülasyon yaptım. Bir bahis dükkânına erişimim olsaydı, "Masum Grace'e para yatırırdım. Serbest bırakıldığında yapılan haberler en az bir başlık, bir açıklama, bir resmimle tamamlandı. Sakin, sabırlı, ağırbaşlı... Oyunun kuralları çok kolaydı. Hiçbiriyle hemen konuşamazdım elbette. Bu işlerin nasıl çalıştığını anlamayan ve eline gelen ilk çeki alan çaresiz bir acemi değildim. Anlatım bana ait olacaktı. Ayrıca sadece masum bir kurban değil, aynı zamanda yaslı bir kız çocuğu olduğum ortaya çıkana kadar basının ilgisi bekleyecekti. Ünlülerle anılmak, adınızın onlarca yıl boyunca bilinmesini garanti eden türden bir bilgi...

Ortalık biraz yatıştıktan sonra Thorpe'a babam ve mirasıyla ilgili bazı tekliflerde bulunacağım. Tabii ki bu kadar açık bir şe-

kilde söylemeyeceğim. Sadece bu deneyimin hayatımı yeniden değerlendirmeme neden olduğunu söyleyeceğim ve ailenin bu tarafıyla olan bağı keşfetmek istediğimi açıklayacağım. Gözlerimi mendille silerken babamı tanımak için çok geç ama nereden geldiğimi ve onun kim olduğunu bilmek istiyorum, diyeceğim. O ailede Lara'dan başka kimse kalmamıştı. Ve Lara doğrudan akrabası bile değil. O yabancılaşmış ve bu noktada nezaket göstererek bağışladığım bir eş... Onu öldürmemeye karar verdiğim andan itibaren onun benim geçidim olacağını biliyordum. Ona öyle bir çekicilik ve zarafetle (ha!) yaklaşıacağım ki başından itibaren benim tarafımda olacak. Artemis'in erkekleri tarafından haksızlığa uğrayan iki kadın, ikimiz de hayatlarımızı onların ağır varlığından uzaklaştırmaya çalışıyoruz. Kadınları destekleyen kadınlar, görmek istediğimiz şey bu... Belki de arkadaş bile oluruz; ikimiz de kardeşler tarafından zarar gördüğümüz için kurulan bir ilişki, ömür boyu sürecek bir akrabalık için sağlıklı bir temel gibi görünüyor. Ama yine de nefret üzerinden bir bağ kurmak her şeyden daha güçlü olabilir. Seramik sevgisi ya da avangard opera tutkusu üzerine kurulan bağlardan daha güçlü. Çok daha sıkı bir bağımız olurdu. Para önemli ama amaç her zaman ailenin yok edilmesi olmuştu. Ama bu hiçbir şeyden memnun olmayacağım anlamına gelmiyordu. Ve eğer oynamazsa başka seçenekler de vardı. Kurtulmuştu ama bu her zaman değişebilirdi. Ve şimdi gelelim bugüne. Limehouse'ta sekiz gün daha geçirdim ve geçirecek bir günüm daha var. Bu bana daha önce hiç görmediğim sıkılmış görünen bir gardiyan tarafından söylendi. (Personel sirkülasyonu yüksek, akli başında hangi kişi bir grup kızgın kadını muhtemelen asgari ücret karşılığında gözetlemek ister? Bir Starbucks'ta çalışmak ve biraz daha az kızgın kadınlarla tartışmak ama aynı zamanda bedava latte almak daha iyi olmaz mı?) Yarın saat 15.00'te serbest bırakılmayı bekliyorum. Gardiyan mahremiyetime aldırış etmediğinden, bu gece oyun

odasında benim için bir tür parti vermekte ısrar eden Kelly'nin önünde bütün bunları söyledi. Hazırlığın bir parçası olarak makyaj yaptırmam için arkadaşı Dionne'nin koğuşuna gönderdi, buna hararetle karşı çıktım ama yine de dinlemedi.

Bu metni koğuşumdan bitiriyorum, uyuyamıyorum. Çocukluğumdan, Marie'nin Noel arifesinde bir çorapla odada süründüğü zamanki heyecanı belli belirsiz hatırlıyorum. Tüm çocuklar gibi ben de Noel Baba'nın ganimetimi getirmesini beklerken uyanık kalmaya çalışırdım. Çoğu çocuğun aksine ben başardım ve dolandırıcılığı erken fark ettim. Beni pek şaşırtmadı. Hilelere rağmen hediyeleri aldım. Yarın sabaha kendimi hazırlayarak, sakın kalarak ve enerjimi koruyarak geçireceğim. Ama bu gece her yerdeyim, düşüncelerim çılgınca koşuyor, adrenalinim yükseliyor. Tam da düşündüğüm gibi, makyaj olayı bir daha tekrarlamayacağım bir deneyimdi. Dionne'nin koğuşundaki yoğun bir yirmi dakikanın ardından şişmiş bir seks bebeğini belli belirsiz andıran bir yüzle ve geriye taranmış saçlarla çıktım. Buna izin vermek için sahip olduğum tek mazeret, özgürlüğümün getirdiği sarhoşluk içinde olmam ve söz konusu gecenin hiçbir fotoğrafının olamayacağını bilmemdi. Kaldığım süre boyunca kesinlikle hiç arkadaş edinmememe rağmen oldukça çok sayıda kadın akıl dağıtma, meşrubat ve pasta vaadiyle partiye geldi. Görünüşe göre pasta yoktu ama yine de kırk beş dakika oyaladı, Kelly herkese beni ne kadar özleyeceğini söyledi ve ben de iltifata karşılık vermemeye özen gösterdim. Mesajı yanlış anladığından şüpheliyim, Kelly taklit bir Birkin çantasının derisine sahip... Koğuşuma çekildiğimde saat 20.30'du, uyuyor numarası yaparak yatağa girdim. Bunu yorganın altında yazıyorum. Ayrılmama saatler kalsa bile Kelly'yi son kez derin ve anlamlı bir denemeye teşvik etme riskini alamam. Yarın sabah az eşyayı toplayıp yeniden dünyaya girmeye hazırlanacağım. Bundan sonra benim için çok farklı olacak bir dünya...

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Dün gece rüyamda annemi gördüm. Güzel bir rüya değildi. Sık sık güzel rüyalar görmem. Asla korkunç kâbuslar da görmem, normalde hayatımdaki zor ya da üzücü anlara geri dönerim ve uyanana kadar onları yeniden yaşarım. Sanırım hayal gücüm çok fazla değil, ama gece maceralarıyla beni oyalamadığı için pratik beynime saygı duyuyorum. Uyuyan zihnimin kazıdığı anılarla sizi sıkımayacağım ama Marie'yi yıllardır olmadığım kadar özleyerek ve ondan her zamankinden daha uzak hissederek uyandım. Her plan ve her cinayet, sanki tam yanımdaymış ve bana güç veriyormuş gibi ona bağlı hissetmemi sağlıyordu. Ama burada benimle değil. Onu suçladığımdan değil. Burası kalıcı ruhlar için bir yer değil. Bir hayalet, Limehouse'a bir kez bakar ve hemen oradan cisimlenirdi.¹³³

Marie bu dünyayla öteki dünya arasında dolanıp duruyorsa umarım Fortnum & Mason'a musallat oluyordur ya da mankenleri yeniden düzenlemek için Harvey Nichols'un yanından geçiyordur.

Bu arada, tüm bu saçmalıklara inanmıyorum. Bu koridorlarda dolaşan hayaletler yok ve ben onun intikamını alırken annem rüzgâra fısıldamıyordu. Ama benim öfkem alevlenirken onun hafızası tazeydi ve artık her şey bittiği için kendimi onu

133 *Harry Potter* kitaplarında geçen ve insanların bir yerden bir yere saniyeler içerisinde gitmesine yarayan sihir.

daha az düşünürken buluyorum. Yüzü bulanıklaşıyor ve soluyor. Belki bir terapist buna kapanış derdi. Sanırım insanları öldürmek ve bundan paçayı sıyırmak bir tür kapanış... Ama muhtemelen bir doktorun vicdanen tavsiye edebileceği bir şey değil.

Simon'ın nasıl öldüğünü anlatmalıyım. Romanlardaki nihai ölümün normalde pastanın üzerindeki krema olduğunu biliyorum, en büyük ve en dramatik olandır. Kısmen bu yüzden hepsini yazmayı erteledim. Çünkü bu bir roman değil. Ölümü şoke edici olacak şekilde ayarlamadım. Onu sıcak hava balonundan aşağı itmedim ya da günbatımında Waterloo Köprüsü'nden aşağı atmadım. Belki de sırf dramatik bir hava katmak için böyle bir plan denemeliydim ama hiçbir zaman gereksiz numaralardan hoşlanmadım.

Simon'ın ailesinin son önemli üyesi de gönderildikten sonra aciliyet ihtiyacım azaldı. Gidecek sadece bir mili kaldığını bilen bir maraton koşucusu gibi rotanın biraz tadını çıkarmaya karar verdim. Bu, Simon'ın ne durumda olduğunu araştırmak anlamına geliyordu. Ve koşullar göz önüne alındığında, Bryony'nin cenazesi onu gözlemlmek için en iyi yer gibi geldi. Katılmayı denemek riskliydi ve orada benim yaşlarımdaki yeterince ağlayan kadına uyum sağlamayabileceğime karar vermeden önce birkaç gün düşünmüştüm. Simon'ın kederini ciğ ve yakından görmek için bir zaman varsa, o zaman bu zamandı. Rolüme girdiğimden emin olmalıyım. Cenazeden bir gün önce önemli müşterilere etkinlikler için ödünç verilmeye hazır giysi ve aksesuarların bulunduğu şirketin giyim dolabına baskın yaptım. Bu kasvetli alanda sakladığımız şeyler göz yaşartıcıydı; üst üste doldurulan tasarım ayakkabılar, yerde kimsesiz şekilde duran ve iki bin dolardan fazla olan çantalar... Üstlerindeki bir rafta payetli elbiseler ve renkli tulumlar, yanında da "Topuk ne kadar yüksekse Tanrı o kadar yakındır" yazan bir tabela vardı. Gözbe-

bekleri kanayabiliyor olsaydı bu ofiste her gün görmek zorunda kaldığım şeyler buna sebep olurdu.

Bu tür bir etkinlik için nasıl giyinileceğini biliyordum. Yetişkinliğimi, durum ne olursa olsun uyum sağlamayı öğrenerek geçirdim. İşyerinde bu olay, sıkıcı çizgide kalan ancak aktif yıpranmışlıktan kaçınan giysiler giymek anlamına gelir. Daha geniş bir dünyada, benim yaşımdaki diğer tüm kadınlar gibi düzenli olarak Zara'ya gidip kot pantolon, büyük boy süveter ve kalın botlardan oluşan yasal zırhı almak anlamına geliyor. Ancak aşırı zengin, boş kafalı Instagram insanlarından oluşan bir kalabalığa uyum sağlamak tamamen başka bir şeydi. Bu kızlar sadece kıyafetlere fahiş miktarda para harcamıyorlardı, bunu zengin olan herkes yapabilir. Bond Caddesi'nde yürüyün, kürklü Gucci mokasenleri ve kürk süslemeli şişme montları stilinin özü olarak gören aptallara gülün ve ne demek istediğimi anlayın. Hayır, bu kenafır gözlü kadınlar ne giydikleri konusunda çok netti ve yanlış anladıysanız vay halinize... Herhangi bir Prada çantaya sahip olmak yeterli değildi, belirli bir İtalyan Instagram yıldızının, mağazalara girmeden üç ay önce hediye ettiği çanta olması gerekirdi. Yargılamaları umurumda değildi elbette ama kaşlarımı kaldırmak ya da varlığımla ilgili herhangi bir meydan okumaya neden olmak istemiyordum. Bu yüzden *Vogue*'un şu anda şampiyonu olduğunu bildiğim, gelecek vaat eden bir İtalyan tasarımcı tarafından yapılan yepyeni bir bordo ipek pantolon takımını çaldım ve yokluğu fark edilirse kesinlikle beni kovduracak yılan derisinden bir Celine el çantasıyla destekledim. Ayakkabı olarak bir çift sarı deri ayakkabıyla gittim ve günün geri kalanını Bryony'nin cenazesinin herkesin hararetle ciddi siyahlar giydiği bir cenaze olmayacağını umarak geçirdim.

Gerçek cenaze töreni özel bir davetti ve gizlice girmek için bile kendime şans vermedim. Ancak anma töreni herkese açıldı ve sanki yeni bir barın açılışymış gibi *Evening Standard* ta-

kip ediyordu. Bazı boş kafalılar için genç bir kadının kaybının yasını tutmak kadar kasvetli bir olay yoktur. Ve belki de günün sonunda takipçilerinizin görmesi için kamera önünde performatif bir hıçkırık... Mekân, Marylebone Yolu'ndaki büyük, eski bir kiliseydi ama mekânın kutsal hiçbir yanı yoktu. Yıllar önce, on binlerce sterline kiralanarak özel üyelerin girebildiği bir alana dönüştürülmüş ve küçük ünlülerin düğünlerinden Ukraynalı bir oligarkın kızının sonradan üstü örtülmek zorunda kalınan ve kızın etkinliğe soluk alık renginde spreyle boyanmış bir ata binerek geldiği yirmi birinci doğum günü partisine kadar her şeyi görmüş. At dostlarımız bile pembenin modasından kaçamıyor.

Kara camları diğer koyu camları yansıtıyor, elmasları güneşte parlıyor ve taş zemine mücevher biçimli gölgeler düşürüyordu. Hizmet sonsuzdu. Doksan dakikalık okumalar, şarkılar ve hatta Bryony'nin en unutulmaz anlarından oluşan bir slayt gösterisi... Tabii bir sürü kahrolası selfie, anı olarak sayılabilirse...

Asıl rezalet ise, neon iç çamaşırını sergileyen şeffaf bir elbise giyen çok sıksa bir kızın kürsüye gelip Bryony'nin en sevdiği kitap olan *The Secret*'tan bir alıntıyı okumaya başlamasıydı. Detone çocuk korusu beni neredeyse uçurumun kenarına gönderdi, bir sonraki okumanın entel görünmek isteyen kızların koruyucu azizi olan E. E. Cummings'in "Kalbini yanımda taşıyorum, onu kalbimde taşıyorum" şiirinin olması yardımcı olmadı. Neyse ki sonrası oldukça hızlı bir şekilde sona erdi. Ağlayan ve yas tutanlar birbirlerine sarılırken bir kilise korusu *Stand By Me* şarkısını oldukça güzel söyledi. Çok fazla gerçek gözyaşı olmadığını fark ettim. Özenle düzenlenmiş üzüntü ifadeleri, kuru yüzler...

Esasen Simon'ı arıyordum. Compère...¹³⁴ Bunun, böyle ciddi bir etkinlik için doğru kelime olmadığı açık ama adam altın örgülü bir takım elbise giyiyordu ve bingo çığırtkanına benzi-

134 Fr. Aynı tür

yordu, bu yüzden kullanmaya devam edeceğim. Törenin başında, herhangi biri bunalmış hissettiğinde biraz hava almak için bahçeye çıkmakta özgür oldukları söylendi. Sonuç olarak tören boyunca kapıda bir insan akışı vardı, sigara içmek için çıkıp dönüyorlardı. Bu da Simon'ın zamanın yalnızca yarısında içeride olduğu anlamına geliyordu. Bir Adele şarkısı çalınırken, omuzlarını kaldırıp yanında oturan genç adamı oldukça agresif bir şekilde boynundan yakaladı, görüntüden diğer adamın biraz rahatsız olduğunu anladım. Elbette çok büyük bir klişe ama keder gerçekten de cilde iyi gelmiyor. Olduğundan on yaş büyük gösteriyordu. Simon'ı sadece tarafsız bir şekilde görebiliyorum, aramızda gerçek bir insani bağ yok, ama bu, ona karşı bir parça sempati duymama neden oldu. Öte yandan sevdiği birini kaybettiği için dağıldığını görmek, bende yeni bir öfke duygusu uyandırdı. Erkekler genellikle ancak kendi kızları olduğunda feminist olduklarını söylerler ve kadınları eşit insanlar olarak görmekte zorlanırlar. Simon, yalnızca sevdiği biri elinden alındığında üzüntü ve kırılganlık yaşayabilirdi. Annem öldü ve benim dünyada yalnız kaldığımı biliyordu. Benim hiçbir şeyim yoktu. O ise yakın tuttuğu kişileri seçme lüksüne sahipti. Eh, şimdi yapmadı.

Bir hafta sonra bir hamurışı yerken evde oturmuş gazete okuyordum. Haftada bir, inkâr sınırlarımı test etmek için başlattığım aptalca bir kural... Simon hakkında arkadaşlarının onun akıl sağlığıyla ilgili endişelerinden bahseden bir haber için cumartesi ekini açtım. Akıl sağlığı... Tüm kötü davranışlar için çıkış maddesi... Arkadaşların isimleri yoktu elbette ama alıntılar açıklayıcıydı. Simon, paranoyaklaşmış ve münzevileşmişti, onu ele geçirmek isteyen düşmanlar hakkında mırıldanıyordu. Yanlış değildi, ama kulağa tatmin edici şekilde dengersiz geliyordu. Görünüşe göre trajik bir kaza olduğuna polisin ikna olmasına rağmen insanlara kızının öldürüldüğünü söylemeye

devam etmişti. Etrafınızdakilerin teker teker avlandığını iliklerinize kadar bilmek ve bu nedenle sıradakinin siz olduğunuz gerçeğini anlamak korkunç olmalı... Daha da kötüsü kimse onu dinlemiyor gibiydi; güçlü, beyaz bir adamın bunu deneyimlemesi korkunç bir şeydi. Simon'ın kendi güvenliği için endişelenmeye başlaması olasılığının tadını çıkarırken ileriyi düşünmemiştim. Başından beri sadece sevdiklerini öldürdüğümde yaşayacağı üzüntüye odaklanmışım. Panik halindeki paranoya bir avantajdı. Doğuştan gelen bencilliğinin, bu korkunun aslında hissettiği herhangi bir kederden daha güçlü olduğu anlamına gelip gelmediğini merak etmeme neden oldu. Daha fazla araştırarak, öyle olduğuna karar verdim. Babam gibi bir adam ailesinin kaybını hissederci ama tehlikede olabileceği düşünceyle kesinlikle sarsılırdı. Bir eş ve kızının yeri doldurulabilirdi; orta yaşta başka bir aile kuran 50'li yaşlardaki ilk erkek olması pek mümkün değildi ama güvenlik duygusu ilk kez sınanıyordu. Bunu fark ettiğimde kendimi o kadar mutlu hissettim ki kutlamak için ikinci bir hamurışı yedim.

O zamanlar hayatımın bu anının muhteşem olduğunu düşünüyordum. Şimdi geriye bakıyorum da her şeyin ne kadar korkunç hale geldiğini görüyorum. Küçük listemden geriye bir isim kalmıştı. Üstümdeki baskı kalkmıştı ve ben de bir şekilde yaşamaya başlamıştım. Koşumu hızlandırdım, komodinin üzerine yığdığım kitaplardan birkaçını okumak için zaman ayırdım ve hatta birkaç randevuya bile çıktım. O kısımda pek bir şey olmuyordu, çünkü kim oturma odasında eski *Playboy* posterleri olan bir adamı görmeye devam etmek ister ki? İnsanlar bir şey satın almanın ve ona vintage demenin onları bir adım öne çıkardığını düşünüyor. Ama eski *Playboy*'lar hâlâ soluk

renkli dergiler... Ve dirty martini ısmarlayan erkekler, yakınımda playboyluk yapacak erkekler değiller.

Her neyse, o dönemin en önemli olayları bunlar değildi. Harika olan şey, omuzlarımdan bir yükün kalkması hissiydi. İnatçıydım. Kişinin kusurlarını kabul etmesi iyidir. Ve bu inatçılık, çocukken tasarladığım bir planın, diğer her şeyin zararına olacak şekilde yetişkinliğimde de uygulamaya yemin ettiğim bir plan olduğu anlamına geliyordu. İntikamın ilerlemem gereken yol olduğuna karar vermeseydim biliyorum ki hayatım hayal edilemeyecek kadar farklı olurdu. Esasında bunu sık yapmıyorum çünkü nasıl olabileceğini düşünmek gerçekten acı verici... Bunu kabul etmek biraz zayıf hissettiriyor ama yine de doğru... Sonuç olarak bunun hakkında hiç düşünmedim. Sahip olabileceğim bir kariyer hakkında hiç düşünmedim. Bir noktada gazeteci olmak istedim ki nihayetinde şu an sahip olduğum hayata benzer bir hayat anlamına geleceğini hayal ediyordum; birilerini aldatma ve içki içme... Kendi özel arayışımı tamamlarken Jimmy'yi kol mesafesinde tutmadan birlikte bir hayat kurabileceğimiz ihtimalini hiç düşünmemiştim. Hayatımı kasten ne kadar küçülttüğümü hiç düşünmedim, içim beni hiç düşünmeyen insanlara yöneltilen öfkeyle doluydu.

Bunu bilmeme rağmen öfke alev alev yanıyordu. Simon'ın etrafı çevrili devasa evinin önünden her geçtiğimde (ve bunu gençken çok yapardım, sadece on beş dakika; Latimer, yerleşim bölgesinden koca bir dünya uzaktaydı), her Google bildirimini gördüğümde, Janine ne zaman bir hayır kurumu galası düzenlese ve sosyete sayfalarından biri buna yer verse ya da Bryony'nin *Daily Mail*'in kenar sütununda nasıl bir utanç kaynağı olduğuna dair bir haber gördüğümde... Yani dünyama her girdiklerinde içimde yeni bir patlama hissettim, sanki başka bir intikam filizi aniden fırlamış ve çiçeklenmiş gibi...

Ama bu on dört aylık mola sırasında öfkemin söndüğünü hissettim. Tam olarak değil elbette, birdenbire pes edip çekip gitmeyecektim, ne demek istediğimi anlıyor musun. ama Caro olayı yeni patlak vermişti ve ben kıcımlı kurtarma derdindeydim. Odak noktamın değişmesi, Artemis klanını düşünmek için çok daha az zaman harcarken (belki de artık konuşacak bir klan kalmadığı içindir), dış dünyayı ve içinde neler yapabileceğimi düşünmek için daha fazla zaman harcadığımı fark etmemi sağladı.

Hayatım boyunca kafamın içindeki belirsiz plan şöyleydi:
Aileni öldür.

Bahsedilen aile serveti üzerinde bir hak talebinde bulun. (Bu kısım biraz bulanıktı, tüm zehirli imparatorluğu istemiyordum, seçtiğim hayatı yaşayabilmek için sadece birkaç milyon sterlincik istiyordum.)

Jimmy ile bir araya gel. (Bu kısım Caro tarafından neredeyse engelleniyordu, ancak onun ölümü ve benim haksız mahkûmiyetim, planın tekrar sahnelere döndüğü anlamına geliyor.)

Bir ev satın al, seyahat et, arkadaş edin, köpek sahiplen.

Yukarıdakilerin hepsinden paçayı sıyr.

Bu küçük bir çocuğun planıydı; kibirli ve gülünç, hiçbir detay verilmemiş ve güvenceye alınmamıştı. Para, ulaşabileceğime giderek daha fazla inandığım ek bir maddeydi. Ama yine de asıl planı, parmaklarımın ucundaki serveti henüz anlayamadığım bir yaşta, tamamen intikam üzerine kurmuştum. Kendime, bunun zarar verici bir saplantı olduğunu itiraf ettiğim anlar olduğunda bile onu canlı tuttum. Bir şekilde planı oldukça sadık bir şekilde takip ettim; büyükanne ve büyükbaba, tam bir çocuk oyuncağıydı. Andrew, acı vericiydi ama iyi şekilde infaz edilmişti. Lee, of!... Janine ve Bryony, bir zafer... Ve şimdi planı sonuna kadar takip edebileceğimden emindim. Yıllarca süren adrenalinden sonra bu duygu sarhoş ediciydi. Bu

yüzden gerçekten işe koyulmak ve hepsini bitirmek yerine, emlakçı web sitelerinde evlere bakarak saatler harcadım. St. John's Wood çok gösterişliydi, krom tırabzanların zarafetin zirvesi olduğunu düşünen şişman insanların yaşadığı güzel evlerle doluydu. Primrose Hill tamamen aynıydı, sadece orada yaşayan insanlar pahalı eski biblolar satın alıyor ve kromdan daha iyi olduklarını düşünüyorlardı. Kensington tamamen berbat bir yer ve Clapham'da, Dulwich'te ya da çocuk arabalarının sayıca yetişkinlerden fazla olduğu başka bir yerde yaşamayı asla düşünmem bile. Fantezi yeni evim için Bloomsbury'yi seçmem üç, ahşap kabartma el işlerini öğrenmem iki günümü alınca, ne kadar gevşediğimi, tembelleştiğimi fark ettim.

Kendini beğenmişliğin tehlikeli topraklarına düşmüştüm ve orada adeta muhteşem bir şekilde yuvarlanıyor, geriniyor ve ayak parmaklarımı esnetiyordum. Kendimle sert bir konuşma yaptım; flört uygulamalarını sildim, kitapları kutulara koydum, ojeleri ve dikkatimi dağıtacak diğer her şeyi ortadan kaldırdım ve her şey düzene girene kadar dairemi temizledim. Sonra yatak odamın duvarına bir A3 kâğıdı yapıştırdım ve plana geri döndüm.

Bir saat sonra on fikir yazmıştım ve hepsi gülünçtü. Her zaman en iyi kısmı olacağını düşünürken, birdenbire planın bu kısmı en meşakkatli bölüm gibi görünmeye başladı. Zirveye yani Simon'a ulaşmak için ailenin sıkıcı ve önemsiz diğer üyelerini öldür. Başlangıçlardan ana yemeğe gitmek gibi... Ama bu bana zaman kaybediyormuşum gibi geldi. Bu yüzden koşu kıyafetlerimi giydim ve avucumun içi gibi bildiğim bir rotayı izleyerek Hampstead'e doğru yola çıktım. İlham almayı umarak Artemis kapılarının dışına vardım. Sigara içerken yanımdan geçen sarı önlüklü bir özel güvenlik görevlisi dışında yol sessizdi. Bana öylesine bir baktı sadece, bu da özel muhafızların paranoyak zenginlere sahte bir güvenlik hissi vermek için orada olduklarına dair uzun süredir devam eden şüphemi doğruladı.

Bunlar bir hırsızı ancak ihtiyar büyükannen kadar etkisiz hale getirebilirdi. Tabii büyükanneye göre değişir bu, aslında ihtiyar daha iyi iş bile çıkarabilir.

Kapıya iliştirilmiş güvenlik kamerasının erişemeyeceği bir mesafede durdum, yoldan geride olan ve mülkü çevreleyen bir bahçe tarafından neredeyse gizlenmiş eve baktım. Panjurlar her pencerede idi ve dünyayı kapatıyordu. Muazzam bir Range Rover tarafından kısmen gizlenen ön kapı sıkıca kapatılmıştı. Bu, yas dolayısıyla kapalı bir ev değildi. Aşırı zenginlerin evleri genelde içlerinde kimse yaşamıyor gibi gözükür – ki çoğunlukla da öyle gibidir. 4-5 eviniz olunca haliyle pek tek bir yerde kalamıyorsunuz. Simon, Barbados'taki sığınacağına kaçmaya ya da Monako'daki çatı katında Janine için ağlayarak aylar geçirmeye karar verirse başım belaya girerdi. Bu son seçenek daha az olasıydı, çünkü karısı için yas tutmak için çok fazla zaman harcamış gibi görünmüyordu ve karısının oldukça grotesk bir sonu yaşadığı yerde takılmayı isteyebileceğimi hayal bile edemiyordum. Ama sonra kapılar hızla hareket etti ve asistan olduğunu tahmin ettiğim genç bir adam tarafından kullanılan üstü açık bir spor araba görüş alanıma girdi. Bu, Simon'ın evde olduğu anlamına geliyordu ve umut vericiydi.

Eve döndüğümde, yıllar boyunca onun için kafamda kurduğum tüm planların üzerini çizdim. Bazıları aptalca, hayali ve işe yaramazdı. Özel uçağında kabin görevlisi gibi görünmek gibi bir plan, beni özellikle utandırdı. O noktaya gelmek için ne kadar süre eğitim almam gerekirdi? Aptal Grace... Bazıları daha gerçekçiydi; ofisine onu saniyeler içinde öldürme potansiyeline sahip bir madde içeren taziye paketi gönderme fikrini göz ardı etmedim. Ama esas olarak her şeyi yanlış yaptığım, onu korkunç ailesinin geri kalanından önce öldürmem gerektiği gibi uç bir duygu hissettim. Onu paranoyaklaştırdım ve saklanmaya eğilimli hale getirdim. Heyecanım ve koleksiyon konusunda-

ki ısrarımla, nihai hedefin ulaşılabilirliğini neredeyse imkânsız hale getirmiştım. Karamsarlığım güvenimi etkiledi ve ortaya koyduğum her yarım plandan geri çekilmeme neden oldu. Sonra Jimmy Caro'yla nişanlandı ve ruh halim bozuldu; gece uyanmaya, ensemdeki deriyi çekiştirmeye, derin nefesler almaya, tişörtümden ter dökmeye başlayınca işler çok daha kötü bir hal aldı. Sanki her şey önümde hızla ilerliyormuş, çoktan kavrayabileceğim noktadan çıkmış gibi yaklaşan bir kıyamet duygusu hissettim. Hiçbir şeye hâkim olamadım.

Ve ne yazık ki korkunç derecede haklıydım. Bu metnin başına dönüp ailemden altı kişiyi öldürdüğümü fark ettin mi? Bu sihirli sayıya çoktan ulaştığımızı gördünüz mü? Böyle kartal gözler için ödül yok. Kendini beğenmiş olma ya da benim aptal olduğumu düşünme. Başarısızlığımın başa çıkmak için aylar harcadım, her şeyin boşuna olduğu hissinden kurtulmaya çalıştım.

Bilişsel süreci daha yavaş olanlar için heceleyeceğim. Simon Artemis'i ben öldürmedim. Bu, hayattaki tek amacımdı ve artık asla ulaşamayacağım. Neden mi? Çünkü o öldü. Öldü ama korkunç bir kaza sonucu, yani benim yüzümden değil. Kazara ölmesindense, rezillik ve üzüntü içinde 50 yıl daha yaşamasını tercih ederdim. Ne acımasız bir şaka ama...

Caro Morton'u öldürmekten tutuklandıktan üç gün sonra, *The Times* gazetesi Simon'ın kayıp olduğunu bildirdi. İlk başta ön sayfa haberi değildi, üçüncü sayfanın yarısını kaplıyordu (ilk tutuklanmam altıncı sayfadaydı) ama ertesi gün yüzü her gazetenin ön yüzündeydi. Neden olmasın? Hikâyede her şey vardı; para, güç, ölüm, skandal ve merak uyandıran bir gizem... Medya, Artemis ailesindeki trajik yıla ilgili haberlerini tekrar gözden geçirdi. O sırada ölümü başarılı bir şekilde gizlenen Lee'nin, cinsel sapkın olduğu ortaya çıktı. Bir bulvar gazetesi muhabiri, Janine'in boş dairesine girmeyi, saunanın fotoğrafla-

rını çekmeyi başardı ve kasvetli bir şekilde, "Canlı canlı yandı, Simon karısının korkunç ölümünden sonra kendi canına mı kıydı?" diye başlık attı. Öldüğüne dair gerçek bir kesinlik gelmeden önce Bryony'nin arkadaşları hikâyeyi bir bahane olarak kullanıp onun fotoğraflarını #cennettebirlestiler hashtag'iyle yayımlamak için kullandılar. Cennet kalitesiz patronlar ve kin dolu sahtekârları memnuniyetle karşılıyorsa Elysium'un¹³⁵ insan kaynakları departmanında bir şeyler korkunç derecede ters gitmiştir.

Simon denizde kaybolmuştu. Bu onu deneyimli bir denizciymiş gibi gösterse de gerçekte, mürettebatın uyarılarına rağmen sarhoş halde sürat teknesiyle yola çıkmıştı. Görünüşe göre St. Tropez'deki villasına kaçmıştı. Monako'nun hemen kıyısında olmasına rağmen orada bir evi olduğunu bile bilmiyordum, ama belki de Janine çok ihtiyaç duyduğu dinlenme anları için bir kır evi istiyordu. Zenginler kaypaktır. Bu mülklerin hiçbiri asla milyonerler adına değildir. Anonim off-shore şirketleri bunun için var. Bir asistanı, kendine zarar verebileceği endişesiyle onunla gitmişti – ki ne kadar ileri görüşlü olduğu ortaya çıktı.

Asistana göre; Simon çok hızlı sürüyordu ve tekneyi yana doğru yatırıyordu. Asistan paniğe kapıldı, kontrolü ele almaya gitti ve yanından geçerken ağlak babam aşağı yuvarlandı. Tekne hızlı gidiyordu ve asistanın tekneyi nasıl kontrol altına alacağını bulması biraz zaman aldı. Yavaşlatıp geri dönmeyi başardığında, Simon dalgaların altındaydı. Diğer adam, yardım çağırmak için yata dönmeden önce işvereninden herhangi bir işaret arayarak otuz dakika boyunca boş yere daire çizdi. Sahil güvenlik çağrıldı, arama yapıldı, ancak karanlık gökyüzü ve engin su çok fazlaydı, bu yüzden Simon Artemis'in öldüğü varsayıldı. Ölü olduğu varsayılan sadece ölü demektir, değil mi? Şişmiş ce-

135 Roma ve Yunan mitolojisinde ölümden sonra kutsanmışların yeri.

sedini deniz canlılarının kemirdiğini görmemişlerdi ama belki de bu an meselesiydi. Ya da belki bedeni dibe battı, hızla parçalandı ve bir daha asla ortaya çıkmadı. Hepsi aynı şeye denk geliyordu. Ve ben bunu yazarken, yetkililer hâlâ onun cesedini bulamadılar. Monogramlı bir kol düğmesi bile kalmadı. O gitti. Ne yaptığımı asla öğrenemedi.

Ağladım. Tam iki gün ağladım. Hissettiğim üzüntü, annemin öldüğü zamandan daha kötüydü. Simon için değil, onu öldürmeye adadığım her şey için... Hayatıma bir anlam katacak, Marie'nin intikamını alacak ve içinde bulunduğum koşulların üzerine çıkabileceğimi kanıtlayacaktım. Her şeyi adil yapacaktım. Şimdi sahip olduğum tek şey bazı emeklileri başardı bir şekilde öldürdüğüm, amfibilere yardım etmek isteyen hoş bir çocuğu boğduğum, amcamı ölümcül bir seks kulübünde ayarttığım ve dünyanın asla özlemeyeceği iki şımarık kadını postaladığım bilgisiydi. Kendim için tasavvur ettiğim şanlı zafer bu değildi...

Şişeden şarap içmeye ve kederin bağırsaklarında *The Cure*'u dinleyerek dairemde dolaşmaya bile fırsatım olmadı. Böyle bir eğlence yoktu ortada. Caro Morton'u öldürmekle suçlanıyordum ve mahkemeye çıkmıştım. İşlemediğim bir cinayetten yargılanmak zorunda olduğum gerçeği, ironik bir şaka gibiydi. Evren bana yenilmişti ve eğer karmaya inanıyorsan –ki ben inanmıyorum, buna inananların aynı zamanda kristallere değer veren insanlar olduğunu göz önünde bulundurarak söyleyebilirim– o zaman bir kamyon dolusu karmanın bana çarptığını düşünebilirsin.

Hapiste kaldığım sürenin başlarında bir tür depresyona girdiğimden bahsetmiştim. Belki beni neden bu kadar çok etkilediği şimdi biraz daha açıktır... Davayla uğraşmanın bir anlamı yokmuş gibi hissediyordum çünkü şu anda bana umutlarımı yeniden canlandırmaya geçecek nasıl bir hayatın sunulduğu-

nu bilmiyordum. Geriye bakıyorum ve kendimin sallanan, boş bakışlı bir kabuğunu görüyorum. Tamamen zavallıydım. Neyse ki çok geçti. Rutin kısmen daha az dayanılmaz hale geldi, gerçekten şaşırtıcı bir hızla kurumsallaşıyorsun. Bunu daha az korkutucu ve daha sıkıcı bulmaya başladım; beynim tehdit seviyesini düşürdüğüce, geceleri kapılar kilitlendiğinde normal olarak nasıl nefes alacağımdan daha başka şeyler de düşünmeye başladım. Bu, davamla ilgilenmek ve dosyamın zayıflıklarını fark etmek anlamına geliyordu. Mahkemeye bir zombi gibi çıkmıştım, sürece neredeyse hiç dahil olmamıştım, kendi başarısızlıklarımın ağırlığı altında ezilmiştim. Ama kararına nasıl itiraz edebileceğini görmeye başladım. İşte, o zaman George Thorpe'u getirdim. İngiliz yaşamının pek çok yerinde olduğu gibi dinlenilmek, ciddiye alınmak ve saygılı davranılmak istiyorsanız, sizin adınıza konuşması için gösterişli bir beyaz adam görevlendirin. Orta yaşlı olması daha da iyi... İşte, ayrıcalık ikramiyesi tam orada...

Thorpe, jürinin kararını nihai sonuç olarak algılamamamı söyledi. "Grace, jüri üyeleri, her zaman dinlemek zorunda olduğumuz türden insanlar değiller. Genellikle yanırlorlar, büyük ölçüde kendi küçük kişisel güdöleri tarafından motive ediliyorlar ve gerçekleri dikkate değör derecede basit bir şekilde kavrayışları var. Önümüzde birçok seçenek var, bu yüzden onların kararını sadece bir açılış teklifi olarak görelim, olur mu?" Takım elbisesinin altına pantolon askısı takmamış olsaydı, adamı o an öpebilirdim.

Tutumumu gerçekten değıştiren şey, Lara'nın göçmen çocuklara yardım etmek için Artemis Vakfı'nı açacağını duyurmasıydı. Bundan son derece keyif aldım, onu zencefilli kurabiye evinde yaşayan cadıdan çok, savunmasız küçüklerin kötü durumunu umursayan biri olarak görmeyi seçtim. Ama aynı zamanda bu beni panikletti. Lara ne kadar iyi olmaya niyet-

liydi? Para tamamen hayır kurumlarına bağışlanmak üzereyse herhangi bir miktara bile erişmekte zorlanırdım. Paramın korkmuş mültecilere verileceği endişesiyle harekete geçmem belki de karakterimin en güzel tarafı değil, ama biz sonuçta buyuz. Altı kişiyi öldürdüm, şimdi etik değerlerim hakkında paniğe kapılmamın pek bir anlamı yoktu. Böylece işe koyuldum, depresyon dikkat çekici bir şekilde hızla yok oldu. Başarısızlıklarımı yeniden çerçevelendirmeyi bile başardım. Simon'ı ben öldüremedim, o darbeyi yumuşatmaya çalışmanın bir anlamı yoktu ama ailesinin altı üyesini oldukça hızlı bir şekilde arka arkaya gönderdim ve onda; son anlarına kadar onu takip eden büyük bir korku, kafa karışıklığı ve kedere neden oldum. Benim eylemlerim olmadan bir sürat teknesinde asla sarhoş ve manyak olmayacağı bilgisiyle kendimi avuttum. Yani onun şanlı ölümüne tanık olmak için orada olamasam bile ölümünde hayati bir rol oynadım. Tekneleri pek sevmiyorum, bu yüzden belki de her şey garip bir şekilde benim hayrımaydı. Elim gayet iyiydi, umduğum kadar floş royal olmasa da...

ON ALTINCI BÖLÜM

Sanırım kendimi tanıtarak başlamalıyım, yoksa bu senin için olduğundan daha da tuhaf olacak. Benim adım Harry ve ben senin kardeşinim. Aptalca geliyor, değil mi? Sanki korkunç bir Darth Vader'mışım¹³⁶ gibi... Ama yine de bu doğru... Tabii ki aynı anne değil, bu saçmalık olur. Aynı baba, ama bu muhtemelen bariz. Üzgünüm, tüm bunları açıklamakta iyi değilim.

Belki de en baştan başlamalıyım. 23 yaşına kadar babamın kim olduğunu bilmiyordum. Şey, aslında bu pek doğru değil. O zamanı, sevgi dolu bir babayla geçirdim. Christopher harika bir adamdı, beni rugby antrenmanına götürmeye her zaman hazırды, silah tutacak kadar genç bile değilken bana nasıl ateş edileceğini öğretti. Dadım beni yıkayıp pijamalarımı giydirdiğinde yukarı gelirdi. Elinde bir kadeh viskiyle yatağımın kenarına tütneyip her gece bana bir hikâye okurdu. Arthur Ransom ve John Buchan hikâyelerini tercih ederdi, modern çocuk kitaplarının hayranı değildi. Alçak, derin bir sesi vardı ve bana okurken elleriyle işaretler yapardı, içkisini buzlar birbirine şingırdayacak şekilde çevirirdi. Bugün, hâlâ o sesi çok severim.

Ailemin benden sonra iki kızı oldu. Molly ile aramda beş, Molly ile Belle arasında da iki yaş olmak üzere aramızda oldukça sağlam bir yaş farkı var. Bunun nedenini sordüğümüzda, tüm

¹³⁶ *Star Wars*'taki karanlık karakterlerden biridir. Sonrasında aydınlık taraftaki karakterlerden Luke Skywalker'ın babası olduğu ortaya çıkar.

ilgi ve sevgilerini bana vermek istedikleri için bekleediklerini söyledilerdi. Bu, kız kardeşlerimin kafasına sıkça kaktığım bir şeydi, sana söyleyeyim. Bu kadar yaş farkı olmasına rağmen kardeş sahibi olmak eğlenceliydi... Sen tek çocuktun, değil mi? Ortalıkta her zaman işbirlikçilerin olmaçlığını hayal edemiyorum.

Her zaman çeteleşecek birileri... Her zaman oynayacak birileri... Annem her zaman gerçekten gergin biri olmuştur ama her şeye rağmen sevimli bir kadındır. Beni doğurmadan önce ilkokul öğretmeniymiş ama bence her zaman asıl yapmak istediği bir aile kurup kırsalda yaşamaktı. Bunu söylemenin artık moda olmadığını biliyorum ama bu ailemiz için çok işe yaradı. Ve babam bunu gerçekleştirecek kadar mutluydu. Annemin iş için yeterince güçlü olduğunu düşünmüyorum. Muhtemelen bunun saçma olduğunu düşünüyorsun. Ne kadar katı olduğunu biliyorum. Muhtemelen bunun da saçma olduğunu düşünüyorsun, çünkü biz hiç düzgün bir şekilde tanışmadık. Ama haklıyım, değil mi?

Ah, çok mu saçmaladım? Dedğim gibi yetişkin olana kadar gerçek babamın kim olduğunu öğrenemedim. Exeter'den yüksek dereceyle mezun olmuştum ve şehirde çalışmak, biraz eğlenmek için Londra'ya taşınmıştım. Surrey'de büyümek, Londra'nın benim için keşfedilmemiş ve heyecan verici olduğu anlamına geliyordu. Aslında hâlâ öyle... Sen orada doğdun, değil mi? Sanırım şehirden bıktınız, buna fazla alışmışsınız. Şanslısın! Esasında para kazanmak istedim. İyi durumdaydık kesinlikle... Ama okulumdaki diğer öğrencilerin sahip olduklarını gördüm ve her zaman kendimde de olması için gerçek bir istek duydum. Christopher, orta ölçekli bir muhasebe firmasının müdürüydü ve oldukça yüksek bir maaşı vardı. Her şey için yeterliydi. Ta ki bir gün yetmeye kadar. O gün, ben sekiz yaşındayken, yarıyıl tatilinde sınıfımdan bir çocuğun bize çay içmeye geldiği ve şoförümüzün onu daha sonra eve götürüp götürmeyeceğini sorduğu gündü. Annem ona gülümsedi ve onu sağ salim evine kendisinin

götüreceğini söyledi, ama çocuğun kafası karışmış görünüyordu. İşte o zaman ne kaçırdığımı anladım. Aslında sekiz yaşında bir şoför istediğini fark etmek oldukça komik... Sanırım çoğu sekiz yaşındaki çocuk sadece bir Xbox ister.

Borsa komisyoncusu olmak için eğitim almak meşakkatli bir işti. Yaklaşık on sekiz ay sonra, bir öğle yemeğinde, o günün rakamlarını hızlı bir şekilde okumaya çalışıp bir yandan ağızma sandviç tıkıştırırken telefonum çaldı. Arayan annemdi; bu arada onun adı Charlotte, ailedeki herkes ona Lottie der. Babam kalp krizi geçirmişti ve kız kardeşlerimle birlikte Royal Surrey Hastanesi'ndeydi. Liverpool Caddesi'nden bir taksi çevirdim ve şoföre beni olabildiğince çabuk oraya götürmesini söyledim. Ama çok geçti. Ben gelmeden öldü. Anneni çok genç yaşta kaybettiğin için o gün nasıl hissettiğimi anlayacağımı biliyorum. Teselli edilemezdik. Annem ve kız kardeşlerimle birlikte olmak için işten üç gün izin aldım, ancak annem yatağına gitti ve bu süre zarfında konuşmayı reddetti. Ama işe geri dönmem gerekiyordu ve büyükannemin onlarla kalması için York'tan gelmesini sağladım. Cenaze bir hafta sonra gerçekleşti. Kilise, Christopher'ın Eton'daki okul günlerinden arkadaşlarıyla, işten edindiği arkadaşlarıyla ve aradaki dönemden insanlarla doluydu. Koro "Jerusalem" şarkısını okudu ve herkes babamın gerçek bir centilmen olduğunu söyledi. Annem atlatmak için hafif bir sakinleştirici aldı ve kız kardeşlerim çok ağladı. Ama uygun bir vedaydı, üzüntüye rağmen güzel bir gündü. Ya da en azından o ana kadar öyleydi, akşam beşe kadar... Anna bizim evdeydi. Yemeklerini biz hazırlamıştık, annem belli ki sofrayı hazırlayacak durumda değildi. Tek yapmamız gereken etrafta dolaşmak ve orada hazır bulunan insanlardan edebildiğimiz kadar sempatik sözler kabul etmektir. Annem yarım saat önce odasına çekilmişti ve ben de elinden geldiğince çok insanla konuşmaya çalışıyordum. Kızlar büyükannemle salonda oturuyorlardı. Yıpranmış görünü-

yorlardı. Artık görev bendeydi. Kendimi babam için çalışan gri kareli takım elbiseli, sıkıcı bir adamdan kurtarmaya çalışırken omzumda bir dokunuş hissettim. Jean teyzemdi. Ona teyzem diyorum ama gerçekte annemin en eski arkadaşıydı. Yine de kız kardeşten farksızdılar ve son birkaç yıldır onu pek görmemiş olsam da çocukluğumun demirbaşlarından biriydi... Artık yaşlı görünüyordu, gözlerinin altındaki büyük oyuk halkalar ve benimkini kavrayan garip, kemikli bir el...

“Sevgili Christopher için çok üzgünüm...” diyerek burnunu çektii. Teşekkür ettim ve günün anlam ve önemiyle ilgili küçük bir konuşma yaptık. “Sana her zaman kendi oğlu gibi davrandı. Her zaman... O harika bir adamdı.” Aptal olduğumu düşüneceksin ama sözler ağzından çıkar çıkmaz gözlerini açıp irkilmeseydi ve aniden elimi bırakmasaydı ne söylemiş olduğunu kesinlikle anlamayacaktım. Bir saniyeliğine boş bulunmuştu, anlıyorsun değil mi ne demek istediğimi? Ama korkmuş olduğunu gördüm. Jean vedalaşmaya başladı, gitmesi gerekiyordu, uzun bir yolu vardı. Başımı salladım, ona sarıldım ve onun için anneme veda edeceğimi söyledim. Alt kattaki tualete daldım ve o gün ihtiyacım olursa diye üzerimde bulundurduğumdan emin olduğum sigara paketini ceketimin cebinde aradım. Bunu senin de yaptığını biliyorum, doğru değil mi? Her zaman değil, sabah kahvesi ve sigara gibi değil. Sadece bazen, dünyadan uzaklaşmaya ihtiyacın olduğunda. Çakmağını bir keresinde ofisinin köşesindeki bardan ödünç almıştım. Birine aldınış etmeden veya korkmadan ona bakarak bir iki saniye geçirmek istiyorsanız bu iyi bir takittir. Yan kapıdan çıkıp konukların uğramadığı sebze bostanına gittim. Sırtımı bahçe duvarına yaslayarak çömeldim ve Jean’in sözlerini zihnimde defalarca tekrarludım. Üzgün bir kadın tarafından yapılan ve normalde hafif bir aptallık olarak değerlendirileceğim bir yorum. Ama bunu söylediğinde çok paniğe kapılmış görünüyordu. Bunda bir yanlışlık yoktu. Bence ben mantıklı bir

insanım, Grace. Mumbo jumbo'yu aşmaktan ve her türlü kendini inkârı ortadan kaldırmaktan kendimle gurur duyuyorum. Dolayısıyla, ne kadar acı verici olursa olsun tek mantıklı sonuç, Christopher'ın bir şekilde benim gerçek babam olmadığıydı.

Son konuk gidene kadar bekledim, kız kurdüşlerimin televizyonun önüne güvenli bir şekilde yerleştiğinden emin oldum ve annemin yatak odasına giden dar merdivene yöneldim. Annen güçsüz biri miydi, Grace? Sanırım öyleydi. Bahse girerim birçok yönden benimkine çok benziyordu. Tek fark, annemin onu dünyadan koruyacak bir kocası olması ve seninkinin olmaması... O gün, ona sert bir darbe indirmek istemedim. Ama aniden, herhangi bir stres ya da tatsızlıkla karşılaşmamasını sağlamak için sürekli onun etrafında parmak uçlarına basarak dolaşmak beni çok yormuştu. Bir kere olsun açıksözlü olmak istedim. Ve oldum...

Lottie uyumuyordu. Yarı karanlıkta öylece yatıyordu, sanki uyuyun bir evcil hayvanmış gibi bir yastığa sarılmıştı. Minicik görünüyordu, bir tutam sarı saç, bir çocuğunki gibi yastıkların üzerine dağılmıştı. Yatağın diğer tarafına oturdum ve ona Christopher'ın gerçek babam olmadığını bildiğimi söyledim. Yalan söylemek için küçücük bir fırsat bile tanımasına izin vermenin anlamı yok. Onun yere yığılıp af dilemesini bekliyorsam yanlışmışım. Daha önce onda görmediğim bir enerjiyle eğildi ve bana dokundu. Dürüst olmak gerekirse onda olduğunu bilmediğim bir enerjiydi.

Böyle bir iddiada bulunabildiğime inanamadığı öfkeli sahneyi geçmemiz on dakikamızı aldı. Konuşabileceğimiz onca gün varken, böyle bir günde bu tür şeyleri konuşmamamız gerektigine dair ağırlıklı ve ısrarcı ikna çabası yirmi dakika sürdü. Yarım saate geldiğimizde, Lottie bana sarılıyor ve kim ne derse desin Christopher'ın babam olduğunu söylüyordu. On dakika sonra ise bana gerçeği söylemeye hazırды.

Annem Somerset'te oldukça korunaklı bir şekilde büyümüş. dedelerinden kalma güzel bir evi ve saygın bir adı olan bir ailesi varmış. İlk çocuk değerli bir erkek evlat olunca haliyle tüm para ona ayrıldığından annemin payına pek bir şey düşmemiş. Ama o yine de mutluymuş. 20 yaşında, güya Savile Row'daki bir sanat galerisinde çalışmak için Londra'ya gitmiş, ama bana esas olarak bir macera yaşamak için gittiğini söyledi. Annem için bu, zengin arkadaşlarla Fransa'nın güneyinde pek çok parti, gece kulübü ve gezinti anlamına geliyordu. Beni doğurmadan önce Londra'da yaşadığını biliyordum ama o anda bana anlattığı bu başıboş hayata biraz şaşırmıştım. Annem hayatımın her günü hırka ve bot giydi. Şehirde sık sık gittiğim bazı kulüplere gittiğini hayal etmek hâlâ zor geliyor. Bana Christopher'ı önceden tanıdığını söyledi ama sadece arkadaşarmış. Benim de hayatı boyunca öyle olduğunu bildiğim üzere utangaç bir adammış ve annem bir grubun içinde onu pek fark etmezmiş.

Bir gece, Vanessa's gece kulübünde, garson bir kadeh şampanya getirip ona bardaki bir beyefendiden geldiğini söylediğinde, annem bir grup kız arkadaşıyla localardan birinde oturuyormuş. Arkasına baktığında tişört ve siyah pantolon giymiş koyu saçlı bir adamın ona dikkatle baktığını görmüş. Titreyen nefesler arasında annemin ilgisini çekmiş bu adam. Tanıdığı erkeklerin çoğu zaten babalarının kopyasıymış. Düzgün ve içine kapanık, doğru türden bir eş arıyormuş. Bu adam farklıymış ve kız arkadaşları büyük bir yaygara kopararak onu adamlarla konuşmaya göndermiş. O da gitmiş. Her bunalıma girdiğinde yatağına giden endişeli annem, bu yabancıнын yanına gidip sohbet etmeye başlamış.

Sana gerisini söylememe gerek yok, değil mi Grace? Çünkü biliyorsun. Bu senin hikâyen değil ama yine de bir nevi öyle. Lottie hanımla olduğunu öğrendiğinde, bu adam yoluna devam etmiş. Ve annem seninki gibi güçlü değilmiş. Ebeveynlerinin ne

düşüneceğinden dehşete düşerek inkâr içinde çalışmaya devam etmiş. Ta ki bir gün babam, annemin birkaç arkadaşıyla Kings Road'un hemen dışında paylaştığı dairesine gelip ona neler olduğunu bildiğini söyleyene kadar. Nerden bildiğini sormadım, Lottie o sırada anlatırken ağlıyordu ve onu fazla zorlamak istemedim. Babam çok nazıkmış ve ona evlenmeleri gerektiğini söylemiş. Bunu düşünmek beni gülümsetiyor. Yaşlı adamdan böyle bir Victoria dönemi kahramanlığı eylemi... Doksanlardı, Tanrı aşkına! Ama büyükbabamın eski kafalıydı ve eminim ki herhangi bir sosyete dedikodusundan nefret ederlerdi, tıpkı annemin de edeceği gibi. İngiliz üst sınıfının skandaldan hoşlanan ya da en azından bunu seven bir bölümü var. Şansıma ailem o seviyede değildi. Babamın bu teklifine verdiği tepkiyi hatırlayınca gülümsedi, yastığı hâlâ vücuduna bastırıyordu.

Lottie'nin o zamanlar Christopher'ı romantik bir tutkuyla sevip sevmediğini bilmiyorum. Belki de hiç sevmemi. Ama mutluydular Grace. Gerçekten mutlu... Ve bu, erkeklere her daim söylenen kadınların peşinde olduğu türden janjanlı, tutkulu bir mutluluğun çok daha fazlasını ifade ediyordu. İyi bir adamı gibi görünen Prens Charles, Diana'ya âşık olup olmadığını soran bir muhabire "Yani, âşık olmak ne demekse artık?" diye cevap verince başı belaya girmişti gerçi.

O gece ne yapacağımı bilemedim. Annemi ağlarken izlemek korkunç bir şeydi. Ben de ona sarıldım ve aile doktorumuzun önerdiği sakinleştiriciyi içirip uyumasına izin verdim. Hikâyenin geri kalanı önümüzdeki birkaç hafta içinde ortaya çıktı. İşe geri döndüm ve her cuma gecesi annemin evine gittim, kız kardeşlerimle birlikte köpeği kilometrelerce gezdirdim ve annemin yemek yediğinden emin oldum (endişelendiğinde unutmaya meyilliydi). Ara sıra babam hakkında bir iki soru sorardım, kızarıp ve susardı. Bazen cevap verirdi, bazen vermezdi ya da veremezdi. Ama konunun kapanmasına izin veremezdim. Kız kardeşlerime

bakardım ve aniden yüz hatlarının benimkilere benzemediğini gördüm. Hangi parçalarının annemden olduğunu ve hangi parçalarının olmadığını merak ederdim. Öfkem ailemde her zaman bir sohbet kaynağıydı, başka kimsenin yapmadığı bir şekilde patlayabilirim. Christopher çok yumuşaktı, Lottie çok uysaldı. Artık bunun bana başka biri tarafından verildiğini biliyordum. Soyagacı benim için önemli Grace. 1500'lerde ailenizin hangi araziye sahip olduğunu öğrenmek isteyen ve okula birlikte gittiğim bazı arkadaşlar gibi ezik bir manada değil, ama size kendiniz hakkında başka hiçbir şeyin söyleyemeyeceği şeyleri söylediği için... Christopher ve Lottie Hawthorne'un oğlu olduğumu sanıyordum ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Kim olduğumu ve kim olacağımı biliyordum. Ve şimdi tüm bunlar hakkında hangi yönlerden yanıldığımı bulmam gerekiyordu.

Bir pazar günü tam Londra'ya gitmek için arabamı yüklerken bana babamın adını verdi. Bagaja son çantayı koyduktan sonra yanıma geldi, kendini benden koruyormuş gibi kollarını önünde doladı ve yanağını öptü.

"Simon... Simon Artemis..." diye fısıldadı, benden uzaklaştı ve kararlı bir şekilde kız kardeşlerimin kek yaptığı mutfaka doğru yürüdü.

Ünlülerin dünyasıyla au fait¹³⁷ değilim. Bana Kardashian'ları sor, sana gururla iki yıl öncesine kadar onların bir Ortadoğu hanedanı olduğunu düşündüğümü söyleyeceğim. Ama iş dünyasını biliyorum ve bu isim beni saçma sapan etkiledi. Eve giderken, onunla ilgili sahip olduğum her ayrıntı için beynimi taradım. Ailesi bataklık standartlarında rahat yaşayan orta sınıflandı ve yakın zamanda elde ettikleri statüden gurur duyuyordu ama Simon kendisi için çok daha fazlasını istiyordu. Başından beri agresif bir iş zekâsına sahipti. Yerel anacaddede ikinci el elektronik ürün-

137 Fr. haberdar

ler satan bir pazar tezgâhı kurdu, ancak kirli eski bir pançonun yeniden satış değerinin daha yüksek olduğunu fark ettiğinde bir Batı Londra mahallesinde eski giysiler satmaya devam etti. Jane Birkin onu altmışlarda nasıl giymiş olabilir? Bitpazarlarından toplu olarak satın aldığı eski tatlara doldurduğu ilk dükkânını 19 yaşında satın aldı. İncecik mankenler üzerinde modellendiğinde ve soğuk neon aydınlatma altında yıkandığında o kadar pis görünmüyordu. Ailesinin kendi mali güvencesiyle tamponlanan Simon, üniversiteye giderken bu küçük imparatorluğu yönetti. Onun "kendi yarattığı imajının" çoğu bundan ibaret... Görüntü... Ama itibarına çok yardımcı oldu.

Yine de giyim, Simon'ın ana ticari ilgi alanı değildi. Gerçek parası yatırım ve mülkten geldi, ancak moda markası her şeyi başlattı. O zamandan beri Artemis İmparatorluğu sadece büyümüş ve onu zenginler listesinde kalıcı bir demirbaş haline getirmişti. Simon Artemis, ticaret konusunda bir hükümet danışmanıydı, gerçekten sembolik bir roldü ama bu ona, dürüst olmak gerekirse, hak etmediği bir saygınlık parıltısı veriyordu.

İşleri hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu (veya umursadığını) bilmiyorum ama o en başından beri bir seyyar satıcıydı ve on yıllar boyunca pek değişmedi. Moda işi, diğer pek çok kişi başarısız olduğunda işe yaradı çünkü marjları şiddetle takip etti ve kendisine sunulan her boşluktan yararlandı. Sassy Girl'i özel yatırımcılardan satın aldı ve ardından işten elde ettiği varlıklarla onlara geri ödedi. Ona bir kuruşa bile mal olmadı! Çalışma yasalarının olmadığı uzak ülkelerdeki fabrikaları keşfettiğinde yeni giysiler üretmeye başladı. Bu durum, 90'ların ortalarında fabrika koşullarıyla ilgili bir protesto olduğunda değişti, ancak o, operasyonları görmezden gelmeye daha hevesli ve gazeteciler ile aktivistleri kol mesafesinde tutma konusunda daha yetenekli başka bir ülkeye kaydırıldı. Simon, mümkün olan en düşük Birleşik Krallık vergisini ödemediğinden emin olmak için bir avukat

ve muhasebeci ekibi çalıştırdı ve personelini, genellikle sosyal yardım ödeme yükümlülüğü olmadan sona eren çok şüpheli sözleşmelerde tuttu. Gizlilik sözleşmeleri şirketinde çok yaygındı, neleri kapsadıklarını yalnızca Tanrı bilir. Hamile kaldıklarında işten atılan en az sekiz kadın vakası vardı ve temsilcileri, işten çıkarmaların meşru sebepleri olduğunu başarılı bir şekilde iddia edebilseler de Artemis şirketinin köpekbalıkları tarafından yönetildiğini herkes biliyordu.

Bu arada bunların hiçbirisiyle bir sorunum yok. İş dünyasının kendi kendini düzenlemesi gerektiğine ve çalışanları korumak için tasarlanan mevzuatın katlanarak inovasyonu ve büyümeyi engellediğine inanıyorum. Bir şirketin ellerini çok sıkı bağlar-sanız, genel merkezini başka bir yere taşımaktan başka çaresi kalmaz, Birleşik Krallık ekonomisi için bir felaket... Simon kanunlar dahilinde oynadı ve kanunun sınırlarını keşfettiği için onu suçlamıyorum.

Farklı bir nedenden dolayı babamın kim olduğunu kabul-
lenmekte zorlandım ve bunun beni senin gözünde biraz kötü gösterebileceğinin farkındayım Grace. Ama burada tamamen dürüst oluyorum ve bununla ilgili yapabileceğin bir şey yok, bu yüzden açıksözlü olma özgürlüğüne sahibim. Yirmi üç yıl sonra gerçek babamın kim olduğunu öğrendiğimde verdiğim temel tepki büyük bir utanç oldu. Christopher, gösterişli olmamak için Wellington çizmesinin hangi yeşil tonunun daha doğru olduğunu hilen bir adamdı. Hafif yünlü takımlar giyiyordu ve asla gösterişsiz görünme korkusuyla alışveriş yapmıyordu. Zevk ve görgü kurallarının doğuştan geldiği, içimize işlendiği, asla tartışılmadığı, çünkü bunların hiçbirini dile getirmeye ihtiyaç duymadığımız bir ailede büyüdüm. Ama bu yeni adanı benim öğrendiğim her şeyin tam tersiydi. Onun hakkında bulabildiğim her türlü bilgiyi internette araştırarak birkaç gün geçirdim ve tıkladığım her sayfa beni dehşete düşürdü. Simon, kişiselleştirilmiş plakaları

sahip bir araba filosuna sahipti. Çoğunlukla Ruslara satış yapan bir kuyumcu tarafından ailesi için tasarladığı armayla birlikte serçeparmağına bir yüzük takmıştı. Artemis ailesinin evini gösteren fotoğraflar ve sergilenen krom ve altın miktarı beni yüksek sesle inletti. Her şey tarif edilemeyecek kadar bayağıydı. Yeni para, yeni mobilyalar... Nedenini açıklamaya gerek kalmayacak kadar farklıydık...

Lottie'nin böyle bir herif tarafından nasıl baştan çıkarılabileceğini bir türlü anlayamıyordum. Zayıf ve gençti elbette, ama bu adam onun bildiği her şeyin karşıtıydı. Gerçeği söylemek gerekirse bu beni tiksindirdi. Kız kardeşlerim gelenek ve göreneklerin çok şey ifade ettiği mutlu bir ailede dünyaya geldiler. Ben de öyle olduğumu düşündüm. Ama bunun yerine, annem Marbella'da tatil yapan ve ara sıra Moğol Savaşları adlı yeni iş fikirleriyle ilgili bir TV programında yer alan bir çapkınla bir geceliğine kendini feda edecek kadar aptal olduktan sonra dünyaya gelmiştim.

Sınıf önemlidir Grace. Bunu söylemenin hoş olmadığını biliyorum ama bence bir gerçeği sırf rahatsız edici olduğu için inkâr etmek tam bir delilik. Simon'ın geçmişi veya başucu çalar saati olabilecek kadar büyük saatlere olan düşkünlüğü hakkında ne düşünüyorsun bilmiyorum ama senin de benzer çekincelerin olduğunu tahmin ediyorum. Benim için daha kötüydü demek istemiyorum ama hadi söyleyeyim, benim için daha kötüydü. İngilizlerin bin yıl önce ustaca yarattığı katı sınıf sisteminin ortasında büyüdüm. Kategoriler arasında tehlikeli bir şekilde sallanan bizler için her zaman daha kötü, çünkü en azından sıralamada nerede olduğumuzu biliyorduk.

Birkaç ayımı iş ile Lottie'nin evi arasında gidip gelerek, kız kardeşlerime bir normallik duygusu vermeye ve dürüst olmam gerekirse kendime de aynısını yapmaya çalışarak geçirdim. Londra'da oliste ilerliyordum ve iyi bir maaş alıyordum ama

Surrey'de Christopher'ın sandığımız kadar rahat olmadığı gide-
rek daha açık hale geldi. Vasiyetinde her şeyi Lottie'ye bırak-
mıştı; ev, araba, yatırımları ve emekli maaşı ama daha üç yıl
önce hiçbirimizin haberi olmadan eve yeniden ipotek koymuş-
tu ve kızların okul ücretlerini ödemek için emekli maaşından
para kesiliyordu. Çok süslü bir hayat değil –Christopher müsrif
biri değildi– ama dediğim gibi sosyal çevremizin oldukça katı
standartları vardı ve babamın Jones'lara ayak uydurmaya herkes
kadar hevesli olduğu açıktı. Sadece bizim durumumuzda ayak
uyduracak Guinness'ler, Montefior'lar, Ascot'lar da vardı.

Lottie kafasını kuma gömmeyi tercih etti, kocasının ölümün-
den sonra günbatımından sabaha kadar neredeyse saplantılı bir
şekilde bahçecilikle uğraşarak ortaya çıkardığı acil sorunlarla
dikkatini dağıttı. Ne zaman onunla konuyu açmaya çalışsam el-
lerine ampul batıyor ya da üzerime otlar fırlatılıyordu. Bir ke-
resinde sırf sohbetten uzaklaşmak için dikenli bir çitin içinden
geçti. Ama rakamları inceledim ve hızlı bir nakit enjeksiyonuna
ihtiyacımız olduğunu biliyordum. Evi kaybetmek, hiçbirimizin
kolayca geri adım atmayacağı bir onursuzluk olurdu. Ailemiz
gelenekseldir ve modern normlardan bağımsız olarak artık evin
reisiydim. Lottie gerçeklerle yüzleşmezdi ya da yüzleşmezdi,
ben de rolü üstlendim.

Ben pratiktim Grace. Harika kurguları anlamak için gerekli
hayal gücünden yoksun olduğum için İngilizce öğretmenim tara-
fından sık sık azarlanırdım. Ben çoğunda bir anlam göremedim;
bir kitap okuyacaksam otobiyografi olınsını isterim. Mümkünse
spor odaklı... Beni hayattan alıkoyduğunu hiç hissetmedim. Ben
bir hayalperest değilim. İyi bir yaşam için ne istediğimi ve neye
ihtiyacım olduğunu biliyorum ve onu elde etmek için kıcımlı yır-
taçağımı da... Ama Londra'da küçük bir pozisyondayken ailemin
geleceğini güvence altına almak için yeterli zamanım yoktu. Bu
yüzden farklı bir yol izledim.

Şimdi konuyu anlıyorsun değil mi? Sanırım oldukça açık. Simon'ın can simidimiz olacağına karar verdim. Bu düşünce ilk olarak bir gece yatak odamda muhasebecinin ipotek, okul harçları ve evin işleyişiyle ilgili notlarını gözden geçirirken aklıma geldi. Giderler çok büyüktü ve gelecekte onu bir araya getirecek kadar büyük bir gelir yoktu. Gerçek babana sor, diye fısıldadı beynimin içindeki bir ses. Neredeyse gülecektim. Durup dururken o adamla temas kurup, hakkında hiçbir şey bilmediği bir aileye fon sağlamasını istemek. Anlamsız. Yapabilsem bile, kesinlikle o adamla ilişki kurmak istemedim. Herhangi bir ahlaki kaygıdan değil, para paradır ve kesinlikle çok parası vardı, ama hepsi çok tatsız ve pis olduğu için. Yeni bulunmuş bir baba, biraz köhne özel üye kulüplerinde oligarklarla fotoğraflanmış bir adam. Bir Bentley sürücüsü.

Bu düşünceyi kafamdan attım ama geri gelmeye devam etti. Maliyeye her baktığımda, adı aklımda dans ediyordu. Sonunda, bir şeyler yapılmazsa kızların yıl sonunda okullarını bırakmak zorunda kalacaklarını açıkça söyleyen muhasebeciyle biraz te-laşlı bir konuşmadan sonra, kararlılığım parçalandı.

Simon Artemis gibi bir adama e-posta gönderemezsin. Bunu finans dünyasında geçirdiğim birkaç kısa aydan öğrendim. Böyle insanlar çok önemlidir. Beş yardımcısı var ve gelen kutuları dakikalar içinde izleniyor, eleniyor, mesajlara öncelik veriliyor ve harekete geçiliyor. Gönderdiğim her şey "çılgınlar" yığına atılacak ve kendi haline bırakılacaktı. Bu yüzden ofisine geldim. Riskli bir hareketti ama doğrudan yaklaşımın bana çok uygun olduğunu hissettim. Her gün finans sayfalarını okuduğumdan, Artemis şirketinin Soho ve Kensington'da seçkin gayrimenkulleri olan "Re belle" adlı daha küçük bir giyim şirketini izlediğini biliyordum. Kadim sahibi, işin her zaman bir aile işletmesi olacağı konusunda ısrar ederek taviz vermiyordu. Resepsiyonda oğlunun adını kullandım ve yeni bir iletişim kanalı açmak için

orada olduğumu söyledim. Her şey baş aşağı gidebilirdi, ama asistan olduğumu iddia ettiğim kişiyi biliyor gibiydi (moda işindeyseniz Benny Fairstein oldukça akılda kalan bir isimdir) ve hemen konuya girdi. Simon'ın ofisine götürülmeden önce sadece on dakika beklemem gerekti. İçeri girdiğimde gözleri kısıldı ve gerçekte kim olduğumu açıklamak için sadece bir anım olduğumu biliyordum.

Grace, dünyada bunu paylaşmak istediğim tek kişi sensin. Sadece dedikodu unsuruyla ilgilenmeden onu büyüleyici bulacağını biliyorum. Doğrudan davrandım, sahte iddialar için özür dilemedim. Karşısındaki koltuğa oturdum ve gözlerinin içine baktım ve ona oğlu olduğumu söyledim. Daha fazla açıklama yapmadan önce, pek şaşırmış görünmediğini söylemeliyim. Belki de bir ya da iki başıboş çocuğun ortaya çıkmasını bekliyordu. Mantıklı, eğer böyleyse.

Ona Lottie'den bahsettim, hafızasını geri almasını istedim. Bekledim. O gözleriyle yüzümü inceledi, ben de sırtını inceledim. Aynı anda aynı burunlarımıza dokunduk. Sanırım bir filmde olsaydık, o an, yükselen bir fon müziği olurdu. Ama sessizce oturduk. Sonra ne istediğimi sordu. Şimdi iş dünyasında bu soruya yaklaşmanın iki yolu var. Belirsiz ve tamamlanmamış fikirleri şaşırtabilir, pohpohlayabilir ve kusabilirsiniz ya da doğrudan gidebilirsiniz. İlk seçenek için zamanım yok. Onu utandırmak gibi bir niyetim olmadığını, yeni imparatorluğuna katılmaya can atan, uzun süredir kayıp olan oğlu olmak istemediğimi söyledim. Ona saygı duydum, onu temin ettim ama artık bakmam gereken bir ailem vardı ve buna yardım edebilecek tek kişi oydu. Tek seferlik bir anlaşma teklif ettim, zarfın içine sıkıştırılmış bir figürün masanın karşısına kaydırıp arkama yaslandım. Açtı ve güldü. Ne beklediğimden emin değilim ama kahkaha olmadığı kesindi. Geriye dönüp baktığımda onu etkilediğimi düşünüyorum. Belki de bunun bir güç oyunu olduğunu düşündü. Öyle değildi,

sadece parayı istiyordum, ama belki de suhup olduğum avantaj beni cesur kılmaya yetti.

Garip olan şu ki bunu kırdı. Sınırım o kadar zengin olduğunda, hayatımı herkesin senden bir şey istediğini varsayarak ve bundan şüphelenerek geçiriyorsun. Bir kişi bunu doğrudan onaylarsa, birlikte devam edebilirsiniz. İsteğimi yerine getirmek yerine koltuğunda gerindi ve dahili telefona basarak asistanına bir sonraki toplantısını iptal etmesini söyledi. Sonra bana hayatımı sordu, nerede yaşadığımı, ne yaptığımı, hangi futbol takımını tuttuğumu. Başlangıçta biraz garip geldi, ama ona ayak uydurdum. Ona Christopher'dan bahsettiğimde başını salladı ve şehirde çalıştığımı söylediğimde gülümsedi. İkimizin de QPR'yi desteklediği ortaya çıktı ve teknik direktör hakkında biraz fikir alışverişinde bulunduk, son büyük maçlarını kaçırdığım için benimle alay etti. Dışarıdan biri için, standart bir baba oğul karşılaşması gibi görünebilirdi. Bunu düşünmeye devam ettim. Bu adamın babam olduğunu hatırlamaya devam ettim. Kolunu hareket ettirdiğinde gözlerime güneş ışığını yansıtan altın saati ve çelik gri takım elbisesiyle bronzlaşmış, spor salonundan fırlamış gibi duran bu adam...

Tanrım, seni sıkıyorum Grace, üzgünüm. Ama tüm bu durum benim için gerçekten çılgınca oldu ve ben her şeyi bir terapistle bırakacak türden değilim. En iyisi delirmek diye düşünürüm her zaman. Ve gerçekten şikâyet edecek çok az şeyim var. Güzel bir aile, iyi bir iş, finansal istikrar... Ah evet, bunu ulaşmalıydım. Simon bana parayı verdi. Şaşırtıcı derecede iyi huylu olsa da biraz çekişmek gerekti. İlk rakamım kontrolden reddedildi, ama sonunda ben yükü omuzlayacak daha kıdemli bir pozisyona gelene kadar anneme idare etmek için altı haneli güzel bir meblağ üzerinde anlaştık. Anladığım amu yine de sessizce endişelendiğim bir DNA testi şartıyla geldi. Lottie'nin onuru sorgulanıyormuş gibi hissettim. Ama Simon gibi işadamlarında çok az onur var,

değil mi? Bunu ikimiz de biliyoruz.

Anlaşmayı müzakere etmek için geçen altı hafta içinde Simon'la birkaç kez görüştüm. Genellikle ofisinde, ama arada bir de Berkeley Meydanı'ndaki özel üyeler kulübünde. Bir keresinde, tribündeki özel locasından kaçınarak birlikte bir maçą gittik, beni arkadaşlarıyla tanıştırmak istemediğinden şüpheleniyordum, bunu anlamıştım. Gizli tuttuğunuz oğlunuzu, bu tür bir güvenlik açığından yararlanmak isteyen bir grup mülk kralıyla parasını ödediğiniz bir büfeden yemek yerken nasıl tanıştırsınız? QPR 2-1 kazandı ve ilişkimiz vites yükseltti. Simon'ın bir oğul sahibi olmaktan keyif aldığını görmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Yetiştirdiğı, hatta çok iyi tanıdığı bir oğul olmayabilirdim ama yine de hoşuna gitti. Benimle dalga geçti, ceketimle alay etti, beni şehirdeki arkadaşlarıyla tanıştırmayı teklif etti. Bazen küçük anlaşmamızın şartlarını gözden geçirme kisvesi altında benimle buluşmayı ayarlardı, ancak yüz yüze olduğumuzda bundan asla bahsetmezdi, sohbet etmeyi tercih ederdi.

Bana bir içki ismarla, bana yaptığın son anlaşmadan bahset, beni bir kart oyununa davet et.

Sevgili yaşlı babamızın bir havası vardı. Tam olarak çekicilik değil, ama dişlerini gösteren bir sırtış, başkalarını alt eden bir güven, her şeyin senin için iyi gidebileceğı hissi, ama sadece o isterse. El sıkışması ciddi bir güç ifade ediyordu ama biraz yapmacık geliyordu, sanki fiziksel temasla hâkimiyetini nasıl göstereceğine dair bir kılavuz okumuş gibiydi. Kapıcıların, uşakların, ofisindeki temizlikçilerin adlarını biliyordu ve bir tür agresif yığıtlıkla parayı avuçlarına sıkıştırdığını birçok kez gördüm. Ve yine de yanından geçen herkes adamdan biraz korkmuş görünüyordu. Gerçeğı söylemek gerekirse, şirketindeki tek kişı olmak oldukça iyi hissettirli. Saygı, bana öyle geldi. Simon Artemis'in yakın çevresinin bir parçasıysam, ben de biri olmalıymışım gibi insanlar buna başlarını salladılar.

Ama bedeninden sızan güçlü gözlerimi kumaştırmadığı zamanlarda, onun aslında tanı anlamıyla saygı görmediğini hatırlardım. Şehirdeki insanlar onun zorba çocuk imajını hoş karşılamıyorlardı, bu imaj, *Evening Standard*'ın arabasını masaj yaptırmak için hastanenin önüne park edip gittiğini; hoş tabakları geç topladı diye garsonun üzerine yürüdüğünü ifşa etmesiyle perçinlendi. Yanlış hatırlamıyorsam, o olayda bir masa devrilmişti. Davranışlarının en kötüsü, aşağıdaki kaldırımda yürüten talihsizlerden hangisi olursa olsun, ofis binasının tepesinden işeme eğilimiydi. Şans eseri, basın bu hoş davranışı asla görmedi. Simon, bu tür yazılar yazan gazetecileri arar, onları "saçmalık" yazdıkları için taciz eder ve hikâyeleri kıskançlık olarak görmezden gelirdi. Bir keresinde, Colosseum'da karısının ellinci doğum gününü kutladıktan sonra (lanet olası Colosseum diyorum Grace), bir tabloid, bildirilen 500.000 sterlinlik fiyat etiketini eleştiren bir haber yayımladı. Gazeteciye Roma için birinci sınıf bir bilet gönderdi. "Yıkılmamış pis heriflerle sıraya girmek zorunda olduğun için üzgünüm. Bahse girerim sen de bizim yaptığımız gibi günbatımında elinde bir kadeh şampanya ile görmek isterdin." Acaba teklifini kabul etti mi?

Cemiyetin bir parçası olmak istiyordu, ancak kökenini tam olarak gizleyemiyordu. Bir keresinde konuşurken ellerine baktım ve tınaklarının neredeyse manikür yaptırmış gibi parlatıldığını fark ettim. Sunırım zaten yaptırmıştı. Ben metroseksüel değilim ama bunun gibi adamlar olduğunu biliyorum. Ama bizimki asla onlar gibi olmayacaktı, değil mi? Ama o da bunu biliyordu ve o şatafatlı kenarları hâlâ koruyordu. Asla tam olarak onlar gibi olamayacağını anlamış gibiydi ve bu yüzden gösterişi ikiye katladı. Bir hayır yemeğine insanların yüzünü buruşturacak kadar gösterişli bir arubuyla giderdi, ama sonra yemek sonrası müzayedede herkesten daha fazla para harcardı, çünkü bu şekilde yüksek sosye-

tenin mecbur kalacağını bilirdi; onunla konuşmak, ona teşekkür etmek, adını bir galeri duvarına kazımak için...

Tanırım, yine saçmalıyorum. Tüm bunlar, her şey hakkında ne kadar çelişkili olduğumu özetlemeye çalışmak için. Büyüleyiciydi ve benimle ilgileniyordu ve kabul etmeliyim ki buna biraz kapıldım. Ama onun yanında hiçbir zaman tamamen rahat hissetmedim ve müzakereler sona erdiğinde rahatladım. Gördüğüm kadarıyla on sekiz yıllık bakımımı o karşılayacaktı ve ben de aileme bakabilecektim. Bitti gitti. Ona asla şantaj ya da pis bir şey yapmazdım. İsteğimi reddetseydi çekip giderdim. Oldukça gururluyum ve bunun için yalvarmazdım. Her konuda bir beyefendi olmasını umuyordum ve bir dereceye kadar öyleydi. Ama içinde Simon'a dair bir şeyler olmalıydı. Sürekli bir bedel ödemeden o kadar zengin olamazsın sanırım. Sessizliğimin bir avantaj olduğunu düşünmüştüm ama tamamen yanılmışım.

Banka havalesini yaptıktan sonra (muhasibecisinden benimkine, gözlerini yaşartacak kadar sıkı bir gizlilik sözleşmesi ile tamamlandı), elimi sıkı ve bir tur içki ısmarladı. O gece Soho'nun en iyi restoranlarından birinde benim için ısmarladığı bisteğin 68 sterline mal olduğu ve garsonların göz teması kurmadığı özel bir odada birlikte yaklaşık altı saat geçirdik. Bir randevu gibiydi ve ne zaman bir şişe daha ısmarlarsa, tüm bunların saçmalığına gözlerimi kırıştıırıyordum. Ayrılmaya çalıştım ama Simon, sinirlenerek girişimlerimi savuştururdu. "Tanışıyoruz oğlum! Daha önemli ne olabilir?" Sonra zekice iş stratejisi hakkında başka bir hikâyeye atılır ya da daha acımasız davranarak bir rakibi nasıl alt ettiğini anlatırdı. Sabah üçte eve geldim, üç saat sonra tekrar kalkmam gerekeceğini bilerek yatağa yuvarlandım. Sabah altıda uyandım, başım ağrıyor ve ellerim titriyordu. Telefonumu elime aldığımda bana çoktan mesaj attığını gördüm. Bu hafta sonu futbol. Daha önce kahvaltıda görüşürüz. Zihnim sisle kaplanmış olsa da, burada temiz bir kınılma olmayacağını o zaman anladım.

Simon parayı ödemişti ve şimdi beni de yanındı istiyordu. Ben-den hoşlandığı ve uzun süredir kayıp olan bu oğlunu bulduğuna sevindiği için miydi? Olabilirdi. Daha büyük olasılıkla, sadece durumu kontrol etmek, beni kontrol etmek istiyordu. Savunmasız bir konuma getirilmeye katlanmak zorunda kalırsa, ondan bir şey, herhangi bir şey çıkaracaktı.

Yıllarca onun istediği bir oğul versiyonunu oynamaya devam etmek zorunda kalsaydım ne yapardım bilmiyorum. Parayı teslim ettikten sadece birkaç hafta sonra, durum oldukça dayanılmaz bir hal aldı Grace. Bana olan hayranlığı çok çabuk geçti ve Simon bana herkese davrandığı gibi davranmaya başladı. Bu, çağrıldığında ona atlamamın beklendiği anlamına geliyordu. Ben ofisteyken arardı ve açmazsam tekrar arardı. Bir gün sırf gözümün ucuyla yanıp sönen ışıktan kaçmak için telefonumu sekiz saat uçuş moduna aldım. Kapatıldığında, "Tembel pislik" diyen üç kısa mesaj aldım. Mesaj, her zamanki şakalaşma şekline bürünmüştü ama ciddi olduğu belliydi.

Mümkün olduğunca eve gitmeye devam ettim. Hâlâ saplantılı bir şekilde bahçeyle uğraşmasına rağmen annem biraz daha iyi durumdaydı. Lottie'ye Simon'la bu kadar çok zaman geçirdiğimi söylemedim elbette. Ona hiçbir şey söylemedim. Okul ücretleri ödendi ve ipotek kapatıldı. Lottie tüm bunları nasıl başardığımı sormadı. Bir an için kızmama neden oldu, biri her zaman onun için her şeyi halletmişti ve bunun neye mal olduğunu hiç düşünmemişti. Ailemizi korumak için ne yaptığımı annemin bilmesi beklenemezdi. Yeterince güçlü değildi. Asla yeterince güçlü olmayabilir.

Simon benim yanımda annemden sadece bir kez bahsetti. İlk görüşmemizden sonra onu gerçekten hatırlayıp hatırlamadığını merak etmiştim. Tam olarak Artemis tedavisi gören tek kadın olmadığı açıktı. Zihninde sadece belirsiz bir bulanıklık olsaydı

anlaşılabilir olurdu. Ama bir gün bir metin uyarısıyla uydınlanan ve ekran koruyucumu fark eden telefonuma baktı.

“Annen mi?” diye sordu. gözleri Lottie’nin evimizin dışındaki çimenlikte kız kardeşlerime sarılırken çekilmiş bir fotoğrafına odaklanmıştı. Başımı salladım ama ailemi görmesini veya çevremizi kirlletmesini istemediğim için biraz gergindim. “Tanırım, zaman kadınlara karşı nazik değil...” dedi. “25 yaşında havai fişekle sevişirsin ve 50 yaşında annenle uyanırsın.” Beyaz-sıcak bir öfke vücudumu süpürdü, yüzüme bir sıcaklık yayıldı. Küçük bar taburesini biraz fazla dramatik bir şekilde devirdim ve dışarı fırladım. Simon o gece bana bir kasa şarap gönderdi, ev arkadaşım Ben onu odama getirdi ve kimin bana 5.000 sterlin değerinde şarap aldığını sordu. En azından iyi bir şaraptı ve kendi markası altında sunduğu pislik değildi. Her neyse, şarap olsun ya da olmasın, artık çok geçti. Bu geç kalmış bahayla işimin bittiğine karar vermiştim. Ona, yardımı için minnettar olduğumu açıklayan, ancak yirmi üç yılını harika bir babayla geçirdiğimi ve onun yerini alacak birini aramadığımı vurgulayan bir mektup yazacaktım. O gece yazarken şaşırtıcı derecede bir rahatlama hissettim. Onun dünyası eziciydi ve benimkine geri dönmek istedim.

Biraz harekete geçebilirdi, ama gerçekten ne yapabiliirdi? Benim varlığım onun hayatında potansiyel bir el bombasıydı ve bunun değiştiğini göremiyordum. Karısına veya kızına benden asla bahsetmezdi. Ve yapmasını istemedim. El sıkışmak ve yollarımızı ayırmak daha iyi... Bunu eninde sonunda anlayacağından emindim.

Ama o gece, Simon’ın ailesi bir araba kazasında öldü. Ertesi sabah ağlayarak beni aradığında öğrendim. Mektup çantamdaydı, ofise giderken göndermeye hazırlıydım. Bunun yerine kendimi işten çıkarken buldum (ailesel bir acil durum için yalvardım ki bu tamamen yalan değildi) ve Simon’ın Hampstead’deki evine doğru yola çıktım. Karısı ve kızının Monako’da olduğunu söy-

lemişti. Gelebilir miydim? Ben canavar değilim, ağlayan adamı yalnız bırakamazdım. Bu yüzden, küçük Vietnamlı bir kadın bize buzlu çay ikram ederken ve sonsuz miktarla bisküvi sunarken onun korkunç malikânesinde oturdum. Açlıktan ölmeme rağmen bisküviler yenilmeden oturdu. Buzlu çay, Simon'ın uzanıp durduğu bir şişe viski lehine reddedildi ve yerdeki altın bir barlağı ayaklarının dibine doldurdu. Simon, etrafını sarmakla tehdit eden püsküllü devasa minderlerle çevrili bir kanepeye yığılmış halde oturuyordu. Kendimi onun karşısına konumlandırımdı, büyük bir pufun üzerine tünedim ve hararetle dünyanın neredeyse herhangi bir yerinde olmayı diledim.

Bir avukat olan erkek kardeşi ve asistanıyla yaptığı telefon görüşmeleri arasında, Kathleen ve Jeremy'nin ne kadar "elmas" gibi insanlar olduğu hakkında benimle konuştu. Ona birkaç taziyeye klişesi söyledim ve bir ebeveyni kaybetmenin ne kadar zor olduğunu bildiğimi söyledim. Sorumluluklarını üstlenmediği için kendisini kötü hissettirmeye çalıştığımı söyleyerek bana sitem etti. Ondan özür diledim, kendi kaybımı küçümsemeye çalıştım ve sonra bunu yaptığım için kendime kızdım.

Gün uzadıkça uzadı... Simon çok fazla telefon görüşmesi yaptığı ve çok fazla viski içtiği için oturma odasında çoğunlukla tek başıma kaldım. Saat 16.00'da, Bryony'nin eve geldiği hakkında bir şeyler mırıldandı, ben de bunu oradan ayrılabilceğime dair bir işareti olarak sevinçle kabul ettim. Kapıya doğru bariz adımlar atarken, Simon kolumdan tuttu ve beni koridorlardaki şeftali rengi bir şezlonga çekti. Ve sonra, biraz bozuk ve tamamen tutarlı olmayan bir şekilde, bana hayatının akışını değiştiren bir şey söyledi. Bana senden bahsetti Grace.

Başka bir aileye sahip olma fikrini o ana kadar gerçekten hiç incelediğimi sanmıyorum. Simon hedefim için bir araçtı, ailem vardı ve Bryony'yi ya da onun korkunç annesini tanımak gibi

bir isteğim yoktu. Onların yaşam biçimleriyle ilgili pek bir şey yapmak istemiyordum ve varlığım hakkında bir fikirleri olsa, onların da benim için aynı şeyi hissedeceklerinden emindim. Ama sen farklıydın. Sen bir yabancıydın, bu konuda başka seçeneği olmayan biriydin. Ve Simon, kendi anne babası tarafından belirlenen standartları karşılayamadığı hakkında saçma sapan konuşurken, hikâyelerimizdeki benzerlikleri gördüm. Her ikisi de genç ve aptal kadınlardan doğmuştur, bu iri adam tarafından göz kamaştırılmış, sonra sıkıldığında bir kenara atılmış ve sakıncalı hale gelmiştir. Yine de iki farklı kadından iki gayrimeşru çocuğun “uygunsuz” kelimesini biraz esnettiğini düşünüyorum.

Bana neden senden bahsettiğini bilmiyorum Grace. Sarhoştu ama bu zamana kadar bin kere sarhoş olmuş ve insanlara gizli kızından bahsetmemiş olmalı. Sebebin sadece keder olduğunu varsayabilirim. İnsanlara komik şeyler yaptırabiliyor, değil mi? Yirmi üç yıldır ebeveynlerimin suç ortaklığını yapıp, sonra cenazede sanki daha fazla içinde tutamayacakmış gibi ağzından kaçırın yaşlı Jean teyzem gibi. Bana genç olduğunu, ailesinin ona sorunu çözmesini söylediğini ve her şeyini kaybetmekten korktuğunu söyledi. Hepsi saçmalıklı elbette. Gerçek bir beyefendi bırakın iki çocuğu, bir çocuğu bile terk etmezdi ama o orada sarhoş ve ağlak bir halde otururken bunu ona söyleyemezdim. Ona ne yaptıysa doğru olduğunu düşündüğü için yaptığını söyledim, bir yandan da elimden geldigince belli etmeden senin hakkında sorular sordum.

Kısmen de olsa yıkılmıştı. Gardı, devam etmem için bana yetecek kadar düşmüştü. Sana karşı açık olacağımı. Pek bir şey bilmiyordu. Bütün bunlarla ilgili üzüntüsü oldukça samimiyet-sizdi ve senin hayatımı çok umurunda olduğunu da sanmıyorum. Umarım bu seni üzmez. Senin hakkında öğrendiklerime bakılırsa, üzmeyeceğini tahmin ediyorum. Adını ve nerede büyüdüğünü biliyordu. Senin modada çalıştığını da biliyordu, bu

da görüntüğe göre "armut dibine düşer" anlamına geliyordu. Bu bilginin benim için bir anlam ifade ettiğini göstermeden ifadesiz kaldım ve yarım saat sonra oradan çıkabildim. Ben çıkarken o telefonda kardeşine St. John's Wood'daki aile evi hakkında bağı-nyordu. Konuştuğumuz her şeyi unutmuştu.

Ama ben unutamamıştım. Sonraki iki saati, bir barda, Google'dan senin hakkında elimden geldiğince çok şey öğren-meye çalışarak geçirdim. Söylemeliyim ki Grace, internette çok az varsın. Aslında insanı şüphelendirecek kadar az... Neredeyse dünyadan saklanmaya çalışıyormuşsun gibi... Yine de bundan tamamen kaçınamazsınız, değil mi? Sosyal medyadan vazgeçmiş olsan ve görüntüğe göre LinkedIn'e baktığın kadar çok bakmamış olsan bile, her zaman bir ayak izi olacak. Aferin sana, bu arada, orası da anıran emlakçıların ve diğer düzenbaz tüccarların lağım çukuru...

Bulmak biraz zaman aldı, çünkü Simon bana senin soyadını vermemişti ve sarhoş sisine rağmen soyadını istemek çok dikkat çekerdi. Ama sonunda, modada halkla ilişkilerde çalışan Grace adlı kızları inceleyerek saatler geçirdikten sonra seni buldum. Çoğu sosyal medyada hayatları hakkında onları ortadan kaldırmayı kolaylaştıracak kadar bilgi veren diğer kızlar hakkında bilgi toplayarak çalıştım. Ailelerinin mutlu fotoğrafları? Liste dışı... Yanlış yaş, yanlış etnik köken, başka bir yerle mi yaşamış? Geçtik. Sonunda Grace Bernard'la karşılaştım. Şirketin web sitesinde fotoğraf yoktu ve bu, diğer herkesin mutlu bir şekilde poz verdiğini göz önüne alırsak, bir işaret gibi geldi. Sonra birkaç yanlış Grace daha çıktı karşıma, ta ki on yıldan uzun bir süre önce *Islington Gazette*'de seninle ilgili yayımlanan küçük bir makaleye denk gelene kadar. Aslında makale seninle ilgili değildi. Sophie adında bir kadın, yerel okulun yakınında yaşanan gasp olaylarını protesto ediyordu. Düşük çözünürlüklü fotoğrafta kadın elinde "Güvenli Sokaklar!" yazan bir pankart tutuyordu, ar-

kasında da kararlı bakışlı genç bir kız ve kısmen şaşkın bakışlı genç bir oğlan duruyordu. Fotoğraflı gördüm ve işte o zaman kalbim çarpmaya başladı. Altında adın yazıyordu. Çocuğa da Jimmy denilmişti. Öfkeli kadın ikinizden de çocukları olarak bahsetmişti ki bu bir an için kafamı karıştırdı. Çünkü Simon annenin öldüğünü söylemişti. Meraklı yaşlılar gibi davrandığım için üzgünüm. Ama dolduramadığım boşluklar vardı ve zihnim cevaplar arıyordu! Neyse ki hepsini sonradan buldum.

Her neyse, ofisine geldim. Eminim bu kulağa çok ürkütücü gelebilir ama ben senin bildiğinden daha gergindim! Bir cuma günü saat 17.00 civarında bekledim ve biz şehir erkekleri gibi halkla ilişkiler kızlarının içki içmek için erkenden ayrıldığından şüphelendim. 17.15'te bir grup kadın sokağa çıktı ve bir insan zinciri oluşturdular. Sen 17.32'de çıktın. Sen olduğunu hemen anladım, bana benziyordun. Belki de bu senin için pek adil değil. Burnum rugby mücadelelerinde iki kez kırıldı ve anneme göre yemek tabağı büyüklüğünde ellerim var. Aslında yüzünü yeni tanıyordum ama sanki daha önce milyonlarca kez görmüş gibiydim. Ufak tefeksin ve benden çok daha koyu bir renge sahipsin, ne benim ne de kız kardeşlerimin paylaştığı yeşil bir tonda gözlerin var. Benimki, her zaman sevmiş olduğum barut grisi. Ama inkâr edilemez bir şekilde doğru Grace Bernard'dın. Aptal gibi merhaba demek için neredeyse yolun karşısına geçecektim ama kendimi tuttum. Sokakta böyle bir giriş yapmak zor olurdu!

O zamanlar senden ne istediğimi bilmiyordum. Belki de sadece seni canlı görmek? Sanırım daha fazla bir bilgiye ihtiyacım vardı. Gerçek bahamı bilmemek beni sarstı ve bilginin güç olduğuna kesinlikle inanıyorum. Senin hakkında her şeyi bilmek, belki de kontrolü daha fazla elimde tutmama yardım edecekti, bu Christopher öldüğünden beri gerçekten hissetmediğim bir şeydi. Ben de seni takip ettim. Bu arada bununla gurur duymuyorum. Erkeklerin kadınları takip etmesi hoş değil. Gerçekten berbat

hissettim. Metroda karşıma oturdun, omzumun üzerinden boşluğa baktın. Yüzüne uzun süre bakmamaya çalıştım ama elimden geldiğince çok şey aldım. Siyah bir pantolon, kısa bir deri ceket ve moda olduğunu düşündüğüm tuhaf, kabarık bir üst. Benim gibi erkeklerin gözünü korkutmak için giydiğini düşündüğüm kalın, tokalı mokasen ayakkabılar – ki işe yaradı. İstasyondan dairene kadar arkandan yürüdüm ve ışıklar yanarken birinci katu baktım. Sonra kendime küfrettim ve eve gittim. Bu gerçekten delilikti. Normalde ateşli bir randevu için Kuzey Londra'ya bile gitmeyen bir adamım.

Konunun peşini bırakamazdım. İstedim. Ama sonraki birkaç hafta boyunca kendimi, her boş anımda seni çıkarken yakalamayı umarak senin yolunda yürürken buldum, sırf beni, kim olduğun hakkında daha fazla bilgi verecek bir yere götürüp götürmeyeceğini görmek için. Birkaç kez seni koşarken gördüm, bu da her ihtimale karşı spor ayakkabı giymem gerektiği anlamına geliyordu. Bir keresinde seni gülünç derecede özel bir kahve sipariş ettiğin yerel bir kafeye kadar takip ettim. Pek sosyal değilsin, değil mi Grace? İki haftada sadece bir ziyaretçi, o da yerel gazetede çalışan genç bir çocuk.

O zamana kadar her şeyden sıkılmaya başlamıştım. Seni takip etmeyi bırakmaya ve sana kim olduğumu açıklayan bir e-posta göndermeye hazırdım. Sadece Pandora'nın kutusunu gerçekten açmak istediğimden emin değildim. Ama bu, etrafta dolaşıp senin hakkında hiçbir şey öğrenmemekten kesinlikle daha mantıklıydı. Sonra bir akşam her şeyi altüst etti. Ve senin biraz bile sıkıcı olduğunu düşünseydim Grace, inan asla üstünde düşünmezdim.

Bir bara gittiniz ve oldukça karışık bir ekiple içki içtiniz. Tanı bir hippie klişesi gibi görünen genç bir adam, yaşlı bir adam ve onun kızı olmayan ama kesinlikle kız arkadaşı da olmayan

sade görünümlü bir kız. Sen de hippieye pek bağlı gibi görünmüyordun. Ama akşamın çoğunu onunla konuşarak geçirdin. Bira bardağını yudumladım ve konuşmayı anlayacak kadar yakına oturmaya çalıştım.

Çok da duymaya değer olduğundan değil. Semenderler mi Grace, cidden mi? Amfibilerle ilgili o hararetli tartışmayı duyduğumda nasıl biri olduğunu gerçekten merak etmiştim.

Oradan yalnız ayrıldın, kısa bir süre sonra o hippie kılıklı da çıktı ve bu durum biraz ilgimi çekti. Yolun sonundaki vahşi yaşam merkezine gittiğinde, tamamen şaşkına dönmüştüm ama senin liderliğini takip edip siz içeri girdikten birkaç dakika sonra çitten atladım. Yalnız kalacak bir yer aradığınızdan şüphelenmeye başladım. Ve ikinizi de suçüstü yakalayacağımdan endişelendim, bir erkek kardeşin bir kız kardeşi asla görmemesi gereken bir durum. Ne konuştuğunuzu duyacak kadar yakın değildim ama yine de beni şaşırtmaya yetmişti. Ayağınıza kibrit bastırduğınızda tuhaf bir şey oldu ama karanlıkta pek bir şey anlayamadım. Ve sonra, tam bacaklarım çöelmekten tutulmaya başladığında ve uzaktaki bir vahşi yaşam merkezine Uber çağırıp çağıramayacağımı düşünmeye başladığımda, adamı suya ittin. Şok içinde ayağa kalktım Grace. Çabucak etrafına baktın ama ben karanlık tarafından korunuyordum. Ne yapacağımı bilemedim. Beynim suya koşup adamı çıkarmam için bana bağırıyordu ama bacaklarım hareket etmiyordu. Her şey çok çılgınca görünüyordu. Bu zararsız görünümlü adamla bir şişe şarabı paylaşıyordun ve sonra onu öldürüyordun. Neden? Sen etrafını toparlarken (etkileyici bir sakinlikle), 911'i aradım ama aramaya başlamadım. Kendime sen gittiğinde arayacağımı söyledim ama sen gerçekten gittiğinde zihnim daha sakindi ve bunu yapamayacağımı biliyordum. Orada ne yaptığımı nasıl açıklayabilirdim? *Ah evet memur bey, her şey oldukça basit, kız kardeşimi takip ediyordum (kız kardeşim olduğunu bilmeyen) ve o bir*

arkadaşını boğarken bu güzel çalının arkasına saklandım. Sonra birkaç kupayı yıkayıp bir taksiye binmesini izledim. Bunu yapmam mümkün değildi. Niyetim ne kadar iyi olursa olsun, iğrenç bir hikâyenin içine sürüklenirdim ve Lottie ile kızlar da bundan etkilenirdi. Yaptığın her şey senin kendi işindi. Ama seninle bir ilişki kurma konusundaki belirsiz düşüncemin belki de başarısızlığa mahkûm olduğunu fark etmemi sağladı. Kan bağları ne olursa olsun, insanları göletlere iten bir kadınla çok yakın olamazsın.

Simon kimi öldürdüğünü iki gün sonra bana bildirdi. Bu sefer daha az viski ve pişmanlık vardı, belli ki yeğenine o kadar düşkün değildi. Ama yine de şok edici bir durumdu. Bir kaza, dedi. Andrew sorunluydu ve yeni bir hayat aramaya çalışmıştı ama her zaman bocalıyordu. Aile bunu olabildiğince özel tutuyordu ve bu tür bir mahremiyetin nedeninin, olası bir skandal olduğunu biliyordum. Bu bana sessiz kalmanımı doğru seçim olduğunu hissettirdi.

Yani kuzenimizi öldürdün. Ama neden? Söyleyebileceğim kadarıyla, seninle hiçbir bağlantısı olmayan iyi bir adamdı. Onun ölümünden maddi olarak fayda sağlamazdın ve duygusal olarak bundan ne çıkardığını göremedim. Bu düşünceler kafamın içinde vızıldadı, daha da kötüye gitti çünkü bildiklerimi kimseye söyleyemedim.

Sanırım o sıralarda hani gören bir terapist, Christopher'ın ölümünü hâlâ sindirmekte olduğumu söylerdi ve bu tür şeylere katılmadığım halde, muhtemelen haklı çıkarlardı. Üstelik, iletişim talebini artıran Simon tarafından resmen kapana kısıtlandım ve Lottie her aradığında benden eve gelmemi istedi. Kendimi deli gibi hissettim. Kuzenimizi öldürüp ortadan kayboldun, bunu neden yaptığını anlamak için umutsuzca seni takip etmeye devanı ettim. Adeta ele geçirilmiş gibiydim. Bir süre ortalık

sakinleştii ve koşmaya başladım, rotalarını takip ettim ama sen asla sıra dışı bir şey yapmadın. Ama birkaç ay sonra gece kulüplerine ve barlara tek başına gitmeye başladın. Ben de seninle gitmeye başladım, her zaman biraz uzakta oturuyordum, uyum sağlamaya çalışıyordum. Bunu yapmak zor değil, Grace, hele de oldukça ortalama görünen beyaz bir adamsan. İyi uyum sağlamış gibiyim, aylardır yanında olmama rağmen yüzümü hiç hatırlamıyor gibiydin. Ayrıca beni aramıyordun. Sen avdaydın. Amcamız için ortaya çıktın. İşte o zaman neler olduğunu anlamaya başladım. Muhtemelen kavrama konusunda gerçekten biraz yavaş olduğumu düşünürsün. Ama Simon'a karşı hislerim seninkilere hiç benzemiyordu ve kendimi senin yerine koymaya çalışmam biraz zaman aldı. Bunu yaptığımda bile böyle bir planı gerçekleştirmek için gereken yakıcı nefreti toparlayamıyordum. Barlarda saatlerce beklerken sadece Lee içeri girdiğinde gözlerinin parlamasını izlemek, bu ancak planladığın bir şey olabilirdi.

Hâlâ tam olarak emin değildim, kusura bakma. Bir süre, kendi amcanla gerçekten yatacağın bir tür çılgın fetiş oyunu oynadığını düşündüm. Bunu düşündüğüm için üzgünüm ama birinin akrabasıyla seks kulübüne girmesini izlemenin tuhaf olduğunu kabul etmelisin. Aslında o geceden keyif aldım. Normalde katılacığım bir şey değil ama karaktere hürünsem daha iyi olur diye düşündüm. Bir seks partisinde, kadife pantolonlu bir adam, muhtemelen yıllık bütçe toplantısında poposuz bir adamdan daha fazla öne çıkar. Bana rol yapıyormuşum gibi hissettiren bir maske taktım ve Lee'yi koridordan özel bir odaya götürdüğünde eğlenceyi erken bırakmak zorunda kaldığım için üzüldüm.

Ne olduğunu gördüğümde, tam olarak ne olduğunu biliyordum. Loş koridorla aylak aylak dolaşarak odadan çıkmayı bekledim tabii. Ellerimizi fırçalarken sana yukarıdan aşağıya baktığımızı hatırlıyor musun? Kalabalık bir gece kulübünde bir adamı öldürme cesaretinden hem etkilendim hem de senin onu başka

biri tarafından bulunması için terk etmen beni biraz dehşete düşürdü. Ben de onu terk ettim tabii. Ama o şişkin yüzün beynimi daha uzun süre terk etmeyeceğinden şüpheleniyorum.

Ailemizi öldürüyordun. Kathleen ve Jeremy'ye ulaştığına dair hiçbir kanıtım yoktu ama senin İspanya'ya uçup bir araba kiralayıp onları yoldan çıkardığını hayal etmem çok uzun sürmedi. Yeni başlayan biri olarak çok daha kaba ve hazır bir yaklaşım benimsedin, değil mi? Ama sanırım her ölüme bir kaza süsü vermeye niyetliydin ve iki yaşlı insanın karanlıkta uçurumdan aşağı araba sürmesi kolay bir başlangıç kazanımı.

Şimdi, bu bilgiyle ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Artemis ailesi büyük değildi ve parayla bağlantısı olan kişiler (senin aklından çıkarmadığın) Simon'ın karısı, kızı ve baldızıydı. Tabii seni yönlendiren para olsaydı. Tahmin etmem gerekirse, daha fazlası olduğunu söyledim. Hayatına dair gördüğüm kadıyla oldukça sıkıcı bir hayat yaşıyordun. Çok fazla arkadaş yok, büyük bir kariyer yok (umarım bu seni rahatsız etmemiştir) ve pis bir sokakta küçük bir daire. Adeta gün sayıyordun, ama nereye kadar? Dünyayı toksik aileden kurtarana ve sonra hayatına devam edene kadar mı? Simon'a karşı çok az kırgınlık besliyorum çünkü Lottie, Christopher ve kız kardeşlerimle harika bir hayatım oldu. Jean olmasaydı, tüm bunlara sahip olduğum için mutlu bir şekilde yaşayıp giderdim. Yine de öyle yapacağım. Ama sen yapmadın. Ve belki de bu, tüm bunların adaletsizliğine takıntılı olmanı sağladı. Bu haksızlık, Grace. Hepimiz bu karmaşaya karıştık, ama kısa çöpu sen aldın, değil mi?

Birkaç gün kafamda evirip çevirdikten ve Simon'la bir çarşamba sabah on birde ofisine gelemediğim için bana bağırmasını içeren canlandırıcı bir konuşmadan sonra, ne yapıyorsan peşini bırakmaya karar verdim. Kısım, sana yapılan yanlışları düzeltmene izin verilmesi gerektiğini hissettim. Ve kısım, dürüst

olduğum için, çünkü benim için en iyi olanı tarttım ve bana bir iyilik yapıyor olabileceğini anladım. İki şey kararımı belirledi. Birincisi, Simon'ı hayatımdan çıkarmak istiyordum. Artık geleceği görebiliyordum ve bu, ne zaman talep ederse onunla vakit geçirmeyi içeriyordu. Bana verdiği para beni kazandığını düşünmesine neden olmuştu ve ailesinin içine çekilme, Bentley'yle dolaşıp yazları Marbella'da geçirme fikrine katlanamıyordum. Diğer bir şey de eğer çoğunu aradan çıkarmayı başarırırsan, servetin bir kısmını almak için ben de sırada olacaktım. Görüyorsun Grace, ben mutlu bir ikiyüzlüyüm. Sevgili yaşlı babamla pek bir şey yapmak istemiyordum ama ganimetlerin bir kısmını almak beni tamamen rahatlatıyordu. Nasıl gelirse gelsin, para paradır. Ve ben bunu kesinlikle Simon'dan farklı bir şekilde kullanırdım. Küstah gösteriler yok, altın dokunuşlar yok. Paramın olması gerekiyordu ya da hep öyle düşündüm. Sanırım bunda oldukça iyi olurdum. Ve senin planın, beni oraya, merdivenden tırmanmaya çalışmaktan daha hızlı getirebilirdi.

Oyunun gidişatını izlemeseydim senin yaptığını yapmayı asla düşünmezdim. Senin haksızlığa uğradığını hissettiğin şekilde ben haksızlığa uğramış olsam bile. Ama bu, ondan iyi bir şey çıkaramayacağım anlamına gelmiyordu. Sanırım kaygan bir ahlak ölçeğinde ortada bir yerde olurdum. Dürüst olsalardı, çoğu insanın durumuma bakıp benimle aynı karara varacağını tahmin ediyorum. Yine de dürüst olması zor bir şey, bu yüzden sana tüm bunları anlatmak çok özgürleştirici oldu. Bunu kimseye göstermeyeceğini biliyorum. Muhtemelen bu zoraki güven, normal türden bir güvene göre daha iyidir.

Bütün bunları yazmaktan sıkıldım, o yüzden toparlamaya çalışacağım. Artık hikâyemin çoğunu biliyorsun. Veya bilmen gereken kadar. Hareket tarzına devam etmeni izledim. Janine olayı biraz ileri gitti, söylememde bir sakınca yoksa onun ölümünün tarifi beni gerçekten rahatsız etti. Orada değildim (ani-

den kaçtın ve bu kadar kısa sürede işten izin alamadım), ama Simon'ın kişisel asistanından oldukça net bir şekilde öğrendim. Hâlâ Lara'yı neden serbest bıraktığını tam olarak anlamıyorum, küçük bir yavru köpek gibi mi görünüyordu? Elbette Bryony için de orada değildim, ama bunu nasıl uyguladığından çok keyif aldım. Komik ve etkili. İşte o zaman Simon gerçekten çözülme-ye başladı. Bryony'yi seviyordu. Sanırım Janine'den sıkılmıştı, yıllardır öyleydi. Sanırım bizler bunun sonucuyuz. Ama Bryony onun tek çocuğuydu. Onun tek gerçek çocuğu. Modern dünyanın bir ürünü için garip bir şekilde eski kafalı. Evlilik, çocuklar, itibar, bunların hepsi Simon için son derece önemliydi. Ve sana ya da bana ne kadar korkunç görünürse görünsün, kızını seviyordu. Onu kaybetmenin acısının ötesinde paranoyaklaşmaya da başladı. Yine de birinin gerçekten seni yakalaması paranoya değil sanırım. Beni evine çağırır, perdeleri kapalı olarak kanepede oturur, ara sıra kalkıp çılgınca odada volta atardı. Bana defalarca birinin ailesini öldürdüğünü söylerdi. Polise gitmiş, güvenlik tutmuş, fabrikalara gitmiş. Kimse ona gerçekten inanmadı, sanırım bunu bir iltifat olarak kabul edebilirsin. Herkes bunun sadece bir dizi şanssız tesadüf olduğunu düşündü; *Daily Mail*, Artemis ailesinin başına gelen tüm kötü şansları listeleyen iki sayfalık bir haber yaptı. Ancak kimsenin onu ciddiye almıyor gibi görünmesi Simon'ı daha da ısrarcı yaptı. İş hayatında yolunun kesiştiği biri olduğunu düşündü. Kim olduğunu söylemedi ama açıkça korktuğu için aklında biri vardı.

Hayırlı evlat rolüne bu dönemde adım attım. Hampstead'deki evinde uyudum, sık sık gece birkaç kez, birinin onu öldürmeye çalıştığı başka yolları göstermek isteyen Simon tarafından uyanıldım. Bunlar her zaman saçmalıktı; ön kapıların dışında dolaştığını düşündüğü bir adam ya da ofis girişinin çok yakınına park etmiş bir araba. Sadece işaretler arıyordu. Ne zaman bir pencere sallansa, adam paramparça oluyordu. Evinin pencere-

leri sallandığından değil, orijinalleri çoktan sökülmiş ve sağlam çift camla değiştirilmişti.

En yakın akraba ve sırdaş olarak yeni pozisyonuma eğilirken, yardımlarıyla kısa ömürlü olacağını umarak, yakınlaştık. Biri öldüğünde yapılması gereken tüm korkunç şeyleri düzenlemeye yardım ettim. Ve bütün bunlar hakkında bağırıp çağırmak istediğinde –ki bu genellikle oluyordu– onu dinledim. Haftalar geçtikçe daha da dayanılmaz hale geldi ve görebildiğim kadıyla pek bir şey yapmıyordun. Seni ara sıra kapıların dışında beklerken gördüm, biliyorsun. Çok kurnazca değildi, Grace, söylemeliyim. Üzerinde büyük bir planın olsa bile, Simon'a yaklaşabileceğin konusunda umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım. Güvenlik detayı şimdiye kadar çok büyüktü, etrafı, beş fit yakınına gelsen seni bir dal gibi kıracak olan iriyarı adamlarla çevriliydi.

Sana kızmaya başlamıştım – ki bu çılgınca, değil mi? Ama sonunda kendimi bu korkunç durumdan nasıl kurtaracağımı çözdüğümü hissettim ve tandem olarak bir programa göre çalıştığımızı hayal etmeye başladım. Ama sen oyunda değildin. Simon daha agresif, daha düzensiz ve bana daha bağımlı hale geldiği için, o zamanlar seni takip edecek zamanım çok azdı. Ama gördüğümde, senin akşam yemeğine ve uzun koşulara çıktığını, sanki bir hedefin daha yokmuş gibi devam ettiğini gördüm ve ivme eksikliğine kafamı karıştırdı.

Her beş dakikada bir aradığı, ağladığı, sarhoş olduğu ya da her ikisini birden yaptığı için işte zar zor çalışabiliyordum. Telefonumu kapatırdım, o zaman da bana e-posta gönderirdi. Gelen kutuma her baktığımda titremeye başladım. Çalışkan biri olduğum için kendimle gurur duyuyorum, gerçekten işin insanı insanlaştırdığını düşünüyorum ve bu fırsatı iyi kullanıp şirkette yükselmem gerekirken yarım yamalak bir iş yaptığımı için kendime kızıyordum. Bonus zamanı yaklaşıyordu ve patro-

num beni telefonda her gördüğünde benimkinin küçüldüğünü görebiliyordum.

Geriye dönüp baktığımda, akıl sağlığımı bozuluyordu, bu daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi. Uykum paramparça oldu, ne yersem yiyeyim kilom ürktüğü bir şekilde düştü. Kendimi tamamen kapana kısılmış hissettim, tıpkı bir çukurdaki tilki gibi. Şimdi benzetmeyi gerçekten gördüğüm için beni avlunmaktan vazgeçirdi. Simon'ın benim için mahvettiği bir şey daha. Ama beni yalnız bırakmıyordu ve iradesi eziciydi. Sonunda oraya yürüdüm ve ona artık yapamayacağımı söyledim. Kararlıydım ama sakindim. Ona korkunç davrandığını ve bana yardımcılarından biri gibi davranamayacağını söyledim. Tekrar ağlamaya başlayana kadar devam ettim ama bu sefer etkilenmedim. Onu teselli etmeyeceğimi anlayınca gözyaşları hızla kurudu ve masasına gidip oturdu. Bir centilmen olmadığını hissettiğim yolları listelemeye devam ettim, o kadar heyecanlandım ki bana bir çek verene kadar ne yaptığını dikkat etmemiştim. 500.000 sterlin beni yolumdan döndürdü, sana söyleyebilirim. Ağzım, onunla bir haftalığına St. Tropez'e gidersem, harcadığım zamana değeceğini söylediğinde birkaç saniye açık kaldı.

"Birkaç günlüğüne yurtdışına çıkmam gerekiyor, başımı öne eğme oğlunu. Yalnız gitmek istemiyorum. Sakın bana bunun annene saydışı olmayacağını söyleme. Peki ya o kızlar, Harry? Buna ihtiyaçları var. Sadece bir hafta kadar." Sessiz kaldım, her şeyi kafamda tarttım ve o beni kısılmış gözlerle izledi. "Benimle pazarlık ediyorsun, öyle mi? Benim oğlum olduğuna dair daha net bir işaret yok. Resmi hale getireceğim. Bir miras bırakacağım. İstedigin bu, değil mi?" Sonunda herkesin istediği şey bu. Orada yanılmıyordu. Ama parasını, tek başına hayattaki tek para birimi yaptığını göremiyordu.

Simon, başlangıçta neden ülkeyi terk etmesi gerektiği konusunda net değildi, ancak her ne kadar geçiştirmiş olsa da, şirketi hakkında bir tür soruşturma yürütüldüğü ve danışmanlarının onun bir süre müsait olmamasını şiddetle tavsiye ettiği anlaşıldı. Şirketin hangi bölümünün muhtemelen en tehlikeli olduğunu merak ettim (havayolu birincil rakip gibi görünüyordu) ama dürüst olmak gerekirse Grace, onun nasıl çalıştığını gördükten sonra herhangi biri olabilirdi. İşlerin dillere destan olacağı belliydi ama bununla ilgilenemezdim. Onun iğrenç dünyasında daha fazla tuzaga düşemezdim. Ben şimdiye kadar böyle gördüm. Aramaktan utandığım keyifsiz ve iğrenç bir hayat. Ama bu tür bir parayı göz ardı etmek imkânsızdı ve bunu yapmak aptallık olurdu. İşte bu yüzden, daha altı saat geçmeden özel bir jetten inip sıcak Fransız havasına çıktım. Ne olacağını bilseydim, o çekin sonunda birkaç sıfır daha olmasını isteyebilirdim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

12.00

Her şey bitti. Son on dört ay, hayat hikâyemde garip bir dip-not olmak üzere. Karar için ayrılmadan önce Kelly bana şans diledi.

“Seni özleyeceğim Grace, bir ara beni ziyarete gel. Bir sonraki derste sana bir kaşık yapacağım, ha ha...” Bana sıkıca sarıldı ve tırnaklarını sırtıma geçirdi. Arkasına bakmadan kapıdan içeri girmeden önce beş saniye bu şekilde kalmasına izin verdim. Mahkemeye gittikten ve davamın başarılı bir şekilde bozulduğunu gördükten sonra Limehouse’taki bir ziyaretçi odasında benimle buluştuğunda George Thorpe’u yüzü gururla kıpkırmızıydı. Davayı, beni hâkimin önünde dramatik bir an yaşama şansından mahrum bırakan ve mahkeme dışındaki kaçınılmaz medya kargaşasını kaçmamı sağlayan video bağlantısı aracılığıyla izlemiştim. Bu şekilde daha iyi, biraz hayal kırıklığı yaşamama rağmen artık kendi hızımda çalışabilirim. Bunun yerine, avukatımdan garip bir kucaklama, birkaç hafta içinde her şeyi gözden geçirmek için bir söz ve kesinlikle kabul etmeyeceğim bir akşam yemeği daveti aldım. Toplantımızı yöneten görevliden bir tebrik bile aldım. Tam olarak sinematik bir do-

ruk değil ama yine de çok önemli. Marie için yapmaya karar verdiğim şeyi yaptım. Şimdi özgürüm.

16.00

Sonunda evdeyim! En küçük kararları bile aylarca alan bir sisteme alıştığım için bana göre büyük bir hızla salıverildim. Sanırım cep telefonum için çaresizdiler. Şimdi bile, Kelly'nin yeni oda arkadaşına ince ranzada biraz fazla yakın oturan son kişi hakkında her şeyi anlatacağını hayal ediyorum. Eşyalarımı toplamak ve öğlene kadar çıkmak zorunda kaldım, bu da Jimmy'nin benimle buluşmak için orada olmayacağı anlamına geliyordu. Bunun bekleyen fotoğrafçılardan kaçmak için olduğunu anlayınca çok umursamadım. Bunun için minnettardım, çünkü on dört ay hapiste olmak kameraya güzel görünmenize pek yardımcı olmuyor. Eve bir taksi tuttum, ender parlak güneş ışıyla yıkanan Londra sokaklarında dolaştım, pencereden dışarı baktım ve yol boyunca gülümsedim. Kapıyı açtuğimde daire sessiz ve sıcaktı, her şey yerli yerindeydi. Hatta Sophie temizlikçisini göndermişti ve masada beni bekleyen bir şişe Brunello ve yerel şarküteriden biraz tiramisü vardı. İkisini de banyoya aldım ve kendimi iki saat Le Labo yağına batırdım. Muhteşem bir deneyim, neşeyle yarı histeriktim. Tüm postalarımı gözden geçireceğim ve ardından Brasserie du Balon'da uygun şekilde hoşgörülü olacağını umduğum bir akşam yemeği için Jimmy ile buluşacağım. Hayat sonunda ortaya çıkıyor ve kendini bana gösteriyor gibi geliyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tanrım, her şey tam bir kargaşaydı Grace. Hem de ne korkunç bir karmaşa. Her şey kimsenin gülmediği korkunç bir komediye dönüştü. Fransa'daki ilk günümüzde Simon, oyun odasındaki bir kanepeye çöktü ve ben verandaya kaçtım, ürkek bir personelden bana bir kahve getirmesini istedim. Güneşe uzandım ve uyanıp beni bulma ihtimalini üzerimden atmaya çalıştım. Birkaç dakika bu güzel yerin tadını ne kadar az çıkarabildiğime hayret ederek denize doğru baktım. Bir zamanlar birinin dediği gibi, burası gölgeli insanlar için güneşli bir yer. Sonra, alışkanlıkla telefonumu aldım ve BBC haber sitesinde gezindim. Geçmiş savaş ve önemsiz bir Tory milletvekilinin kişisel asistanını becerdiğiyle ilgili haberler gözüme çarparken, gözüm güzel bir kadının fotoğrafına çekildi. Balkondan aşağı itilmişti ve onu iten sen olmuştun. Uğultulu sıcağa rağmen yüzüm soğudu ve bir kükreme sesi kulaklarımdan geçip kafama hücum etti. O kadar çabalamama rağmen seni hiç anlamadığımı hissettim. Sen soğukkanlı bir intikam peşindeydin, dürtüsel bir tutku cinayeti katili değildin. Aşk rakibini balkondan atmak için neden bütün emeğini boşa harcıyorsun? Bir anlık aptallık. Cinsiyetçi olarak görülme riskini almak istemiyorum ama bu duygusal tepkiyi başka bir açıdan görmek zordu. Şimdi Simon'a nasıl ulaşacaktın?

Tutuklanman hakkında daha fazla bilgi edinmek için birkaç saat harcudıktan sonra, oturma odasından Simon'ın bana bağır-

dığını duydum ve görevden vazgeçmek zorunda kaldım. Haberlerini görmesi beni pek endişelendirmedi, çünkü artık başka bir paranoya ve öfke gezegeninde yaşıyordu. Bu durumda, manşetlere bakmaktansa uzaylılarla ilgili Youtube videoları izlerken bulunma olasılığı daha yüksekti. Burnuna şaşırtıcı miktarlarda kokain tıktığı ve birinin evi gözetlemesi ihtimaline karşı perdeleri açmayı reddettiği villasında babamızla iki korkunç gün geçirdim. Güvenlik ekibi, patlamalarına karşı temkinli bir şekilde dışarıda kaldı ve geldiğimizi söylememiş olan zavallı kâhyanın yatakları hazır etmediği için kafasına vazo fırlattıktan sonra odasına kaçtı. Sadece ben ve o vardı. Ne zaman evin başka bir yerine çekilmeye çalışsam, nasıl bir komplo olduğundan bahsedip “Piçleri durdurmamız lazım!” diye ısrar ederek beni takip ederdi. Kendi kendime, “Hadi, Harry, birkaç gün daha ve aile için yarım milyon sterlin var...” deyip durdum, ama bitiş oldukça uzak geldi, sana söyleyebilirim.

Üçüncü sabah uyandığımda Simon’ı yatağımın başında, gözleri kan çanağı ve gömleği yırtılmış halde buldum. Belli ki bütün gece ayaklaydı ve viski kokuyordu. “Buradan gidiyoruz. Kame-ralar var. Yat seni bekliyor, topla kendini evlat.”

Oğlum denmesine dizginlendim, sevgili yaşlı Christopher’ımı üzüntüyle düşündüm, ama o çoktan yola çıkmış, bavulunu kapmış ve kapıları çarpmıştı.

Yat bir canavardı. Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim ve bir daha asla görmemeyi umuyorum. Süslü bir yüzer karavan, öyle görünüyordu, tamamı krom ve camdı ve gerçek bir tekneye hiç benzemiyordu. Neyse ki tekneye bindikten sonra Simon rahatlamış göründü ve bütün gün kanepede bayıldı, ancak akşam yemeği servis edildiğinde uyandı. Kendi bağından olduğunu söylediği “Chic Chablis” şarabını üst üste mideye indirirken, yüzümdeki tiksintiye saklamaya çalıştım ve yarı sessizlik içinde

yemeklerimizi yedik. Sanki herhangi bir şey sana bir kişi hakkında daha çok şey anlatabilirmiş gibi, değil mi Grace? Tatlıyı yerken elim seğirmeye başladı ve bu yeni gelişme karşısında paniğe kapılarak elimi sabitlemeye çalıştım. Simon bunu fark etti ve güldü. Güldü ve bana büyük bir adamı için fazla narin olduğumu söyledi. Hiçbir şey demedim, kalbim atıyor ve kulaklarım uğulduyordu. Yemek bittiğinde iyice gaza gelmişti, kaptana seslendi ve sürat teknesini hazırlamasını söyledi. Simon'ın tartışacak durumda olmadığını açıkça hisseden adam, hiçbir uyarıda bulunmadan aceleyle uzaklaştı, ancak masayı temizlemekte olan bir görevli gözlerini bana doğru kaldırdı. Babama gezi yapacak havamda olmadığını söyleyerek dikkatini dağıtmaya çalıştım ama o sinirle bana parmak salladı. "Benim paramla buradasın, genç Harry. Gezmeye gidiyoruz."

Biz de öyle yaptık. Kolunun altına yeni bir şişe Chic Chablis aldı ve ben biraz hasta hissederek onu takip ederken, merdivenlerden sendeleyerek sürat teknesine indi. Karanlık, siyah ufuklara doğru kükredi, ben hayatım uğruna koltuğu tutuyordum, o şişeyi dizlerinin arasında tutarken rüzgara doğru bağırıyordu. Yaklaşık on beş dakika sonra tekneyi yavaşlattı ve durdu. El yordamıyla bana doğru döndü ve yüz ifademe güldü. Kabul ediyorum midem bulandı. Tekneler hiçbir zaman benim işim olmadı ve onun boş bir okyanusta eğilip yulpalaması bana her türlü kaygıyı hissettirdi. Esasen sadece bıkmıştım. Ondan, bu tekneden, onunla tanıştığımdan beri hayatımın her gününden.

Simon oturdu ve alaycı bir tavırla yüzünü yüzüme bastırdı.

"Erkek ol, Harry, bu tam da bağ kurmaktır. Tanrı aşkına, bundan zevk alıyormuş gibi davran."

"Ama davranamıyorum..." dedim kusmamaya çalışarak toplayabildiğim kadar ağırbaşlılıkla. "Zevk almıyorum. Yata geri dönmek istiyorum."

Yüzünü buruşturup beni taklit etti. "Yata geri dönmek istiyorum baba, sıkıldım bundan. Yaşam tarzıma ve parama ne çabuk alıştın oğlum. En azından şirket için buradaymışsın gibi davranabilirsin." Yüzüme geçirdi ve kahkahalarla kükredi. "Ama yapamazsın, değil mi? Aynı annen gibisin. O da tamamen safmış gibi davrandı, ama sadece bacaklarını açmak için zengin bir av anyordu."

Ayağa kalktım, onu gömleğinden tutarak yukarı çektim ve yanında duran iğrenç şarap şişesini aldım. Kafamda tek bir düşünce vardı: Çaresizce susmasını istiyordum. İçimdeki bastırılmış öfkeden kaynaklandığını ancak hayal edebileceğim bir güçle şişeyi kafasına indirdim. Tanıdık bir uğultu kulaklarımdan geçti ve yerini yüksek bir su sıçramasına bıraktı. Suda bir kol ve yüksek, mide bulandırıcı bir uğultu seçebiliyordum. Telefonun fenerini açtım ve teknenin yanına tuttum. Simon iki parmağıyla teknenin yan tarafını tutuyordu ama geri kalanı hareket etmiyordu. Kan başından aşağı akıyor, burnunun altında birikiyor ve ağzına akıyordu. Ses buydu, ne zaman düşünsem hâlâ duyabildiğim berbat bir ses. Kendi kanıyla boğulurken ayakta kalmaya çalışıyordu. Orada durup onu izledim, aşağı uzanıp onu çekmeye hazırlandım. Ama sonra tuhaf bir şey oldu. Aklıma sen geldin Grace. Yaptığın onca şeyi, bu adama ulaşmak için ne kadar uğraştığını düşündüm. Artık başarılı olma ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu biliyordum. Annelerimizi ve Simon Artemis'in elinde çektiklerini düşündüm. Sonra, şimdi ne kadar acı çektiğimi düşündüm. Onu dışarı çıkarır ve yata güvenli yerine geri götürürsem, beni tutuklatabilirdi. Ya da daha kötüsü, yaptığım şeyi önmüzdeki yirmi yıl boyunca bana karşı kullanabilir, beni sonsuza dek yakınında tutabilirdi.

Bir kaza olmuştu. Asla bu kadar korkunç bir şey planlayamaz veya soğukkanlılıkla şiddet uygulayamazdım. Ama fena halde kıskırtılmışım ve hepimizin bir kırılma noktası var, değil mi?

Ölmesine izin vereceğimi bilmiyordum, gerçekten bilmiyordum. Her şey sanki biraz uzaktan izliyormuşum gibi oldu. Ona doğru eğildim ve birkaç santim uzaklaşması için önce parmaklarını teknenin yanından ayırdım. Gözleri büyüdü ama konuşamadı. Sonra yerime oturdum.

"Tekneye bir daha dokunmaya kalkarsan, buradan uzaklaşınm. O yüzden yapma. Birkaç dakika daha orada otur, seni dışarı çıkaracağım. İnsanlara nasıl düzgün davranacağını öğrenmen gerekiyor. Belki de ihtiyacın olan budur..." dedim parmak boğumlarımdaki küçük bir kan lekesini ovuştururken. Zaten şu anda yana doğru bir hamle yapacak durumda bile değildi. Kaybolması üç dakika sürdü, kum rengi saçları yavaşça suyun altına daldı. Sessizce oturdum ve yıldızlara baktım. Tamamen battığını görünce şişeyi kenarda kırdım ve suya attım ki bu kesinlikle Artemis şarabı için uygun bir kaderdi. Sonra aniden sudan sırlamadığından emin olmak için otuz dakika bekledim. Sevgili kuzenimiz Andrew ile benzer bir şey yaptığınızı hatırlayacaksınız, şüphesiz, ne kadar uzun olduğunu bilmek zor, değil mi? Hiç şansı olmadığına ikna olunca sürat teknesiyle yata geri döndüm. Şaşırtıcı derecede zayıf bir denizciyim ve geri dönüp mürettebatı toplamam neredeyse bir saatimi aldı. Hızlanırken kontrolünü kaybettiğini ve denize düştüğünü açıkladım. Hiçbir sinyal olmadan, onu canlı bulma umuduyla bölgeyi bir saat boyunca tek başıma aramaya zorlandım ama başarısız oldum. Kaptan o kadar şaşırmışa benzemiyordu; yola çıktığımızda Simon'ın tamamen sarhoş olması durumuma yardımcı oldu. Arama ve kurtarma ekibi, sonraki yirmi dört saat boyunca onun izine rastlamadı ama ne zaman bir güncelleme için telsizle haber verseler nefesimi tuttum.

Ve olan gerçekten buydu. Benim hikâyem müjde kabul edildi, neden olmasın? Gazetelerde asistan olarak anıldım ama isimsiz kaldım ki bu çok büyük bir rahatlama oldu. Annemi üzme

ya da okuldaki kızlara sorun çıkarmak istemem. Ama Lara Artemis, bu kadar sağduyulu davrandığım için bana teşekkür etmek için benimle temasa geçti ve bu konuda o kadar nazikti ki ona Simon'la olan gerçek bağlantımı anlattım. Şaşırmadı, söylemeliyim. Onu gayrimeşru bir çocuğu kaşını bile kaldırmadan selamlayacak kadar uzun süredir tanıyordu. Ve Simon'ın DNA testi ihtiyacım olan tek kanıttı. Lara çok hoş bir kadın Grace, onunla asla tanışamayacak olmana üzüldüm. Artık aile servetinden sorumlu ve bana inanılmaz derecede cömert davranıyor. Gerçekten isteyebileceğimden daha fazlası. Elbette o çeki bozdurdum ve ailemin durumu şimdi çok daha iyi. Lara birkaç kez öğle yemegine bile geldi. Açıkça hiç bahsedilmedi ama bence o ve annem paylaştıkları bilgi biliyorlar. Artemis kardeşlerden sağ kurtulan seçilmiş bir grup kadının parçası.

Peki tüm bunları sana neden anlatıyorum? Merak ediyor olmalısın. Şey, kısmen onun gerçekte nasıl öldüğünü bilmeni istediğim için. Rolünü üstlendiğimi ve senin başladığın işi bitirdiğimi bilmenin daha az başarısız hissetmene yardımcı olacağını düşündüm. Komik bir şekilde, biz bir takımdık. Zamanlama gerçekten daha mükemmel olamazdı, son zamanlarda yaşadığın tüm problemlere bakılırsa, onu kendi başına öldürmek için zaten daha az fırsatın olurdu. Ve tamamen dürtüst olursak, bunu asla başaramazdın. Diğerleriyle güzel bir deneme yaptığını biliyorum ve bunda aferin. Ama Simon tamamen farklı bir konuydu. Ve belirsiz planlar ve şanstın daha fazlasına ihtiyaç vardı. Bana bu ikisi dışında başka bir şey kullanıyormuşsun gibi gelmedi. Yanılıyor muyum Grace?

İşte şimdi önemli kısma geldik. Umarım seni memnun eder. Ama esas olarak bunu sana artık durman gerektiğini bilmen için yazıyorum. İntikam senin motivasyonundu, bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ve bunu aldın da. Hayatını genişlet, eski dostun Jimmy ile birlikte ol, dünyada seni sevmek isteyen

insanlar var Grace, eğer onlara izin verirsen. Üstücu hapishane anın hakkında bir kitap yaz, yayıncılar almak için birbiriyle yarışacaktır. Ama diğer tüm şeyler burada bitmeli. Yeni hayatımı korumam gerek. Aile servetinin büyük bir kısmıyla birlikte, Lara beni nezaketle yeni vakfın yöneticisi yaptı ve onu birlikte yöneteceğiz. Henüz duyurulmadı, ayarlamalar yapıyoruz, ancak artık uzun sürmeyecek. Vahşi yaşamla ilgili şeylere olan ilgisini kaybetti ve memnunum, yeni girişim için kaprisli değil. Mülteci çocuklar hakkında çok şey bildiğimi söylemeyeceğim ama gala yemekleri düzenleme ve bankacılık dünyasının büyüklerini ve iyilerini cüzdanlarını açmaya davet etme fırsatından keyif alıyorum. Harika kurumsal bağlar olacak ve temeli Rothschild'lerin ve Guinness'lerinki kadar büyük yapmak için finans dünyasıyla yakın bir şekilde çalışacağız. Prestijli olacak, Simon'dan gerçekten uzak bir dünya. Lara'nın yeni saltanatı altında kesinlikle açık artırmaya çıkacak Chic Chablis yok.

Benim peşime düşmeyeceğinden emin olmak için (düşeceğini bilecek kadar sana saygı duyuyorum), sen hapisteyken küçük bir plan kurdum. Umarım biraz kirli taktikleri affedersin, ama eminim buradaki teminat ihtiyacını anlayacaksın. Bulduğumda sen Limelhouse'a gönderilmiştin, ben hücreyi kiminle paylaştığını öğrenmek için oldukça düşük ücretli bir dedektif kiralamıştım. Anlaşıldığı üzere zor değildi.

Kelly bir şekilde Islington'ın yarısına kendisinin şanslı olduğunu söylemişti. Kötü şöhretli Grace Bernard'la yatmak için seçilmişti. Ona ziyaret etmek istediğimi yazan bir mektup yolladım ve işin içinde para olduğunu açıkladım, o da kabul etti. Tabii ki etti. Seni ilk o ziyarette gördüm, avukatınla oturuyordun. Belki birkaç kez baktın, Kelly'yi benim gibi biriyle görünce şaşırdın. Hâlâ beni tanıdık bulmamana şaşırdım doğrusu, çünkü birkaç kez iki metre yakınında bulundum. Vahşi Yaşam Merkezi, St. Paul'un merdivenleri, garip seks kulübünde (hadi o zaman

maskeliydim), Soho'da çıkmak istedim. British Museum kafesi, ziyaret odası... Sanırım sıradan bir yüze sahip olmak burada işe yaradı. Biraz zayıf görünüyordun, söylememe aldırma. Umarım yeni keşfinden en iyi şekilde yararlanırsın. Üzgünüm, neredeydim? Evet, Kelly. Hayatımda pek rastladığım türden bir kadın değil. Tanıştığımızda şaşırtıcı derecede parlak tırnaklarına bakmadan duramadım ama onu sevimli bir kız olarak buldum. Çok yararlı oldu. Suçlarını araştıran bir firma için çalıştığımı söyledim. Bir şey olup olmayacağını merak etti. Bazı şeylere göz kulak ol dedim. Kelly için söyleyeceğim, canlandıncıydı. Ücret karşılığında benim hakkımda ne kadar az ayrıntıya ihtiyacı olduğunu görünce şaşırdım. Onun bir bağlantısı aracılığıyla, bu da beni oldukça Doğu Londra'nın sağlıklı bir bölgesine götürdü, ona bir telefon bulmayı başardım. Çok önemli kamera özelliğine sahipti – ondan önce ne yapıyorduk acaba? Kelly, yeni rolünü şöyle üstlendi:

Seni senden çok daha yakından izledi. Muhtemelen hayal etti ve bana büyük bir heyecanla mesaj attı. Hayat hikâyeni yazdığını fark etti. Hepsini okudu elbette, bu kadar dikkatsiz olmana şaşırdım. Ve fotoğrafını çekti her sayfasına hayran kaldığım bir heyecanla. Geriye sadece emin olmak için parmak izleri için birkaç sayfa çalmak vardı. Bunu düşünmemiştim bile, ama sanırım uzmanlığın şantaj olunca, basılı kopyaları saklamayı da öğrenirsin. Onu hafife aldığını söylemeliyim.

Gördüğün gibi, yolculuğunun bittiği yer burası olmalı. Beni öldürdüğün takdirde suçlarının hepsi hemen ortaya çıkacak, hukuk ekibim başıma kaza benzeri bir şey gelirse her şeyi ifşa edecek. Lara ile iletişime geçmemelisin, aksi takdirde söz konusu bilgiler Lara'ya da iletilecek.

İkimiz de Artemis'in ellerinde çok şey yaşadık ama artık özgürüz. Ve tam olarak öyle görünmese de yine de kazandın. Biz

kazandık. Yarın muhtemelen serbest bırakılır, diyor Kelly. Bu e-posta sen küçük dairene dönene kadar gelen kutuna düşmüş olur. Bunu devam ettirmek iyi bir fikir, aferin sana... Oh! Ve mesajın süresi okunduktan sonra sona erecek. Aslında ortak arkadaşımız tarafından önerilen şık bir teknoloji. Görünüşe göre şantajcılar bu işin üstünde duruyor. Her şeyi anlattığıma göre yazmayı bıraksam iyi olur. Sanki bir erkek gelip zaferini elinden almış gibi görünmesin, inan bana mesele bu değil. Sadece şans benden yanaydı. Seni hayattan zevk almaya davet ediyorum. Para her şey değildir ve özgürce yürüdüğün için şanslısın. İyi şanslar Grace, seni sık sık düşüneceğim.

Erkek kardeşin.

Not: Kelly için endişelenme, ona cömertçe ödeme yaptım, bu yüzden kendime güveniyorum, seni rahat bırakacak.

Ek

Hey oda arkadaşım! Ben Kel. Umarım dış dünya sana iyi davranıyordur. Ara beni, konuşmamız gereken şeyler var. Bunu görmezden gelmeyi aklından bile geçirme. nerede yaşadığını biliyorum LOL.

Not: Annem kaşığı çok beğendi ama üzerindeki işaretler aklını karıştırdı. Gerçi benimkini karıştırmadı ama! Onu güvende tutacağım. Seni özledim! Xxx.

TEŞEKKÜRLER

The Borough Press'teki herkese ilk romanıma şans verdikleri için teşekkür ederim. En önemlisi, editörüm Ann Bissell'e taslağı yarisındayken alıp tamamen benimsediği, titizlikle düzenlediği ve karakterleri benim kadar iyi tanıyıp anladığı için. Ann, teslim tarihlerine gelişigüzel yaklaşmama müsamaha gösterdi ve ara sıra ortaya çıkan panik alevlenmelerimi büyük bir nezaket ve zarafetle ele aldı. Pandemi sırasında yazmayı keyifli hale getirdi ve kitabı sonsuz derecede daha iyi hale getirdi. Gerçekten daha iyi bir editör isteyemezdim.

Fliss'e kitabı gerçekten insanlara ulaştırdığın, çok iyi gösterdiğin ve iyi bir lansman yapmak için çok çalıştığın için teşekkür ederim, tarihimizin en tuhaf anında kolay değil.

Abbie Salter, Caroline Young, Sarah Munro, Margot Gray, Lucy Stewart ve Suzie Dooré'ye de teşekkür ederiz. Mükemmel kadınlardan oluşan bir ekip.

Bu kitap fikrini bulduğumdan beri, mesai saatlerini inatla görmezden gelen ve gece gündüz her saat bana yardım etmek için orada olan menajerim Charlie Campbell'a teşekkür ederim. Tüm bunlar boyunca kimsenin ondan daha fazla yatırım yaptığını, daha sabırlı olduğunu ve daha fazla yanımda olduğunu hayal edemiyorum.

Kitabın her şeyden önce gelmesi gerektiğini bilmesine rağmen diğer tüm çalışmalarımı zekice ele alan Aoife Rice'a teşekkür ederim.

Kitabı diğer ülkelerde sattıkları için Nicki Kennedy, Sam Edenborough, Jenny Robson, Katherine West ve ILA'daki meslektaşlarına teşekkür ederiz. Umarım bu, yakında bir ara daha sıcak tırmanışlarda şarap yakutlu kitap festivallerine katılacağım anlamına gelir.

Emily Hayward-Whitlock ve Fern McCauley, işlerin doğru tarafında tüm sıkı çalışmalarınız için çok teşekkür ederim. Her şeye ne kadar katlandığınızı biliyorum.

Tüm nazik tavsiyeleri ve rehberlikleri için Owen O'Rorke, Nigel Urwin, David Hooper ve Anthony Mosawi'ye çok teşekkürler.

Romanın bazı olay örgüsü noktalarında bana yardımcı olması için son derece ayrıntılı yasal bilgisinden yararlanmamı sağlayan komşum Robert'a teşekkür ederim. Ayrıca çok iyi bir komşusun, ne mutlu bize.

Max Van Cleek'e akıllı evler bulmama yardım ettiğin ve birini uzaktan kumandayla öldürüp öldüremeyeceğime dair saçma sapan sorularımı ciddiye aldığın için teşekkür ederim.

Josh Berger, sen gerçek bir dostsun. Tavsiyen için teşekkürler.

Pandora Sykes, romanın bir provasını okuyup yorum yapan ilk kişi olduğun için teşekkür ederim, çok naziktin.

Janine Gibson, ilk birkaç bölümümü okudun ve güldün. Seni güldürmek, devam etmem için ihtiyacım olan cesaretti.

Archie, Maya, Miranda, Nesrine, Ben, Benji, sizler en iyi insanlarsınız. Hepinizi seviyorum.

Lizzie, sevgili kız kardeşim. Kitabı okuduğun için teşekkür ederim. Bana söyleyebileceğimden daha fazla yardımcı olan notların için teşekkür ederim. Sen benim en'imsin.

Linds ve Alan, kelimenin tam anlamıyla her şey için teşekkürler. Bu kitaba ilham verdiniz (en iyi şekillerde).

Sonunda, Greg. Kitabımdaki tüm erkekler tam bir piç ve sen tam tersisin. Kendime yazar demeden çok önce bana yazar olduğumu söyledin. Yanımda olduğun için çok şanslıyım.

